

سندو سڀيتا جي اوسر

Rise of Indus Civilization

(اوائل کان 1500 ق م)

مصنف:

رڪ سنڌي

ڪتاب جو نالو: سنڌو سڀيتا جي اوسر
ليکڪ: رڪ سنڌي
ڇپائيندڙ:
ڇپيندڙ:
ايڊيشن: پهريون، مارچ 2016ع
قيمت:

Title: Sindhu Sabhita je Owsar (Rise of Indus
Civilization)

Author: Ruk Sindhi

Published by:

Printed by:

Edition: First, March 2016

Price:

ترتيب

• مهاڳ

1. سندو ماٿر جي ارضياتي جاگرافي
2. تهذيبي ۽ سياسي جاگرافي
3. سندو ماٿر ۾ اوائلي انساني آباديون
4. سندو ماٿر ۾ ڳوٺاڻيون زرعي ثقافتون
5. سندو ماٿر ۾ شهري رياست جو بنياد
6. سندو سڀيتا جا قديم ماڳ
7. سندو ماٿر ۾ شهري رياست جي معاشرتي حالت

8. سنڌو ماڻھو ۾ شھري رياست جو معاشي تجزيو

9. سنڌو سڀيتا جي وارثن جي ٻولي ۽ لپي

10. سنڌو ماڻھو جي شھري رياست ۾ مذهب ۽ نظريا

11. سنڌو ماڻھو جي شھري رياست جا پرڏيهه سان
لاڳاپا

12. سنڌو ماڻھو جي عوام جو نسلي جائزو

13. سنڌو سڀيتا جي زوال جو مفروضو

14. ماخذات

مهاڳ

سنڌ جي تاريخ تي سنڌي ٻوليءَ ۾ اڃان سوڌو سائنسي بنيادن تي ڪوبه ڪم نه ٿيو آهي. تاريخ جي جديد نقطي نظر موجب جنهن نموني سنڌ جي تاريخ لکڻ گهرجي، ان سلسلي ۾ ڪابه اڳڀرائي نه ٿي سگهي آهي. خاص ڪري دنيا اندر سنڌو ماڻھو جي تهذيب تي جيڪا جديد تحقيق ٿي رهي آهي. ان کان هتان جي ماڻھن کي اڻ ڄاڻ رکيو ويو آهي. اڄ به کين سنڌو سڀيتا بابت برصغير تي برطانوي بينڪيت واري دور يعني 80 کان 90 سال اڳ جوڙيل يا طءُ ڪيل ٿيوريون پڙهايون وڃن ٿيون. اڄ به اهو پڙهايو ٿو وڃي ته سنڌو ماڻھو جي سڀيتا جي وارث دروازو نسل جا ماڻھو هئا. اڄ به اهو چيو پيو وڃي ته سنڌو ماڻھو جي سڀيتا جي زوال جا ڪارڻ سنڌ تي يورپ کان سينٽرل ايشيا رستي ڪهي آيل آرين جو حملو هو. جن يورپي نسل جي آرين سنڌ جي هن ڀرڻي پاڳڻي پرڳڻي جي شهري تهذيب کي رات وچ ۾ ناس ڪري ڇڏيو. سندن شهر اجاڙي ڇڏيا، کين سنڌو ماڻھو مان نيڪالي ڏني، ان جا والي وارث پاڻ ٿي وينا. آرين جي حملي سبب سنڌو ماڻھو جهڙي ترقي يافته تهذيب جا وارث، جن کي ماهر هن کان اڳ دراوڙ قرار ڏين پيا، سي هتان پڇي وڃي، هندستان جي ڏاکڻين رياستن تامل ناڊو، ڪرناٽڪا ۽ تيلگو نڪتا. جڏهن ته هاڻي ان دعويٰ کي نئين تحقيق بعد ماهرن رد ڪري ڇڏيو آهي. يورپي آرين جو تصور پهريون ڀيرو فرانسيسي ماهر

جوزف آرثر (Joseph Arthur, Comte de Gobineau) پيش ڪيو. هن 1855ع ڌاري پنهنجي ڪتاب (An Essay on the Inequality of the Human Races) ۾ آريا نسل جي برتري جو تصور پيش ڪيو. سندس ان تصور کي 19 صدي جي وچ ڌاري برطانوي جرمن نسل جي هڪ ٻولي ماهر ۽ آرڪيالاجسٽ ميڪس مولر (Max Muller) هٿي ڏني. ميڪس مولر آريا نسل کي دنيا جو اعلى نسل قرار ڏيندي، ان نسل ۽ سندس ٻولي کي باقي دنيا ۽ خاص ڪري ڏکڻ ايشيا جي ٻولين جو بنياد قرار ڏيڻ جي ڪوشش ڪئي ۽ انڊو آرين ٻولين جو بي بنياد مفروضو ۽ فارمولو قائم ڪيو. جنهن کي اڳتي هلي برطانوي محققن بنياد بنائي سنڌو ماڻھو تي يورپي آرين جي حملي جي بي بنياد ٿيوري کي اڳتي وڌايو. جنهن جو حقيقتن سان ڪوبه واسطو نه هو. اصل ۾ ان ٿيوري جو بنياد جرمن نسل پرستي ۽ برطانوي بينيڪيت سوچ تي ٻڌل هو، ڇاڪاڻ ته جنهن وقت موهن جو دڙو ۽ هڙاپا جي قديم آثارن جي کوٽائي يورپي آرڪيالاجسٽن ڪئي ته هنن لاءِ اها حقيقت تسليم ڪرڻ انتهائي ڏکئي هئي ته جنهن ديس تي هو قابض آهن، ان جي ماضي ڪا ايتري شاندار ٿي سگهي ٿو. ان ڪري تعصب جي بنياد تي يورپي ماهرن هتان جي اصلوڪن رهاڪن کي نفسياتي طور غلام رکڻ ۽ پنهنجي برتري ۽ بينيڪيت جو جواز پيدا ڪرڻ لاءِ سنڌو ماڻھو تي يورپي نسل جي آرين جي حملي جو مفروضو گهڙيو. جنهن کي اڳتي هلي ماهرن سائنسي ثبوتن سان رد ڪري ڇڏيو. تازو سينٽر آف سيليوئر اينڊ موليڪيولر بائيولاجي جي سائنسدانن (Scientists from the Centre for Cellular and Molecular Biology) گائينشوار چوبي ۽

ڊاڪٽر ڪماراسامي ٽنگاراج آمريڪا جي هڪ تحقيقي جنرل (American Journal of Human Genetics) ۾ آرين جي مفروزي کي مڪمل طرح رد ڪيو آهي. سنڌو سڀيتا تي تحقيق ڪندڙ انهن سائنسدانن جو تعلق استونيا، ڀارت ۽ ٻين ملڪن سان آهن. جن ٿارٽو يونيورسٽي استونيا جي تعاون سان سنڌو ماڻھو جي قديم آثارن تي جينيٽڪ (Genetics) بنيادن تي تحقيق ڪئي آهي.

خود سنڌو سڀيتا جي وارثن کي دراوڙ نسل جا قرار ڏيڻ به آرين جي حملي بابت جوڙيل ان مفروزي کي جواز بخشڻ هيو. جنهن موجب آرين جي حملي وقت جيڪي ديس ڏٺي هتان لڏي وڃي ڏکڻ هندستان ۾ آباد ٿيا، اهي موجوده دراوڙ نسل سان واسطو رکن ٿا. هتي سوال پيدا ٿئي ٿو ته جن ماڻھن موهن جي دڙي جهڙي شاندار شهري تهذيب کي جنم ڏنو، سي آخرڪار ان ساڳي تهذيب جو ڦهلاءُ ڏکڻ هندستان ۾ ڇو نه ڪري سگهيا؟ هنن تامل ناڊو، تيلگو، ڪرناٽڪا ۾ هڙاپا، موهن جي دڙي ۽ چانهون جي دڙي جهڙا سڌريل شهر ڇو نه اڏيا؟ هن وقت تائين قديم آثارن جي ماهرن کي ڏکڻ هندستان مان اهڙي ڪنهن به سڌريل تهذيب جا آثار نه مليا آهن، جن جو سنڌو سڀيتا جي تهذيب سان ڪو لاڳاپو ظاهر ٿي سگهي. ان ڪري يورپي ۽ خاص ڪري جرمن آرڪيالاجسٽن طرفان سنڌو سڀيتا جي وارثن کي دراوڙ قرار ڏيڻ پويان پڻ آرين جي حملي واري مفروزي کي سچ ثابت ڪرڻ جي ڪوشش هئي. جنهن کي اڳتي هلي انساني علم ۽ قديم آثارن جي ماهرن ثبوتن سان رد ڪري ڇڏيو آهي. هن ڪتاب ۾ اها ڳالهه جديد ۽ تازي ٿيل تحقيق جي بنياد تي ثابت ڪرڻ جي

ڪوشش ڪئي وئي آهي ته سنڌو سڀيتا جا وارث دراوڙي نسل جا نه هئا، پر هو هن ئي ڌرتي جا آڳاٽي سنڌي نسل جا ماڻهو هئا. سنڌو سڀيتا دراوڙي تهذيب نه پر اصل سنڌو ماڻھو جي تهذيب آهي، جنهن هن ئي ماڻھو ۾ پنهنجي ارتقا جا ڏاڪا طئه ڪيا.

سنڌو ماڻھو جي سڀيتا تي آرين جو حملي وارو تصور بي بنياد ۽ مفروضي تي ٻڌل آهي. هن ڪتاب ۾ ان مفروضي کي رد ڪيو ويو آهي ته سنڌو سڀيتا جي زوال جو سبب سنڌ تي آرين جو حملو هو. مختلف ماهرن طرفان آرين جو سنڌ ۾ اچڻ ۽ هتان جي اصلي باشندن کي غلام بڻائي انهن جو قتل عام ڪرڻ يا مڙني ماڻھن کي سنڌ مان نيڪالي ڏئي ڇڏڻ يا سندن سموري تهذيب ۽ ان جي شهرن ۽ وسندين کي مڪمل طور فنا ڪري ڇڏڻ وارو تصور هڪ مفروضو پيو لڳي. آريا نه ڪا قوم، نه وري قبيلو يا ماڻھو جو ڪو گروهه هيو. ان ڪري اهو تصور ڪرڻ ته سنڌو سڀيتا جو خاتمو نام نهاد آريا قبيلن آندو، عقلي ۽ سائنسي بنيادن تي بيٺل نه آهي.

آريا اصل ۾ ڪا قوم، قبيلو يا نسل نه هو، پر سنڌو ماڻھو ۾ رهندڙ ماڻھن جو هڪ طبقو هو. آريا اهي ماڻھو سڏبا هئا، جيڪي هاريو ڪندا هئا. هارين کي موهن جي دڙي جي دور کان وٺي هندو ڌرم جي عروج واري دور ۽ ان کان پوءِ به آريا چيو ويندو هو. جڏهن ته هاريو نه ڪندڙن کي اڻ سڌريل يعني اڻ آريا چيو ويندو هو. هندن جو ديوتا ’هري‘ اصل ۾ ’هر‘ مان نڪتل آهي ۽ آباديءَ جو ديوتا تصور ڪيو ويندو آهي. ان ڪري سنڌو ماڻھو ۾ آباديءَ ۽ خوشحالي جي علامت طور هارين کي آريا ڪوٺيو ويندو هو. سنسڪرت زبان ۾ به

آرين جي معنيٰ اوچي ذات، شريف ۽ آزاد آهي. سنسڪرت زبان ۾ آريا لفظ ڪنهن نسل، قبيلي يا قوم جي نالي طور ڪتب نه آيو آهي. جيئن يورپي محققن هڪ مفروضو قائم ڪري تاريخ ۾ آرين جو افسانو گهڙي شامل ڪيو.

مان پنهنجي هن ڪتاب ”سندو ماڻھو جي سڀيتا“ ۾ سنڌ ڌرتيءَ جي پيدائش کان وٺي موهن جي دڙي جي تهذيب يعني سندو سڀيتا جي زوال بابت جوڙيل مفروضي تائين واري دور جو احاطو ڪيو آهي. جيالاجي ماهرن موجب سنڌ ڌرتي جو وجود اڄ کان اٽڪل 100 ڪروڙ سال اڳ ٿيڻس سمنڊ جي اندران ميداني علائقي ۽ پهڙي سلسلي اڀرڻ جي ڪري ٿيو. هن ڪتاب ۾ سنڌ ڌرتي جي وجود بابت تفصيل سان لکيو ويو آهي. جيئن پڙهندڙ جي ذهن ۾ هن ڌرتي جي پيدائش، هتي انساني ارتقا ۽ تهذيبي ارتقا بابت هڪ خاڪو جڙي سگهي. ارضياتي ماهرن طرفان ٿيل تحقيق موجب سنڌ ۾ 6 ڪروڙ ورهيه اڳ زندگي جي شروعات ٿي. اڄ کان 6 ڪروڙ ورهيه اڳ هتي ڪيترائي جيتن جا قسم، ڪرنگهي دار مڇيون، پکين جا مختلف قسم پيدا ٿي چڪا هئا، جڏهن ته کير پياريندڙ جانورن جو وجود هتي اڄ کان ساڍا چار ڪروڙ ورهيه اڳ تائين ملي ٿو.

علم انسانيات جا ماهر (Anthropologists) ان راءِ جا آهن ته انسان جا پراڻي ۾ پراڻا آثار يعني دنيا ۾ سندس هڻڻ جي وڌ کان وڌ اڳوڻي ثابتي سندو ماڻھو ۾ ملي آهي. انساني ارتقا جو عمل باقي دنيا جي ڀيٽ ۾ سڀ کان پهريان هند سنڌ (ڏکڻ ايشيا) ۾ ٿيو. سندو ماڻھو ۾ انسان 2 ڪروڙ سال اڳ ڌرتي جي ٽئين زماني (Tertiary) ۾ حيواني نسل کان عليحده ٿيو. هندستان

جي سيوالڪ (Siwalik Hills) جبلن ۾ ڪوٽائي ڪندي هڪ انسان جو ٻه ڇاڙيون هيٺيون ۽ مٿيون ڳولهي لڌيون آهن، جيڪي پٿرائجي چڪيون آهن. جن کي ماهرن راماپٿيڪس (Ramapithecus) يعني ”ماڻهو جهڙو پوتر“ جو نالو ڏنو آهي. راماپٿيڪس انسان اڄ کان هڪ ڪروڙ 50 لک سال اڳ جي زماني جو انسان آهي. هن انسان جي لڌل پٿرايل ٻوتي جو وري 1961ع ۾ بيهراپياس ڪيو ويو ۽ ماهرن هن پٿرايل ٻوتي کي دنيا جو سڀ کان وڌيڪ قديم انسان قرار ڏنو. ان بعد وري پاڪستان جي پونار جي علائقي مان پڻ پٿرايل انسان جو ڍانچو مليو، جيڪو 70 لک سال پراڻو آهي. جنهن کي ماهرن سواپٿيڪس (Sawapithecus) يعني ”هر دم زندهه“ جو نالو ڏنو آهي. اڳاٽي سنڌو ماٿر ۾ هن قسم جي ماڻهو ملڻ کانپوءِ ماهرن کي پنهنجا رايو بدلائڻا پيا ۽ هنن ان ڳالهه کي تسليم ڪيو ته دنيا ۾ سڀ کان اول آدم جي پندائش سنڌو ماٿر ۾ ٿي ۽ سنڌو ماٿر ئي انساني ارتقا جو پهريون مسڪن بڻي. هن کان اڳ دنيا ۾ جيڪي ٻين هنڌن تي قديم انسان جا آثار مليا آهن، سي سڀ سنڌو ماٿر ۾ مليل انسان کان پوءِ جا آهن. جنهن ڪري اسان هاڻ سائنسي تحقيقاتي بنيادن تي اها ڳالهه چئي سگهون ٿا ته سنڌو ماٿر اوائلي انساني ارتقا جو بنياد هئي ۽ شروع ۾ هتان ئي انسان پنهنجو پهريون سفر شروع ڪيو. ٿي سگهي ٿو ته اڳتي هلي دنيا اندر وڌيڪ تحقيق ۽ کوجنا دوران اهڙا ڪي ثبوت ملن، جن سان موجوده راءِ ۽ نتيجا تبديل ٿي وڃن.

هن ڪتاب ۾ تحقيق ذريعي اها ڳالهه ثابت ڪئي وئي آهي ته پراڻي (پروٽو) سنڌي ٻولي ئي سنڌو سڀيتا جي وارثن

جي ٻولي هئي. سنڌي ٻوليءَ جون پاڙون موهن جي دڙي واري سڀيتا ۾ ڪتل آهن. پروٽو سنڌي ٻوليءَ جون خاصيتون هندستان جي ٻين ٻولين ۾ هجڻ ان ڳالهه جو ثبوت آهي ته انهن ٻولين جو اصل بڻ بڻياد پروٽو سنڌي هئي. بابل ۽ ميسوپوٽيميا ۾ سنڌي ٻوليءَ جون نشانين ملڻ مان اها ڳالهه ظاهر ٿئي ٿي ته سنڌو ماڻھو جي ترقي يافتہ تهذيب جي وارثن واپار سانگي اتي پهچڻ بعد پنهنجي ٻوليءَ جو انهن ديسن ۾ ڦهلاءُ ڪيو. جنهن ڪري بابل ۽ ميسوپوٽيميا جي قديم آثارن مان ٻولي بابت مليل باقيات جو موهن جي دڙي جي ٻولي سان هڪجهڙائي ان جو ثبوت آهي. ماهرن اهو ثابت ڪيو آهي ته مکيه دراوڙي ٻوليون تامل، تيلگو ۽ ڪناڙي اصل پروٽو سنڌي ٻوليءَ مان ڦٽي نڪتيون آهن. جڏهن ته سنسڪرت جي پيٽ ۾ سنڌي ٻوليءَ گهڻي پراڻي آهي.

دراوڙي ٻولين ۾ سنڌي ٻوليءَ جا لفظ ملڻ ان ڳالهه جي ثابتي آهي ته هنن هڪ سڌريل تهذيب ”سنڌي ٻوليءَ“ جو اثر قبول ڪيو. جيڪڏهن ڪو ائين سمجهي ٿو ته سنڌي تهذيب دراوڙ نسل جي ماڻهن جي تخليق آهي ته اهو ڳاڏيءَ کي گهوڙي جي اڳيان جوڻ ٿيندو. ڇاڪاڻ ته دراوڙن جي اصل ديسن ۾ ڪنهن به اهڙي شاندار تهذيب جا ثبوت نه مليا آهن، جهڙيون شاهديون سنڌو ماڻھو ۾ مليون آهن. ماهرن ثابت ڪيو آهي ته موهن جي دڙي جا ماڻھو دراوڙ نسل جا نه پر آڳاٽا سنڌي هئا.

هن ڪتاب ۾ جن موضوعن کي بحث هيٺ آندو ويو آهي. انهن ۾ سنڌو ماڻھو جي ارضياتي جاگرافي، تهذيبي ۽

سياسي جاگرافي، سنڌو ماٿر ۾ اوائلي انساني آباديون، سنڌو ماٿر ۾ ڳوٺاڻيون زرعي ثقافتون، سنڌو ماٿر ۾ شهري رياست جو بنياد شامل آهن. سنڌو ماٿر ۾ شهري رياست جي معاشرتي حالت، ان دور جو معاشي تجزيو، ان دور جي ٻولي ۽ لپي بابت هيل تائين ٿيل تحقيق کي بنياد بنايو ويو آهي. اڄ کان هزارين سال اڳ سنڌو سڀيتا جي وارثن جي مذهب ۽ نظرين کي به بحث جو موضوع بڻايو ويو آهي. سنڌو سڀيتا جي ماڻهن جا ان دور ۾ باقي دنيا سان ڪهڙا رابطا ۽ لاڳاپا هيا، انهن تي به تفصيلي بحث ڪيو ويو آهي. سنڌو ماٿر جي عوام جو نسلي جائزو پيش ڪيو ويو آهي ۽ آخر ۾ سنڌو سڀيتا جي تباهيءَ بابت قائم ڪيل مفروضي کي دليلن سان رد ڪيو ويو آهي. هن سڄي تحقيق دوران مذهبي، نسلي ۽ قومي تعصب کان هٽي ڪري آرڪيالاجي، جبالاجي، اينٿراپالاجي ۽ جينيتڪ سائنس جي ماهرن طرفان سائنسي بنيادن تي اخذ ڪيل نتيجن کي بنياد بنايو ويو آهي. حقيقتن کي ڪنهن به وڌاءَ کان سواءِ جيئن جو تيئن پيش ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي وئي آهي. ماضيءَ جي خيالي ۽ فرضي تصورن کي فقط ئي فقط جديد کوجنا جي بنياد تي رد ڏيڻ جي ڪوشش ڪئي وئي آهي.

رڪ سنڌي

حيدرآباد سنڌ

4 مارچ 2016ع

سندو ماٿر جي ارضياتي جاگرافي

اڄ کان ڪئين اربين سال اڳ هن خلا ۾ رڳو ٻرندڙ گئس موجود هئي. ان وقت ڪائنات ۾ ڪنهن به شيءِ جو وجود ڪو نه ٿيو هو. نه سج هيو، نه چنڊ هيو، نه ڌرتي ۽ ٻيا سيارا. صرف ٻرندڙ گئس هئي، جنهن کي سائنسدان ”نيبولا گئس“ (Nebula Gas) چون ٿا. ان ٻرندڙ گئس آهستي آهستي ٿڌي ٿيڻ ڪري ٽڪرن جي صورت اختيار ڪئي. اهي ٽڪرا ڪيترن جڳن تائين ڪشش ثقل جي اصول تحت هڪ ٻئي جي چوگرد ڦرڻ لڳا ۽ گول تارن جي صورت اختيار ڪيائون. سج به انهن ئي تارن جي گروهه مان هڪ تارو آهي. جنهن مان وري ڪيترائي ٽڪرا ڌار ٿي ننڍا ٿي پيا ۽ سج جي چوڌاري مقرر مدار ۾ ڪشش ثقل جي زور تي ڦيرا پائڻ لڳا. انهن ننڍن تارن کي اسان گرھ يا سيارو (Planete) چئون ٿا.

انهن گرھن مان هڪ گرھ اسان جي ڌرتي به آهي. جنهن تي اسان هن وقت رهون پيا. يعني اسان جي زمين به سج جو هڪ حصو هئي ۽ ان کان ٿڌي ٿي جنم ورتو اٿائين. جڏهن ڌرتي ٿڌي سج کان ڌار ٿي ته ان وقت هوءَ نه گول هئي نه وري ٿڌي. پر پوءِ وقت گذرڻ سان، ڪروڙين سال هڪ مقرر محور ۾ ڦرڻ ڪري گول ۽ ٿڌي ٿي پئي.

آمريڪي سائنسدانن جي هڪ نئين تحقيق مطابق اسان جي زمين ساڍا 4 ارب سال اڳ ٻن سيارن جي ٽڪرائڻ سبب

وجود ۾ آئي. لاس اينجلس جي يونيورسٽي آف ڪيليفورنيا جي سائنسدانن جو چوڻ آهي ته زمين ۽ ٿيا (Theia) نالي هڪ ننڍي سياري ۾ ٽڪراءُ ايڏو ته شديد هيو جو ٻئي گڏجي هڪ نئون سيارو بڻجي ويا. انهن سائنسدانن مطابق جڏهن هيءُ ٽڪراءُ ٿيو ته ان وقت زمين جي عمر فقط 10 ڪروڙ سال هئي. ان رپورٽ جي مرڪزي محقق پروفيسر ايدورڊ ينگ (Edward Young) جو چوڻ آهي ته ان ٽڪراءُ جي نتيجي ۾ انهن ٻنهي سيارن جو هڪ ٽڪرو ٿئي ڌرتي جو چنڊ بڻجي ويو. تحقيق دوران سائنسدانن چنڊ تان آندل جبلن جي ٽڪرن جو تجزيو به ڪيو آهي ۽ انهن جبلن جي پٿرن کي هوائي ۽ ايريزونا جي ٻرندڙ جبلن جي پٿرن جهڙو قرار ڏنو آهي. محققن جو چوڻ آهي ته ان ٽڪراءُ جي نتيجي ۾ ٿيا زمين ۽ چنڊ ۾ مڪمل طور ضم ٿي ويو. يعني اهو سيارو پنهنجو الڳ وجود وڃائي وينو. ان ڪري چنڊ ۽ زمين تي ٿيا جي نشانن ۾ ڪوبه فرق ناهي. (1)

ڌرتي ڄاڻن (Geologists) جي چئي مطابق هيءُ ڌرتي اڄ کان ساڍا چار ارب ورهيه اڳ سج کان جدا ٿي ۽ پوءِ مقرر مدار ۾ سج جي چوڌاري ڦرندي رهي ٿي. سج کان ٿل ڌرتيءَ جو هيءُ ٻرندڙ گولو ڪروڙها ورهيه اڳ ڪشش ثقل جي اصول تحت ڦرڻ ڪري ٿڌو ٿيڻ لڳو. جيڪي به سيارا سج کان ڌار ٿيا، انهن مڙني جي نرڻ کان گهڻو دير سان هيءُ ڌرتيءَ جو گولو نريو. جڏهن زمين نرڻ شروع ڪيو ته نريل گئس ۽ هوا بخارن جي صورت اختيار ڪئي ۽ وري خلا ۾ ٿڌ ملڻ ڪري اهي بخار ۽ گئسون پاڻي بڻجي وسڻ لڳيون. اهو سلسلو ڪافي وقت تائين هلندو رهيو. تان جو ڌرتيءَ جي هيٺاهين

هندن تي پاڻي جمع ٿي سمنڊ ٺاهي وڌا. نريل گئس ۽ بين تبديلين پٿرن ۽ ذات جي صورت اختيار ڪئي. مختلف وقتن تي ٻرندڙ جبلن ڦاٽڻ، زلزلن ۽ طوفانن جي اچڻ، مختلف ڌاتن جي رجي ڌرتيءَ جي سيني مان ٻاهر نڪرڻ ڪري، هن ڌرتيءَ جي مٿاڇري تي ڪيتريون ئي تبديليون اينديون رهيون. اهڙي طرح ڌرتي سج کان ڌار ٿيڻ کان پوءِ مختلف تبديلين مان گذري، مختلف ارتقائي مرحلا طءُ ڪندي هن حالت تي اچي رسي آهي. ڌرتيءَ جي مٿاڇري جي پيمائش، ڌرتي ڄاڻن موجب 196,960,000 چورس ميل آهي.

ڌرتي ڄاڻن، ڌرتيءَ جي تاريخ (Historical Geology) ۽ ڌرتيءَ تي جنم ورتل واقعن (Geological Events) جي بنياد تي ڌرتيءَ جي ڄمار کي ڌار ڌار جڳن (Eras)، ڌار ڌار زمانن (Periods) ۽ ڌار ڌار ايامن (Epochs) ۾ ورهايو آهي ۽ ڌرتيءَ جي پيدائش جي عمر مقرر ڪئي اٿن.

جڏهن ڌرتيءَ مٿان ڪروڙين سال لاڳيتو مينهن وسڻ لڳا ته ڌرتيءَ جو گولو ٻن حصن پاڻيءَ ۽ خشڪيءَ ۾ ورهائجي ويو. ماهرن جي چوڻ موجب اڄ ڌرتيءَ جي گولي تي کنڊن جي جيڪا بيهڪ آهي، سا قديم دور ۾ ائين ڪانه هئي ۽ ڪيترائي کنڊ پاڻ ۾ ڳنڍيل هئا. جيڪي پوءِ ارضياتي تبديلين ڪري هڪ ٻئي کان جدا ٿي ويا. کنڊن جي گڏيل هجڻ وارو خيال پيش ڪندڙ آمريڪي سائنسدانن جي هڪ گروه (2) جو رايو آهي ته اڄ کان 2500 لک سال اڳ دنيا جي گولي تي صرف هڪ وڏو کنڊ موجود هيو. جنهن کي هو پنگيا (Pangaea) چون ٿا. جنهن مان ئي ٻيا کنڊ ڇڄي ڌار ٿيا آهن. پر

ڌرتي ڄاڻن جي هڪ ٻئي گروهه (3) جو خيال آهي ته شروعات ۾ ڌرتيءَ جي گولي تي ٻه وڏا کنڊ هئا، جن کي گونڊوانا (Gondwana) ۽ لاريشيا (Laurasia) جو نالو ڏنو آهي. انهيءَ گروهه جي چوڻ مطابق گونڊوانا وڏي کنڊ ۾ آسٽريليا، انتارڪٽڪ، آفريڪا، انڊيا ۽ ڏکڻ آمريڪا وغيره حصا اچي ٿي ويا. جڏهن ته لاريشيا ۾ اتر آمريڪا ۽ يورپ شامل هيا.

مٿئين ٻئي گروهه جي راءِ مطابق هند سنڌ اڄ کان ڪروڙين سال اڳ گونڊوانا وڏي کنڊ جو حصو هئي. ڌرتيءَ جي ٽئين زماني (Tertiary period) ۾ اتر هندستان وارو پاسو آفريڪا، سلون ۽ آسٽريليا سان خشڪيءَ رستي ڳنڍيل هو. (4) ان جي تصديق اڇ جي راورٽي به پنهنجي ڪتاب (5) ۾ ڪري ٿو. ان وقت سنڌو ماٿر جي سرزمين سمنڊ هيٺ آيل هئي. ڌرتي جا عالم چون ٿا ته اڄ کان تقريبن 6 ڪروڙ ورهيه اڳ سنڌ سميت سڄو ننڍو کنڊ ٿيٿيا (Tethys) نالي سمنڊ هيٺ هيو. اڄ جتي وفاقي پاڪستان قائم آهي، اتي قديم دور ۾ سمنڊ موجون ماري رهيو هو. اڄ ڪالھ جتي دره خيبر آهي، اتي وهيل مڇيون رهنديون هيون. (6)

اهو اتر هندستان وارو پاسو ڌرتيءَ جي 10 لک سال اڳ پلايوسين دور (Pliocene epoch) کان وٺي پلائيسٽوسين دور (Pleistocene epoch) تائين اٽڪل 20 هزار سال اڳ تائين اتر آمريڪا جي اتر اولهه يعني الاسڪا (Alaska) ۽ ٻئي پاسي چين سان مليل رهيو. (7) جڏهن اتر هندستان وارو پاسو آمريڪا جي اتر اولهه يعني الاسڪا ۽ چين سان مليل هو ته پلائيسٽوسين دور ۾ وڏي برفباري (Glaciations) شروع ٿي

وئي. جيڪا 6 لک سال اڳ شروع ٿي، نتيجي ۾ هن ڌرتيءَ کي چار برفاني دور (Ice Ages) ڏسڻا پيا. جن دورن ۾ ڌرتيءَ جو ڪافي حصو برف سان ڍڪجي ويو. ان برفاني دور جي وچ ۾ گرم وقفا به ايندا رهيا. (8) بعد ۾ جڏهن 20 هزار سال اڳ برفاني دور ختم ٿيو ته برف گهٽ پوڻ ۽ ٻين سببن ڪري هند ۽ آفريڪا هڪ ٻئي کان ڌار ٿي ويا ۽ وچ تي چوليون هڻندڙ سمنڊ ظاهر ٿي پيو ۽ اهڙي طرح مٿي ڄاڻايل گونڊوانا وڌي ڪنڊ مان هند سنڌ ڇڄي ڌار ٿي. انهن ٻنهي حصن ڇڄڻ بعد وچون حصو جيڪو سمنڊ ۾ ٻڏي ويو، ان کي ليموريا (Lemuria) جو نالو ڏنو اٿن. ڇو جو اتان ليموريا نالي هڪ جانور جا هاڻا تمام گهڻي تعداد ۾ مليا آهن. ان جي تصديق اسڪاٽ لينڊ جي ارضياتي ماهر به ڪئي آهي ته برصغير جو علائقو پهريان آفريڪا سان ڳنڍيل هو. جڏهن زمين ٽڌي ٿي ته گونڊوانا لينڊ جو جزيرو ڳم ٿي ويو ۽ اهو سمنڊ ۾ ٻڏي وڃي ايشيا سان ٽڪريو، جنهن جي نتيجي ۾ قراقرم جبل وجود ۾ آيا.

جنهن وقت سنڌ ٿيٿيا سمنڊ (Tethys Sea) هيٺ هئي، ته ان وقت سنڌ ڌرتيءَ جي پيدائش ٿيڻ لڳي ۽ اهڙي طرح سنڌ ڌرتي جو موجوده وجود اڄ کان اٽڪل 100 ڪروڙ سال اڳ ٿيٿس سمنڊ جي اندران ميداني علائقي ۽ پهاري سلسلي اڀرڻ جي ڪري ٿيو. ماهرن جي چوڻ موجب ان دؤر ۾ هماليه جبل طرف اهڙا ته زلڙا آيا جو ڌرتي مٿي چڙهي آئي ۽ سمنڊ گهڻو پوئتي هٽي ويو. ان ڪري ئي پروفيسر ماڻڪ پٿاوالا سنڌ ڌرتي کي سمنڊ مان جنم ورتل ڌرتي ڪوٺيو. (9) سنڌ ڌرتي جو پهريون ته جنهن کي ماهر پري ڪيمبرين ڪوٺين ٿا، سو

اڄ کان اٽڪل 3 ارب سال اڳ ٺهيو. ان بعد جبل، ٽڪر، پونا ۽ ميدان ٺهڻ شروع ٿيا. جن جون ماهرن عمريون مقرر ڪيون آهن. سنڌ ۾ ڪير ٿر کان دادو ۽ اڳتي بلوچستان طرف جيڪي پهاري سلسلو آهي، سو هماليه پهاري سلسلي کان به اڳ وجود ۾ آيو ۽ اهڙي طرح هن ڌرتي تي سڀ کان پهريان جيڪي پهاري سلسلا وجود ۾ آيا، انهن ۾ ڪارونجهر ۽ ڪيرٿر وارا سلسلا پڻ شامل آهن. جيالاجي جي ماهرن موجب ننگر پارڪر جون ٽڪريون ساڍا 3 ارب سال اڳ جون جڙيل آهن. اهڙي طرح رني ڪوٽ جو جابلو سلسلو 6 ڪروڙ سال اڳ جو جڙيل آهي.

ٻه اڍائي لک سال اڳ سمنڊ هتي وڃي موجوده ڪراچي واري سطح وٽ بيٺو ۽ سنڌوءَ جي ميدان مان سنڌوندي وهڻ شروع ٿي. ان بعد وري موسمي تبديليون ٿيون ۽ سمنڊ جي سطح اڀرڻ شروع ٿي وئي ۽ اهو اڀار جو سلسلو هڪ لک سال کان 50 هزار سال اڳ تائين رهيو. هند سنڌ جي زمين تي ٻيهر سمنڊ چڙهائي شروع ڪئي ۽ سمنڊ جو پاڻي ڪراچيءَ واري سطح کان مٿي چڙهندو آيو، تان جو موجوده سنڌ صوبو پوري طرح پاڻي هيٺ اچي ويو ۽ سمنڊ جو پاڻي ملتان جي حدن سان ٽڪرائجڻ لڳو. ان وقت ڪراچي ۽ حيدرآباد وارا لاڙ جا ٽڪر سمنڊ جي پاڻي هيٺ ٻڌل هئا ۽ شاهنڊر، نٿي، جهرڪن واريون ٽڪريون، ڪوٽڙي وارو سورجاڻو جبل، حيدرآباد وارو گنجو ٽڪر ۽ رني ڪوٽ واريون ٽڪريون آسپاس پاڻي هجڻ ڪري ٻيٽن وانگر نظر اچڻ لڳيون. (10) ان بعد وري سمنڊ جي پاڻي هيٺ لهڻ شروع ڪيو ته 5 هزار سال ق - ۾ ۾ اهو وڃي بدين ۽ ساڪري وٽ پهتو. ان وقت ڪڇ جي رڻ ۽

ٿر طرف اڃان به ڪي صديون ساندھ سمنڊ چوليون هڻندو رهيو. (11) جيڪي حصا گهڻو پوءِ سمنڊ جي پاڻيءَ آڃا ڪيا.

ڪروڙين سالن کان پوءِ سنڌو ماڻھو جي هي هزارين ميل ڊگهي ۽ ويڪري ايراضي جيڪا سمنڊ مان نڪري نروار ٿي سا طبعي طرح ٽن اهم حصن ۾ ورهايل آهي.

(1) پهاڙي ديوار (Mountain Wall) (2) مٿانهون پٽ يا پونو (The Plateau) (3) سنڌوءَ جو ميدان (Indus Plain).

هاڻ اسان سنڌو ماڻھو جي ”سنڌوءَ واري ميدان“ جو ذڪر ڪنداسين. جاگرافيائي طرح سنئين سڌي زمين کي ميدان (Plain) چئبو آهي. ان ميدان واري زمين سمنڊ جي سطح کان گهڻو مٿي نه هوندي آهي ۽ ان جي اوچائي 600 فوٽ کان به گهٽ هوندي آهي. اها زمين پوک لائق ٿيندي آهي.

سنڌوءَ جو ميدان اٽڪ، اراولي جبل ۽ کيرٿر جبل جي وچ ۾ آهي. هن ميدان جي اولهه ۾ سليمان جبل، اتر ۾ پونار جو پونو ۽ اوڀر ۾ راجپوتانه جو رڻ پٽ اٿس. جتي جهلم ۽ چناب ندي اچي پاڻ ۾ ملن ٿيون، اتان ”سنڌوءَ جو ميدان“ شروع ٿئي ٿو. هن ميدان جي پٽڏاڻش اڄ کان 2 لک سال اڳ پلائيسٽوسين دور کان هيل تائين (Recent) جي دور جي ڄاڻائي وئي آهي.

سنڌوءَ جو ميدان وري ٻن حصن ۾ ورهايل آهي. هڪ مٿيون ميدان ۽ ٻيو هيٺيون ميدان. سنڌوءَ جو مٿانهون ميدان (Upper Indus Plain) لوڻاڻي جبل جي ڏکڻ ۾ آهي. هيءُ ميدان ڪيترن ئي درياھي دواڻن ۾ ورچيل آهي. اهي دواڻا ڪجهه

هيءُ آهن: (1) راوي ۽ چناب ندي جي وچ وارو دواٻو ”رچنا دوب“ (2) جهلم ۽ چناب ندي جي وچ ۾ ”چاچ دوب“ (3) جهلم، چناب ۽ سنڌو ندي جي وچ ۾ تمام وڏو دواٻو آهي، جيڪو ”سنڌ ساگر دوب“ سڏبو آهي. سنڌوءَ جي هيٺين ميدان ۾ ريگستان به اچي وڃي ٿو. هن مان اڳ ۾ درياھ هڪ سنڌو درياھ (بن ڪئنالن ۾) ۽ ٻيو هاڪڙو (واهندو) گذرندا هئا. هن وقت هن جي وچ مان صرف هڪ سنڌو درياھ وهي ٿو.

سنڌوءَ جي ميدان کي تشڪيل ڏيڻ ۾ وڏو هٿ سنڌو نديءَ جو آهي. جيڪا سندس وچ مان سينڌ وانگر وهي ٿي. ارضياتي ماهرن جو چوڻ آهي ته جنهن وقت سڄي سنڌو ماٿر سمنڊ جي پيٽ ۾ هئي، ان وقت به ان جي وچ مان سنڌو ندي وهندي هئي ۽ جيئن جيئن سمنڊ سنڌوءَ جو ميدان ڇڏڻ شروع ڪيو ته سنڌو نديءَ ان کي سئين سڌي ميدان جي شڪل ڏيڻ شروع ڪئي ۽ سنڌوءَ جي لوڙهي آندل لٽ سان زمين مٿان سمنڊ جو ڇڏيل تاثير ختم ٿيندو رهيو ۽ سنڌوءَ جا ميدان هڪ زرخيز چيڪي اُپٽ واري مٽيءَ سان مالا مال بنجڻ لڳا. جيئن لئمبرڪ چوي ٿو ته، ”سنڌو ندي جي لوڙهي آندل لٽ، جنهن کي گرمي، پاڻي ۽ ساوڪ جي تاثير سڌاري سنواري هڪ سئين سڌي ميدان جي شڪل ۾ ماٿري جي ڇيڙن تائين پٽاري ڇڏيو.“ (12)

يقينن سنڌوءَ جي ميدان تي وقت بوقت ايندڙ طوفانن ۽ برساتين واري پئي پڪيڙي ۽ وهندڙ ندين جي رءُ زمين مٿان چادر چاڙهڻ شروع ڪئي. جنهن ڪري سنڌوءَ جي ميدان واري زمين وئي مٺي ٿيندي.

اڄ به سمنڊ ڌرتي جا جيڪي حصا ڇڏي رهيو آهي،
انهن کي آباديءَ لائق ۽ زرخيز سنڌوءَ جو لٽ بڻائي رهيو آهي
۽ سنڌوندي جو لوڙهي آندل لٽ جڏهن سمنڊ ۾ پئجندو رهي
ٿو ته اهي حصا خود بخود مٽي ٿيندا وڃن ٿا ۽ سامونڊي پاڻي
پوئتي هٽندو وڃي ٿو. جتي سنڌو ڇوڙڪري ٿي، اهو حصو
مٽي پوڻ ڪري مستقل مٽي اڀرندو ۽ خشڪ ٿيندو رهي ٿو.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. http://www.bbc.com/urdu/science/2016/02/160202_earth_theia_headon_collision_zs
01 February 2016,
Kayleigh Lewis, Earth made up of two planets after
'violent collision' with Theia 4.5bn years ago, UCLA
scientists discover, 2 February 2016,
<http://www.independent.co.uk/news/science/earth-made-up->

of-two-planets-after-violent-collision-with-theia-45-billion-years-ago-ucla-scientists-a6846071.html

The research was funded by NASA, the Deep Carbon Observatory and a European Research Council advanced grant (ACCRETE)

BRANDON RUSSELL, Violent head-on collision between Theia and Earth formed our moon, JANUARY 30, 2016,

[HTTP://WWW.TECHNOBUFFALO.COM/2016/01/30/VIOLENT-HEAD-ON-COLLISION-BETWEEN-THEIA-AND-EARTH-FORMED-OUR-MOON/](http://www.technobuffalo.com/2016/01/30/violent-head-on-collision-between-theia-and-earth-formed-our-moon/)

2. هيءُ خيال آمريڪا جي ”نيورونمينٽل سائنس سروس ايڊمنسٽريشن“ جي سائنسدانن پيش ڪيو آهي.

The U. S. Environmental Science Services Administration (ESSA)

3. هيءُ خيال والٽرا اسپرول ۽ ڊاڪٽر رابرٽ ڊينر سائنسدانن جي گروهه پيش ڪيو آهي.

Refrence: <http://www.dailymail.co.uk/sciencetech/article-2411158/350m-year-old-scorpion-fossil-Gondwana-supercontinents-oldest-known-land-animal.html>

4. Bland Ford, H.F, “Quarterly Journal of the Geological Society” Vol: xxx (1875) P-534

5. Raverty, H.G, “The Mehran of Sindh and its tributaries”
P- 317, 468-90

6. اهڙو انڪشاف تازو مشي گن يونيورسٽيءَ جي ماهرن جي هڪ ٽولي ڪيو آهي ۽ ان انڪشاف جي تصديق پروفيسر فلپ ڊي گرگرش جي زير قيادت آمريڪا، پاڪستان ۽ فرانس جي قديم آثارن جي ماهرن ڪئي آهي.

The Tethys Ocean (Greek: Τηθύς) was an ocean that existed between the continents of Gondwana and Laurasia during much of the Mesozoic era, before the opening of the Indian and Atlantic oceans during the Cretaceous period. It is also referred to as the Tethys Sea or Neotethys.

Reference: Greg Laden, The Amazing and Compelling Story of the Tethys Sea, December 17, 2012,
<http://scienceblogs.com/gregladen/2012/12/17/the-amazing-and-compelling-story-of-the-tethys-sea/>

7. بلندن، گاد فري ”آسٽريليا-سرزمين ۽ باشندا“ ص- 13

8. Panhwar, M.H, “Chronological Dictionary of Sindh: P-4
وڌيڪ معلومات لاءِ ڏسو ڊاڪٽر سڪندر مغل، ”ارتقا جي ڪهاڻي“ حيدرآباد، 1985 ع ص- 117

9. Pithawala, M.B, “Marvels of Earth” P-51

Pithawala, M.B, “Historical وڌيڪ معلومات لاءِ ڏسو
”Geography of Sindh”

10. آڏواڻي، ڀيرومل مهرچند، ”قديم سنڌ“ ص- 55

11. Raverty, H.G, “The Mehran of Sindh and its tributaries”
P- 314, 468

12. لئمبرڪ، ايڇ ٽي، ”تاريخ سنڌ“ جلد 1، ”سنڌ هڪ عام
جائزو“ ص- 1، 2

سند ڌرتي جي جوڙجڪ، زندگي ۽ تهذيب جو تاريخ وار چارٽ

سن	واقعو	زندگي جا آثار
ساڍا 4 ارب سال اڳ	سند ڌرتي جو وجود	زندگي جو ڪو به آثار نه هو
4 ڪروڙ 80 لک سال اڳ	رني ڪوٽ جابلو سلسلي جو جڙڻ	وڻ ٿڻ، گاهه، جيت، مڇيون
4 ڪروڙ 70 لک سال اڳ	لڪي ۽ جهمپير وارين ٽڪرين جو جڙڻ	وڻ ٿڻ، گاهه، جيت، مڇيون
3 ڪروڙ 60 لک	ڪيرٿر جابلو سلسلي جو جڙڻ	وڻ ٿڻ، گاهه، جيت، مڇيون

سال اڳ		
2 ڪروڙ 70 لک سال اڳ	ناري وارين ٽڪرين جو جڙڻ	وڻ ٽڻ، گاهه، جيت، مڇيون
1 ڪروڙ 85 لک سال اڳ	گاج جابلو سلسلي جو جڙڻ	وڻ ٽڻ، گاهه، جيت، مڇيون، انسان جي حيواني نسل کان علحدگي
هڪ ڪروڙ 50 لک سال اڳ	راما پٿيڪس انسان جو جنم	انسان جي ابتدائي شڪل
70 لک سال	سواپٿيڪس (Sawapithecus) انسان جو جنم	انسان جي ڪجهه سڌريل شڪل
20 لک سال اڳ	راوت ۾ اوائلي انسان جون ثابتيون	پراڻي پٿر دور جي اوزارن جو استعمال
20 لک سال اڳ	منچر جابلو سلسلي جو جڙڻ	انسان، جانور، پکي، وڻ، ٻوٽا
5 لک سال اڳ	لوڻي ندي ننگر پارڪر ۾ انسان جي رهائش	پراڻي پٿر دور جي انسانن جا اوزار هٿ آيا، ٻولي جي تخليق

50 هزار سال اڳ	روهڙيءَ وارين ٽڪرين ۾ انسان جي رهائش	پراڻي پٿر دور جي انسانن جا اوزار هت آيا، پکين ۽ جانورن جو شڪار، باهه جي دريافت ۽ ٻولي جي تخليق
15 هزار سال اڳ	روهڙي، ڪراچي، حيدرآباد ۽ منچر ڍنڍ وارن علائقن ۾ انسان جي رهائش	وچين پٿر دور جي انسانن جا اوزار هت آيا، جانور پالڻ ۽ زمين کيڙڻ
8 هزار سال اڳ	ڳوٺاڻيون زرعي ثقافتون قائم ٿيڻ، ڪڪاوان گهر ٺاهڻ جي شروعات	نئين پٿر دور ۾ زرعي سماج جو بنياد، اوائلي گهرن جي اڏاوت
7 هزار 500 سال اڳ	مهر ڳڙهه ۾ ڪڪاوان گهر ٺاهڻ ۽ ڳوٺ ٻڌڻ ۽ پوکي راهي	استعمال جا ٿانون، ڪڻڪ، جون ۽ ڪپهه جون پوکون
4200 ق م	ڪڙي گل محمد ۾ سرن ۽ پٿرن سان گهرن جي اڏاوت	سرن ۽ پٿرن سان گهرن جي اڏاوت،
4000 ق - م	اتڪل 4000 ق - م ڌاري سنڌ ۾ ڪنپارڪي چڪ جو بنياد پيو	ڪلي گل محمد ۽ مڊيگهه ۾ ٿانون چڪ تي ٺهيل مليا

4000 ق - م	ڌات ڳولهي لڌي وئي	ٿامي مان اوزار ۽ هار سينگار جون شيون نھڻ لڳيون
3500 ق م کان پوءِ	وڏن شهرن جي اڏاوت	موهن جو دڙو، هڙاپا، چانهون جو دڙو
1500 ق م تائين	عروج تي پهتل شهري تمدن جو پوئتي پوڻ	سوکھڙي، ڏڪار ۽ ٻوڏن سبب شهر ڦٽڻ لڳا ۽ لڏپلاڻ ٿي
1450 ق م کان پوءِ	سندو ماڻھو ۾ جھڪر ۽ جهانگار تمدن جي شروعات	ڦٽي ويل شهرن کي جهڪر ڪلچر جي ماڻھن اچي آباد ڪيو

تهذيبى ۽ سياسي جاگرافي

هن ديس کي ”سند“ نالو هتان جي آڳاٽن رهاڪن سنڌو نديءَ تان ڏنو. جنهن جي معنيٰ آهي سمنڊ يا وڏي درياھ وارو ملڪ. يا اهو وهڪرو جيڪي سدائين پيو وهي. جيئن ته خود سند ڌرتي سمنڊ مان جنم ورتو ۽ هن ندي هتان جي بريتني کي سرسبز ۽ شاد آباد ڪيو ۽ هتان جي رهواسين جي تمدني تشڪيل ڪئي. ان ڪري هتان جي آڳاٽن رهاڪن، هن ديس جو وڏي درياھ جي نسبت سان نالو ئي سند رکيو. جيڪو اڄ کان ڏهاڪو هزار ورهيه پراڻو آهي. هن ديس کي اهو نالو هتي رهندڙ مقامي ماڻهن سنڌو ندي جي نسبت سان ڏنو. پروفيسر منگهارام ملڪاڻي پنهنجي ڪتاب ۾ سند جي نالي بابت ڪجهه هن طرح وضاحت ڪئي آهي: ”بمبئي جي ڀارت وگياني (Indologist) پادري هيرس جي سند موجب، سنڌو نديءَ کي اهو نالو آڳاٽن رهاڪن سنڌين ڏنو. جن جي ٻولي ۾ سند-سنڌو لفظ جي معنيٰ هئي ندي يا درياھ ... جنهن جي پٺيان ساري ملڪ تي جنهن مان ندي وهي ٿي، سند نالو پئجي ويو. پوءِ اهو نالو

ايراني واپارين ”سند“ مان ڦيرائي ”هند“ ڪيو. جنهن مان هاڻوڪو هندستان ٿيو آهي ... تنهن کان پوءِ رومي واپارين ان کي وڌيڪ ڦيرائي ”انڊ“ ڪيو. جنهن مان هاڻوڪو انڊيا بڻيو آهي. جو به ڏيهي نالو آهي ۽ نه يورپي ... هندستان تي ڀارت نالو گهڻو پوءِ پيو، جڏهن راجا ديشيت ۽ شڪنتلا جو پٽ ڀرت راج ڪندو هو. تنهن ڪري ڏسبو ته سڄي ملڪ ”هندستان“ کي نالو ئي سنڌو نديءَ ۽ سند مان مليو آهي“ (1)

هون به سند ۽ سنڌو هڪ ئي وجود جو نالو آهي. سنڌو کان سواءِ سند ڪا به معنيٰ نه ٿي رهي. هن ديس تان سند جو نالو مٽايو يا بدلايو وڃي ته اهو پاڻ سان دوڪو ۽ فريب چٽبو. ڇو جو بقول لئمبرڪ جي ته، ”اهو بلڪل سونهين ٿو ته هن سرزمين جو نالو سنڌو ندي جي نالي سان منسوب هجي. ڇاڪاڻ ته انهيءَ نديءَ ئي کيس جنم ڏنو آهي ۽ سندس پرورش ڪئي آهي. هي سڄو خطو جيڪو ڪيترا سو ميل ڊگهو ۽ ويڪرو آهي. تنهن جو ذرو ذرو ۽ هر ته سنڌو ندي تشڪيل ڏنو آهي.“ (2)

هن ڪتاب ۾ سنڌو سڀيتا جي ذڪر ٿيندڙ دور (اوائڻ کان 1500 ق-م) ۾ سنڌو رياست جون جاگرافيائي حدون ڪجهه هن ريت هيون:

سنڌو رياست:

جنهن وقت سمنڊ سنڌ جي ڌرتيءَ کان پري هتي ويو ۽ زمين ظاهر ٿي. ان وقت سنڌ اندر جيڪا تهذيب اُسري، اها جاگرافيائي طور مڙني ايشيائي تهذيبن کان وسيع ايراضيءَ ۾ اٽڪل 5 لک چورس ميلن تائين پکڙيل هئي. ان جو ڦهلاءُ روس جي سرحدن تائين وڃي پهتو هو. (3) سنڌو سڀيتا جو علائقو پڪيڙ ۾ بابل کان چوٿو ۽ مصر کان ٻيڻو هو. (4)

سنڌو سڀيتا جي ايراضيءَ ۾ موجوده سمورو پاڪستان (خيبر پختون خواه صوبي جي جابلو علائقي ۽ آزاد کشمير کان سواءِ)، هندستاني پنجاب، اولهه يو پي، هريانا، ڪڇ، ڪاٺياواڙ، گجرات، مهاراشٽر ۽ افغانستان جو ڪجهه حصو شامل هئا. (5) ان وقت سنڌو رياست پنجن صوبن ۾ ورهايل هوندي هئي. جنهن جو مرڪز موهن جو دڙو هوندو هو ۽ موجوده سنڌ، مرڪزي صوبو هوندو هو. هڪ صوبو، موجوده بلوچستان هوندو هو، جيڪو اولهائون صوبو سڏبو هو ۽ ان جو گاديءَ جو هنڌ يا مرڪزي شهر دمب سادات هو. اتر وارو صوبو موجوده پاڪستاني پنجاب ۽ ڪجهه خيبر پختون خواه صوبي جي حصن تي مشتمل هو. جنهن جو مرڪزي شهر هڙاپا هو. اوڀر وارو صوبو پارتي پنجاب ۽ ڪجهه ڀر وارن حصن تي مشتمل هوندو هو، جنهن جو مرڪزي شهر ڪالي بنگن هو. جڏهن ته ڏکڻ وارو صوبو ڪڇ، ڪاٺياواڙ ۽ گجرات جي حصن تي مشتمل هو. جنهن جو مرڪزي شهر لوٿل هو. (6)

سنڌو سڀيتا جي مٿي ڄاڻايل تهذيبي ۽ سياسي سرحدن مان ڪيترائي درياھ وهندا هئا ۽ آهن. جن ۾ مکيه سنڌو ندي

آهي. سنڌو رياست جي اتر واري صوبي مان سنڌو ندي، جهلم ندي، راوي ندي، بياس ندي ۽ ستلج ندي وهنديون آهن. جڏهن ته مرڪزي صوبي موجوده سنڌ مان تنهن وقت سنڌو ندي کان سواءِ هاڪڙو ندي پڻ وهندي هئي. جيڪا بعد ۾ 1226ع ڌاري سڪي بند ٿي وئي. ٻئي طرف باقي ٻين ٽن صوبن مان پڻ ڪيتريون ئي نديون ۽ برساتي نالا وهندا هئا ۽ آهن. پر هتي اسان صرف سنڌو نديءَ ۽ هاڪڙو درياھ جي ان وقت جي وهڪرن بابت ذڪر ڪريون ٿا.

1. سنڌو ندي:

سنڌو ندي، جيڪا 1800 ميل ڊگهي آهي، سا هماليه جبل جي سنگي ڪباب جي برفاني ڌارا مان نڪري ٿي، سنگي ڪباب ٿيٻت ۾ آهي. سنگي ڪباب مانسرور ڍنڍ کان 30 ميل پري آهي. سنڌو ندي والاريل ڪشمير مان ٿيندي آزاد ڪشمير، خيبر پختون خواهه، پنجاب لتاڙيندي، اتان جي چئن ندين جون پاڻي پاڻ منجهه سمائيندي، سنڌ ۾ ڪشمور وٽان داخل ٿئي ٿي. بعد ۾ موجوده سنڌ کي سرسبز ۽ آباد ڪندي وڃي عربي سمنڊ ۾ ڇوڙ ڪري ٿي. سنڌو سڀيتا جي مٿي جاڻايل تهذيبي دؤر ۾ موجوده سنڌ ۾ سنڌو ندي ٻن حصن ۾ وهندي هئي. ان جي اولهه واري شاخ ليمون جوڻيجي کان اولهه طرف وهندي لوهر جو دڙي، لوهر، آمري جي ڀرسان لنگهندي، حيدرآباد وٽان ٿيندي وڃي سمنڊ ۾ پوندي هئي.

هاڪڙو کي سنڌوندي مان پاڻي ٻن هنڌن تان ملندو هو. هڪ
ڪشمور واري شاخ ۽ ٻيو سکر واري شاخ مان.

2. هاڪڙوندي:

هاڪڙو درياھ، جيڪو هن وقت سڪي چڪو آهي. ان
کي مختلف علائقن ۾ مختلف نالن سان سڏيو ويندو آهي.
جيئن: گهاگهر، سرسوتي، نالاشڪر وغيره ۽ سنڌ ۾ ان کي
ريڻي، واهندو، نارو پڻ سڏيو ويندو آهي. اهو سوالڪ جابلو
سلسلي مان نڪرندو هو ۽ ان ۾ جمنا ندي ۽ ستلج ندي
سميت سنڌو ندي پنهنجي پاڻي جو ڪجهه حصو داخل
ڪنديون هيون. هاڪڙو درياھ جڏهن سنڌ جي موجوده سرحدن
۾ داخل ٿيندو هو ته ان وقت سندس اڀارين ڪپ تي
ونجڻو ۽ ان کان پري اولهائين ڪپ تي ڏمپ بني ۽ آخري
چيڙي تي سمنڊ ۾ داخل ٿيڻ وقت نهڻو اولهائين ڪپ تي
هوندو هو. ان دؤر ۾ ڪڇ جو رڻ پنهنجي موجوده شڪل ۾ نه
هوندو هو، پر اتي سمنڊ چوليون هڻندو هو ۽ رڻ ڪڇ هڪ
سامونڊي نار هيو. (7) جنهن ۾ هاڪڙو درياھ ۽ ارولي
ٽڪرين مان نڪرندڙ لوڻي ندي موجوده ننگر پارڪر وٽ ڇوڙ
ڪنديون هيون. هاڪڙو ندي، جيڪا 1226ع ڌاري سڪي وئي،
سا قديم زماني ۾ گجرات ۽ سوراڻي مان لنگهي بهاولپور ۽
ٿر کي سر سبز ڪندي هئي. ان جي وهڪري بند ٿي وڃڻ
سبب سنڌ جي ٿر پارڪر وارو علائقو رڻ پٽ ۾ تبديل ٿي
ويو آهي. (8)

سندو ماٿري جو هيٺيون پٽ هن وقت جنهن حالت ۾ آهي، اهو 5 هزار سال اڳ ان حالت ۾ نه هيو. هن وقت سندو ماٿري جو هيٺيون پٽ برپٽ ۽ بيابان جي صورت ۾ نظر اچي رهيو آهي، پر 3 هزار سال ق م ۾ هن پٽ مان مختلف نديون ۽ انهن جا وهڪرا گذرندا هئا. جنهن سبب هي پٽ سائو ستابو ۽ پيلن سان چهچ هيو. مختلف جانور جهجهي تعداد ۾ رهائش پذير هئا. ذرخيز زمين هجڻ سبب زرعي فصل ٿيندا هئا. هن پٽ مان گذرندڙ ندي گهاگهر هاڪڙو سميت ٻين برساتي ندين جي ڪنارن تي شهر ۽ وسنديون آباد هيون. جنهن جا وڏي انگ ۾ آثار مليا آهن. هاڪڙو ندي سڪي وڃڻ سبب هي پٽ رڻ پٽ ۾ تبديل ٿي ويو. انسانن توڙي جانورن جي رهائش موافق نه رهيو. هن ندي جي ڪناري تي آباد شهر ۽ وسنديون ڦٽي ويون.

موسم:

سندو ماٿري قديم دؤر ۾ چوماسي وارين هوائن ۽ برساتن جي دائري اندر هئي. ڏکڻ الهندي واريون هوائون اونھاري ۾ چوماسو آڻينديون هيون ۽ سياري ۾ اتر قطب جون هوائون وچ ايشيا واري ميدان کان مينهن آڻينديون هيون. (9) سندو ماٿري ۾ 1750 ق م کان آبهوا ۾ تبديلي اچڻ لڳي ۽ آبهوا خشڪ ٿيڻ لڳي ته برساتون ڀوڻ گهٽجي ويون،

(*) جنهن سبب درياھن جي وهڪرن ۾ لاٽ اچڻ لڳي، برساتي وهڪرا خاص ڪري هاڪڙو درياھ جنهن جي وهڪري جو گهڻو دارومدار برساتن تي هو، آهستي آهستي بند ٿي ويو.

آبهوا

9000 ق-م کان اڳ آبهوا تمام خشڪ هئي،
9000 — 8500 ق-م آبهوا گهڻي خشڪ مان ڦري گهٽ گهميل
ٿيڻ شروع ٿي،
8500 — 7500 ق-م وچولي گهميل
7500 — 3000 ق-م وچولي گهميل
3000 — 1750 ق-م تمام گهڻي گهميل آبهوا
1750 --- 900 ق م بلڪل سوڪ آبهوا (برساتن ۾ وڏي پئماني
تي گهٽتائي)

سنڌ اندر ان دؤر ۾ پندرهن کان ويهن انچن تائين برسات پوندي هئي. بهار جي موسم ۾ جبلن تي برف ڳرڻ ڪري سنڌو ندي ۽ هاڪڙو ۾ پاڻي وڌندو هو ته وڏيون ٻوڏيون اينديون هيون. جنهن ڪري نهايت شادآباد وستيون ۽ واهڻ ناس ٿي ويندا هئا.

جڏهن سمنڊ سنڌو ماٿر مان پوئتي هٽڻ شروع ٿيو ته سنڌو ندي ۽ هاڪڙو درياھ جي ٻنهي ڪنارن تي گهاٽا ٻيلا

اڀري آيا. سنڌو جي لت ذريعي زرخيز ٿيل زمينون وٽن، ٻوٽن ۽ گاهن سان سايون ڇهڇ ٿي پيون. جن ۾ هاڻي، گينڊا، هرڻ ۽ ٻيا چوپايا جانور ۽ پکي پکڙ رهڻ لڳا. سنڌو جا گهاٽا ٻيلا شڪاري قبيلن جي زندگي گهارڻ لاءِ جانورن جي شڪل ۾ کين خوراڪ ميسر ڪري ڏيڻ لڳا.

سنڌو سڀيتا جا وارث هتي وهندڙ درياهن کي هڪ ٻئي وٽ اچ وڃ ۽ رابطن لاءِ استعمال ڪرڻ لڳا. جنهن وقت اڃا سواري لاءِ جانورن جو رواج نه پيو هو، ان وقت درياهي وهڪرا سفري سهولتن لاءِ بهترين ذريعا هئا. هتان جا رهواسي ننڍن ٻيڙين ۽ ڍونڍن ذريعي هڪ شهر يا ڳوٺ کان ٻئي هنڌ تائين سفر ڪرڻ لڳا. ان لاءِ خاص ڪري سنڌو ندي ۽ هاڪڙو درياھ سندن بهترين ساٿي ثابت ٿيا. جڏهن سنڌو ماڻھو ۾ 1750 ق م کان آبهوا ۾ تبديلي اچڻ لڳي ۽ آبهوا خشڪ ٿيڻ لڳي ته برساتون پوڻ گهٽجي ويون، (10) جنهن سبب درياهن جي وهڪرن ۾ لات اچڻ لڳي، برساتي وهڪرا خاص ڪري هاڪڙو درياھ جنهن جي وهڪري جو گهڻو دارومدار برساتن تي هو، آهستي آهستي بند ٿي ويو. جنهن ڪري هاڪڙي درياھ جي ڪنارن تي آباد شهر ۽ وسنديون پاڻي کوٽ سبب ويران ٿيڻ لڳيون. فصل گهٽجي ويا، ماڻھن آهستي آهستي زرخيز پٽن طرف لڏپلاڻ شروع ڪئي. سنڌو ماڻھو ۾ سوکھڙي جو دور ساڍا 8 سو سال جاري رهيو. جنهن هن پري پاڳي ماڻھو کي ڏڪر جي وڪڙ ۾ آڻي ڇڏيو. اوج تي پهتل سنڌو سڀيتا آهستي آهستي ڍرڪڻ لڳي. جنهن کي ڪجهه آرڪيالاجي ماهر سنڌو سڀيتا جو زوال قرار ڏين ٿا.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. ملڪاڻي، منگهارام، ”ساهتڪارن جون سمرتيون“، ص - 11-10
2. Lambrick, H.T, “Sindh — A General Introduction” Ch: 1.
3. Mughal, M.R, “New Research on the origins of the Indus Civilization” Sindh Quarterly — 1981 — 3, P-45
4. صديقي، محمد اديس، ”سندو ماثر جي سڀيتا“ ص — 196-195
5. پنهور، ايمر ايڇ، ”سند جي تاريخ ۽ آثار قديمه تي تحقيق ۽ اشاعت“ تماهي مهراڻ، 1984-2، ص-171
6. Panhwar, M.H, “Sindh Cutch Relations” Karachi — 1980, P-4
7. Panhwar, M.H, “Sindh Cutch R elations” P-2-3

8. سمراٽ، گنگارام، ”سنڌو سؤوير“ ص-98
يا ميمڻ عبدالمجيد سنڌي، ”هاڪڙو درياھ“، انا مينهن
ملير، ميرپورخاص-1975 ص-102-103
9. Minchin, C.F “Baluchistan Distt: Gazetteer” Vol: VII
1907, PP-52-53
10. پنهور، ايم ايڇ، سنڌ جي ريجائي تاريخ (سنڌي
ايڊيشن)، ڪراچي، 2013ع

سندو ماٿر ۾ اوائلي انساني آباديون

اڄ کان ڪروڙين سال اڳ زندگيءَ جي شروعات سمند جي پاڻيءَ ۾ ٿي. ماهرن جي چوڻ موجب جڏهن ڌرتيءَ ۾ نرڻ شروع ڪيو ته ڌرتيءَ جي مٿاڇري تي جبل ۽ ٽڪر ظاهر ٿيڻ لڳا. انهن جي ارتقائي سلسلن وارن ڏينهن ۾ اڄ کان 4 ارب ورهيه اڳ دنيا جي گرم سمندن ۾ ”زندهه شيء“ تخليق ٿي، جنهن کي ماهر اميبا (Ameba) ڪوٺن ٿا. ان اميبا مان ئي مختلف قسمن جا حيوانات سمندن جي تنهن ۾ جنم وٺڻ لڳا. ماهرن جي چوڻ موجب انهن نباتات ۽ حيوانات جي اوائلي قسمن مان اڄ کان ڪروڙين ورهيه اڳ سمندن جي تنهن اندر بنا ڪرنگهي وارا جانور (مڇيون، سپون ۽ ٻيا جيت) وجود وٺڻ لڳا. انهن مان اڳتي هلي 35 ڪروڙ ورهيه اڳ ڪرنگهي وارا جانور (مڇي ۽ ڏيڏر) تخليق ٿيا. اهو سڄو ارتقائي سلسلو اڃان سمند جي پاڻي اندر موجود هيو. جانورن ۽ نباتات ۾ اها مرحليوار ارتقا جاري هئي. اڄ کان 14 ڪروڙ ورهيه اڳ سامونڊي جانورن جا ڪي خاص قسم ارتقا ڪري، انهيءَ لائق بڻيا جو هو سڪيءَ توڙي پاڻيءَ ۾ زندگي گذاري سگهن. جڏهن ان قسم جا جانور سمند اندر وجود وٺڻ لڳا ته هو پنهنجي کاڌي خوراڪ جي حاصلات لاءِ سمند ڇڏي آهستي آهستي خشڪيءَ ڏانهن وڌڻ لڳا. خشڪيءَ تي شروعات ۾

زندگي انهن جاين تي شروع ٿي، جتي ڏيڻ موجود هئي. انهن خشڪيءَ تي آيل جانورن مان اڳتي هلي رڙهندڙ جانورن جي قسمن (نانگ، ڪمي) وجود ورتو. ڪافي عرصي کان پوءِ پکي پيدا ٿيا. ننڍن توڙي وڏن جانورن جي مختلف قسمن مان کير پياڪ (مماليه) قسم جي جانورن جهڙوڪ: گهوڙي، هاٿي، اُٺ، شينهن، هرڻ ۽ باندر پنهنجو وجود ورتو. اهي ٽيچ پياريندڙ جانور 8 ڪروڙ ورهيه اڳ تائين وجود وٺي چڪا هئا ۽ پنهنجي مرڪزي گروپن مان شاخن جي صورت ۾ ارتقا ڪري رهيا هئا. ان وقت تائين انسان جهڙي ڪنهن به قسم جي ساهواري جو هن ڌرتيءَ تي ڪو به وجود ڪو نه هيو. ان بعد 5 ڪروڙ سال اڳ پولٽن سان ملندڙ جلندڙ نسل جي جانورن مان هڪ مخصوص قسم جي جنس پنهنجو وجود وٺي رهي هئي ۽ ان ۾ انساني خاصيتون اڀري رهيون هيون. (1) اهي انسان نما جانور يا بن مانس (Anthropoid Apes) ان دور ۾ خشڪ علائقن ۾ پيدا ٿيا. انهن انسان نما باندرن مان 2 ڪروڙ سال اڳ انسان پنهنجي موجوده شڪل ۽ صورت اختيار ڪئي. ماهرن جي چڻي مطابق انسان نما جانور کي مڪمل انسان بڻجڻ ۾ هڪ ڪروڙ سال لڳي ويا. (2) هيل تائين انهن انسان نما جانورن جي وجود جي شهادت ماهرن کي آفريڪا ۽ اتر هندستان جي مرڪزي ۽ گرم خطي تي پنهنجو وجود وٺندي ملي آهي. (3) ڪافي ماهر ان ڳالهه تي متفق آهن ته انسان سان ملندڙ جلندڙ بن مانس جو ڪو نهايت اعلى ترقي يافته نسل ڪنهن گرم آب هوا جي علائقن ۾ آباد هيو. اهو نسل ضرور ڪنهن وڏي براعظم تي موجود رهيو هوندو، جيڪو بعد ۾ هندي وڏي سمنڊ ۾ غرق ٿي ويو. (4) اهو انساني نسل اڄ

ڪالهه جي چمپنزي ۽ گوريلن کان گهڻو مختلف نه هوندو، جيڪو آفريڪا ۽ هند سنڌ جي علائقن ۾ موجود هيو. هي سڄو عمل يعني ”حيواني نسل“ مان ”انساني نسل“ جي ارتقا تئين ارضياتي دور (Tertiary Age) ۾ ٿيڻ لڳي. (5)

هاڻي اسان سنڌو ماڻھو ڏانهن اچون ٿا ۽ ڏسنداسين ته هتي انساني ارتقا جون ڪڙيون ڪهڙي طرح دستياب آهن. سنڌ اندر اسان کي اهو ارتقا جو سلسلو ته جي جبلن توڙي زمين جي تهن مان ترتيبوار ملي ٿو. ڌرتيءَ جي تمام هيٺانهن تهن مان اسان کي بنا ڪرنگهي وارا جانور ملن ٿا، جيڪي سمنڊ اندر موجود هيا. ان وقت سنڌو ماڻھو جي ڌرتي سمنڊ هيٺ هئي. جنهن ڪري سمنڊ ۾ وجود وٺندڙ جانور جبلن جي مختلف تهن ۾ پند پھڻ ٿي ويل ملن ٿا. جنهن ارتقا جي سلسلي وار ڪڙين کي اسان جي آڏو فلم جي ريل جيان ظاهر ڪري بيهاريو آهي. هيٺين تهن کان مٿين تهن ڏانهن ايندي ترتيبوار مڇين جا قسم، ريڙهيون پائيندڙ جانور، ان بعد ٽٽائڻا جانور، وري پکي ۽ انهن جي مٿان آدم نما جانورن جا پند پھڻ (Fossils) ٿي ويل جسم ملن ٿا. جن جون ماهرن عمريون مقرر ڪيون آهن. سنڌ جي ته جي جبلن جهڙوڪ ڪڏڙو ۽ پٺ مان ماهرن سامونڊي جانورن جا پند پھڻ ٿي ويل جسم هٿ ڪيا آهن. کيرٿر مان پڻ اهڙائي سامونڊي جانور پند پھڻ ٿيل مليا آهن. منچر وارن تهن مان هاڻين، گهوڙن ۽ رهينوسيراز جانورن جا هڏا پند پھڻ ٿي ويل ملن ٿا. سنڌ اندر مختلف تحقيقاتن رستي جيڪي زندگيءَ جا آثار مليا آهن، انهن مان معلوم ٿئي ٿو ته اڄ کان 6 ڪروڙ ورهيه اڳ هتي ڪيترائي جيتن جا قسم، ڪرنگهي دار مڇيون، پکين جا

مختلف قسم پيدا ٿي چڪا هئا، جڏهن ته کير پياريندڙ جانورن جو وجود هتي اڄ کان ساڍا چار ڪروڙ ورهيه اڳ تائين ملي ٿو. (6)

انساني ارتقا جو عمل باقي دنيا جي ڀيٽ ۾ سڀ کان پهريان هند سنڌ (ڏکڻ ايشيا) ۾ ٿيو. سنڌو ماڻھو ۾ انسان ۽ فطرت جي وچ ۾ متمدن زندگي جي لاءِ تمام گهڻي ويڙھ ٿي ۽ انسان فطرت تي قابو پائڻ لاءِ ۽ ان کي سمجھڻ سان گڏوگڏ ان کي پنهنجي قبضي ۾ آڻڻ لاءِ مختلف ايجادون ڪيون. فطرت ۽ انسان جي وچ ۾ پيدا ٿيل هن چڪتاڻ انساني تمدن کي چار چنڊ لڳائي ڇڏيا. ڇو جو ڏکڻ ايشيا يعني هند سنڌ جي موسمي فضا، پاڻي واري فضا ۽ حياتياتي فضا وغيره انسان جي مادي، اخلاقي ۽ روحاني تشڪيل ڪئي ۽ هن کي اڳتي وڌڻ جا موقعا فراهم ڪري ڏنا ۽ ڏکڻ ايشيا يعني هند سنڌ ۾ اهي مڙئي سهولتون هڪ ئي وقت دستياب هيون. ماهر ان راءِ جا آهن ته انسان جا پراڻي ۾ پراڻا آثار يعني دنيا ۾ سندس هئڻ جي وڌ کان وڌ اڳوڻي ثابتي سنڌو ماڻھو ۾ ملي آهي. ڊاڪٽر باشم به ان خيال جو آهي ته اوائل ۾ انساني ارتقا هن ئي خوش نصيب واديءَ ۾ ٿي. (7) علم الانسان جي ماهر هارڊ موئر ان خيال جو آهي ته انسان جي پهرين اوسر ايشيا جي ڏاکڻين حدن ۾ ٿي، (8) ۽ هو جانورن جي ڪيترن ئي نسلن کي ڏکڻ ايشيائي ڄاڻائي ٿو ۽ ٻڌائي ٿو ته دنيا ۾ سڀ کان پهريان چوپايو مال سنڌو ماڻھو ۾ پاليو ويو ۽ پالتو مال جا گهڻا قسم اصل ڏکڻ ايشيائي آهن. هارڊ موئر مينهن، ريڊ، چاپرو، بڪري، سوئر، ڪڪڙ، ڪتي، خچر، هاڻي ۽ مور کي ڏکڻ ايشيائي (هند سنڌ) جانور سڏيو آهي. پروفيسر ليڪي پڻ

ان راء جو آهي ته اهي جانور پوءِ ڏکڻ ايشيا يعني هند سنڌ مان ارضياتي دور ۾ ئي بيرنگ پل رستي ٽپي آفريقا، آمريڪا ۽ يورپ تائين پکڙيا. (9) هاورڊ موئر پنهنجي ڪتاب ۾ وڌيڪ انڪشاف ڪري ٿو ته، ”ايشيا کنڊ جي ڏکڻ ۾ انسان ۽ انسان جي سڀيتا جي شروعات ٿيل ڏسڻ ۾ اچي ٿي ۽ جيوت جي اوسر ۾ انسان جهڙو جانور پهريان ايشيا کنڊ ۾ ئي وجود ۾ آيو.“ (10)

سنڌو ماڻھو ۾ انسان 2 ڪروڙ سال اڳ ڌرتي جي ٽئين زماني (Tertiary) ۾ حيواني نسل کان علحده ٿيو. جڏهن ڌرتي جي ٽئين زماني ۾ سمنڊ سنڌو ماڻھو جا اتر ۽ اولهه وارا جابلو حصا ڇڏيا. ته اهي وحشي انسان جي رهائش جا اوائلي ماڳ بڻيا. ان زماني جي ماڻھن جا جسم پنڊ پھڻن جي صورت ۾ زمين جي تهن مان ملن ٿا. ڌرتي جي ٽئين زماني جا انسان، وڻ ٽڻ ۽ ٻيون شيون گهڻي وقت گذرڻ ڪري اڄ پٿر جي صورت وٺي چڪيون آهن. (11) هيٺ اسان ان دور جي انسانن جي پنڊ پھڻ ٿي ويل ڍانچن جو ذڪر ڪنداسين، جيڪي ماهرن مختلف هنڌن تان هٿ ڪيا آهن.

بيل يونيورسٽي جي هڪ ماهر جي. اي. ليوس (G. E. Lewis) 1930 ۾ هندستان جي سيوالڪ (Siwalik Hills) جبلن ۾ کوٽائي ڪندي هڪ انسان جو ٻه ڄاڙيون هيٺيون ۽ مٿيون ڳولهي لڌيون آهن، جيڪي پٿرائجي چڪيون آهن. جن کي هن راماپٿيڪس (Ramapithecus) يعني ”ماڻهو جهڙو پوتر“ جو نالو ڏنو آهي. راماپٿيڪس انسان اڄ کان هڪ ڪروڙ 50 لک سال اڳ جي مايوسين زماني جو انسان آهي. هن انسان جي لڌل

پٿرايل ٻوتي جو وري 1961ع ۾ ٻيهر اڀياس ڪيو ويو ۽ ماهرن هن پٿرايل ٻوتي کي دنيا جو سڀ کان وڌيڪ قديم انسان قرار ڏنو. انساني علم جي نامياري ماهر ڪلارڪ هاويل (Clark Howell) موجب راماپٿيڪس جيڪو اڄ کان هڪ ڪروڙ 40 لک سال اڳ موجود هيو، هاڻوڪو انساني نسل ان جي اولاد مان آهي. (حوالو: ارلي مئن، ڪلارڪ هاويل، نيويارڪ 1970ع) ان بعد وري پاڪستان جي پونار جي علائقي مان پڻ پٿرايل انسان جو ڍانچو مليو، جيڪو 70 لک سال پراڻو آهي. جنهن کي ماهرن سواپٿيڪس (Sawapithecus) يعني ”هر دم زندهه“ جو نالو ڏنو آهي. هن دور جو انسان ڪنهن به قسم جا اوزار ٺاهڻ جو ڌانءُ ڪو نه رکندو هو. هو پنهنجو گذران وڻن جي پاڙن، ميون ۽ ماکي وغيره تي ڪندو هو. هو اڃان پنهنجي ارتقا جي اوائلي دور ۾ هيو. کيس پنهنجي باندر نما نسل کان ڌار ٿئي ٿورو عرصو گذري چڪو هو. هو پاڻ مان اڳئين دور جون خاصيتون ڪڍي رهيو هو. هو ڳالهائڻ لاءِ زبان کي استعمال ڪرڻ ۽ هلڻ لاءِ ٻه پير استعمال ڪرڻ ۽ هٿن کي ڪم ڪرڻ لاءِ آزاد ڪرڻ لاءِ جدوجهد ۾ مصروف هيو. (12) مري جي راوت مان به آرڪيالاجي ماهرن کي پراڻي پٿر دور جي انسانن جي موجودگي جا ثبوت مليا آهن. پنجاب جي مري واري علائقي ۾ ماهرن کي 1983ع ۾ ڪوٽاين دوران اهڙي انسان جون ثابتيون مليون جيڪي پٿر جا اوزار استعمال ڪندا هئا. هن انساني نسل کي علائقي جا نالي پويان روات انسان (Riwat Man) جو نالو ڏنو ويو. ماهرن ان انسان جي عمر 20 لک سال مقرر ڪئي آهي. (13) جڏهن ته

ساڳي علائقي مان 45 هزار سال اڳ جي انسان جي سرگرمين جون به ثابتيون مليون آهن.

سندو ماڻھو ۾ انساني وجود

انڊيا جي رياست آندرا پرديش مان آرڪيالاجي جي ماهرن پراڻي پٿر جي دور جا اوزار هٿ ڪيا آهن. جن ذريعي اها ثابتي ملي آهي ته سندو ماڻھو ۾ جديد انسان (Homo sapiens) اڄ کان 74 هزار سال اڳ موجود هو. ان تحقيق بعد ماهرن کي اها راءِ بدلائي پئي ته دنيا ۾ پهريون جديد انسان 50 هزار سال کان 60 هزار سال اڳ آفريڪا ۾ موجود هو. آڪسفورڊ يونيورسٽي (Oxford University) جي سائنسدان مچيل پيٽراگاليا (Michael Petraglia) آندرا پرديش ۾ ان پروجيڪٽ تي تحقيق ڪرڻ بعد دکن هيرالڊ (14) سان ڳالهائيندي اهڙو انڪشاف ڪيو. پيٽراگاليا موجب پراڻي پٿر دور جي انسان جون ان قسم جو ثابتيون هن کان اڳ موجوده پاڪستان جي پونوها ريجن جي سون ماڻھو جي ڏاڍا ڳوٺ مان به مليون آهن. ان ڪري هاڻي اسان چئي سگهون ٿا ته جديد انسان آفريڪا کان به اڳ انڊيا ۾ رهندو هو.

هند سنڌ ۾ هن قسم جي ماڻھو ملڻ کانپوءِ ماهرن کي پنهنجا رايو بدلائڻا پيا ۽ هنن ان ڳالهه کي تسليم ڪيو ته دنيا ۾ سڀ کان اول آدم جي پٽدائش سندو ماڻھو ۾ ٿي ۽ سندو ماڻھو انساني ارتقا جو پهريون مسڪن بڻي. هن کان اڳ

دنيا ۾ جيڪي ٻين هنڌن تي قديم انسان جا آثار مليا آهن، سي سڀ سنڌو ماڻھو ۾ مليل انسان کان پوءِ جا آهن. جنهن ڪري اسان هاڻ بنا ڪنهن هٻڪ جي سائنسي تحقيقاتي بنيادن تي اها ڳالهه چئي سگهون ٿا ته سنڌو ماڻھو اوائلي انساني ارتقا جو بنياد هئي ۽ شروع ۾ هتان ئي انسان پنهنجو پهريون سفر شروع ڪيو.

سنڌو ماڻھو ۾ پٿر دور جا ماڳ:

جڏهن انسان، حيواني نسل کان ڌار ٿي پنهنجو سفر شروع ڪيو ته هن پنهنجي بچاءَ ۽ کاڌي جي بندوبست لاءِ نوان اوزار تلاش ڪرڻ شروع ڪيا، جيڪي کيس وڻن جون پاڙون ڪوٽڻ، ميوا چنڻ وغيره ۾ مدد ڏيڻ لڳا. اهي اوائلي انساني اوزار هيا پٿر، جن کي ئي پهريان انسان پنهنجي ڪتب آڻڻ شروع ڪيو. ان ڪري جيتري عرصي تائين انسان پٿر جا اوزار استعمال ڪندو آيو، ماهر سندس ان سماجي ارتقائي دور کي ”پٿر دور“ جي نالي سان ياد ڪندا آهن. سنڌو ماڻھو اندر هي دور 10 لک سال کان 4 هزار سال ق-م تائين هليو. هي دور ٻن مختلف حصن ۾ ورهايل آهي، جيڪي هي آهن:

(1) پراڻو پٿر دور (Paleolithic Age) 10 لک کان 15 هزار سال ق-م

(2) وچون پٿر دور (Mesolithic Age) 15 هزار کان 8 هزار ق-م

(3) نئون پٿر دور (Neolithic Age) 8 هزار کان 4 هزار سال ق-م

اسان هيٺ سنڌو ماٿر جي انسانن جي پٿر دور جي سرگرمين جي پهرين ٻن دورن يعني پراڻي ۽ وچين پٿر دور جو جائزو وٺنداسين.

(1) پراڻو پٿر دور

جڏهن اوائلي وحشي ماڻهو وڻن تان هيٺ لٿا ۽ گهاٽا بيلا ڇڏيا ته هنن پهريان رهائش لاءِ ميداني علائقا چونڊيا ۽ هو ميداني علائقن ۾ درياهن، ڍنڍن ۽ چشمن ڀرسان رهڻ لڳا. جتي کاڌو پيتو جهجهي مقدار ۾ دستياب هيو. هي دور انسانذات جي ”بالڪيٽ“ جو دور هيو. هن دور ۾ وحشي انسان خونخوار جانورن کان بچاءَ لاءِ پٿر ۽ ڏنڊا پنهنجي پهرين اوزار طور استعمال ڪرڻ شروع ڪيا. هن اهڙا پٿر گڏ ڪرڻ ۽ استعمال ڪرڻ شروع ڪيا، جيڪي هڪ ٻئي سان ٽڪرائجي يا پاڻيءَ جي وهڪري ڪري ڀڄي پري لسا ٿي ويا هئا ۽ ڇپترا ٿي ٽڪا ٿي چڪا هئا. جن جي مدد سان هن وڻن جون پاڙون ڪوٽي، ميوا چني ۽ ننڍن ننڍن ٻين ساهوارن کي ماري يا انهن جو شڪار ڪري، انهن کي کاڌي طور استعمال ڪرڻ شروع ڪيو.

هن دور ۾ انسان اڃا پنهنجي شروعاتي ارتقائي دور ۾ هيو، نه هن کي اوزار گڏ ڪيا هئا يا ايجاد ڪيا هئا ۽ نه وري پوکي راهي ڪرڻ تائين سندس شعور پهتو هو. نه وري

هن دور جو انسان مال پالڻ سڪيو هو. هو چٽواڳ زندگي گذاريندو هو، جتي رات پوندي هئس اتي وٽن تي وڃي سمهي پوندو هو. وري صبح جو اتي پنهنجي کاڌي خوراڪ جي تلاش ۾ نڪري ويندو هو. جڏهن هن لاءِ کاڌي جي تلاش جيئن پوءِ تيئن مشڪل بڻجڻ لڳي ته هن ٻيلن ۾ رهندڙ مختلف جانورن کي شڪار ڪري انهن جو گوشت پنهنجي غذا ۾ شامل ڪيو. جانورن جو شڪار ڪنهن به اڪيلي ماڻهو جي وس جي ڳالهه نه هئي. ان ڪري پهريون دفعو ان دور جي انسان کي هڪ ٻئي جي ويجهو اچڻ جي ضرورت محسوس ٿي ۽ هن اڪيلي زندگي گهارڻ ختم ڪري ٽولن جي صورت اختيار ڪئي. جنهن سان ئي اجتماعي زندگي گذارڻ جو پهريون تصور جڙي راس ٿيو ۽ اهڙي طرح اوائلي وحشي انسان پهريون دفعو ”سماجي جانور“ ٿي پيو. اها ان دور ۾ ”انساني سماج“ جي جڙاوت ۾ وڏي اهم تبديلي هئي. ان تبديليءَ انسان کي اڳتي وڌڻ، پنهنجو نسل وڌائڻ، گڏيل ايجادون ڪرڻ ۽ سماج جي تعمير ڪرڻ ڏانهن وڪ وڌائڻ جو موقعو فراهم ڪيو.

سندو ماڻھو اندر پراڻي پٿر دور جي انسانن جي رهائش جا هنڌ ۽ سندن استعمال جا اهي اوزار به لڌا ويا آهن، جيڪي هن پٿر مان جوڙيا هئا. ويجهر ۾ ماهرن پنجاب صوبي جي پونار ريجن ۾ راولپنڊي ويجهو ”سون ندي“ جي ڪناري سون ماڻھو مان انهن اوائلي انسانن جا اوزار ۽ رهائشي آثار ڳولي لڌا اٿن. جن جي عمر 5 لک سال مقرر ڪئي اٿن ۽ ان دور کي ”سون ڪلچر“ جو نالو ڏنو اٿن. (15)

ماھر ”سون ماٿر“ مان لڌل اوزارن بابت چون ٿا ته اتان جيڪي اوزار صفا هيٺين تهه تان مليا آهن، سي سون ڪلچر جي مٿئين تهه تي رهندڙ ماڻهن کان اڳ جي آبادي جا آهن ۽ انهن کي سون ڪلچر کان اڳ جا اوزار ڪوٺيو اٿن. (16) سون ماٿر مان مليل پٿر دور جي انسانن جي رهائشي آبادي جو تعلق ٻن دورن سان آهي. صفا آخري دور جي عمر 5 لک سال ٿيندي ۽ ٻيو تهه 4 کان 2 لک سال جي وچ جو آهي. پهرين تهه تان اڻ گهڙيا پٿر مليا آهن، ان دور جا ماڻهو اڃا پٿرن کي گهڙڻ ۽ انهن کي استعمال ۾ آڻڻ لاءِ مختلف شڪليون ڏيڻ ڪو نه سگهيا هئا. هو استعمال لائق پٿر گڏ ڪندا هئا. پر ٻئي دور جا ماڻهو ڪجهه ترقي ڪيل ڏسجن ٿا. جن پٿر مان ڪهاڙيون، تيرن جا منهن ۽ ٻيو وڌيڪ جو جهڙو تهڙو سامان تيار ڪري ورتو هو. ان وقت به هو اڃا کاڌو گڏ ڪندا هئا ۽ شڪار ڪندا هئا. مال ڌارڻ يا پوکي راهي ڪرڻ تائين سندن شعور ڪو نه پهتو هو. (17) سون ماٿر ۾ رهندڙ پٿر دور جي انسانن بابت قديم آثارن جي مشهور ماھر سر مورتيمر ويلر جو رايو آهي ته، ”پاڪستان (سندو ماٿر) ۾ سڀ کان پراڻي ۾ پراڻي انساني آباديءَ جي ثابتي اسان کي راولپنڊي ويجهو سون نديءَ جي ڪنارن تي اڻ گهڙيل پٿرن جي صورت ۾ ملي آهي. اتان مليل اوزارن ۾ ڪي سادي نموني جا چرا ۽ ڪهاڙيون مليون آهن، جيڪي لڳ ڀڳ 5 کان 3 لک سالن جي عمر جا ٿيندا.“ (18)

هي سون مان مليل اوزار لوڻي ندي (ننگر پارڪر) جي اوزارن سان مشابھت رکندڙ ۽ هم عمر آهن. (19) هي اهي ئي اوزار آهن، جن سان هاڪڙو تمدن جا ماڻهو ڪم ڪار

ڪندا هئا. ماهر سون مان لڌل اوزارن متعلق چون ٿا ته اهي روهڙي ۽ سکر جي هنڌن تان لڌل ابتدائي پٿر جي اوزارن جي سڌريل شڪل آهن. اهي اوزار سکر کان سواءِ واڳهو در ڪراچي مان پڻ مليا آهن. لئمبرڪ ان جي تصديق ڪئي آهي ته ڪراچي جي اڀرندي ڪپر تي واڳهي در وٽ ۽ ان جي ڀرپاسي ۾ پڻ اهڙن اوزارن جي ڪجهه سڃاڻپ ڪئي وئي آهي. (20) ان دور جي پٿر دور جي انسانن جا اوزار بياس ندي (پنجاب) جي ماڻهيءَ مان پڻ مليا آهن. انهن آثارن جو انڪشاف آثار قديمه جي ماهر ب ب لال ڪيو هو ته بياس نديءَ جي ماڻھ ۾ پراڻي پٿر دور جا اوزار مليا آهن. (21)

مٿي بيان ڪيل ”سون ڪلچر“ انهن ماڻهن جو ئي آهي، جيڪي سنڌ، بلوچستان ۽ پنجاب تائين پکڙيل هئا، ميدانن ۾ رهندا هئا. انهن ڏينهن ۾ موسم اڃا خشڪ هئي. جڏهن برفباري شروع ٿي، هوائون گهمجي ويون ته انسانن لاءِ کليل ميدانن ۾ رهڻ مشڪل ٿي پيو. جنهن ڪري هنن برفباريءَ کان بچڻ لاءِ غارن کي رهائش لاءِ استعمال ڪيو. جڏهن ته هن کان اڳ اوائلي انسان اڃا غارن جو رخ ڪو نه ڪيو هو. جيئن ته سنڌ اندر جبلن ۽ غارن جو تعداد ججهو موجود هيو، ان ڪري سنڌونديءَ ۽ ٻين ندين ۽ ڍنڍن جي ڪنارن تي رهندڙ انسانن غارن ۾ پناهه ورتي ۽ اتي وري نئين زندگيءَ جو آغاز ڪيو. انهن غارن مان ملندڙ پٿر جي اوزارن جي باقيات مان اندازو لڳائي سگهجي ٿو ته هو ميداني علائقن ۾ رهندڙ پنهنجن ابن ڏاڏن کان وڌيڪ ترقي ڪري چڪا هئا. (22)

اڄ کان هڪ لک سال اڳ سنڌو ماڻھو ۾ اوائلي انسان الهندي وارن جبلن ۽ ٽڪرن جي غارن ۾ رهڻ لڳو. انهن غارن جا آثار سنڌ ۾ ڪافي تعداد ۾ مليا آهن. قديم زماني جي ماڻھن جون ڪوپريون سيوهڻ جي ڀرسان شاھ بلاول جي وات تان پڻ لڌيون آهن. (23) لکين ورهيه اڳ جا لاش پٿرن جي اوزارن سميت تنگا نیکا مان لڌا ويا آهن. لکيءَ جي جبلن مان ڪوسي پاڻيءَ جي چشمن جي ڀريان هڪ ٽڪريءَ تي هڪ غار لڌو ويو آهي، جيڪو ”هڪ ٿڌو“ سڏبو آهي. (24) اهو به نهايت قديم زماني جو غار آهي. خير پختون خواه صوبي ۾ سنگهاڻو وٽ پڻ ان دور جي ماڻھن جو هڪ رهائشي غار مليو آهي. ماهرن اتان مليل باقيات جي عمر هڪ لک کان 40 هزار سال ق - م مقرر ڪئي آهي. (25)

هن دور ۾ اوائلي انسان ننڍين ننڍين ٽولين جي صورت ۾ غارن ۾ رهڻ لڳو. هي ٽوليون شروع ۾ ڪٽنب، قبيلي يا قوميت جي صورت ۾ منظم ڪو نه هيون. پر هن دور ۾ هو رولو زندگي ڇڏي ڪري ٽولين جي صورت ۾ رهڻ لڳا. هڪ ٻئي جي ويجهو اچڻ ڪري هنن جي دلين ۾ رحم، قرب ۽ پنهنجائپ وارو جذبو پيدا ٿيو. هن وقت انسان اڃا باهه ٻارڻ جو هنر ڪو نه سکيو هو. ان ڪري هو پنهنجي عزيزن کي مرڻ بعد پٿرن هيٺان پوري ڇڏيندو هو. جيئن لاش ڌپ نه ڪري. اهڙيون ڪافي شهادتون سنڌ اندر مليون آهن، جيڪي ان وقت جي مدفن انسانن جون آهن.

پراڻي پٿر دور جي ماڳن جي وڌيڪ چوڪ چڪاس ڊسمبر 1975ع ۾ برطانيه جي ڪيمبرج يونيورسٽيءَ جي

آرڪيالاجي شعبي جي ماهر ڊاڪٽر الچين ۽ سندس زال ۽ ٻين ٻن ميمبرن سنڌ اندر شروع ڪئي. هنن دعويٰ ڪئي آهي ته، ”سنڌ ۾ پٿر دور جي انسانن طرفان اوزار ٺاهڻ جي ڪارخانن وارا هنڌ، ماڳ ۽ مڪان موجود آهن..... اسان روهڙيءَ وارين ٽڪرين ۽ حيدرآباد ويجهو اهڙا آثار معلوم ڪيا آهن ۽ اهڙا ماڳ ۽ مڪان ڏنا آهن، جن کي پٿر جي دور جي اوزارن ٺاهڻ جي ڪارخانن جا هنڌ چئي سگهجي ٿو.“ انهن آثارن بابت ڊاڪٽر الچين جي راءِ آهي ته اهي آثار پنهنجي خاص نوعيت وارا هنڌ آهن، جن جهڙا دنيا ۾ هن کان اڳ فقط مصر ۾ مليا آهن. پروفيسر الچين هتان مليل اوزارن کي پراڻي پٿر دور جا اوزار سڏيو آهي ۽ انهن جي عمر 50 هزار سال ق - م مقرر ڪئي اٿائين. (26)

هيءُ اهو دور هيو، جو اڃا تائين پوکي راهي ڪرڻ تائين انساني شعور ڪو نه پهتو هو. ان ڪري هو پنهنجي کاڌي جو پورائو مڇي ماري ۽ وڻن مان ميوو چني ڪندو هو ۽ گڏوگڏ سنڌو نديءَ جي ڀر وارن ٻيلن مان پکين ۽ جانورن جو شڪار پڻ ڪندو هو. هن شڪار بعد جانورن جي کلن مان هڏن جي ٺهيل سين رستي پنهنجو لباس تيار ڪري ورتو. هاڻ هو قدرت جي رازن ۽ رمزن کي سمجهڻ لاءِ پنهنجو عقل استعمال ڪرڻ لڳو. جڏهن هن ٻيلن ۾ وڻن جي گسڻ ڪري باهه پيدا ٿيندي ڏٺي ته هن اتان تانڊو کڻي اچي پنهنجن اونداهن غارن کي روشن ڪيو. غارن ۾ اها باهه ڏينهن رات ٻرندي رهندي هئي. ان باهه تي هو گوشت پچائي کائڻ لڳا ۽ غارن ۾ ايندڙ خونخوار جانورن کي پچائڻ جو ڪم به باهه کان وٺڻ لڳا. سردين ۾ ڏڪندڙ انسانن کي باهه جهڙي بي بها

نعمت هت اچي وئي. هو ان باهه کي سانڍڻ ۽ ان کي پنهنجن هٿن سان پيدا ڪرڻ لاءِ جتن ڪرڻ لڳا. هنن کي اها اٽڪل سجهي آئي ته ٻن پٿرن کي پاڻ ۾ زور سان مهٽڻ سان باهه پيدا ٿي پوي ٿي. هاڻ باهه جي دريافت انساني زندگيءَ ۾ عجيب انقلاب آڻي ڇڏيو.

پراڻي پٿر دور جي انسانن پنهنجي دور ۾ ارتقا جا جيڪي حيرت انگيز ڏاڪا طءُ ڪيا، انهن ۾ گڏ رهڻ جو تصور پيدا ٿيڻ، باهه جي دريافت ٿيڻ سان گڏوگڏ سندس وڏي ۾ وڏو ڪارنامو ٻوليءَ جي ايجاد هيو. هن دور ۾ ماڻهن پنهنجي ضرورتن کي آڏو رکي، هڪ ٻئي سان رابطو قائم رکڻ لاءِ، هڪ ٻئي کي ڏکڻي وقت تي هڪ هنڌ گڏ ڪرڻ لاءِ آهستي آهستي ٻولي جي تخليق ڪرڻ شروع ڪئي. مختلف قسم جا اشارا ۽ آواز بامعنيٰ لفظن جي صورت اختيار ڪرڻ لڳا. جن اڳتي هلي هڪ مڪمل انساني ٻوليءَ کي جنم ڏنو. هن دور جي ختم ٿيڻ کان پوءِ انسانذات پنهنجي ارتقا جي ٻئي دور يعني وچين پٿر دور ۾ پهچي وئي.

(2) وچون پٿر دور

هن دور ۾ پيداواري ذريعن وڌيڪ ترقي ڪئي. اوزارن ۾ سڌارو ۽ واڌارو آيو، تير ڪمان ايجاد ٿي، جنهن ڪري شڪار زور ورتو. پٿر مان نوان اوزار بڻايا ويا، جهڙوڪ: ڪري، ڪهاڙي، ڪنڊي ۽ چري. هن دور جي آخر ۾

مٽيءَ جا برتن نهڻ شروع ٿيا. ان سان گڏوگڏ جانورن پالڻ جي ابتدا ٿي. جڏهن اوائلي انسان جانور پاليا ته سندس تان ڪم جو بار هلڪو ٿي پيو ۽ کيس بار ڏوڻ ۽ سواري ڪرڻ لاءِ ذريعو ميسر ٿي ويو. جنهن ڪري سندس ڪيتريون ئي تڪليفون دور ٿي ويون. ان کان سواءِ سندس کاڌي پيئي جو بندوبست پڻ آسان ٿي پيو. هن پاليل جانورن جو کير ۽ گوشت پنهنجي غذا ۾ شامل ڪري ورتو. هن ئي دور جي آخر ۾ زمين ڪيڙڻ طرف انسان جو ڌيان ويو. هن ڏينهن ۽ درياهن جي ڪنارن تي زمين جا ننڍا ننڍا ٽڪرا ڪيڙڻ شروع ڪيا. پيداواري ذريعن ۾ ترقي ٿيڻ ڪري، ماڻهن جو وڏو تعداد رولو زندگي ڇڏي ڪري مستقل طور آباد ٿيڻ شروع ٿيو. جنهن ڪري برادري نظام وڌيڪ پڪو ۽ پختو ٿيو، ٻوليءَ جي اوسر وڌيڪ تيز ٿي. ماڻهن جي وڏن وڏن ٽولن درياهن ۽ ڏينهن جي ڪنارن سان پاڻيءَ جي سهنج ۽ شڪار جي سهوليت کي نظر ۾ رکندي رهائش اختيار ڪئي. ڪم گڏ ٿيڻ لڳو، کاڌي پيئي جي ورهاست هڪجهڙي ٿيڻ لڳي.

سندو ماڻھو اندر وڃون پٿر دور 15 هزار کان 8 هزار ق - م تائين هليو. هن دور جي انساني وسندين جا آثار گجرات، ڪاٺياواڙ، سکر جي ويجهو روهڙي، ڪراچي، حيدرآباد ۽ منڇر ڍنڍ جي پسگرداين مان مليا آهن. (27)

هن دور جا ماڻهو پنهنجا پٿر جا اوزار چقمقي پھڻ مان تيار ڪندا هئا. جيڪي کيس اڙوڙ جي ڪنڊرن (سکر) جي آس پاس وارين ٽڪرين مان ملندا هئا. ماهرن اتان چقمقي پھڻ جو اهڙو ڪارخانو ڳولي لڌو آهي. اهي چقمقي پھڻ جا اوزار ان

ڪري وڌيڪ استعمال ۾ ايندا هئا، ڇو جو چقمقي پهڻ سخت هجڻ ڪري گهڻو ڪري وڌيڪ جو سامان چريون، کات، ڪنڊيون انهيءَ مان پائيدار ۽ سٺيون ٺهنديون هيون. جيڪي وري تڪيون ڪري استعمال ڪيون وينديون هيون. لئمبرڪ ڄاڻائي ٿو ته اهڙي اوچي قسم جا اوزار ۽ انهن جي ٺهڻ جا هنڌ روهڙي ۽ ڪوٽڏيجي لڳ آهن. اهڙائي ڪيترائي هنڌ وچولي ڪوهستان ۾ ۽ ٻيا ڪيترا سامونڊي ڪپڙ سان ڏاڪڻين ٽڪرين وٽ به آهن. (28)

هن دور ۾ اوزارن ۾ ترقي اچڻ ڪري ۽ ٻيو ته برفاني دور ختم ٿيڻ ڪري ماڻهو نون علائقن ڏانهن ڦهلجڻ لڳا. هنن وڏي تعداد ۾ دور ڍڳا، رڍون ۽ ٻڪريون وغيره پالڻ شروع ڪيون. هن دور جي ماڻهن جي رهائشي هنڌن تان مٽيءَ جا ٺهيل برتن پڻ هٿ آيا آهن، جيڪي تمام شروعاتي قسم جا آهن، جيڪي هٿ تي ٺاهيا ويندا هئا، اڃا چڪ جو استعمال ڪو نه ٿيو هو. هيٺانهين سنڌ جا ماڻهو گهڻو ڪري هن دور ۾ مڇيءَ جو شڪار وڌيڪ ڪندا هئا. سندن ان دور جا اوزار نارو ٽڪري ۽ گولف ڪلب ڪراچي ڀرسان مليا آهن. روهڙي طرف مليل ٻه ماڳ شهنشاهه بلوچ ۽ نواب پنجابي به هن دور جي انسانن جون وسنديون آهن. هن دور جا ٻيا آثار ماهرن هاڪڙي درياھ جي ڪنارن سان پڻ لڌا آهن. جن کي پٿر جا اوزار روهڙي طرف کان هاڪڙي درياھ رستي پهچندا هئا. (29)

هن دور جي ماڻهن پٿر کي وڏي تڪي خاص شڪليون ڏئي استعمال ڪرڻ شروع ڪيو. هنن کاڌي کي پچائڻ لاءِ پٿر جون پاتيون ۽ تراڪڙيون استعمال ڪرڻ شروع ڪيون. آهستي

آهستي اوائلي انسانن پنهنجي پٽر جي اوزارن کي سڌارڻ شروع ڪيو. هاڻي هو پٽر مان عمدي قسم جا اوزار ٺاهڻ لڳا. هنن مڇي پڪڙڻ لاءِ ڪنڊيون، پٽر جا نيزا، پاڻي ڍوڻڻ لاءِ جانورن جي کلن مان پڪالون ٺاهي ورتيون. ان کان سواءِ ان ئي دور ۾ پٽر جون بهترين ڪهاڙيون، چريون ۽ ٻيو وڌيڪ جو سامان ٺاهيو ويو. اهڙيون شيون لوڻي ندي (ننگر پارڪر) ۽ ٻين هنڌن تان مليون آهن. (30) اهڙي قسم جا ٻيا اوزار ڪئپٽن ريڊ ڊڪ 1941ع ۾ درگ روڊ (ڪراچي) يعني سنڌ جي ڏکڻ اولهه طرف لڌا آهن. جيڪي گهڻو ڪري پهرين جي چنڊ جي شڪل جا آهن. شايد اهي مڇي مارڻ جا اوزار يا تيرن جا ڦر ئي هجن. جن جا ڪاٺ جا ڳن گهڻي وقت گذرڻ ڪري مٽيءَ ۾ ملي ويا آهن. (31)

هن دور ۾ شڪار لاءِ نوڪدار تکن اوزارن ۽ ٻئي وڌيڪ جي سامان شڪار کي وڏي هٿي ڏني ۽ هاڻ ماڻهن جا ٽولا سيوستان، مڪران، هاڪڙي ۽ سنڌوءَ جي ڪنارن وارن ٻيلن ۾ شڪار لاءِ نڪري پيا. ان وقت هاڪڙي ۽ سنڌوءَ جي ڪنارن وارن ٻيلن ۾ هاڻي، گينڊا، باندر، چيتا ۽ ٻيا قسمين قسمين جانور رهندا هئا. هن دور کي ماهر شڪاري ۽ مال ڌاريندڙ ماڻهن جو دور چون ٿا. ڇو ته هن دور ۾ اجا زراعت ڪا بيان ڪرڻ جهڙي ترقي ڪانه ڪئي هئي ۽ نه وري هن دور جا ماڻهو قبائلي نظام هيٺ گڏ ٿي سگهيا هئا. هو اجا ننڍن ننڍن خاندانن ۽ برادرين ۾ ورچيل هئا، جيڪي خوني رشتيداريءَ تي ٻڌل هيون.

سماجي زندگيءَ جو جائزو

شروع ۾ سماج اندر طبقن جو وجود ڪونه ٿيو هو، ڪو به ظالم ۽ مظلوم، آقا ۽ غلام ڪو نه هيو، سڀني انسانن جو رتبو هڪ جهڙو هيو. ماڻهو هڪ ٻئي جو استحصال ڪرڻ کان سواءِ پنهنجي زندگي گذاريندا هئا. سماج ۾ طبقاتي نظام تمام گهڻو پوءِ وجود ۾ آيو. ان ڪري طبقاتي نظام کان اڳ جي هن نظام کي سماجي سائنس جا ماهر ”ابتدائي ڪميونزم“ يا ”راجوڻي نظام“ چون ٿا.

سندو ماڻھو ۾ پراڻي پٿر دور ۽ وچين پٿر دور جي ماڻھن جي سماجي زندگي تي نظر وجهڻ سان معلوم ٿئي ٿو ته ان دور ۾ هتي اڃا طبقاتي نظام جو بنياد ڪو نه پيو هو. سڀ ماڻھو گڏجي پيداوار ۾ حصو وٺندا هئا، جن ۾ عورتون، مرد، ٻار ۽ ٻيا شامل هوندا هئا ۽ هو سخت جدوجهد کان پوءِ حاصل ڪيل پنهنجي روزيءَ کي هڪ ٻئي ۾ برابر ونڊي ورڇي استعمال ڪندا هئا. ان دور ۾ نجی ملڪيت جو بنياد ان ڪري پئجي نه سگهيو هو ته اوزارن جي اڻ هوند ۽ سادگيءَ ڪري ڪو به اڪيلو ماڻھو ان لائق نه هوندو هو ته هو اڪيلي سر ڪم ڪري سگهي. هن کي هر وقت پاڻ جهڙن ٻين ماڻھن جي مدد جي ضرورت پوندي هئي. جيئن شڪار ڪرڻ وقت، ڦل گڏ ڪرڻ وقت سڀ گڏجي ڪم ڪندا هئا ۽ هنن کي سخت محنت ۽ مشقت کان پوءِ به مس ايترو کاڌو يا شيءِ نصيب ٿيندي هئي، جنهن مان پنهنجو پيٽ قوت حاصل ڪري سگهن. ان ڪري فاضل پيداوار جي جمع ٿيڻ جو سوال

ئي پيدا ڪونه ٿيندو هو. ان ڪري ذخيره اندوزي ڪرڻ ان دور ۾ ناممڪن هئي. (32) هن دور ۾ ڪنهن به حڪومت، رياست يا قانون جو تصور ڪونه هيو، سڀ ماڻهو گڏجي پنهنجو بچاءُ ڪندا هئا. خونخوار جانورن جي حملن ۽ ٻاهرين حملي آورن سان گڏجي جنگ ڪندا هئا. هنن وٽ ان وقت علائقائي ورهاست جو تصور به موجود ڪونه هيو. هو فطري حدبندين اندر رهندا هئا، يعني هو اتي وڃي پنهنجا ديرا ڄمائيندا هئا، جتي خوراڪ وافر مقدار ۾ ملندي هئي ۽ پاڻي جو سهنج موجود هوندو هو.

هن دور ۾ سنڌو ماڻهيءَ جا رهواسي وحشي دور مان نڪري، اڪيلي زندگي گذارڻ واري عادت ڇڏي برادرين ۽ خاندانن ۾ متحد ٿيا. اهي برادريون ۽ خاندان خوني رشتن تي ٻڌل هوندا هئا. شروعات ۾ منجهن آزاد جنسي تعلقاتن جو رواج هيو. آزاد جنسي تعلقاتن ڪري ڪنهن به پيدا ٿيندڙ ٻار جي باري ۾ ڪا به خبر ڪانه پوندي هئي ته ان جو پيءُ ڪهڙو آهي. ان ڪري نسب جو سلسلو ماءُ کان هلندو هو. ان ڪري قديم سماج ۾ عورت جي وڏي عزت هوندي هئي. عورت ئي سڄي خاندان تي راڄ ڪندي هئي. هڪ برادري يا خاندان اندر جيڪي به مرد يا عورتون هونديون هيون سي سڀ هڪ ٻئي سان جنسي تعلقات رکندا هئا، جنهن ۾ رشڪ يا رقابت جي ڪا به گنجائش نه هوندي هئي. (33) ان ڪري هن دور جي سماج کي سماجي سائنس جا ماهر ”ماءُ آدرشي سماج“ جو نالو ڏين ٿا، ڇو ته هن دور ۾ عورت ئي حڪمران هئي. هو ئي برادرين ۽ خاندان جي اڳواڻ هئي. کاڌي جي ورهاست، نسلي پرورش ۽ پاليل مال جي سار سنڀال سندس ذمي هوندي هئي.

هن دور جي انسانن جي ايجادن تي جيڪڏهن نظر وجهجي ٿي ته خبر پوي ٿي ته هن دور ۾ انسانن جيڪي اڳ الف اگهاڙا گهمندا هئي، تن شڪار ڪيل جانورن جي کلن سان پنهنجا تن ڍڪڻ شروع ڪيا. پنهنجو تن ڍڪڻ جو خيال کين اوگهڙ ڍڪڻ بدران سرديءَ يا گرميءَ کان پاڻ کي بچائڻ ئي هيو. جنهن اڳتي هلي ستر ڪرڻ جي شڪل اختيار ڪئي. هن دور جي وڏي ۾ وڏي ايجاد باهه جي دريافت پڻ هئي. باهه جي مدد سان هو گوشت پچائي ۽ نرم ڪري واپرائڻ لڳا. هن دور جي انسانن جا اوزار پٿر، ڪاٺين، هڏن ۽ سنگن جا ٺهيل هوندا هئا. هن دور ۾ انسان فطرتي محتاجيءَ مان نڪري، خود خوراڪ پيدا ڪرڻ لاءِ هٿ پير هڻڻ لڳو. اهڙي طرح لکين سالن تي ٻڌل سماجي ارتقا جو هيءُ دور انسانن جي ارتقائي سفر ۾ سنگ ميل جي حيثيت رکي ٿو.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. انساني ارتقا جي هن سڄي سلسلي کي سمجهڻ لاءِ هيٺيان ڪتاب ڏسڻ گهرجن:
 - ايلين، ميخائيل ۽ ايلينا سيگان، ”انسان بڻا ڪيسي بنا“ ڪراچي 1982ع
 - مغل، سڪندر، ”ارتقا جي ڪهاڻي“ حيدرآباد 1985ع
 - موئر، هاورڊ، ”وحشي جيوت جا نشان“ حيدرآباد
2. مغل، سڪندر ”ارتقا جي ڪهاڻي“ ص- 65، 106، 116-117
3. پروئل هنري ابي، ”انسان جي قدامت“ ماهوار سائنس، فيبروري، 1982ع ص- 43
4. اينگلس، فريڊرڪ ”منتخب تصنيفات“ حصو 3، ماسڪو 1973، ص- 7
5. بريفالت، رابرٽ، ”تشڪيل انسانيت“ ص- 98

6. Panhwar, M.H. “Chronological dictionary of Sindh” P- 1-3
7. Basham A.L. “The Wonder that was India” P-10
8. موثر، ھاورد، ص- 94
9. Leaky, L.S.B. “The Stone Age of Africa” P-21
10. موثر، ھاورد، ص- 99
11. مهرچند، پیرومل، ”قدیم سند“ ص- 53
12. Panhwar, M.H. “Man in Sindh” Sindhological Studies, Summer 1982, Institute of Sindhology Jamshoro, P-14-15,18
- وڌيڪ ڏسو: پنهور ايم ايڇ، ”سند جي تاريخ ۽ آثار
قدیم تي تحقيق ۽ اشاعت“ تماھي مھراڻ، سنڌي ادبي
بورڊ حيدرآباد، 1984-2، ص- 161
13. Ref: B. Bower, *Early Tool Making: An Asian Connection*, Science News (1988).

Riwat Man
14. Kalyan Ray, Homo sapiens may have reached India 74,000 yrs ago, New Delhi, Mar 3, 2010, DHNS

<http://www.deccanherald.com/content/56043/homo-sapiens-may-have-reached.html>

See also: Patnaik R, Chauhan P, India at the cross-roads of human evolution, J Biosci. 2009 Nov;34(5):729.

See also: <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/20009268>

15. Gordon, G.H. Col, "The stone Industries of Holocene in India and Pakistan" Ancient India No: 6, 1950, P-64
Also refer: Sorly, H.T. "Sindh Gazetteer" Karachi, 1968, P-105-106
Pithawala M.B. "Historical geography of Sindh" P-20
16. Paterson. T.T. and Orummond, H.J.H, "Soan-The Paleolithic age of Pakistan" Karachi, 1962
17. Gauhar, Altaf, "Twenty years of Pakistan" Karachi, 1969, P-622
18. Wheeler, S.M. "The Archaeology of Pakistan" The Cultural heritage of Pakistan, Karachi, 1955, P-20
19. Panhwar, M.H. "Chronological dictionary of Sindh" P- 7-8
20. لئمبرک، ایچ. تی، "سندھک عام جائزو" ص-83
21. Panhwar, M.H. "Chronological dictionary of Sindh" P- 7to 14
22. Sorly, H.T. "Sindh Gazetteer" P-106 to 109
23. مهرچند، پیرومل، "قدیم سندھ" ص-54
24. Cousens H. "The Antiquities of Sindh" P-45
25. Channa, M.H "Pre Harappan Civilization in Indus Valley" Sindh Quarterly, 1978, P-19

26. Report "Bulletin" Vol: 5, 1975-76, Institute of Sindhology
p-18
27. گنکوفسکي، يوري، "پاکستان کي قوميتين"
ماسکو 1976 ع، ص 31
28. لئمبرک، ايچ تي، "سندھک عام جائزو" ص-84 ۽ 113
29. Panhwar, M.H, "Man in Sindh..." Sindhological Studies-
Journal, Institute of Sindhology, Jamshoro, Summer 1982,
P-22
30. Patterson, "The World Correlation of Pleistocene" P-395
31. لئمبرک، "سندھک عام جائزو" ص-84 ۽ 113
32. ليف ليونتييف، "سياسي معاشيات" ماسکو 1975 ع،
ص-20-22
- يا "معاشري کي سائنس" ماسکو 1977 ع، ص-88-89
33. فريڊبرک، اينگلز، "خاندان، ذاتي ملڪيت اور رياست
کا آغاز" منتخب تصانيف حصو: 3 ماسکو 1973 ع
ص-207-208

سندو ماٿر ۾ ڳوناڻيون زرعي ثقافتون

انساني تهذيب جي شروعات درياهن جي ڪنارن تي ٿي. قديم دور جي ماڻهن پنهنجا جهوپا ان ئي هنڌ جوڙيا، جتي کين پاڻي سهنجائي سان ملي ٿي سگهيو. ڇو جو اوائل ۾ اڃا اهڙا اوزار جڙي کين سگهيا هئا. جن جي مدد سان کوهه کوٽي يا درياهن مان واهه ڪڍي پاڻي جو پورائو ڪري سگهجي. ان ڪري رهائشي ڳوٺ يا شهر ٻڌڻ جا مناسب هنڌ درياهن ۽ ڍنڍن جا ڪنارا ئي هئا. درياهي ڪنارن ڀرسان رهڻ ڪري پاڻي ۽ خوراڪ جو مسئلو حل ٿي سگهيو ٿي. نه صرف اتي ٻيون ڪيڙي، ريڇ ڪري، زراعت کي ترقي وٺائي سگهجي پئي، پر گڏوگڏ جانورن جو چارو ۽ ٻيا هنر ۽ ڪاريگريون پڻ اتي زور وٺي سگهن پيون. بقول انساني تاريخ جي ماهر رابرٽ بريفالٽ جي ته، ”جڏهن خانه بدوش انسان چراگاهن جي تلاش ۾ ايشيا جي وڏن وڏن درياهن جي ماٿرين ۾ پهتا ۽ کين معلوم ٿيو ته هتي ٿورڙي محنت سان جانورن ۽ انسانن لاءِ خوراڪ مهيا ٿي سگهي ٿي، ته هنن آواره زندگي گذارڻ ڇڏي، زراعتي زندگي اختيار ڪئي ۽ مستقل هنڌن تي آباد ٿيا. ۽ سندو، گنگا، يانگسي، فرات ۽ نيل

ندي جي ڳچ ڇڪ مان ئي تهذيب جنم ورتو“ (1) يعني وائل ۾ تهذيب جو ٻوٽو درياھن جي ڪنارن تي ئي وڌي وڻ ٿيو. دنيا اندر تي وڌي ۾ وڏا درياھ سنڌو، دجله ۽ فرات آھن، جن جي ڪناري تي تمدني زندگي جي شروعات ٿي ۽ زراعت زور ورتو.

دنيا اندر سڀ کان پھريان کيتي ڪرڻ جو هنر اڄ کان 8 هزار سال اڳ سنڌو ماٿر جي رهواسين ڳولھي لڌو ۽ هتي ئي شروعات ۾ انساني تهذيب جو وڻ وڌڻ شروع ٿيو. ماهران راءِ جا آھن ته سنڌو ماٿر ان ڪري انساني تهذيب لاءِ وڌيڪ اسرڻ جي موزون جڳھ هئي، ڇو جو هتي جي آبھوا نه گھڻي گرم هئي ۽ نه سخت سرد هئي، يعني وچولي قسم جي هئي ۽ سنڌو ندي جي وهڪ ڪري هتي خوراڪ جو ڏڪر ڪونه هو. ان ڪري ئي هتان جا رهواسي ٻي دنيا جي پيٽ ۾ سڀ کان پھريان زرعي زندگي ۽ ڳوٺاڻي رهائش ڏانهن مائل ٿيا. اها هن ڌرتي ۽ هتان جي نديءَ جي سرسبزي ۽ خوشحالي چٽي، جو هتان جا رهواسي ٻين قومن کان گھڻو اڳتي نڪري چڪا هئا. پروفيسر ماٿڪ پٿاوالا پڻ ايئن چوندي ڪونه ٿو هٻڪي ته، ”سنڌ کي رونقدار ۽ ڀريو ڀاڳيو بنائڻ ۾ سنڌو درياھ جو وڏو هٿ آهي. سنڌو درياھ اسان جي سنڌ جي جنم کان اڳ ئي موجود هو. جيئن ٻار ڄمڻ کان اڳ ماءُ جي ٽٽن ۾ ٿيڻ اچي ٿي، تيئن سنڌ کي تاتي نڀائي وڏو ڪرڻ لاءِ سنڌو اڳتي هتي حاضر هئي. (2) اوائل ۾ هتان جي رهواسين جون زرعي ايراضيون ننڍن ننڍن درياھن جي وادين ۾ اڀريون. اڄ کان 8 هزار سال اڳ نئين پٿر دور (Neolithic Age) ۾ سنڌو ماٿر جي رهواسين بنيون ڪيڙي فصل اڀائڻ جي شروعات ڪئي. اهڙا آثار تازو

فرانسيسي آرڪيالاجيڪل مشن جي ڊائريڪٽر مسٽر ڏان زيري بلوچستان جي بولان لڪ وٽ مهرڳڙھ جي قديم آثارن مان ڳولهي لڌا آهن. ۽ انهن آثارن جي عمر ساڍا 7 هزار ق - م مقرر ڪئي آهي. ماهرن مهرڳڙھ کي ايشيا جي پهرين زرعي وسندي ڪوٺيو آهي. اهڙي طرح هتي جي رهاڪن ئي سڀ کان پهريان هڪ زرعي سماج (Agrarian Society) جو بنياد وڌو. مسٽر ڏان زيري هن قديم وسندي تي روشني وجهندي چوي ٿو ته هتان جا ماڻهو ساڍا 7 هزار ق - م کان اڳ نئين پٿر دور ۾ فني، جمالياتي ۽ تخليقي ذهني سان مالا مال هئا ۽ هو اڏاوتي مهارت رکندا هئا. هنن جي رهڻي ڪهڻي، آرٽ، ٿانون جي ڊيزائن، دفنائڻ جا طريقا ۽ زرعي سرشتو گهڻو ترقي ڪيل هو. (3) هن دور ۾ اڃا ماڻهن ذات ڳولهي ڪانه لڌي هئي. ان ڪري اوزار طور پٿر استعمال ڪندا هئا. هو زمين ڪيڙن لاءِ پٿر جا هر، فصل جي ڪٽائي لاءِ پٿر جا ڏاٽا، ان پينهن لاءِ پٿر جون چڪيون استعمال ڪندا هئا. هو اوزارن ٺاهڻ لاءِ چقمقي پهن جا ڌار وارا اوزار استعمال ڪندا هئا. (4)

مٿين آثارن ملڻ کان پوءِ خبر پئي ته ڪيتي ڪرڻ جي سرشتي ڪري سنڌي ماڻهو سڀ کان پهريان تمدني زندگي ڏانهن مائل ٿيا ۽ تيزي سان ترقي جا ڏاڪا طءُ ڪرڻ لڳا. جڏهن ته اهو سڄو عمل باقي دنيا ۾ تمام دير سان شروع ٿيو. سڌريل پوک جو ڪم ۽ پڪي ڳوٺاڻي آبادي مشرق قريب ۾ تقريبن 5 هزار ق - م ۾ شروع ٿي. پوکي راهي انساني زندگي ۾ هڪ نئون انقلاب برپا ڪري ڇڏيو. هاڻ هو پنهنجي جياپي لاءِ فطرت تي پاڙڻ ڇڏي، پنهنجي غذا پاڻ پيدا ڪرڻ لڳو. زراعت جي فن انسان کي پنهنجي زندگي جون

ضرورتون پاڻ پوريون ڪرڻ لاءِ همتايو. جنهن ڳالهه اڳتي هلي
انسان کي صحيح معنيٰ ۾ انسان بڻايو.

پهريان ته سنڌ اندر عورتون پنهنجي هٿن سان زمين
ڪيڙي اناج پوکينديون هيون، پر پوءِ ڪٽنب جي وڌڻ ۽ وڌيڪ
تجربي ٿيڻ بعد پاليل جانورن جهڙوڪ: ڍڳن ۽ گهوڙن کان
بنيون ڪيڙڻ جو ڪم ورتو ويو. ابتدا ۾ سنڌو ماٿر اندر هتي
جي رهواسين جون، ڪڻڪ ۽ ڪپهه جون پوکون ڪرڻ شروع
ڪيون. ماهران راءِ جا آهن ته ڪڻڪ، جون ۽ ڪپهه جون
پوکون ساڍا 7 هزار ق - م کان نئين پٿر دور ۾ ڏنڊن ۽
درياهي ڪنارن تي پوکيون وينديون هيون. جنهن جا آثار مهر
ڳڙھ جي کوٽاين مان مليا آهن. هن دؤر ۾ مهرڳڙھ جا باشندا
ڪپهه جو فصل تيل حاصل ڪرڻ ۽ ڌاڳا وٺڻ لاءِ پوکڻ لڳا.
ماهر ان راءِ جا آهن ته سنڌ ۾ ڪپهه جو فصل پهريون مهرڳڙھ
۾ پوکيو ويو. (5) بعد ۾ ئي ڪپهه کي ڪيڙي ٺاهڻ طور
استعمال ڪرڻ جو رواج پيو. (6)

زراعت جي ابتدا ٿيڻ ڪري ماڻهو رولو زندگي ختم
ڪري هڪ هنڌ ويهي پنهنجي پوکيل فصلن جي حفاظت ڪرڻ
لڳا. ماڻهو معاشي طور ته ٻن وڏن سماجي گروهن ۾ ورهائجي
ويا. هڪڙا اهي هئا جن زرعي زندگي اختيار ڪئي ۽ ٻيا
جانورن جا ولر پالڻ لڳا. جانورن جا ولر پاليندڙن جون ثابتيون
اسان کي بنون ۽ ڪڙي گل محمد مان مليون آهن. هو نه صرف
جانور گوشت ۽ کير حاصل ڪرڻ لاءِ ڌاريندا هئا پر انهن کان
سواري جو ڪم پڻ وٺندا هئا. هن دؤر جا باشندا ريون،
ٻڪريون، گڏهه، هرڻ ۽ رڇ وغيره ڌاريندا هئا. جن جون وڌيڪ

ثابتون آمري، ڏنڀ بني، پانڌي واهي ۽ عثمان بني مان مليون آهن. (7) جن ماڻهن زرعي زندگي اختيار ڪري جهڳا جوڙڻ شروع ڪيا، تن واندڪائي واري وقت ۾ پٿرن مان هر، ڏاتا، ڪهاڙيون، اٽي پينهڻ لاءِ جنڊ ۽ ٻيا زرعي ڪم ڪار ۾ استعمال ٿيندڙ اوزار ٺاهڻ شروع ڪيا. جڏهن ته مال چاريندڙ گروهه پوءِ به چڙواڳ زندگي گذارڻ لڳو. هنن جانورن جون ڪلون، رڍن جي اُن ۽ جانورن جو ڪير معاشي ضرورتن لاءِ استعمال ۾ آڻڻ شروع ڪيو.

زراعت جي رواج بعد قديم دور جي ماڻهن کي هاڻ کاڌي خوراڪ جي ڳولا ۾ جهنگلن ۾ وڃڻو ڪونه پوندو هو ۽ نه ئي شڪار لاءِ ڏقا کڻي پڇڻو پوندو هو. پر هو هاڻ آرام ۽ سڪون سان زندگي گذارڻ لڳا. ان واندڪائي وري سوچ فڪر هنن کي اجا به بهتر زندگي گذارڻ تي مجبور ڪيو. جيئن ته هنن کي پنهنجن فصلن کي جانورن کان بچائڻ لاءِ هڪ هنڌ وهڻو ٿي پيو، سو هنن ميداني علائقن ۾ گهر بنائڻ جو سوچيو. هاڻ هو ٻيلن ۾ وڃڻ ۽ جانورن جي پويان سڄو ڏينهن پڇڻ بجاءِ هڪ هنڌ ويهي گهر ٺاهڻ ۽ ڳوٺ ٻڌڻ لڳا ۽ قدرت جي ٻين شين تي ضابطو ڪرڻ ۽ انهن کي پنهنجي حڪم هيٺ آڻڻ لاءِ نيون تدبيرون جوڙڻ لڳا. يعني گهر ٺاهڻ، ڳوٺ ٻڌڻ ۽ ايجادون ڪرڻ جي راهه ۾ وڏو عمل دخل زراعت جو هيو.

ماهرن تحقيق ڪري ثابت ڪيو آهي ته سنڌ اندر نئين پٿر دور ۾ انسانن غارن کي آخري سلام ڪري اچي پنهنجا گهرڙا ٺاهيا. اهڙن گهرڙن جا نشان اسان کي روهڙي، ڪراچي

۽ منچر ڏنڊ جي پسگردائي ۾ ملن ٿا. اهي گهرڙا اوائل ۾ سرن بدران ڪاٺين ۽ تيلين مان ٺاهيا ويا ۽ غارن مان نڪرڻ بعد اهي ئي انسان جا پهريان اجها بڻيا. اهڙن ڳوٺن جا آثار سنڌوندي ۽ هاڪڙي سان گڏوگڏ مختلف ڏينن جي ڪنارن تي پڻ مليا آهن. ڇو جو اتي پاڻيءَ سان گڏوگڏ مڇي ملڻ جو به سهنج هيو ۽ اتي ئي ننڍڙا ننڍڙا ٻني ٽڪرا ڪيڙي اُن اڀائي پيو سگهجي. شروع ۾ ماڻهن بيلن مان ڪاٺيون ڪري ۽ تيليون آڻي درياهي ڪپن تي چوئرا ٺاهڻ شروع ڪيا. اهي چوئرا دراصل گهر ٺاهڻ جي شروعاتي ڪڙي ڪري سمجهڻ گهرجي. ان دؤر جي ماڻهن پنهنجا اهي چوئرا ٻوڏن کان بچاءُ لاءِ ڪن قدرتي مٿانهن هنڌن تي ٺاهڻ شروع ڪيا. هنن جا ڳوٺ چند چٽوڇڙ گهرن تي مشتمل هوندا هئا، جتان سرن جي اڏاوت جي ڪابه نشاني ڪانه ملي آهي. جيئن آمري، پانڌي واهي ۽ غازي شاهه جي شروعاتي تنهن ۾ گهرن جي تعمير جا نشان ڪونه مليا آهن. اتان صرف استعمال جا ٿانون ئي مليا آهن. ان جو مطلب اهو وڻڻ سراسر غلط ٿيندو ته ڪو ان وقت جا ماڻهو بنا گهر گهاٽ جي ڪلئي آسمان هيٺان زندگي گذاريندا هئا. پر هي ڳوٺ ان وقت جا آهن، جنهن دؤر ۾ اڃان مٽي جون سرون وجهي گهرن ٺاهڻ تائين انساني ذهن ڪونه پهتو هو.

وري جڏهن انساني ذهن ترقي ڪئي ته هنن جي گهرن جي جڙاوت ۾ پڻ تبديلي آئي. گهر ترقي ڪري هٿ جي ٺهيل سرن ۽ پٿرن سان جڙي راس ٿيڻ لڳا. اهڙا گهر مستطيل نموني جا وڏن پٿرن سان ۽ هڪ هنڌ ڳاھت ٿيل ملن ٿا. اهي گهر پڻ اڳ وانگر ٻوڏن کان بچاءُ لاءِ ڪن قدرتي مٿانهن پٿرن

تي آباد ڪيا ويندا هئا. هو گهرن جي ڀتين جي پيڙهه ۾ پٿرن جو استعمال ڪندا هئا، مٽي اوساري سرن جي هوندي هئي، ڇتون ڪڪايون پرگاري سان لتل هونديون هيون. ڪڙي گل محمد (4200 ق م) ۽ پانڌي واهي مان هن قسم جي اڏاوتن جا نشان مليا آهن. ڪڙي گل محمد جا رهواسي ڪڇي مٽيءَ جي گهرن ۾ رهندا هئا ۽ پانڌي واهي مان مليل گهر مستطيل قسم جا آهن ۽ انهن جي پيڙهه پٿر جي رکيل آهي. باقي اڏاوت چيرولي يا گاري سان ٿيل آهي. (8) اهڙي قسم جا رهائشي گهر آمري جي وچين تنهن مان پڻ مليا آهن. هن دؤر جي گونن جي خاص خوبي اها آهي جو انهن جي چوڌاري حفاظتي قلعا ٺهيل آهن. آمري، ٿرڙي گجوه، ڪوهتراس بني ۽ ڪوٽڄي جي کوٽاين مان اهڙن حفاظتي قلعن جا آثار مليا آهن. (9)

گهرن ٺهڻ ڪري گهر ۾ استعمال ٿيندڙ شين ٺاهڻ جي پڻ ضرورت پيش آئي. نئين پٿر دور جا رهواسي شروع ۾ اوزارن طور پٿر کي وڌيڪ استعمال ڪندا هئا. هو پٿر جون ڪهاڙيون، ڏاٽا، ڪرپيون، چريون، جنڊ، ماني پڇاڻڻ جو ٽوڦيون ٺاهيندا هئا، جيڪي گهڻو ڪري چقمقي پهڻ جون هونديون هيون. بعد ۾ هنن ڪاٺين ۽ تيلين مان توڪريون، ماني رکڻ جو دٻڪيون، ڪارا، ان رکڻ جا پانڊا ٺاهڻ شروع ڪيا، جن کي ڏامر يا مٽيءَ سان چوڌاري لڻيو ويندو هو. ان ئي دؤر ۾ مٽي جي ٿانون ٺاهڻ طرف پڻ ترقي ٿي. گهرن ۾ رهندڙن مٽي مان اهڙيون شيون ٺاهڻ شروع ڪيون، جيڪي کاڌي رکڻ لاءِ ٿانون طور استعمال ٿين. پهريان ته ڪڇي مٽي جا اڻ پڪل برتن تيار ٿيندا هئا، جيڪي پاڻيائين شين جي استعمال لاءِ

ناقص هئا. ان ڪري سنڌو ماڻھو جي رهواسين انهن ۾
 تبديليون آڻڻ شروع ڪيون. اٽڪل 4000 ق - م ڌاري سنڌ ۾
 ڪنپارڪي چڪ جو بنياد پيو. مٽي جا ٿانون ڳوٺن جا محنتي
 ڪنپر چڪ تي ٺاهي، انهن کي آوين ۾ پچائڻ لڳا. ڪنپر جي
 چڪ ٿانون جي بناوت ۾ عجيب تبديلي آڻي ڇڏي ۽ مٽي جا
 نفيس برتن تيار ٿيڻ لڳا. (10) ان دور جي آبادين ڪلي گل
 محمد ۽ مڊيگڪ مان مليل ٿانون چڪ تي ٺهيل ملن ٿا. (11)
 جن تي اڳتي هلي نقش نگاريءَ جو ڪم پڻ ٿيڻ شروع ٿيو.
 هتان جا ڪنپر ٿانون کي خوبصورت بنائڻ لاءِ انهن تي رنگين
 چٽسالي ڪرڻ لڳا. راڻا گندئي مان مليل ٿانون تي ڳاڙهي ۽
 هيڊي رنگ جا ته چڙهيل آهن ۽ انهن مٿان ڪاري رنگ جي
 مصالحي جي چٽسالي ٿيل آهي. آمري مان مليل ٿانون جي
 تري تي ٿلهن ڪارن پتن تي لاڳيتا ٽڪندا مليا آهن. ٽڪندن
 جي پاسن ۾ ڳاڙهو رنگ ڀريل آهي. لئمبرڪ ان دور جي
 ماڻهن جي ٿانون بابت ٻڌائي ٿو ته، ”هو نڪر تي ڪاري يا
 ڳاڙهي رنگ سان چٽسالي ڪندا هئا ۽ انهن تي جاميٽري جي
 شڪلين جهڙا چٽ ڪڍندا هئا.“ (12) ڪوئيٽا جي قديم آثارن
 مان مليل ٿانون جو رنگ بادامي ملي ٿو ۽ انهن تي پوري
 رنگ سان نقش نگاري ٿيل آهي. اهي ٿانون 4 هزار ق - م جا
 آهن. وري اڳتي نال مان مليل ٿانون ۽ آمري مان مليل ٿانون
 تي اسان کي شينهن، مڇين، ڍڳي ۽ پڪين کان سواءِ ٻين جي
 پٺن جا نقش اُڪريل ملن ٿا. (13) شروع شروع ۾ جيڪي
 ٿانون ٺهڻ لڳا، پهرين انهن تي سادي قسم جي چٽسالي
 ٿيندي هئي، جنهن ۾ اڪثر جانورن جو ن شڪليون چٽيل
 هونديون هيون. ان قسم جا ٿانون 6 هزار ق - م کان سنڌو

ماتر اندر رائج هئا. بعد ۾ انهن ٿانون ۾ ترقي ٿيڻ شروع ٿي. اٽڪل 3500 ق - ۾ ڌاري ٿانون تي جانورن جون شڪليون چٽڻ جو ڪم بند ٿي ويو ۽ ان جي جاءِ ڄاميتري جي ڏکين ۽ رنگ برنگي نمونن ورتي. (14)

سندو ماتر جي رهواسين 4000 ق - ۾ ڌاري ذات پڻ ڳولهي لڌي. (15) هو شروعات ۾ تامي مان پنهنجي هار سينگار جون شيون ٺاهڻ لڳا. (16) بعد ۾ تامي مان ڪهاڙيون، آرا، پالا ۽ چوڙيون وغيره ٺهڻ لڳيون. جنهن جا آثار ماهرن نال، آمري، ڪوٽڊجي ۽ ڪلي گل محمد جي آثارن مان ڳولهي لڌا آهن. (17) ڪلي جي قديم آثارن مان ان سلسلي ۾ اڳتي ٿيل اوسر جو پتو پوي ٿو. هتان جا ماڻهو نه صرف تامي جي استعمال کان واقف هئا، پر هو تامي ۽ تن کي پگهاري ڪنجهي جون شيون ٺاهڻ پڻ ڄاڻندا هئا. ذات جي وڌيڪ استعمال جا ثبوت ماهرن ڪوهٿراس بني مان پڻ هٿ ڪيا آهن. آثار قديمه جا ماهر ان ڳالهه تي متفق آهن ته سندو ماتر ۾ نئون پٿر دور 6 هزار ق - ۾ کان 4 هزار ق - ۾ تائين هليو. بعد ۾ 4 هزار ق - ۾ ۾ هتان جي ماڻهن ذات ڳولهي لڌي ۽ هو تامي ۽ تن کي پگهاري (رجائي) استعمال ڪرڻ لڳا.

زراعت جي اوج ۽ ڳوٺن جي بنياد سندو ماتر اندر ڪيترائي واڌا، رازا، ڪنڀر پيدا ڪري ورتا ۽ هتان جا واپاري ڪڇي مال کي هٿ ڪرڻ لاءِ ٻاهر نڪري پيا. سندو ماتر جون بيڙيون سمنڊن جا سينا چيرينديون وڃي آفريڪا ۽ اڀرندي ايشيا ۾ پهتيون. هي دنيا جو اڪيلو ئي خطو هيو، جتان اوائل ۾ تهذيب يافته انسان ٻاهرين دنيا ۾ پکڙجڻ لڳا ۽

پنهنجي لاتعداد صلاحيتن سان هن ڌرتي کي رنگيني بخشي، برپتن ۾ بازاريون لڳائي ڇڏيون. هڪ ماهر پوکاڪ ان دؤر جي سنڌين بابت لکي ٿو ته ”قديم دور ۾ سنڌو ندي جي مهاڏي تي سامونڊي سفر ڪندڙ ڦڙت، هنرمند ۽ همت وارا ماڻهو رهندا هئا، جن جي نتيجي طور سڀيتا کي اوج ملي.“ (18) وري هڪ ٻئي ماهر فرگوسن کي به ٻڌندا هلو، جيڪو سنڌو ماڻھو کي مڪمل دنيا سمجهي ٿو، ”سنڌ مان سنڌو ندي رستي ذاتين پٺيان ذاتيون ۽ بيشمار ماڻهو ٻاهر ويا آهن، جن تهذيب جو ڦهلاءُ ڪيو آهي ۽ سنڌ هند هڪ مڪمل دنيا آهي.“ (19) سبط حسن چوي ٿو ته، ”هتان جون پيڙيون مال سان لڏجي مڪران جي ڪناري سان بحر عرب ۽ خليج فارس ٽپي سوميري بندرگاهن ڏانهن وينديون هيون.“ (20)

هن دؤر ۾ سنڌو ماڻھو جا باشندا ٻاهر وڃڻ شروع ٿيا هئا ۽ دنيا جي مختلف ڪنڊن ۾ پهچي پنهنجو علم ۽ هنر ڦهلائي رهيا هئا. هنن جون پيڙيون سمنڊ جا سينا چيرينديون آفريقا ۽ عرب ملڪن ڏانهن اُسهي رهيون هيون. جتي اڃا انساني ارتقا پنهنجي بالڪيٽ جي دؤر ۾ هئي. آثار قديمه جو هڪ وڏو ماهر ڊاڪٽر ايم آر مغل ان دؤر جي سنڌو ماڻھو جي رهواسين جي بين الاقوامي واپار بابت هن طرح رقمطراز آهي ته، ”ڳوٺاڻي ثقافت جي ماڻھن جو واپاري رابطو نه صرف پنهنجن شهرن تائين محدود هيو، پر هنن جو واپار ٻاهرين ملڪن سان پڻ هلندڙ هو. هو ايران، گلف جي رياستن، عرب رياستن ۽ ميسوپوٽيميا سان پڻ واپار ڪندا هئا. (21) ان واپار جا ثبوت ماهرن کي آمري مان پڻ مليا آهن. ڪاٻر جو سامان جيڪو غازي شاهه، ڪوهتراس بني، لوهري، آمري ۽

ڪوٽڄي مان مليو آهي، سو واپار رستي ٻاهران گهرايو ويندو هو. (22)

سندو ماڻھو ۾ هن دؤر جي ماڻھن جي سماجي زندگي تي نظر وجهڻ سان معلوم ٿئي ٿو ته ان وقت ماڻھو خاندانن ۽ برادرين کان اڳتي وڌي قبيلن جي صورت ۾ منظم ٿي چڪا هئا ۽ ان وقت معاشري جو بنياد قبيلائي هيو. (23) اهي قبيلو خوني رشتيداري تي ٻڌل هوندا هئا. جن جي زندگي جي تعمير جمهوري اصولن تي ٿيندي هئي. انهن قبيلن جي سربراهي بزرگ مردن يا عورتن جي هٿن ۾ هوندي هئي. قبيلي جو سربراهه سڀ فرد گڏجي چونڊيندا هئا. قبيلن ۾ منظم ٿيڻ ڪري ماڻھو پاڻ کي اڳ کان وڌيڪ محفوظ تصور ڪرڻ لڳا. هن دؤر ۾ پڻ اڳ جيان ڪنهن به حڪومت، رياست يا قانون جو تصور موجود ڪو نه هيو. قبيلي جا مڙئي فرد قبيلي جي گڏيل روايتن جو احترام ڪندا هئا ۽ جيڪڏهن ڪو به قبيلي جو فرد مقرر ٿيل اصولن جي انحرافي ڪندو هئو ته قبيلي جا سڀ فرد ان عمل کان نه صرف روڪيندا هئا پر زبردستي انهن اصولن تي هلڻ لاءِ مجبور ڪندا هئا. جنهن ڪري قبيلائي ريتون رسمون ۽ روايتون مضبوط کان مضبوط تر ٿيڻ لڳيون. هن دؤر ۾ اڃان علائقائي حدبنديون قبيلن جي بنياد تي ٻڌل هيون. هر هڪ قبيلو، جيڪو هزارين، لکين ماڻھن تي مشتمل هوندو هو، سو ڪنهن زرخيز علائقي تي قابض ٿي اتي پاڻ کي منظم ۽ مضبوط ڪندو هو. اهائي دنيا ۽ اهو خطو ان قبيلي جي سڄي ڪائنات هوندو هو. جيڪڏهن ڪو ٻيو قبيلو ان جي حدن اندر داخل اندازي ڪندو هو ته قبيلي جا مڙئي فرد منظم ٿي، ان سان جدو جوتيندا هئا.

مختلف قبيلا جيڪي مختلف خطن اندر منظم ٿي رهيا هئا، انهن پنهنجي پنهنجي ٻولي کي اختيار ڪري، ان کي وڌائڻ ويجهائڻ شروع ڪيو. ٻولي اڃا ابتدائي شڪل ۾ هئي ۽ نه صرف لکي ڪا نه ويندي هئي پر اڃان خيالن جي اظهار جي لحاظ کان اڻپوري هئي. قبيلن اندر اڃا آزاد جنسي تعلقاتن جو رواج هيو، جيڪو جيئن پوءِ ٿيڻ ڪمزور ٿي رهيو هو. پوءِ به ٻار جي نسب جو سلسلو ماءُ کان شروع ٿيندو هو.

هن دؤر جي سماج تي نظر وجهڻ سان ٻي جيڪا ڳالهه معلوم ٿئي ٿي سا اها آهي ته اڃا تائين هتي سماج غير طبقاتي هيو. ڪو به ظالم ۽ مظلوم ڪو نه هيو، ڪو به آقا ۽ محڪوم ڪو نه هيو. سڀ گڏجي محنت ڪندا هئا ۽ ان جو ڦل به گڏجي پاڻ ۾ ورهائي ڪڍندا هئا. محنت هر ماڻهو لاءِ لازم هوندي هئي، قبيلن جا سربراهه پڻ ان ۾ برابر جو حصو وٺندا هئا. هن دؤر جي سماجي نظام کي ماهرن ”قديم راجوڻي نظام“ (ابتدائي ڪميونزم) جو نالو ڏنو آهي.

سندو ماڻھو جي هن دؤر جي ماڻھن جي عقيدن ۽ ريتن رسمن بابت جيڪي ڪجهه معلوم ٿيو آهي، اهو هي آهي ته ان دؤر جا ماڻھو اڄ کان 8 هزار سال اڳ مٿن کي ستل توڙي وينل ٻنهي طريقن سان دفن ڪندا هئا. اهڙيون ثابتيون ماهرن کي مهرڳڙھ جي قديم آثارن مان مليون آهن. (24) اڳتي هلي هتان جي رهواسين ميتن سان گڏ ٿانو ٽپا ۽ هار سينگار جو سامان به گڏ دفن ڪرڻ شروع ڪيا. ان قسم جا آثار ڏنپ بني ۽ نال مان مليل قبرن مان مليا آهن. (25) آمريءَ جي قديم آثارن مان معلوم ٿيو آهي ته هو مڙدن کي ڪرونڊڙو ڪري

پوريندا هئا ۽ اهي به مڙدن سان گڏ ضرورت جو سامان پوريندا هئا. انهن آثارن مان سنڌو ماڻھو جي انهن رهواسين جي عقيدن بابت معلوم ٿئي ٿو ته هو ان عقيدن جا هئا ته مرڻ کان پوءِ به ماڻھو کي قبر ۾ انهن شين جي ضرورت پوي ٿي ۽ هو انسان جي ٻئي جنم يعني مري وري زندهه ٿيڻ واري عقيدن جا قائل هيا.

ڳوٺاڻين زرعي ثقافت جي وسندين مان ڪنهن به قسم جو بت يا پوڄا پاڻ لاءِ مندر وغيره ڪو نه مليو آهي. جو چئي سگهجي ته هو ڪنهن اعليٰ هستيءَ جي پوڄا ڪندا هئا. مهر ڳڙھ (7500 ق م) جي کوٽاين مان ماهرن ننڍڙا ننڍڙا انساني ٻوتا هٿ ڪيا آهن، جن اڳتي هلي زنانن ٻوٽن جي شڪل اختيار ڪئي. (26) اهڙي قسم جا زانا ٻوتا 4 هزار ق - م جي ٻين آبادين مان به وڏي تعداد ۾ مليا آهن. ڪلي، ميهي، آمري ۽ ڪوٽڙجي جي کوٽاين مان ان قسم جا ڪيترائي زانا ٻوتا مليا آهن، جن کي ماهرن ”ڌرتي-ماتا“ جا بت سڏيو آهي. اهي زانا ٻوتا ضرور ان وقت کان تخليق ٿيڻ شروع ٿيا هوندا، جڏهن سنڌو ماڻھو اندر ”ماءُ آدرشي سماج“ پنهنجي پوري جوڀن تي هوندو.

هاڻ سوال ٿو اٿي ته ان دؤر جا ماڻھو ڪنهن مافوق الفطرت هستي جي بدران ”ڌرتي-ماتا“ جا بت ڇو ٺاهيندا هئا ۽ هو انهن جي عبادت ڇو ڪندا هئا؟ ان بابت سماجي ماهرن جيڪا راءِ قائم ڪئي آهي، سا هيءُ آهي ته جڏهن سنڌو ماڻھو جي رهواسين کي ڪرڻ جي هنر جي شروعات ڪئي ته ان وقت انساني سماجي ۾ اخلاقي قدر پيدا ٿيا ۽ زرعي زندگي

ڏانهن مائل ٿيڻ بعد ڪيٽڪارن تي ٻن قدرتي شين جو تمام گهڻو اثر پيو ۽ انهن شين کان هو متاثر ٿيڻ کان سواءِ رهي ڪين سگهيا. انهن ۾ پهريون زمين ۽ ٻيو پاڻي هو.

(1) زمين

اوائلي انسانن زمين جي پيٽ مان سرسبز سلا اڀرندي ڏٺا ۽ مختلف اناج، ٻوٽا ۽ ميووا زمين جي پٽڏاش هئڻ ڪري، هنن ڌرتيءَ کي انسان جي بهتر زندگي جو ضامن ڄاڻندي، ان جي پوڄا ڪرڻ لڳا، ۽ ان کي ماءُ ڪوٺڻ لڳا. ڇو جو عورت (ماءُ) ۽ ڌرتي ٻئي تخليق ڪندڙ شيون هيون. جڏهن عورت ننڍڙا گلاب جهڙا ڇهرا پيدا ٿي ڪري سگهي ته ٻئي طرف ڌرتي جي سيني مان مختلف سون ورنه سنگ ۽ ڳاڙها ساوا ٻوٽا اڀرن پيا ۽ اتان فصل جنم وٺن پيا. ان ڪري انسان جي من ۾ انهن ٻنهي شين سان محبت ڪرڻ اڻ ٿر ڳالهه هئي. ان ڪري ئي هنن جو عقيدو هو ته، آسمان کي ۽ ستارن ڏي ڇو ڏسون، اُن ڌرتي جي ڌوڙ ڇو نه چمون، جيڪا اسان جي بهترين زندگي جي ضامن آهي. ان ڪري قديم ماڻهن ”ڌرتي-ماتا“ جي پوڄا شروع ڪئي، ان جا بت ٺاهيا، جيڪي عورت جي ئي شڪل جا هيا. سنڌو ماڻھو جي قديم آثارن مان ”ماتا-ديوي“ جا مجسما نڪرڻ جو اصل سبب اهو ئي هو.

(2) پاڻي

پاڻي نه صرف انساني جياپي لاءِ اهم حيثيت رکندڙ آهي. پر جيڪڏهن ائين چئجي ته زندگيءَ جو مرڪز پاڻي ئي آهي ۽ ان بنا هن ڌرتي تي ڪنهن به ساهواري جي زنده رهڻ جو تصور به نه ٿو ڪري سگهجي ته ان ۾ ڪو به وڌاءُ ڪو نه ٿيندو.

قديم سنڌي، سنڌو نديءَ جي ميرانجهڙي پاڻي مان پنهنجي زندگي جون ضرورتون پوريون ڪرڻ لڳا. هنن سنڌوءَ جي ئي پاڻي تي فصل پوکيا ۽ گڏوگڏ هنن جي صنعت ۽ حرفت جو دارو مدار ئي سنڌوءَ جي پاڻيءَ تي هيو. ان ڪري هو سنڌو ندي جي اهميت ڄاڻندي، ان کي عزت جي نگاه سان ڏسڻ لڳا ۽ هن جي پاڻيءَ کي پاڪ ۽ پوتر ڄاڻندي ان کي پوڄڻ لڳا. ۽ جڏهن سنڌوءَ جي پاڻي تي ڀرسان پوکيل فصل پڇي راس ٿيندا هئا ۽ اُن سَنگن مان ٻاهر نڪري چڻڻ شروع ڪندو هو ته قديم باشندا خوشي وڃان جشن ڪندا هئا ۽ اُن لُٽ کان اڳ چوڏهين جي چنڊ رات جڻن جي صورت ۾ سنڌوءَ جي ڪناري تي ويندا هئا ۽ اتي چنڊ جي جرڪيدار چانڊوڪيءَ ۾ گڏجي ناچ ڪندا هئا ۽ سنڌو نديءَ ۽ ’ڌرتي ماتا‘ جي ساراه جا گيت ڳائيندا هئا. هو پنهنجا پڄڻ ۽ گيت سنڌوءَ کي اڀرڻ ڪندا هئا.

قبيلن جي جڻن جي جلوس جي سرواڻي قبيلي جي مک عورت ڪندي هئي ۽ سڄو قبيلو ان جو احترام ڪندو هو. عورت کي ان وقت سماج ۾ تمام سٺيءَ نظر سان ڏٺو ويندو هو. ۽ هن کي ’ڌرتي-ماتا‘ جو درجو مليل هو. ۽ ان

”ڌرتي ماما“ جون مورتون سنگتراش تراشت ۾ فخر محسوس ڪندا هئا. هيءُ سماج ”ماءُ آدرشي“ سماج هيو. ڇو جو عورت ئي ڪيتي جو رواج وڌو ۽ فصلن کي اپائڻ ۾ هن جو ئي هٿ سمجهيو ويندو هو. سر جيمس جارج فريزر پنهنجي مشهور ڪتاب ”گولڊن بو“ (Golden Bough) ۾ ان بابت چوي ٿو ته، ”هندستانين (سنڌين) جو اعتقاد هو ته عورت کي ماءُ جي حيثيت ۾ جنم ڏيڻ ۽ گهڻي اناج کي پيدا ڪرڻ جي قوت هئي.“ (27) ان ڪري ئي عورت کي سنڌي معاشري ۾ اهم مقام حاصل هيو ۽ ان جي عزت ڪئي ويندي هئي. جڏهن فصلن جي ڪٽائي ٿيندي هئي ته عورت ئي فصل لڻڻ جي شروعات ڪندي هئي ۽ اناج جي ڪٽائي جي جلوس يا محفلن جي سرويائي پڻ عورت ڪندي هئي. سنڌوءَ جي ڪناري 14 تاريخ جي چانڊوڪيءَ ۾ جيڪو ناچ ٿيندو هو، ان ۾ اهم ڪردار عورت ئي ادا ڪندي هئي.

سراج الحق ميمڻ، سنڌ اندر ”ماءُ آدرشي“ سماج متعلق ڪجهه هن ريت لکيو آهي، ”علم الانسان جي لحاظ کان اول اول سنڌ اندر ”ماءُ آدرشي“ سماج هيو. جنهن ۾ عورت سردار هئي. ڇو جو هن اناج پوکڻ ايجاد ڪيو. هتي جي انسانن ڏٺو ته عورت هڪ دلچسپ چيز هجڻ سان گڏوگڏ سموري تخليق جي ماءُ آهي. نه رڳو هوءُ خوبصورت ٻارڙا پيدا ڪري ٿي، پر فصل به هوءُ پيدا ڪري ٿي. ان ڪري عورت جي ان تخليقي قوت کي پوڄا لائق سمجهيو ويو. هن کي ديويءَ جو درجو ڏنو. گهڻو ڪري قديم ماڻهن جا بت ديوين جا آهن ۽ هو انهيءَ جي ئي پوڄا ڪندا هئا. عورت جي شرم گاهه ۽ ٿڻن کي تخليقي قوت جو مظهر ۽ منبع سمجهيو ٿي ويو. ان ڪري

انهن ٻنهي جسماني عضون، پيڪ ۽ ٿڻن کي سڀ کان وڌيڪ
پوڄا لائق ٿي سمجهيو ويو. (28)

سنڌ اندر ٻني ٻاري ڪرڻ جي شروعات کان وٺي ”ماءُ
آدرشي“ سماج شروع ٿيو. يعني شروع کان ”ماءُ آدرشي“ سماج
جو هتي بنياد پيو ۽ اهو تيستائين جاري رهيو، جيستائين
زرعي ترقي انتهائي عروج حاصل نه ڪيو. ان عورتاڻي
آدرشي سماج جا ڪافي آثار سنڌو ماڻھو ۾ مليا آهن. مسٽر
ڪارٽر ڪراچيءَ جي مول واديءَ مان ڪجهه پٿر لڌا آهن، جن
تي عورتاڻي آدرش جي هڪ صورت ۾ ڪنول جا چٽ ڪوٽيل
آهن. قديم زماني ۾ عورت جي شرم گاهه (پيڪ) کي تخليقي
مرڪز سمجهندي ان کي ڪنول جي گل سان تشبيهه ڏني
ويندي هئي. مصور ان تخليقي مرڪز کي مختلف اهڃاڻن
سان ظاهر ڪندا هئا. ڪي عورت جي شرم گاهه مان گل ۽ ٻوٽا
ڦٽندي ڏيکاريندا هئا ته ڪي وري ان کي ڪنول جي گل جي
مختلف شڪلين رستي ظاهر ڪندا هئا.

آمري، ڪوٽڙجي، موهن جي دڙي جي صفا شروعاتي
آباديءَ وارن تهن مان اسان کي ان ”ماءُ آدرشي“ سماج جا آثار
مليا آهن. جڏهن زرعي ترقي ٿي ۽ زراعت به مردن جو ڪم
ٻڻيو ته ”ماءُ آدرشي“ سماج ٽٽي پيو ۽ ”پيءُ آدرشي“ سماج
شروع ٿيو. موهن جي دڙي جي وچين دور کان ”پيءُ آدرشي“
سماج ملي ٿو. ان کان اڳ هيٺين تهن مان مليل مورتون ”ماءُ
آدرشي“ سماج جي ساک ڀرين ٿيون. موهن جي دڙي جي هڪ
مهر تي هڪ عورت جي تخليق گاهه (پيڪ) مان سلو اڀرندي
ڏيڪاريو ويو آهي. جيڪو عورت کي تخليق جو مظهر سمجهڻ

جو وڏو ثبوت آهي. ان کان سواءِ ضلع دادو ۾ آمريءَ جي اتر اوڀر واريءَ حد ۾ هڪڙو موهن جي دڙي جو هم عمر ماڳ ”لاڪيو“ مليو آهي. جتان اسان کي ”ماتا ديوي“ جون مورتون مليون آهن. (29) ساڳي نموني جون مورتون يعني ”ماءُ آدرشي“ سماج جا ثبوت اسان کي آمريءَ جي هم عمر ماڳ ڪلي ۽ ميهي مان پڻ مليا آهن.

هن دور جي انسانن جي ايجادن تي جيڪڏهن نظر وجهجي ٿي ته معلوم ٿئي ٿو ته هن دور ۾ ماڻهن گهر ٺاهڻ ۽ ڳوٺ ٻڌڻ شروع ڪيا هئا. هنن مختلف قسم جون پوکون ڪرڻ شروع ڪيون، ڪپهه مان ڪپڙو تيار ڪرڻ لڳا، ذات ڳولي لڏي ۽ ان مان مختلف شيون تيار ڪرڻ لڳا. نڪر جي ٿانون ۾ وڏي پيماني تي ترقي ٿي. ان کان سواءِ ٻيڙيون ٺاهي هڪ هنڌ کان ٻئي هنڌ تائين پهچڻ لڳا. هن ئي دور جي آخر ۾ سنڌو ماڻھو جو سماج ڳوٺاڻين زرعي ثقافتن مان ترقي ڪري شهري تمدن ۾ داخل ٿيو ۽ هتي هلندڙ راجوڻي نظام (ابتدائي ڪميونزم) طبقاتي نظام يعني آقا ۽ غلام ۾ تبديل ٿيڻ شروع ٿيو.

هيءُ مٿي ذڪر ڪيل ديھي ثقافت نه صرف سنڌ جي موجوده حدن ۾ محدود هئي پر ان جي ايراضي وسيع تر هئي. اها ثقافت اوڀر ۾ راجستان جي ڪالي بنگن تائين، اوڀر ڏکڻ جي ڪنڊ ۾ ڪڇ ۽ ڪاٺياواڙ تائين، ڏکڻ ۾ سمند تائين، ڏکڻ اولھ جي ڪنڊ ۾ مڪران تائين، اولھ ۾ افغانستان جي منڊيگڪ تائين، اتر ۾ گومل ماڻھو، پنجاب تائين ڦهليل هئي. (30) ان ايراضيءَ ۾ اڄ تائين هٿ آيل ديھي ثقافت جي بستي

مان ڪجهه مشهور بستين جا نالا هتي ڏجن ٿا: مهرڳڙھ،
آمري، ڪوٽڄي، ڪڙي گل محمد، پانڌي واهي، ڪالي بنگن،
راڻا گندئي، نال، بنون، منڊيگڪ، علي مراد، گوملا، رحمان
ڳڙهي، ڏنڀ بني، گورانڊي، ڪوهتراس بني، غازي شاه،
پيراڻو گهنڊائي، بهوت، جلال پور ۽ سري ڪولا وغيره. (31)

﴿﴾

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. بريفالٽ، رابرٽ، ”تشڪيل انسانيت“ لاهور 1966ع ص-151
2. Pithawala, M.B “Marvels of Earth” P-56-57
3. رپورٽ، روزانه هلال پاڪستان، ڪراچي 5 ڊسمبر 1983ع
4. پنهور، ايم ايڇ، ”سند جي تاريخ... تحقيق ۽ اشاعت“
تماهي مهراڻ حيدرآباد، 2-1984، ص-163-169
5. <http://archaeology.about.com/od/Domesticated-Plants/fl/The-Domestication-of-Sesame-Seed-Ancient-Gift-from-Harappa.htm>
6. پنهور، ايم ايڇ، ”سند جي تاريخ... تحقيق ۽ اشاعت“
تماهي مهراڻ حيدرآباد، 2-1984، ص-164
7. Mughal, M.R “The Dawn of Indus Civilization” Sindh Quarterly Karachi 1980-4, P-26-27
8. لئمبرڪ، ايڇ. ٽي ”سند هڪ عام جائزو“ ص-98،
وڌيڪ ڏسو گنڪوفسڪي، ”پاڪستان کي قوميتين“
ص-33-34

9. Mughal, M.R “The Dawn of Indus Civilization” Sindh Quarterly Karachi 1980-4, P-24 to 27
10. پنهور، ايمر ايڇ، ”سنڌ جي تاريخ.... تحقيق ۽ اشاعت“
تماهي مهراڻ حيدرآباد، 2-1984، ص-164
11. Panhwar, M.H, The Chronological Dictionary of Sindh” P-18
12. لئمبرڪ، ايڇ. تي ”سنڌ هڪ عام جائزو“ ص-102-103
13. حسن، سبط، ”پاڪستان مين تهذيب کا ارتقا“ ص-62-63
14. پنهور، ايمر ايڇ، ”سنڌ جي تاريخ.... تحقيق ۽ اشاعت“
تماهي مهراڻ حيدرآباد، 2-1984، ص-164
15. Panhwar, M.H, The Chronological Dictionary of Sindh” P-22-23
16. لئمبرڪ، ايڇ. تي ”سنڌ هڪ عام جائزو“ ص-102-103
17. حسن، سبط، ”پاڪستان مين تهذيب کا ارتقا“ ص-62-63 يا
- گنڪو فسڪي، ”پاڪستان کي قوميتين“ ص-35 يا
- Panhwar, M.H, The Chronological Dictionary of Sindh” P-22-23
18. Pecocke, E. “India in Greece” London, P-42
19. Frgossen, “History of Indian & Eastern Architecture” vol: 1, Introduction P-4

20. سبط حسن، ”پاڪستان مين تهذيب كا ارتقا“ ص-63-

64

21. Mughal, M.R, “The origins of Indus Civilization”
Sindhological Studies, Sindhology Summer, 1980, P-12-13

22. Mughal, M.R, “The Dawn of Indus Civilization” P-26-27

23. گنڪوفسڪي، ”پاڪستان كي قوميتين“ ص-35

24. پنهور، ”سند جي تاريخ تحقيق ۽ اشاعت“ ص-163

25. لئمبرڪ، ايڇ. تي ”سند هڪ عام جائزو“ ص-103-104

26. پنهور، ”سند جي تاريخ تحقيق ۽ اشاعت“ ص-168-

169

27. فريزر، سر جيمس جارج، ”جادو ۽ سائنس“ حصو: 2،

ص-981

28. الحق، سراج، ”سنڌي ٻولي“ ص-90

29. لئمبرڪ، ”سند هڪ عام جائزو“ ص-104

30. خان، ايف. اي، ”ڪوٽڊجي ڪلچر“ مقالو، ماهوار هلال

مئگزين، مئي 1983، ص-31

31. Mughal, M.R, “The origins of Indus Civilization”
Sindhological Studies, Sindhology Summer, 1980, P-10

سندو ماٿر ۾ شهري رياست جو بنياد

رياست جي ابتدا:

رياست جي وجود ۾ اچڻ کان اڳ قديم قبائلي تنظيم موجود هئي ۽ اها انساني تاريخ ۾ سڀ کان پهرين سماجي معاشي تنظيم هئي. جيڪا رت جي رشتن ڪري وجود ۾ آئي. قديم زماني ۾ رت جو رشتو ئي موثر اتحاد جو ذريعو هو. قديم قبائلي تنظيم جي اوسر جا ٻه دور هيا، هڪڙو ”ماءُ آدرشي سماج“ جنهن ۾ عورت قبيلي جي اڳواڻ هوندي هئي. ان دور ۾ قبيلو تمام گهٽ فردن ۽ خاندانن تي مشتمل هوندا هئا. جڏهن آدمشماري ۾ واڌ آئي ۽ قبيلو وڌي ويا ته انهن جون ذميواريون ۽ ڪم ڪاريون پڻ وڌيا. زراعت جي ترقيءَ ڪري ”ماءُ آدرشي سماج“ ٽٽي پيو ۽ ”پيءُ آدرشي سماج“ وجود ۾ آيو. جنهن ۾ پيءُ (مرد) قبيلي جو اڳواڻ ٿيو ۽ هن زراعت ۽ بين ڪمن ڪارين تي پنهنجو ڪنٽرول ڪيو. قديم قبائلي تنظيم ۾ هڪ قبيلي، خاندان يا برادري جي فردن تي هڪ ماڻهن جو متحد گروهه هيو. جنهن جا مفاد هڪجهڙا ۽ پاڻ ۾ خوني رشتا هيا. هنن پنهنجي قبيلي کي ٻين قبيلن جي پيٽ

۾ مضبوط ۽ مستحڪم ڪرڻ ۽ ان اندر امن امان قائم رکڻ ۽ گڏيل قانون ٺاهي ان تحت زندگي گذارڻ ۽ ٻاهرين قبيلن جي حملن کي منهن ڏيڻ لاءِ قبيلائي تنظيم جو بنياد وڌو. ان تنظيم جو اڳواڻ قبيلي جو سردار هوندو هو. جنهن جي چونڊ قبيلي جا فرد ڪندا هئا. ڪي سردار ته مورثي هوندا هئا. هن تنظيم رياست کي خام مال تيار ڪري ڏنو ۽ رياست جي تصور پڻ قبيلائي تنظيم مان جنم ورتو. ائين ڪٿي چئجي ته رياست جي وجود ۾ اچڻ جو هي پهريون بنيادي مرحلو هيو. تاريخ انساني جي هڪ ماهر ولاديمير ايليئچ لينن ان ابتدائي برادري بابت لکيو آهي ته: ”قديم قبائلي تنظيم، ابتدائي برادري جو نظام يا تاريخي انساني ۾ پهريون سماجي معاشي نظام هيو. قبيلائي برادري انهن خوني رشتيدارن جي جماعت هئي، جيڪي خانداني ۽ سماجي تعلقاتن ۾ ٻڌل هئا. ان خانداني نظام جي ارتقا ۾ ٻه دور آيا. هڪ مدر شاهي (ماءُ آدرشي سماج) ٻيو پدر شاهي (پيءُ آدرشي سماج).“ (1)

ان قديم قبيلائي تنظيم کان پوءِ رياست جو وجود ٿيو ۽ قبيلائي تنظيم جو محدود تصور ختم ٿيو. مختلف قبيلن ۽ خاندانن پاڻ کي معاشي ۽ اقتصادي مفادن تحت منظم ڪيو. پنهنجي گڏيل طاقت ۽ هڪ ٻئي جي سهاري سان هڪ سوسائٽي کي جنم ڏنو. هنن بهترين زندگي گذارڻ لاءِ قانون، ريتون رسمون ۽ نظم ۽ ضبط ۽ ٻيا قاعدا تيار ڪيا. ۽ ان تحت گڏيل رضامندي ۽ اتحاد سان ارتقائي عمل تحت رياست جو وجود عمل ۾ آيو. هيگل رياست جي وجود بابت چوي ٿو ته: ”رياست ارتقا جي خاص منزل تي سماج جي پيداوار آهي.“ (2) يعني رياست قوت يا طاقت ذريعي نه پر باهمي ميل

میلاپ ۽ قبیلن جي گڏيل معاشي، معاشرتي، تهذيبي ۽ ڪلچرل مفادن جي ڪري وجود ۾ آئي. قديم قبائلي تنظيم جي پيٽ ۾ رياست جي وجود ڪري انسان اڳ کان وڌيڪ آسائش سان زندگي گذارڻ لڳو ۽ هو پاڻ کي وڌيڪ محفوظ سمجهڻ لڳو. رياست جي وجود ڪري قبيلائي جهڳڙا ۽ نفاق ختم ٿيڻ لڳا ۽ اڳي وانگر جيڪو ماڻهو جو ميچالو قبيلائي جهڳڙن ۽ نفاقن کي ختم ڪرڻ تي خرچ ٿيندو هو، سو هاڻ ڪنهن تعميري ڪم تي خرچ ٿيڻ لڳو. رياست جا رهواسي پنهنجن حقن ۽ فرضن جي ڄاڻ رکندا هئا ۽ رياست جي نظام ۾ هنن کي پوري مداخلت جو حق هيو. ان رياست جو سماجي نظام مختلف ملڪن ۾ مختلف رهيو. اهڙي طرح مختلف ملڪن ۾ سياسي زندگيءَ جو آغاز به مختلف ٿيو. ڪن جو بادشاهت سان ته ڪن جو جمهوريت يا اشرافيه سان ٿيو. انساني تاريخ جي ماهر فريڊرڪ اينگلز رياست بابت لکي ٿو ته: ”رياست مجموعي طور تي سڄي سماج جي سرڪاري نمائنده هئي... ۽ اها ان طبقي جي رياست هئي جيڪو پنهنجي دور لاءِ سڄي سماج جو واحد ترجمان هوندو هيو. جهڙي طرح قديم زماني ۾ غلامن جي شهري رياست هئي، وچين دور ۾ جاگيردارن جي ۽ هن زماني ۾ بورجوازين جي.“⁽³⁾

سنڌ اندر شهري رياست جو بنياد

سنڌ اندر شهري رياست جو بنياد 5 هزار ق-م ڌاري پيو. هتان جا ماڻهو شهرن ۾ رهڻ لڳا. سندن گهر پڪسراوان،

ٻه ماڙ بلڊنگن تي مشتمل هجڻ سان گڏ جديد طرز جي غسل خانن، بورچيخانن، تلائن، کوهن سان يعني اڄ ڪالھ جي شهرن وانگر مڙني سهوليتن سان آراستا هئا. سندن شهرن جا رستا ڪشادا، زمين ۾ ڍڪيل ناليون، وندر جون جايون، مسافر خانا ۽ بازارون سهڻي رٿا سان جڙيل هيون.

هنن مهذب انسانن ڦاڻي ۽ قانون جو ضابطو پهريان هتي مرتب ڪيو ۽ هڪ انصاف تي ٻڌل حڪومت جو قيام عمل ۾ آندو. هتان جو رياستي انتظام راجائن يا شهرن جي چڱن مڙسن جي حوالي هوندو هو. جن جي چونڊ به راجوڻي صلاح مشوري سان ٿيندي هئي. جيڪڏهن ڪو چڱو مڙس پنهنجن اختيارن جو ناجائز فائدو وٺندو هو ته سڀ شهري متحد ٿي ان کي هٽائي سندس جاءِ تي ٻيو حڪمران يا چڱو مڙس مقرر ڪندا هئا. اهڙي طرح هتي بنا ڪنهن خون خرابي يا دنگي فساد جي ملڪي انتظام نهايت خيرخوبيءَ سان هلندو هو. اهڙي امن ۽ سکون جي موجودگيءَ ۾ سنڌو ماڻھو جا رهواسي ڏينهن ڏينهن ترقي ۽ تعمير جا ڌاڪا طءُ ڪرڻ لڳا.

انساني علم جو ماهر ڪروسر چوي ٿو ته: ”جيڪڏهن ڪو اهڙو ملڪ هن ڌرتيءَ تي آهي، جنهن جي لاءِ دعوى ڪري سگهجي ته اهو انسانذات جو گهوارو آهي يا گهٽ ۾ گهٽ شروعاتي تهذيب جو گهوارو آهي، جنهن جي تهذيب وڌندي وڌندي سڄي دنيا جي تهذيب بڻجي وئي ۽ ان جو علم سڄي دنيا جو علم بڻجي ويو ته اهو ملڪ پڪ سان هند سنڌ آهي.“

ايڇ جي ويلز جو چوڻ آهي ته، ”اوپر جي ڪنهن ملڪ مان جيڪڏهن تهذيب جا ڪرڻا سميريا پهتا ته اهو ملڪ مهراڻ

جي مائري ئي ٿي سگهي ٿو. ڇو ته سميريا جي اوڀر ۾ هئڻ سان گڏ اها ڳالهه به آهي ته ٻنهي ملڪن جي وچ ۾ ڪنهن ٻي تهذيب جا آثار نه ٿا ملن. هيءُ اهو ئي ملڪ آهي، جنهن جو تمدن بابل، سمير، مصر، يونان ۽ پوءِ روم پهتو. جڻ ته هي تمدن جو پهريون مرڪز هو.“ (4)

شاهي رياست واري دور ۾ سنڌو ماڻھو مائري جي رهواسي پٿر ۽ ٽامون گڏ استعمال ڪندا هئا. هتان جا ماڻھو جيڪي دنيا جي مختلف ملڪن ۾ پکڙيل هئا. تن اتان معدنيات هٿ ڪئي يا واپار ڪري اهي مڙئي شيون سنڌو ماڻھو ۾ آنديون. اهڙي طرح گهڻي معدنيات ڪڍي مال جي صورت ۾ ٻاهران هتي آندي وئي. سنڌو ماڻھو پتل، جست، سون ۽ چانديءَ وغيره کي ڳاري مختلف اوزار، زيور، کاڌي جا ٿانون وغيره ٺاهيا. 1936ع ۾ آمريڪا ۽ انگلينڊ جي تحقيقي ٽيم سان برصغير آيل ماهر ڊاڪٽر ٽيريءَ جي راءِ آهي ته سنڌو ماڻھو پٿر ۽ ٽامي دور جي سنگم جي جڳهه آهي. هن ئي زمين تي ڪانسي دور (Bronze Age) جا آثار به مليا آهن. يعني تهذيب جي مڙني دورن جا مرحليوار آثار هتي مليا آهن.

سرجان مارشل سنڌو ماڻھو جي تهذيب بابت هڪ رپورٽ ۾ ڄاڻائي ٿو ته، ”ياد رهي ته اهي (سنڌي ماڻھو) اڃا پٿر دور جي بدلجندڙ دور ۾ هيا. ڇو ته هو روزمره جي استعمال لاءِ پٿر جا ڪپ ۽ رنبا ڪم آڻيندا هئا. جيڪي سون جي تعداد ۾ گهرن مان لڌا آهن. پر باوجود ان جي هو ٽامي، سون، چاندي ۽ جست بابت چڱي ڄاڻ رکندا هئا ۽ هو انهن جو استعمال ڪندا هئا.“ (5)

سندو ماٿر جا باسندا زندگيءَ جي معنيٰ مقصد کان چڱي طرح واقف هيا. هنن وٽ ڪوبه غريب ۽ امير ڪونه هيو. سڀني جا هڪ جهڙا گهر، رهڻي ڪهڻي هڪجهڙي، منجهن غريب امير جو ڪوبه تفاوت موجود نه هو. هيءُ سماج اوائلي اشتراڪي سماج هيو، جنهن ۾ گڏيل ملڪيت جو رواج هو. ذاتي ملڪيت جو بنياد گهڻو پوءِ پيو. هر ڪو محنت ڪندو هو، هن اشتراڪي سماج جي تصوير جڳ مشهور مفڪر جوزف اسٽالن هن طرح چئي آهي:

”اوائلي اشتراڪي سرشتي ۾ پيداوار جي لاڳاپن جو بنياد هيءُ هو ته پيداوار جا وسيعا سموري سماج جي گڏيل ملڪيت هوندا هئا. ۽ معاشي لڳ لاڳاپا پيداوار جي طاقتن سان برابريءَ وارا هئا. پٿر جا هٿيار ۽ ان کان پوءِ گز ڪمان، ان دور جي وسيلن جي فقط اها ئي پونج هئي. جيڪڏهن هو پاڻ ۾ گڏجي انهن هٿيارن جي مدد سان فطرت جي مخالف طاقتن ۽ جهنگلي جانورن سان مقابلو نه ڪن ها ته سندن جيئرو رهڻ مشڪل هو. بيلن ۽ جهنگلن مان ڦل هٿ ڪرڻ، مڇي مارڻ ۽ پنهنجي اجهي ٺاهڻ لاءِ پاڻ ۾ گڏجي ڪم ڪرڻ سندن لاءِ تمام ضروري هيو. هو پاڻ ۾ گڏجي ملي رهڻ سان ئي جهنگلي جانورن ۽ ڀر پاسي وارين ڌارين قبيلن جي حملن کان پاڻ بچائي ٿي سگهيا. گڏجي ڪم ڪرڻ سبب پيداوار جي هٿيارن تي سڀني جو گڏيل حق هوندو هو ۽ انهيءَ ڪري محنت جو ڦل به سڀني جي گڏيل ملڪيت هئي. انهيءَ سماج ۾ پيداوار جي وسيلن تي ڪنهن فرد جي ملڪيت جو تصور به پيدا ڪين ٿيو هو. سواءِ انهيءَ جي ته ڪي پيداوار جا هٿيار جن جي مدد سان جهنگلي جانورن جو مقابلو ڪيو ويندو هو،

ذاتي ملڪيت هوندا هئا. انهيءَ سماج ۾ نڪي ته ماڻهو هڪ
ٻئي جي محنت جي ڦرلٽ ڪندا هئا ۽ نڪي اڃا هو طبقن ۾
ئي ورهايل هئا.“ (6)

اوائلي اشتراڪي سماج جي مٿي پيش ڪيل تصوير
اسان کي سنڌ جي قديم شهرن جي اڏاوت ۽ گهرو ريتين رسمن
۽ اوزارن مان ملي ٿي. آمريءَ جي هيٺئين زميني تهه تي بنياد
پيل ڳوٺ مان اهڙا نشان مليا آهن. جتي سڄي ڳوٺ جي
رڌڀڄاءَ جي هڪڙي جڳهه آهي ۽ هر هنڌ جدا جدا رڌڀڄاءَ جون
چلهيون يا ٻيا نشان نه مليا آهن. آمري جي کوٽائي مان گهرن
جي جوڙجڪ ۽ چلهين جا نشان هر گهر ۾ نه ملڻ پر هڪ هنڌ
سڄي ڳوٺ جو رڌڀڄاءَ ٿيڻ جا آثار ملڻ ۽ سڀني جي
هڪجهڙي زندگي گذارڻ جا آثار ملڻ مان ظاهر آهي ته هي
تهذيب ان دور جي آهي، جڏهن سڄو ڳوٺ هڪ ايڪو هو.
جنهن جي پٺدائش ۽ دولت سڀني جي گڏيل ملڪيت هئي ۽ ان
جو ڪاپو به گڏيل جوابداري ۽ حق هو. ممڪن آهي ته رڌڀڄاءَ به
اجتماعي هو. تهذيب جو اهو دور سنڌ ۾ اوائل کان شهري
تمدن جي لڳ ڀڳ آخر يعني 2000 ق-م تائين هيو. ٻيو ته
موهن جي دڙي جي وچين تهه ۾ اوائلي اشتراڪي سماج جي
چٽي تصوير ملي ٿي. بقول سر جان مارشل جي ته: ”سنڌ اندر
سندر عمارتون فقط نگر واسين جي سک لاءِ جڙنديون هيون،
پر ٻين ڏيهن جهڙوڪ مصر ۽ اولهه ايشيا ۾ ڪو به اهڙو مثال
ڪونه ٿو ملي. ڇو جو انهن ديسن ۾ ديوتائن جي مندرن،
محلاتن ۽ راجائي سماڏين تي بي شمار ناڻو لٽيو ويندو هو.
باقي عام ماڻهو ائين بلڪل سادين مٽيءَ جي ٺهيل جهوپڙين
۾ رهندا هئا. پر سنڌ ۾ تصوير جو بلڪل ٻيو روپ آهي، جتي

سندر عمارتون صرف نگر واسين جي سک لاءِ جڙنديون هيون.“ (7)

جمهوري معاشرو

آرڪيالاجي جي ماهر گيوسان (Giosan) موجب هن کان اڳ قديم مصر ۽ عراق دنيا جا پهريان وڏا شهري تهذيب جا مرڪز سمجهيا ويندا هئا، پر بعد ۾ ٿيل تحقيق موجب انهن کان وڏي تهذيب سنڌو ماڻھو جي شهري سڀيتا هئي. هي تهذيب دنيا جي 10 سيڪڙو آدمشماري تي مشتمل هئي. گيوسان موجب سنڌو تهذيب مصر ۽ عراق جي تهذيبن کان وڌيڪ جمهوري سوسائٽي هئي. هن تهذيب جي شهري مرڪزن ۾ مصر ۽ عراق وانگر اهم شخصيتن جهڙوڪ بادشاهن ۽ مذهبي پروھتن لاءِ وڏيون عمارتون ۽ محل نہ جوڙيا ويندا هئا. (8)

سياسي صورتحال

جيالاجي جو ماهر جان روچ نيشنل جاگرافڪ ميگزين ۾ لکي ٿو تہ موھن جي دڙي ۾ ڪنھن عاليشان محل، مندر يا يادگار قسم جي منارن جي غير موجودگي ثابت ڪري ٿي تہ هتي بادشاھ يا راڻي جو تخت تاج ڪونہ هو. وسڪونسن ميڊيسن يونيورسٽي آمريڪا جي پروفيسر جوناٿن مارڪ ڪينوئر موجب موھن جي دڙي جي آثارن ۾ راڻي يا راجا جي غير

موجودگي مان اهو نتيجو ڪڍي سگهجي ٿو ته موهن جي دڙي کي هڪ شهري رياست طور مختلف محلن مان چونڊيل ماڻهن وسيلي هلايو ويندو هوندو. جان روچ ۽ پروفيسر جوناٿن مارڪ جي اها تحقيق ٻڌائي ٿي ته چونڊيل جمهوري طرز حڪومت جي خالق به سنڌ ئي آهي. (9) چونڊيل جمهوري طرز واري حڪومت جا خالق به سنڌو سڀيتا جا وارث هئا.

دنيا جي پهرين سماجواڊي رياست سنڌو ماڻھو ترقيءَ جي بلندين تي هئا. هو ڪڇي مال هٿ ڪرڻ لاءِ غورابن ۾ چڙهي دنيا جي مختلف ڪنڊن تي وڃي نڪرندا هئا. جن کان هو اڳتي واقف هيا. ٻاهرين دنيا لاءِ سنڌ هڪ مثالي ملڪ هيو. سمير جي ماڻهن لاءِ سنڌ جو ملڪ معتبر حيثيت رکندو هو. هو سنڌ سان پنهنجون روايتون ۽ قصا منسوب ڪندا هئا. بابلي تهذيب تي سنڌ جي سڌريل سڀيتا جو وڏو اثر هيو. سمير مان لڌل هڪ ڪتبي ۾ سنڌ جي ساراهه ڪجهه هن ريت ملي ٿي: ”اهو ملڪ، جو سمير جي اوڀر ڏي آهي؛ ۽ جتان ٻيڙين رستي گهڻو ڪجهه هٿ اچي ٿو. اهو اهڙو ملڪ آهي، جتان سج اڀري ٿو ۽ اهو بهشت آهي، جتي ڪوبه مريض ناهي، ڪي بيواهون ۽ يتيم ٻار نه آهن.“ (10)

تشدد نه پر امن تي ٻڌل تهذيب

دنيا جي قديم ترين سنڌو سڀيتا جي اهم خاصيت ان جي پرامن طرز زندگي هئي. ڇاڪاڻ جو هتان جي قديم آثارن

مان هڪ به هٿيار ڪونه لڌو آهي. اهڙو انڪشاف 1976ع ۾ پاڪستان ۾ قديم آثارن تي تحقيق ڪندڙ هڪ آمريڪي آرڪيالاجسٽ جوناٿن مارڪ ڪينوئر آمريڪن سينٽر ۾ سنڌ جي تهذيب جي مختلف پهلوئن تي ليڪچر ڏيندي ڪيو آهي. ڊاڪٽر ڪينوئر موجب ميسوپوٽيميا، اومان، مصر، چين، آمريڪا ۽ ڏکڻ آمريڪا جهڙين قديم تهذيبن جي ابتڙ سنڌو ماڻھو جي تهذيب وڻج واپار ڪندڙ تهذيب هئي. مختلف سببن جي ڪري هتان جو وڻج واپار صدين تائين جاري رهيو. آمريڪي ماهر موجب اڳاٽي دور ۾ سنڌ جي تهذيب وارن ماڳن تي جنگي ٽيڪنالاجي چڱي موچاري موجود نه هئي. اتان جي علائقن کي وڏي پئماني تي قلعي بند شڪل ڪونه ڏني وئي هئي ۽ نه وري انهن هنڌن تان هٿيارن کي گڏ ڪرڻ جي ڪا ثابتي ملي آهي. سنڌ جي قديم آثارن مان مليل مھرن، مجسمن ۽ نڪرن جي ٿانون تي جنگين، فوجي ڪاهن ۽ جنگي قيدين جون تشبيھون به اڪريل ڪونه آهن. آمريڪي ماهر موجب مهرڳڙھ جي ڪجهه قبرن مان هٿ آيل لاشن کي بي رحمي سان مارڻ جا ثبوت پڻ نه ٿا ملن. انهن اڳاٽن ماڳن تي ايڪڙ ٻيڪڙ اڳريون ۽ جهيڙا ته ٿيل ملن ٿا پر هٿياربند جنگ جهڙي ڪا وڏي سرگرمي ٿيڻ جا اهڃاڻ نه ٿا ملن. نه ئي وري سنڌو ماڻھو جي جنگي ڏاڍ ۽ جبر وسيلي ڳنڍيو ويو هو. جوناٿن مارڪ موجب هتان جي رهواسين اهڙي ٽيڪنالاجي ڪتب آندي ۽ ان کي اوسر ڏني جيڪا شهري زندگي جي گهرج پٽاندڙ هئي.

ان وقت جي سنڌو ماڻھو جو نقشو سنڌ جي هڪ محقق سراج الحق ميمڻ ڪجهه هن ريت چٽيو آهي: ”سنڌ اها جنت

هئي، جتي ڪوبه بک نه موندو هو. جتي انسان جي ذهن تان ڏک ۽ ڳڻتي ميسارڻ لاءِ ناچ، سنگيت، نقاشي، بت تراشي ۽ ماکيءَ جا ٺهيل مڌ موجود هئا. جنهن ۾ انسانن کي گندگيءَ سان چڙهي. جنهن ۾ هر انسان ٻئي انسان جو دوست ۽ ڀاءُ هو. جنهن ۾ ملڪ ۾ پيدا ٿيندڙ سمورين شيون سڀني جون گڏيل ملڪيت هيون. جنهن ۾ مذهب جي نالي تي تنگدلي ۽ خونريزي وڌي ۾ وڏو گناهه هو. جنهن ۾ ٻين کي رنجائڻ غير انساني حرڪت سمجهيو ويندو هو. جنهن ۾ پنهنجي پاڙيسري ماڻهن يا ملڪن سان اڳرائي حرام هئي.“ (11)

ظاهر آهي ته سنڌي ڏاڍ ۽ ڏهڪاءُ مان ڄاڻندا ئي ڪونه هئا. هو نهايت مهذب هيا. سنڌ جي ماڻهن وٽ تشدد يا دٻاءُ جو تصور ئي ڪونه هيو. هو امن امان جا قائل هيا. ان ڪري ته سندن شهرن مان هٿيار ڪونه مليا آهن. پر هٿيارن يا مذهبي ٺڪاڻن بدران انهن جي شهرن مان اکر (علم) مليا آهن. هو ان ئي پنهنجي طاقت يعني علم ۽ هنر سان دنيا جي هر ڪنڊ ۽ ڪڙڇ ۾ پکڙيا. هنن پنهنجن غورابن ۽ جهازن ۾ چڙهي سمنڊن جا سينا چيري وڃي اڻ وسيل پٽ آباد ڪيا. هنن جي هٿن ۾ پالن، ترارن ۽ نيزن جهڙن هٿيارن بدران قلم، ڏاتو ۽ ونجهه هيا. اها ئي سندن ترقي ڪرڻ ۽ اڳتي وڌڻ جي لڪل قوت هئي. اهو ئي سندن زندهه رهڻ جو مقصد ۽ متو هيو. سنڌ جي اڳاٽن رهاڪن جي سوسائٽي بابت ڊي ڊي ڪوسمبي اسان کي ٻڌائي ٿو ته: ”تشدد ۽ دٻاءُ نه پر مهذب ڀڻو سنڌو سوسائٽي جي نظرياتي طاقت هيو.“ (12)

مصر جا فراعنه جنگجو هئا، ڪلدیا ۽ اشور جا ماڻهو

وحشي ۽ خونخوار هئا. هو پنهنجن مخالفن جون زبانون وڍيندا هئا، فنيقي ڌاڙيل هئا، ٻانهين جو وڪرو ڪندا هئا، ايراني پڻ پنهنجي هيٺين رعيت کي آزاريندڙ هئا، پر سنڌو ماڻھو جي شهرن مان ڪابه اهڙي شيءِ هٿ ڪانه آئي آهي، جنهن مان معلوم ٿئي ته ملڪ ۾ لڙائي به لڳندي هئي. آثار قديمه جو هڪ ماهر مسٽر بريلس فورڊ ان بابت چوي ٿو ته موهن جي دڙي جي شهر کي چوڌو طرف ڪوبه قلعو نه آهي ۽ جنگي هٿيارن جي نه ملڻ ڪري چئي سگهجي ٿو ته شهر جا ماڻهو صلح سانت ۾ رهندا هئا.

سنڌو ماڻھو جي شهري رياست جا رهواسي سياسي طور آزاد هئا، هو ڪنهن به ڌاري قوم يا قبيلي جا ماتحت ڪونه هيا، اهو ئي سبب هيو جو هو پنهنجن صلاحيتن کي آزادانه نموني اجاگر ڪري سگهيا. آزاديءَ سان گڏ ترقي ڪرڻ جي خواهش ڪري هو غور ڪرڻ ۽ نيون ايجادون ڪرڻ لڳا. هنن هڪ ٻئي سان تعاون پيدا ڪيو، هڪ تنظيم ٺاهي پنهنجي لاءِ قانون مقرر ڪين، حڪومت جو بنياد وڌن. جنهن ۾ هر رهواسيءَ جي حفاظت حڪومت جي ذميواري هئي. حڪومت مختلف طبقن جي نمائندن تي مشتمل هوندي هئي، پر ان ۾ خاص ڪردار واپاري طبقي جو هوندو هو. انهن نمائندن مان حاڪم چونڊيو ويندو هو. جيڪو پنهنجي جمهور اڳيان جوابدار هيو.

شهري نظام

سندو سڀيتا جي وارثن وٽ هڪ معقول بلدياتي نظام رائج هيو ۽ ان سلسلي ۾ شهر کي صاف رکڻ، چوڪيداري نظام، عام فلاح ۽ بهبود لاءِ اناج جا گدام، عوامي کوه، تورڻ ۽ ماپڻ جا مختلف پئمنا هڪ منظم سماجي زندگيءَ جي نشاندهي آهي.

موهن جي دڙي ۾ ڪن هنڌن تي ٽئين جا وڏا هال آهن. جتي انهيءَ زماني ۾ ماڻهو خاص ڪمن لاءِ پئڻچتون ڪندا هئا. انهن مان هڪ هال ته 80 چورس فوٽ ڪشادو آهي. جنهن ۾ ويهڻ لاءِ درجه بدرجه بئچن وانگر مٽيءَ جا ڏاڪا ٺهيل آهن. جڏهن ته اڳواڻن جي ويهڻ لاءِ هڪ پليٽ فارم ڪجهه مٿيو ٺهيل آهن. (13) انهن هالن مان اندازو لڳائي سگهجي ٿو ته ان زماني ۾ ماڻهو شهر جو انتظام هلائڻ لاءِ انهن هالن ۾ گڏجاڻيون ڪري صلاح مشورا ڪندا هئا، جنهن جي موجوده دور ۾ جديد شڪل اسيمبلي آهي.

شھري اڏاوت جي رٿابندي

موهن جي دڙي جي بيهڪ مان معلوم ٿئي ٿو ته ان وقت جا ماڻهو سليقيدار ۽ شاهوڪار هئا. سندن گهر ننڍن ننڍن محلن ۾ ورهايل هئا. جن جون گهڻيون سڌيون ۽ آمهون سامهون هيون، گهرن جون ڪي سرون اهڙيون آهن، جن تي هزارن سالن گذرڻ بعد به ڪوبه اثر ڏسڻ ۾ نه ٿو اچي. قديم آثارن جي ماهرن کان سواءِ ٻيو ڪو ڏسندو ته ائين ئي چوندو

ته ڇتین کان سواءِ گهر ڄڻ ته تازي زماني جا ٺهيل آهن. جاین ۾ رهڻ لاءِ ڪوٺيون، غسلخانو ۽ ڪوٺيون به آهن. دیوارن تي اندران تي انچ لیپو چڙهيل آهي. محلن جي اندر گهرن ۾ گهڙڻ لاءِ هڪ وڏو دروازو ٻاهرين گهٽي مان آهي. ڪن گهرن ۾ گهڙڻ لاءِ ٽي دروازا به آهن. ڪن هنڌن تي ٽنن جا وڏا هال آهن، جتي شايد انهيءَ زماني جا ماڻهو خاص ڪمن لاءِ پئڻچاتون ڪندا هئا. انهن مان هڪ هال 80 چورس فوٽ ڪشادو آهي. جنهن ۾ ويهڻ لاءِ بئچن وانگر مٽيءَ جا ڏاڪا ٺهيل آهن. شهر جا ڪي گهر دڪانن وانگر نظر پيا اچن. هڪ دڪان شراب خانو پيو لڳي. هڪ دڪان ۾ نيرولي جي ڪن هئي. انهيءَ تي رنگ جا داڳ اڃا موجود آهن. هڪ وڏي کليل عمارت اندر، جنهن جون دیوارون 7 يا 8 فوٽ آهن، هڪ وڏو تلاءُ آهي. جنهن ۾ لهڻ لاءِ ڏاڪا آهن. تلاءُ جو ترو مضبوط، لسو ۽ صاف آهي. تلاءُ 39 فوٽ ڊگهو، 23 فوٽ ويڪرو ۽ 8 فوٽ اونهو آهي. تلاءُ لڳ ڳوڙهه آهي، جتان تلاءُ کي ڀريو ويندو هو. تلاءُ جي تري ۾ هڪ ڪنڊ وٽ سوراخ هو، جتان گندو پاڻي نڪال ڪري تلاءُ کي صاف ڪيو ويندو هو. تلاءُ جي اوساري سيمينٽ جهڙي مصالح جي سان ٿيل آهي. سمر جي روڪڻ لاءِ ڏانبر ۽ ڪنڪريٽ استعمال ٿيل آهي. ڌڙي جي گهرن اندر جيڪي غسلخانو مليا آهن، سي سوڙها پر سندن فرش تمام مضبوط ٻڌل آهن. چن ۽ پکين سرن جي پور مان گڏيل مصالح جي فرشبندي ٿيل آهي. غسلخانن جي فرش جي ليول لهواري آهي. ته جيئن پاڻي آساني سان ٻاهر هليو وڃي. ڪيترن گهرن ۾ ننڍيون ڪوٺيون ۽ وڏا ڪوٺو به مليا آهن. جن جي اوساري گول سرن سان ٿيل آهي. هر هڪ رستي

۽ گهڻي سان ڪوھ ڪوٽيل آھن. ڪن ڪوھن تي ويھڻ لاءِ سرن جون بئڻچون جڙيل آھن. جنھن تي پاڻي ڀرڻ وارا اچي ويھندا هوندا.

شھر مان گندي پاڻي جي نيڪال جو سسٽم تمام سھڻي نموني رکيل آھي. ھرھڪ گھڻي ۽ رستي سان پڪين سرن سان ٻڌل ناليون آھن. جيڪي سموريون ھڪ ٻئي سان ڳنڍيل آھن. معلوم ٿئي ٿو تہ شھر ۾ ھڪ سٺي ميونسپالٽي ھئي. ۽ ماڻھن کي شھر جي آبادي جي صحت جي حفاظت جو گھڻو اونو ھيو. گھر ھڪ ٻئي کان ايترو پري آھن، جو ھرھڪ گھر ۾ روشني ۽ صاف ھوا اچي سگھي.

سر جان مارشل لکي ٿو تہ: ”پراڻي ايجيپٽ ۽ مصر خواھ اولھ ايشيا ۾ اھڙو ڪوبہ مثال ڪونھي جنھن سان موھن جي دڙي جي ٺھيل سنان ڪوٺين ۽ ڪشادن گھرن سان پيٽ ڪري سگھجي.“ (14)

اوج جي پھتل سنڌو سڀيٽا 2000 ق م کان پوءِ موسمي تبديلين سبب آھستي آھستي ڍرڪڻ لڳي. شھر پنھنجو اوج برقرار رکي نہ سگھيا. برستان گھٽ پوکڻ سبب درياھي وھڪرن ۾ لاٽ اچڻ لڳي. زراعت گھٽجڻ سبب ھن ماڻھو جي ماڻھن جي زندگي جيئن پوءِ ٿيڻ مشڪلاتن جو شڪار ٿيڻ لڳي. جنھن سبب ماڻھو جياپي لاءِ لڏپلاڻ تي مجبور ٿيا ۽ شھر پنھنجو اوج برقرار رکي نہ سگھيا. ووڊس هول اوشينگرافڪ انسٽيٽيوشن (Woods Hole Oceanographic Institution) جي آرڪيالاجي جي ماھر ليوو گيوسان (Liviui Giosan) موجب 4 ھزار سال اڳ موسمي تبديليون سنڌو سڀيٽا

جي زوال جو اهم سبب بنيون. 10 لک اسڪوائر ڪلوميٽرن تي ڦهليل سنڌو سڀيتا عربي سمنڊ کان گنگا ندي جي ڪنارن تائين ڦهليل هئي. جيڪا قديم زماني جي مصر ۽ عراق جي تهذيبن کان به هڪ وڌيڪ وڏي شهري تمدن طور سامهون آئي. (15) يونيورسٽي ڪاليج لنڊن جي آرڪيالاجسٽ ڊورين فيولر به ليوو گيوسان سان گڏ ان تحقيق ۾ حصو ورتو ۽ هن به ان ڳالهه جي تائيد ڪئي ته برساتن جي گهٽجي وڃڻ سبب هي عظيم تهذيب زوال طرف وڌڻ لڳي. انهن نظريي جي يونيورسٽي آف ايمبرڊين جي اسڪول آف جيو سائنس جي آرڪيالاجي ماهر پيٽر ڊي ڪليفٽ (Peter D. Clift) به ڪئي آهي. (16) ماهرن سنڌو سڀيتا جي درياهي ماڻھن مان ڪوتائي بعد اهڙا ثبوت هٿ ڪيا، جن مان ظاهر ٿيو ته مون سون جي برساتن جي گهٽجي وڃڻ سبب هن خطي ۾ پوکي راهي گهٽجي وئي. وڏا شهر پنهنجو وجود برقرار رکي نه سگهيا. هماليه جي جبلن مان وهڪرن ۾ لات سبب درياهن ۾ به پاڻي گهٽجڻ لڳو، جنهن ڪري درياهن مان نڪرندڙ وهڪرا سوڪهڙي جو شڪار ٿي اڳتي هلي بند ٿي ويا. (17) جنهن سبب هن عروج تي پهتل تهذيب جا خالق فطرت اڳيان شڪست کائڻ تي مجبور ٿيا. هنن مجبور ٿي اوڀر طرف گنگا ندي جي ماڻھي ڏانهن لڏپلاڻ ڪئي.

سنڌو سڀيتا جا شهر آباد ڪندڙ ڪي ٻاهريان ماڻھو نه
پر مقامي هئا

آمريڪا ۽ انڊيا جي سائنسدانن جي هڪ ٽيم موجب سنڌو ماڻھو جي هي تهذيب رڳو شهري مرڪزن تي مشتمل نه هئي پر سنڌو ماڻھو جي قديم رهواسين ڳوٺن کان نڪري شهر آباد ڪيا ۽ بعد ۾ به ڳوٺن کان شهرن طرف لڏپلاڻ ٿيندي رهي. (18) يونيورسٽي آف فلوريڊا (University of Florida) جي سائنسدان بينجمن ويلنٽائن، جان ڪريگبوم، جارج ڪيماٽوف، ڊڪن ڪاليج پوني جي ٻن سائنسدانن وسنت شاندي ۽ وينا مشرف ٽريپاڻي ۽ آمريڪا جي ٻن ٻين سائنسدانن سان گڏ سنڌوماڻھو جي شهري مرڪزن ۽ ڳوٺن تي جامع تحقيق ڪئي. (19) انهن اڳ قائم ڪيل ان تصور کي رد ڪيو ته سنڌو ماڻھو جي شهري تمدن جو بنياد رڪنڊڙ اتان جا مقامي ماڻھو نه پر ڪي ٻاهران آيل ماڻھو هئا. ماهرن جي هن ٽيم هڙاپا ۽ هريانا جي قديم ماڳ فرمانا مان مليل 4 هزار سال پراڻن انساني ڍانچن جي ڏندن تي ڪيميائي تحقيق ڪئي. هنن تحقيق ذريعي ثابت ڪيو ته سنڌو ماڻھو جي تهذيب مرحلي وار ارتقا جا ڏاڪا طءُ ڪيا. ان جا خالق ڪي ٻاهريان آيل ماڻھو نه پر مقامي رهواسي هئا.

سندو سڀيتا جي دور ۾ دنيا جون ٻيون قديم تهذيبون

نالو	دور	علائقو	ڏندو ڌاڙي	لکت جو نظام
سندو سڀيتا	3500 کان 1500 ق م	موجوده پاڪستا ن ۽ ڀارت	شهري رٿابندي، زراعت، واپار، ذات، جانورن جي پالنا	تصويري لکت
سميري تهذيب (ميسوپوٽيميا)	3000 کان 750 ق م	عراق	جانورن جي پالنا، ذات، ٽيڪسٽائي ل	ڪيونيفار م
مصر جي تهذيب	3000 کان 800 ق م	مصر ۾ نيل ندي ڪناري	احرام مصر، مميون، سولر ڪلينڊر	هيروگليف ڪ

چيني تهذيب	1600 ق م کان پهرين صدي عيسوي	چين	عظيم ديوار، ڪپڙو، کاغذ، ذات	چيني
يوناني تهذيب	2700 کان 1100 ق م	يونان	زراعت، شراب، فن	يوناني

حوالا ۽ سمجھاڻيون:

1. لينن، ”رياست اور انقلاب“ ماسڪو، ص-146
2. اينگلز، فريڊرڪ؛ ”خاندان، ذاتي ملڪيت اور رياست
کا آغاز“ ماسڪو
3. اينگلز، فريڊرڪ؛ ”خاندان، ذاتي ملڪيت اور رياست
کا آغاز“ ماسڪو
4. دوني، قمر الدين، ”تہذيب ۽ تمدن جو مرکز اولھ
پاڪستان“، ماھوار نئين زندگي، جولاءِ 1965ع
5. Archaeological Survey Report 1924-25, P-61-62
6. استالن، جوزف، مارڪسي فلسفو، ص-76-77
7. Marshall, “Mohenjo Daro and Indus Civilization” Vol: 1,
P-VI
8. Charles Choi, Huge Ancient Civilization's Collapse
Explained, Live Science, May 28, 2012,
[http://www.livescience.com/20614-collapse-mythical-
river-civilization.html](http://www.livescience.com/20614-collapse-mythical-river-civilization.html)

See also: http://www.huffingtonpost.com/2012/05/29/indus-valley-civilization-climate-change_n_1553088.html

9. By John Roach, "Faceless" Indus Valley City Puzzles Archaeologists,
<http://science.nationalgeographic.com/science/archaeology/mohenjo-daro/>
10. Crammer, Dr. Noah, Report in Daily Dawn Karachi, December 1960
11. الحق، سراج، سنڌي ٻولي، ص: 86-87
12. Kosambi, D.D. The culture and civilization of Ancient India in Historical Lines
13. تمدن سنڌ، ص-25
14. Marshall, Sir John, "Mohen jo Daro and Indus Civilization" Vol: 1, P-VI
15. <http://www.who.edu/>
16. Peter D. Clift/School of Geosciences/University of Aberdeen
17. <http://www.pnas.org/content/109/26/E1688.abstract>
18. <http://timesofindia.indiatimes.com/.../articlesh.../47111875.cms>
19. The researchers were led by University of Florida scientists Benjamin Valentine (who is now at Dartmouth

College), John Krigbaum and George Kamenov with two Deccan College, Pune scientists Vasant Shinde and Veena Mushrif-Tripathy, and two more US scientists making up the other members. Their research paper is published in in the online journal PLoS ONE.

سندو سڀتا جا قديم ماڳ

موجوده جاگرافيائي سرحدن موجب، سندو سڀتا جا قديم ماڳ، پاڪستان جي مڙني صوبن سميت افغانستان ۽ هندستان جي مختلف صوبن ۽ رياستن ۾ مليا آهن. چو جو اڄ کان 7 يا 8 هزار سال (6000 ق م) اڳ انهن مٿين ملڪن جا ڪجهه حصا سندو سڀتا جي وارثن جي حڪومت هيٺ ۽ سرحدن ۾ شامل هئا. اڄ تائين ٿيل تحقيق موجب سندو سڀتا جا اٽڪل 2000 ماڳ ملي چڪا آهن. جن مان ڪجهه قديم آثارن ۽ پڙن جي کوٽائي ڪئي وئي آهي ته ڪن جي صرف نشاندهي ڪئي وئي آهي.

هيءُ ماڳ مشهور سندو سڀتا جي ڳوٺاڻي ثقافت يا عروج جي دور جا آهن. جيڪي 6 هزار ق - م کان 1500 ق - م تائين آباد هيا. انهن شهرن ۾ تمام پراڻو ماڳ لاکين جو دڙو ۽ مهر ڳڙھ ساڍا 7 هزار ق - م جا ۽ ان بعد ڪلي گل محمد 4200 ق - م جو آهي. انهن ٽن پراڻن ماڳن کان سواءِ باقي شهر ۽ ڳوٺ سندو سڀتا جي ٻن مشهور دورن سان واسطو رکن ٿا. جنهن ۾ اوائلجي دور ”ڳوٺاڻي ثقافت“ جي نالي سان سڏجي ٿو، جيڪو 3500 ق - م کان 2300 ق - م جو آهي ۽ ٻيو دور سندو سڀتا جي عروج واري دور ”شهري تمدن“ جي نالي سان سڏجي ٿو. جيڪو 2500 ق - م کان 1500 ق - م جو آهي. ڳوٺاڻي ثقافت وارن ماڳن ۾ آمري ۽ کوٽڙجي اهم بستيون

آهن ۽ شهري تمدن ۾ موهن جو دڙو، هڙاپا ۽ چانهون جو دڙو
اهم بستيون آهن.

اسان هيٺ انهن مڙني قديم ماڳن مان ڪجهه اهم
ماڳن جي فهرست ڏيڻ کان پوءِ، انهن ماڳن مان ڪن مکيه ۽
گهڻو اهم شهرن ۽ ڳوٺن بابت مختصر وچور پيش ڪريون ٿا.

سند جا قديم ماڳ

موهن جو دڙو، آمري، کوٽڄي، چانهون جو دڙو،
ڳاڙهو پڙو، نهٽو، ٿرڙي گجو، ڪوهٿراس بني، پانڌي واهي،
علي مراد، ڊرپ ڏيٿڙي، ٿيڙ، لڪمير جي ماڙي، ڪائي بني،
لنڊي بني، ليمن جوڻيجو، غازي شاه، نارو وارو دڙو، ڏنڀ
بني، ديهه ماڙي صابري، ڏيسوئي، الهڏنو، عاملاڻو، عارب جو
ٿاڻو، شاه جو کوٽڙو، پانڌڻي، چونرو، ڍال، ڏيجي جي
ٽڪري، گورنڊي، حسن علي، جهڪڙ، جانگهارا، ڪرچاٽ،
ڪجور، لڪيو (پير لاکو)، لوهري، ليلاڻ جي ماڙي، لوهمر جو
دڙو، اورنگي، عثمان جي بني، پئي جو کوٽڙو، پوڪراڻ، تنڊو
رحيم، تونگ بني، احمد شاه، بچاڻي، پانڌڙي، بيبي جي ڀٽ،
چٽي جو ڪنڌ، ڍلاڻي جو ڪوٽ، جيري جو ڪلات، جڏيرن جو
دڙو، ڪچو بني، ڪنڊر ڀٽ، ڪانڌي واهي، ڪرهيو پير
پانڊاري، ڪرنڊ جي ڀٽ، کوسو دڙو، ڪونج سر، لنڊي
نوڙهي، لال چٽو، ممڙو، مرکان، مشتاق، ترگاڻي جو ڪنڌ،
نڪا، ڦنگ، راڄو ديرو، روهيل جو ڪنڌ، سنياڻي بني، نارو

ٽڪري، نيڙهي بهادر شاهه، پير شاهه جڙيو، نيل بازار،
جهانگري، منو ڏياڻو، ڌامراهو، ڪوٽيشر، وجهڙوٽ، لاکين جو
دڙو ۽ ٻيا شامل آهن.

بلوچستان جا قديم ماڳ

مهر ڳڙھ، ڪڙي گل محمد، دمب سادات، ستڪاجن در، نال،
راڻا گندئي، بالاڪوٽ، دشتو، ستڪا ڪوھ، تربت، شاهي
تمپ، واهل، بيلا، ڪولي، نندرا، نوڪجا شاهه، نندوري، ڪناڙ،
ميھي، سرخ ڏنپ، خضدار، انجيرھ، پناڻي ڏمپ، ڪوٽرا،
سياھ ڏنپ، قلات، گاند ڏمپ، ڪرتا، توگائو، بابر ڪوٽ،
شوجنگل، ڪناڙي، ڪيچي بيگ، ڪوئيٽا مري، مغل گندائي،
پيراڻو گندائي، دبر ڪوٽ ۽ ٻيا شامل آهن.

پختون خواه جا قديم ماڳ

بنون، سري ڪولا، ڪرم شاهه، گوملا، رحمان ڳڙهي،
هٽالا، جهنگ، شهباز ڳڙهي ۽ ٻيا شامل آهن.

پنجاب جا قديم ماڳ

هڙاپا، گنويري والا، ترڪي، سانڌ نارو، 24 ماڳ
بهاولپور ۾ قديم هاڪڙي درياھ جي ڪنارن تي، لوري والا
ٿر، بهوت، ڪدوالا، ونيوال، جلال پور، ليهه، چڪ پربان
سياٽ، موسیٰ خيل ۽ ٻيا شامل آهن.

افغانستان ۾ منڊيگڪ ۽ ٻيا شامل آهن.

اوپر پنجاب، هريانہ ۽ راجپوتانہ ۾ قديم ماڳ

ڪالي بنگن، ڪوٽ پلان، ڪوجا نيھنو، بارا،
عالمگير پور، نگر، روپر، 14 ماڳ بيڪانير ۾، دٻ، هريانہ
رياست ۾ راڪي ڳڙهي ۽ ٻيا شامل آهن.

ڪڇ ۾ قديم ماڳ

مندرا، ناوينال، مانڊوي، توديو، ناليا، انجار، ڪوٽڊا،
ڀڄ، ڪوٽڊا بادلي، نڪتارانا، ڏيسالپور، نارپا، ويدا، لڪپت،
لوڻي، باڻي، ڪوٽرا، نيوني ڌر، ڪوٽڊي، موريو، ڪيراسي،
سرڪونڊا، سيلاري، راپر، پدمهت، لاکپر، ڪنٽ ڪوٽ، ڪاري
ڪاڪندا، پير وڏا ڪيتر، ڊولاويرا ۽ ٻيا شامل آهن.

ڪاٺياواڙ ۾ قديم ماڳ

ڦالا، لاکا بهاول، آمرا، هالار، گوپ، ڪنار ڪيڊا،
سومناٿ، ڪانجيت، ونيوادر، روجڊي، اڌ ڪوٽ، بهم پاتال،
بابر ڪوٽ، رانگپور، ديوالا، چڪائو، گوئي، پنسووا، لوٿل،
ڪوٽ، نوستاريا، جمنگر، ميهگام، تيلوڊ، ڀڳتارو ۽ ٻيا شامل
آهن.

1. موهن جو دڙو

انڊيا جي قديم آثارن جي ماهر راکلداس بئنرجي 1918ع کان ڏکڻ پنجاب، بيڪانير، بهاولپور ۽ سنڌ ۾ سکندر اعظم جا اهي 11 نل ڳولڻ لاءِ مختلف هنڌن جي جاچ ۽ کوٽائي ڪرائي رهيو هو. جيڪي سکندر اعظم عيسوي سن کان سوا ٽي سو ورهيه اڳ پنهنجي ڪاهه دوران بياس نديءَ جي ڪناري ٺهرايا هئا ۽ مٿن يوناني ٻوليءَ ۽ هندي زبانن ۾ نوشتا اُڪرايا هئا. هن 1918ع کان 1922ع تائين وڏي جدوجهد بعد سنڌ ۾ کيرٿر کان سنڌونديءَ تائين جيڪب آباد، سکر ۽ لاڙڪاڻي ضلعن ۾ 27 وڏن ۽ 53 ننڍن دڙن کي ڳولي، انهن جي کوٽائي ڪرائي، پر اتفاق سان اهي سڀ ٻڌ دور جا يادگار نڪتا. (1) ائين اتفاق سان هيءُ ماهر ووڙيندو ووڙيندو 1922ع ۾ اچي لاڙڪاڻي ضلعي جي ڏوڪري شهر کان 6 ميل پري هڪ ٻڌ استوپا وٽ پهتو، جيڪو ٻڌ دور جو هڪ مندر هيو. اهو نل سنڌونديءَ جي سطح کان 46 فوٽ مٿي هڪ دڙي تي هيو. جنهن نل جو ۽ اتان مليل ٻڌ ڌرم جي پڪشن جي رهڻ جي جاين جو ان کان هيٺين تهن يا زماني سان ڪنهن به قسم جو واسطو نه هو. هي مٿيون سڀ تعميرات ٻڌ ڌرم جي راجا واسديو (پهريون) جي دور جون هيون. اهي ان کان هيٺ موجود شهر جي تباهي کان پوءِ هزار سال گذرڻ بعد ان مٿان وري اڏيون ويون هيون. ان خيال کان ته زمين جي سطح کان

مٿانهين جڳهه تي مذهبي آستان جوڙڻ سان ان جو سال بسال
سندو جي ٿيندڙ ٻوڏين کان بچاءُ ٿي پئي سگهيو.

جڏهن بئرجي نل پرسن ڪجهه ڪوٽائي ڪرائي ته
کيس اتان پٿر جا ڪپ ۽ نڪر جي ٿانون جو اهڙو ٺيڪرات
هٿ آيس، جن جو ٻڌ دور سان ڪو به واسطو نه هيو. پر اهي
ڪنهن هزارين سال پراڻي دور جي ڪنهن نرالي تهذيب جي
نشاندهي ڪن پيا. (2) جڏهن بئرجي استوپا پرسن ڪوٽائي
ڪرائي ته اتان هن کي هڪ اهڙي مهر ملي، جيڪا شڪل ۽
صورت ۾ هڙاپا مان مليل هڪ تصويري رسم الخط واري
مهر سان هڪ جهڙائي ڏيکاري پئي. جيڪا سر الگزينڊر
ڪنگهم کي هڙاپا جي ڪوٽائي مان ملي هئي. (3) ان مان
بئرجي اندازو لڳايو ته هتان اڃا ڪنهن قديم تهذيب تي
روشني پوندي. جيڪا هڙاپا وانگر 5 هزار سال کن پراڻي
هوندي. ڇو جو هتان ملندڙ ڪجهه اوزار ۽ نڪر جا ٿانون
هڙاپا مان انهن ئي ڏينهن ۾ ٿيندڙ ڪوٽائي مان ملي رهيا هئا.
جيڪو هنڌ ان وقت برصغير ۾ سڀ کان پراڻو ۽ قديم شمار
ڪيو ويندو هو. بس ايئن ئي سنڌ جي 5 هزار سال پراڻي
تهذيب مٿان زمانن جا پيل پردا ۽ لت لهڻ شروع ٿيا. قديم
آثارن جي ماهرن جون پرڏيهي اخبارن ۾ هن عظيم تهذيب
بابت رپورٽون ۽ بيان شايع ٿيڻ شروع ٿيا ۽ جلد ئي سڄي دنيا
۾ هن عظيم تهذيب ۽ تمدن جي هاڪ پئجي وئي. ان ئي
ڪوٽائيءَ سنڌ ديس جي اڻ لکيل تاريخ ۾ 5 هزار سال اڳ جي
سونهري دور جو اضافو ڪيو. برصغير سميت سڄي دنيا جي
تاريخ جي شروعات هن خطي جي ذڪر سان شروع ٿيڻ لڳي.

موهن جي دڙي جي هن قديم ماڳ جي وڌيڪ ڪوٽائي ان وقت انڊيا جي قديم آثارن واري کاتي جي ڊائريڪٽر جنرل سر جان مارشل جي نظرداريءَ هيٺ 1922ع جي سياري جي مند ۾ ٿي، جيڪا لاڳيتو 1927ع تائين هلي. ان ڪوٽائيءَ جو سمورو احوال سر جان مارشل ٽن ضخيم جلدن ۾ شايع ڪرايو. (4) وري ٻيو دفعو هن کنڊر جي ڪوٽائي ارنيسٽ مئڪي جي نظرداريءَ هيٺ ٿي. جنهن پنهنجو ڪم 1927ع کان 1931ع تائين ڪري ختم ڪيو ۽ پنهنجي تحقيقات کي جدا ڪتاب ۾ شايع ڪيو. (5) ان بعد وري ڊاڪٽر سر آر ايم وهيلر 1950ع کان هن دڙي جي ڪوٽائي ڪرائي. وري 1965ع ۾ آمريڪي آرڪيالاجيڪل مشن جي سربراهه پروفيسر جارج ايف ڊيلز (يونيورسٽي آف پينسلونيا) طرفان وڌيڪ ڪوٽائي ڪرائي وئي. اهڙي طرح هن عظيم شهر جي ڪوٽائيءَ ۾ بئرجي، سر جان مارشل، جارج ايف ڊيلز، هارگريوز، سروب وتيس، ڪي اين ڊڪشٽ پنهنجو ڪردار ادا ڪيو ۽ هيءُ 5 هزار سال پراڻي تهذيب ۽ تمدن جا نرالا رنگ ۽ ڍنگ ورهين گذرڻ بعد اسان جي سامهون آيا.

موهن جي دڙي جو تباهه ٿيل شهر اتر سنڌ جي ضلعي لاڙڪاڻي ۾ ڪراچي-ڪوئيٽا ريلوي لائين تي ڏوڪريءَ جي اسٽيشن کان 6 ميل پري آهي. سنڌوندي هن ماڳ جي اوڀر ۾ وهي ٿي. موهن جي دڙي جو کنڊر 240 ايڪڙن ۾ ڦهليل آهي. (6) لئمبرڪ جي چئي مطابق هيءُ شهر گهيري ۾ ٽن ميلن کان به وڌيڪ ڦهليل آهي ۽ هي تمام گهڻي آدمشماريءَ وارو شهر هيو. (7) هي کنڊر هن وقت ٻن حصن ۾ ورهايل آهي. هڪ ”مٿيون شهر“ جتان شهر پناهه جا آثار مليا آهن. جيڪا ٻين

جڳهن کان ڪجهه مٿڀري سطح تي جڙيل آهي. ان مٿين سطح تي جوڙيل اڏاوتن ۾ ميونسپل هال ۽ شهري کاتن جي انتظاميه جون سرڪاري آفيسون ۽ بنگلا، پاڻيءَ جو تلاءُ، ٽنپن وارو اسيمبلي هال ۽ هڪ وڏو ان جو پائڊو مليو آهي. جيڪي مٿين سطح تي ان خيال کان ٺاهيا ويا ته جيئن سنڌو درياھ جي ٻوڏن کان انهن جي حفاظت ٿي سگهي ۽ هيٺئين شهر جا ماڻهو به مٿئين شهر جي قلعي ۾ ٻوڏن وقت پناهه حاصل ڪري سگهن. (8) ٻيو وري هيٺيون شهر، جنهن ۾ رهڻ جون جايون، دڪان، بازاريون، ڪشادا رستا وغيره آهن. هيٺيون شهر به اعليٰ رٿا سان انجنيئري طريقي سان ٺهيل آهي. هن شهر جون وڏيون گهٽيون شهر کي مختلف وڏن بلاڪن ۾ ورهائڻ ٿيون. (9) شروعات ۾ دڙو هڪ ئي هئو، پر پوءِ شايد سنڌو ندي جي ڪنهن اوائلي لیت هن جي استوپا ايراضي واري حصي کي هيٺين ايراضي کان جدا ڪري ڇڏيو. (10)

هاڻ اسان موهن جي دڙي ۾ مليل عمارتن، گهرن وغيره جو ذڪر ڪنداسين. جيئن ته شهر ۾ مليل عمارتن ۾ استوپا به هڪ خاص ۽ ڌيان طلب عمارت يا هنڌ آهي. پر جيئن ته هن عمارت جو سنڌو سڀيتا جي هن پوئين دؤر سان ڪوبه واسطو نه آهي ۽ استوپا پوءِ جي ٻڌ واري دؤر جي اڏاوت آهي. ان ڪري هت ان جو ذڪر نه ٿو ڪجي. باقي ٻئي جيڪي جڳهون سنڌو تهذيب جي دؤر سان واسطو رکندڙ آهن. انهن جو مختصر احوال ڏجي ٿو. پوءِ اچو ته پهريان مٿئين شهر ۾ مليل عمارتن جو ذڪر ڪيون.

وڏو حوض:

استوپا جي اتر اوڀر واري ڪنڊ ۾ هڪ حوض آهي. هيءُ حوض سنڌو سڀيتا جي وچ واري دؤر جي عمارت آهي. هي حوض مستطيل شڪل جو آهي ۽ 29 فوٽ ڊيگهه ۽ 23 فوٽ ويڪر اٿس. منجهس اندر لهڻ لاءِ ڏاڪا آهن. (11) هيءُ تلاءُ هڪ وڏي کليل عمارت اندر آهي. جنهن جو ڊيوارون 7 يا 8 فوٽ آهن. تلاءُ جو ترو مضبوط ۽ لسو آهي. تلاءُ اٺ فوٽ اونهو آهي. (12) هن تلاءُ جي ڀر ۾ هڪ ڪوهه مليو آهي. جتان تلاءُ کي پاڻي پهچايو ويندو هوندو. هن تلاءُ کي صفائي ڪرڻ لاءِ هيٺان هڪ ڪنڊ ۾ سوراخ به ٿيل آهي. جنهن مان نالي نڪتل آهي. جنهن رستي تلاءُ ۾ جمع ٿيل ڪنو پاڻي نڪال ڪيو ويندو هوندو. هيءُ نالي به نهايت عمدي جڙيل آهي. ۽ ايتري اونهي آهي جو ڀلي ته 6 فوٽ ڊگهو ماڻهو ان ۾ بيٺو هجي. سڄي نالي ڍڪيل آهي. وچ تي نالي ۾ هڪ کليل ٽڪر (Main-hole) آهي. نالي ۾ گندو ڪچرو گڏ ٿي وڃڻ جي صورت ۾ ماڻهو ان سوراخ مان لنگهي وڃي، ناليءَ جي صفائي ڪندو هوندو. پاڻيءَ جي سيمي کي روڪڻ لاءِ ڏامر هٽيل آهي. (13) تلاءُ جي اوساري سيمينٽ جهڙي مصالح جي سان ٿيل آهي. سمر جي روڪڻ لاءِ ڏامر ۽ ڪنڪريٽ استعمال ڪئي وئي آهي.

حوض جي چئني پاسن کان ورائڻو آهي. ورائڻي جي اتر، ڏکڻ ۽ اوڀر پاسي مختلف ڪمرا جڙيل آهن. حوض جي ٺاهڻ ۾ ڪافي محنت کان ڪم ورتو ويو آهي. سرون چلي، چڱي طرح مسالو لڳائي جوڙيون ويون آهن. حوض جي ڏاکڻي پاسي ساڍا 9 فوٽ ڊگها ۽ 11 فوٽ ويڪرا غسلخانا ٺهيل آهن. انهن غسلخانن ۾ پردي داريءَ جو خاص خيال رکيو ويو آهي. هر غسلخاني ۾ مٿي وڃڻ لاءِ هڪ ڏاڪڻ آهي.

ان مان اندازو لڳايو ويو آهي ته جايون به ماڙ هيون. (14) هنن غسلخانن ۽ مٿي ڄاڻايل حوض جو پاڻي وري وڃي هڪ وڏي نالي ۾ پوي ٿو. نه صرف غسلخانا حوض جي ڀر ۾ مليا آهن، پر موهن جي دڙي جي هر گهر ۾ غسلخانا لڌا ويا آهن. جنهن مان خبر پوي ٿي ته موهن جي دڙي وارا صفائي، سنائي ۽ صحت جو خاص خيال رکندا هئا ۽ صبح جو روزانو تڙ ڦليل ڪرڻ سندن معمول هيو.

پڻچاتي هال - درسگاهه:

تلاءَ ۽ استوپا جي وچ ۾ هڪ تمام وڏي عمارت آهي. جنهن جي ڊيگهه 235 فوٽ ۽ ويڪر 78 فوٽ آهي. انهيءَ جو وڏو در اولهه پاسي هو. هن ۾ تمام گهڻا ڪمرا ٺهيل آهن. خاص بينڪ جون ٿلهيون ۽ مضبوط پتيون ڏيان چڪائيندڙ آهن. ماهرن موجب تي هيءَ عمارت به ماڙ يا ته ماڙ هوندي. (15) هي ٽئين جو هال ان دور جي ماڻهن جي خاص ڪمن لاءِ گڏجاڻيون يا پڻچاتون ڪرڻ لاءِ هوندو. ڇو جو هن هال ۾ وهڻ لاءِ بئڇن وانگر مٿيءَ جا ڌاڪا ٺهيل آهن ۽ سامهون پليٽ فارم ٺهيل آهي. (16) وڏي در کان لنگهڻ کان پوءِ هڪ هال اچي ٿو. جيڪو 24 فوٽ ڊگهو ۽ 4 فوٽ ويڪرو آهي. انهيءَ جي ڪبي پاسي هڪ ويڪري در کان پوءِ هڪ اڱڻ آهي. جنهن کي چئني طرفن کان پتيون آهن. انهن جي چئني پاسن کان ڪمرا آهن. جن ۾ وري پروهت يا استاد (پاڙهيندڙ) رهندا هوندا. هال جي سڄي پاسي کان 2 گهٽيون آهن. هڪ گهٽي ننڍي اڱڻ طرف وڃي ٿي، جنهن جي چئني پاسن کان وري ننڍا به ماڙ ڪمرا آهن. ان پاسي ڪيترا ٻيا اڱڻ ۽ ڪمرا آهن. (17)

جيڪي شايد شاگردن جي رهائش جي هاسٽل هوندي. پئنجاتي
هال جو هيءُ حصو درسگاهه پيو معلوم ٿئي.

هيٺيون شهر:

استوپا ايراضيءَ کان هڪ رستو ڏکڻ اوڀر طرف وڃي
ٿو. جيڪو ٿورو ئي پري وڃي اوڀر پاسي مڙي اوڀر واري
وڏي رستي سان ملي ٿو. اوڀر واري سڙڪ ڪوٽيل علائقي کي
ٻن حصن ۾ ورهائي ٿي. سڙڪ جي ڏکڻ پاسي ايڇ آر ايراضي
(18) آهي. اتر طرف وي ايس ايراضي (19) آهي. اوڀر واري
وڏي سڙڪ کي پهرين وڏي سڙڪ گوني ڪنڊ تي ڪاٽي ٿي ۽
وي ايس ۽ ايڇ آر ايراضين کي ٻن حصن ۾ ورهائيندي، ڊي
ڪي ايراضي (20) تي پهچي ٿي. انهن علائقن ۾ هزارين گهر،
تمام گهڻيون گهٽيون ۽ بيشمار ڪوه آهن.

گهر: موهن جي دڙي مان جيڪي گهرن جون عمارتون مليون
آهن، سي سڀ ڪشاديون ۽ هوادار آهن. ڪن گهرن جي اڱڻ ۾
ڏاڪڻ آهي. جنهن مان سمجھجي ٿو ته جڳهون ٻه ماڙ به هيون.
پتين تي پلستر ٿي انچ ٿلهو چڙهيل آهي. سرون گاري ۽
چيروليءَ سان ٿڌيل آهن. جڳهون گهڻو ڪري پڪين سرن
جون ٺهيل آهن.

دڪان: موهن جي دڙي ۾ گهرن کان سواءِ دڪانن جون
عمارتون به مليون آهن. هڪ دڪان اهڙو به مليو آهي، جيڪو
شراب خاني جي طرز تي ٺهيل آهي. هڪ دڪان مان نيروٽي
جي ڪن لڏي وئي ۽ اتي رنگ جا داغ به اڃا ظاهر آهن. جنهن
ڪري اهو دڪان ڪنهن رنگساز جو معلوم پيو ٿئي.

ڪوه: هتان ڪوه به ڪافي لڏا ويا آهن. ڪوهن جي اڏاوت هڪ جهڙي آهي. ڪوه پڪسرا ۽ گولائيءَ تي آهن. هڪ به ڪوه بيضوي شڪل جا به آهن. ڪوهن ڀرسان بئڻچون به ٺهيل آهن، شايد اهي پاڻي ڀريندڙن لاءِ وهڻ جون جايون هيون.

ناليون: شهر جي گندي پاڻيءَ جي نيڪال جي ترتيب به اعلى قسم جي پٽي لڳي. هر هڪ رستي، گهٽي ۽ لنگهه کي پنهنجي پنهنجي ڍڪيل نالي آهي.

هڪ ٻئي مٿان اڏيل شهر: موهن جو دڙو ۾ هڪ ٻئي مٿان ست شهر لڏا ويا آهن. آبڪلاڻيءَ ۾ سنڌونديءَ جي ٻوڏ ۽ چوماسي ۾ جبلن تان پاڻيءَ جي چرن لهڻ سبب هيءُ شهر هڪ ڀيرو زبون ٿيو ٿي ته پاڻي جي لهڻ بعد ماڻهن ڪجهه عرصي بعد اتي نئون شهر ٻڌو ٿي. ائين شهرن مٿان شهر ٻڌائون، جن مان اڃا تائين ستن شهرن جو پتو پيو آهي. انهن ستن شهرن هيٺان پاڻي نڪتو آهي. (21) قديم آثارن جي ماهرن موجب پاڻي هيٺان پڻ اڏاوتن جا آثار ملن ٿا. جيڪڏهن موهن جي دڙي ۾ مٽي چڙهي آيل سِر جي پاڻيءَ جي ڪنهن طريقي سان سطح گهٽ ڪجي ته ڪجهه وڌيڪ تهه دريافت ٿي سگهن ٿا. موهن جي دڙي جي کوٽائي ڪندڙ سر جان مارشل کوٽائي دوران لنڊن جي هڪ اخبار (22) ۾ لکيو ته، ”اسان هيل تائين کوٽائي ۾ هڪ ٻئي هيٺان نون شهرن جا کنڊر ساڳي مال ۽ مٽيءَ جي تهه هيٺان لڌا آهن. جنهن مان بئبيلونيا کان به اڳ جي تهذيب تي روشني پوندي. اسان اڃا اونهي کوٽائي ڪنداسين، سمجهون ٿا ته اڃا 3، 4 يا 5 شهر انهن تهه مان هٿ ڪنداسين. جن جي عمر 9 کان 11 هزار ورهيه پراڻي هوندي.“

سر جان مارشل دڙي جي ڪوٽائيءَ کان پوءِ اعتراف ڪيو ته، ”قديم مصر خواهه اولهه ايشيا ۾ اهڙو ڪو به مثال ڪونهي. جنهن سان موهن جي دڙي جي رهواسين جي ٺهيل سهڻين سنان ڪوٺين ۽ ڪشادن گهرن سان ان جي پيٽ ڪري سگهجي. انهن ديشن ۾ ديوتائن جي مندرن، محلاتن ۽ راجائي سماڏين تي بيشمار ناڻو لٽيو ويندو هو. باقي عام ماڻهو بلڪل ايئن سادين مٽيءَ جي جهوپڙين ۾ رهندا هئا. پر سنڌ ۾ تصوير جو بلڪل ٻيو روپ آهي. جتي سندر عمارتون فقط نگر واسين جي سڪ لاءِ ئي جڙنديون هيون.“ (23)

موهن جو دڙو، سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن جو مرڪز هيو ۽ سنڌو رياست جي گاديءَ وارو شهر هيو. جتان هتان جا رهواسي رياست جي ٻين صوبن يا رياستن جي نظرداري ڪندا هئا. هي شهر 4300 ق - م کان لڳ ڀڳ 1500 ق - م تائين آباد رهيو. آمريڪا جو آرڪيالاجي ماهر اومائل، سر مورٽيمر ويلر جو حوالو ڏيندي لکي ٿو ته موهن جي دڙي جي موجوده شهر هيٺيان ڇهه شهر ٻيا به موجود آهن ۽ ماهر رڳو مٿئين حصي مان ڪيئن ٿا اها راءِ قائم ڪري سگهن ته هي تهذيب 5 هزار سال پراڻي هوندي. اومائل، اين مورا چوي ٿو ته موهن جي دڙي جي سڀيتا دنيا جي هر تهذيبي مرڪز کان اڳاٽي ۽ سڀني تهذيبن جي ماءُ ۽ گهٽ ۾ گهٽ ڏهه هزار سال پراڻي آهي.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Chatterji, S.K, “Modern Review” December 1924
2. آڏواڻي، ڀيرومل مهرچند، ”قديم سنڌ“، سنڌي ادبي بورڊ، ڄامشورو، ص-82
3. Fleet, I.F, “Seals from Harappa” J.R.A.S, 1912, P-699
4. Marshall, Sir John, “Mohen jo Daro and Indus Civilization” Vol: 1-3, London 1931
5. Mackay, E.J.H, “Further Excavation at Mohen jo Daro” 2 Volumes, Delhi, 1938.
6. شيدائي، رحيم داد خان مولائي، ”تمدن سنڌ“ سنڌ يونيورسٽي ڄامشورو، 1959ع ص-12
7. لئمبرڪ، ايڇ ٽي، ”سنڌ هڪ عام جائزو“ ص-118
8. Gauhar, Altaf, “Twenty years of Pakistan” 1947 to 1967, Karachi, 1969, P-623
9. Ibid, P-623
10. صديقي، محمد اديس، ”سندو ماڻھو جي سڀيتا“ سنڌي ادبي بورڊ، حيدرآباد، 1979، ص-38
11. صديقي، ص-40

12. شيدائي، تمدن سنڌ، ص - 25
13. آڏواڻي، ص - 91
14. صديقي، ص - 41
15. صديقي، ص - 42
16. شيدائي، تمدن سنڌ، ص - 25
17. صديقي، ص - 42
18. ايڇ آر ايراضيءَ جو نالو ان جي ڪوٽائي ڪندڙ ماهر
هار گريوز جي نالي پويان رکيل آهي.
19. هي ايريا ان جي ڪوٽائي ڪندڙ ماهر ساڌو سرويپ وٽس
جي نالي پويان سڏبي آهي.
20. ڊي ڪي ايريا ان جي ڪوٽائي ڪندڙ ماهر ڪي اين
ڊڪشٽ جي نالي پويان آهي.
21. آڏواڻي، قديم سنڌ، ص - 88
22. Modern Review, February, 1925
23. Marshall, Sir J. "Mohen jo Daro and Indus Civilization"
Vol: 1, P-VI

2. آمري

قديم آثارن جي ماهر اين جي مجمدار 1927ع کان 1931ع تائين باقيات کوجنائون ڪري، ٻين قديم سنڌو سڀيتا جي ماڳن سان گڏ آمري جا قديم آثار به ڳولهي لڌا. (1) آمري جو ماڳ دادو ضلعي جي مانجهند تعلقي ۾ لڪي جي جبلن کان 65 ميل ڏکڻ ۾ ۽ سن کان 9 ميل اتر طرف، موجوده آمري شهر کان 250 ميٽرن جي مفاصلي تي اتر اولهه طرف سنڌو درياھ جي اولهه واري ڪناري تي موجود آهي. هيءُ ماڳ موھن جي دڙي کان 85 ميل ڏکڻ ۾ ۽ چانھون جي دڙي کان 25 ميل اولهه ۾ آهي.

اين جي مجمدار، هن قديم ماڳ جي مڪمل کوٽائي ڪرائي نه سگهيو. جنهن ڪري 1959ع ۾ فرانسيسي ماهر مونس ۽ جين ميري ڪاسل جي نگراني هيٺ پاڪستان جي آرڪيالاجي واري کاتي طرفان هت کوٽائي ڪرائي وئي، جيڪا 1962ع تائين هلي.

آمريءَ جو قديم ماڳ 4 مختلف دورن سان واسطو رکندڙ آهي. ان جو صفا هيٺيون تهه، سنڌو سڀيتا جي ڳوٺاڻي ثقافت سان واسطو رکندڙ آهي، جڏهن ته ان کان پوءِ جو ٻيو تهه شهري تمدن جو آهي، تيون تهه، جهڪر واري دور سان واسطو رکي ٿو، جڏهن ته چوٿون تهه جيڪو شروعاتي تهه به سڏي سگهجي ٿو، اهو مسلمانن جي دور جو آهي. هتي اسان

صرف هيٺين ٻن تهن، جن جو واسطو ڳوٺاڻي ثقافت ۽ شهري تمدن سان واسطو رکندڙ آهي، ان کي بحث جو موضوع بنائينداسين.

آمريءَ ۾ زميني سطح تي جيڪو پهريون ڳوٺ ٻڌل آهي. اهو وچين پٿر دور جو آهي. جڏهن اڃان انسان سرن سان گهرن ٺاهڻ جي شروعات نه ڪئي هئي ۽ هو پنهنجا گهر ڪانين ۽ تيلن مان ٺاهيندا هئا. اتان چڪ بدران هٿ جا ٺاهيل ٿانون مليا آهن. ڇاڪاڻ ته ان وقت چڪ جي ايجاد نه ٿي هئي. جنهن ڪري استعمال جون شيون ۽ ٿانون هٿ تي ٺاهيا ويندا هئا. (2) کوٽائي ڪندڙ فرانسيسي ماهرن جو چوڻ آهي ته ان ته مان تعميراتي آثار ڪو نه مليا آهن. صرف مٽيءَ جون ڪنيون، دڪيون ۽ ٻيا هٿ جا ٺهيل ٿانون وڏي تعداد ۾ مليا آهن. (3) هتان پٿر جا چهنبدار ڪاٽ، پٿر جا گولا، پڪل مٽيءَ جا داڻا، سڀن جون ٺهيل چوڙيون پڻ مليون آهن. جيڪي وچين پٿر دور جون شيون آهن.

زميني شروعاتي تهه کان پوءِ ٻيو تهه پڻ ڳوٺاڻي ثقافت سان واسطو رکندڙ آهي. هن تهه تان عمارتن ۾ ڪمر آندل ڪچيون سرون مليون آهن ۽ ٻيا ڪيترائي رهائشي ڪمرا ۽ گهر مليا آهن. هڪ ڪمره ته اهڙو به مليو آهي، جنهن جي اوساري ۾ پٿرائون گارو استعمال ٿيل آهي. ڪيترن جڳهن تي پوريل دڪيون به مليون آهن. ان زماني جي ٿانون تي خاص قسم جا چٽ چٽيل آهن. ٿانون جي تري تي ٿلهن ڪارن پٽين تي لاڳيتا ٽڪندا مليا آهن. ٽڪندن جي پاسن ۾ ڳاڙهو رنگ ڀريل آهي. (4) اهي ٿانون تي چٽيل ٽڪندا

چوئرن جي شڪل پيا لڳن. ڄڻ انهن ٿانون تي ڪنهن ننڍڙي ڳوٺ جو نظارو ڏنل آهي. هن تهه مان لڌل ٿانون جي نوعيت مختلف قسم جي آهي. هي نه هڙاپا سان ملندڙ آهي ۽ نه وري موهن جي دڙي مان لڳندڙ ٿانون سان. جنهن ڪري قديم آثارن جي ماهرن هن ثقافت کي ”آمري ثقافت“ جو نالو ڏنو آهي.

آمري جا ڪنڀر ڏاڍا هوشيار پيا معلوم ٿين. اڄ به اٽڪل ساڳيو هنر ۽ نمونو سنڌ اندر ڏسندي اچرج پيو لڳي، ان وقت جي ماڻهن تي. ان وقت جا ڪنڀر ٿانون تي ڪمال جي نفيس ۽ نرم ليئي ڪم آڻيندا هئا. هو ٿانون کي زيبائتو بنائڻ لاءِ ڦڪي يا هلڪي ڳاڙهي رنگ تي سنهي پٽي گهڻو ڪري ٿانون جي منهن يا ڪلهن وٽ ڪنيءَ طور هڻندا هئا ۽ بعد ۾ ان مٿان ڪاري يا خاڪي رنگ جي چٽسالي ڪندا هئا. (5) ٿانون تي چٽ گهڻو ڪري جاميٽريءَ جي شڪلين جهڙا ڪنڊاڻا هوندا هئا. مستطيل خانن جي اندر چورس خانا آمري جي ٿانون تي اڪثر چٽيل ملن ٿا. سندن ٿانون تي پيون به شڪليون ملن ٿيون. جيئن گولائي واريون شڪليون، جهڙوڪ گول ۽ اڌ گول. جڏهن ته ڪجهه ٿانون تي وڻن ۽ انهن جي پنن جون شڪليون نڪتل آهن.

آمريءَ وارن ماڻهن هن ئي دور ۾ پنهنجي ٿانون تي ساهوارن شين جا بوتا يا شڪليون ڪڍڻ شروع ڪيون. انهن شڪلين ۾ ڳئون ۽ ڍڳي جي شڪل گهڻي ملي آهي. اها شڪل هرڻن ۽ ڦاڙهن جي شڪل کان وڌيڪ بهتر قسم جي ٺهيل معلوم ٿئي ٿي. اهو ان ڪري جو ڍڳو يا ڳئون زرخيزي

جي علامت سمجھي ويندي هئي ۽ ان جي عزت ڪئي ويندي هئي. (6) ٻيو آمري جي ٿانون تي مڇي جهلڻ جي رچن ۽ جارين جا خاڪا پڻ نظر اچن ٿا ۽ رلي جي چئن جو بهترين نمونو به هن دؤر ۾ ملي ٿو.

آمري جو مٿيون ته، جيڪو شهري تمدن سان واسطو رکندڙ آهي. اتان گهرن جي جوڙجڪ ۾ اوساري جا 4 نمونا ملن ٿا. هڪ نموني جا گهر مختلف ماپن جا مستطيل شڪل آهن. هر گهر کي دروازو ملي ٿو. پٽ يا پٿر کي مٽيءَ جو لپو ڏنل آهي. پٿر گهٽين کان ٿورو مٿيو سطح تي آهن. گهر مختلف ننڍين ڪونين ۾ ورهايل آهن. هن دؤر ۾ چڪ جو استعمال گهڻو نظر اچي ٿو. ڪل ٿانون مان اٽڪل 55 سيڪڙو چڪ تي چڙهيل آهن. هن دؤر جي تهن مان ذات پڻ لڌي آهي. آمريءَ جا وارث پٿر جي اوزارن سان گڏ ٽامي کي پگهاري مختلف شڪلين وارا ٿانون ۽ اوزار پڻ ٺاهيندا هئا. جيڪي موهن جي دڙو ۽ هڙاپا مان مليل ٿانون سان مشابهت رکندڙ آهن. هڪ پڪسري جاءِ مان اهڙيون سرون لڌيون ويون آهن، جيڪي هڙاپا دؤر جي اڏاوتن ۾ ڪم آندل سرن جهڙيون آهن.

آمريءَ جي چٽي تهبندي مان اهو نتيجو ظاهر آهي ته شهري تمدن وارن هي ماڳ ڳوٺاڻي ثقافت جي وارثن طرفان ڇڏي وڃڻ کان گهڻو پوءِ والاريو. ان ڪري ڳوٺاڻي ثقافت جي خاتمي کان گهڻو پوءِ وري شهري تمدن وارن اهي دڙا وسائي، اتي پنهنجا شهر ٻڌا. (7)

حوالا ۽ سمجهاڻيون

- (1) Majumdar, N. G, “Exploration in Sind” M.A.S.I No: 48, Delhi, 1934.
- (2) Wheeler, S.M, “Civilization of Indus Valley and Beyond” P-90
- (3) Casal, J.M. “Fresh digging at Amri” Archaeological Dep’t: of Pakistan, 1964, Vol: 1
- (4) Channa, Mahboob Ali, “Pre-Harappan Civilization in Indus Valley” Sind Quarterly, 1978-1, P-24-25
- (5) لئمبرڪ، ايڇ ٽي، ”سند- هڪ عام جائزو“ ص-102-103
- (6) ميمڻ، سراج الحق، ”آمري“ قسط-1-2، ماهوار نئين زندگي، مارچ اپريل 1966ع
- (7) Casal, J.M “Fresh digging at Amri”

3. ڪوٽڊجي

ڪوٽڊجيءَ جا قديم آثار خيرپور شهر کان 15 ميل ڏکڻ طرف موجوده ڪوٽڊجي واري قلعي جي سامهون نئشنل هاءِ وي جي اولهه طرف آهن. هيءُ ماڳ 600 فوٽ ڊگهو، 400 فوٽ ويڪرو ۽ زمين جي سطح کان 40 فوٽ اوچو آهي.

هيءُ ماڳ، جيڪو ڳوٺاڻي ثقافت سميت شهري تمدن سان به واسطو رکندڙ آهي. تنهن کي 1935ع ڌاري هڪ ماهر ڊاڪٽر گهريا ڳولي لڌو. بعد ۾ هن ماڳ جي کوٽائي ڊاڪٽر ايف اي خان 1955ع کان 1975ع تائين ڪرائي. (1)

ڪوٽڊجي مان قديم آثارن جي ماهرن کي هڪ اهڙي ثقافت جا اهڃاڻ مليا آهن، جيڪا سنڌو ماڻھو جي شهري تمدن کان 7 سو سال اڳاٽي آهي. ان کي ماهرن ”ڪوٽڊجي واري ثقافت“ جو نالو ڏنو آهي. ماڳ جي کوٽائي ڪندڙ ماهر ڊاڪٽر ايف اي خان ڪوٽڊجي بابت ٻڌايو آهي ته ڏکڻ ايشيا ۾ اها پهرين زرعي وسندي هئي ۽ سنڌو ماڻھو جي سڀيتا جو بنيادي پٿر رکڻ وارا اهي ڪوٽڊجي جا ماڻھو هئا. هن وڌيڪ انڪشاف ڪيو آهي ته ڪوٽڊجي جي زرعي وسندي، موهن جي دڙي کان 7 سو سال قديم آهي ۽ اها تاريخ ريڊيو ڪاربان وسيلي حاصل ٿي آهي. (2) جنهن ڪري اسين چئي سگهون ٿا ته ننڍو کنڊ ته ڇا پر سڄي ڏکڻ ايشيا ۾ هڪ ”زرعي سماج“ (Agrarian Society) جو پايو وجهندڙ سنڌي ماڻھو هئا.

هيءُ قديم ماڳ 2 حصن تي مشتمل آهي. هڪ ڪوٽ ڏنل شهر، جيڪو شايد حڪمران طبقي جي رهائش گاهه هيو ۽ ٻيو ٻاهريون شهر، جنهن ۾ شايد ڪمي ڪاسبِي رهندا هئا. ماهرن موجب ڪوٽڏجي برصغير ۾ سڀ کان پهرين پناهه واري بستي هئي. جنهن جي چوڌاري ڪوٽ اڏيل هو. هن قديم ماڳ جي سڀ کان متاثر ڪندڙ شيءِ اهو ڪوٽ آهي، جيڪو هڙاپا جي زماني کان اڳ جو آهي. جنهن جي اوچائي ۽ ٽولھ ڪافي آهي. هي ڪوٽ هڪ ٽڪر تي تعمير ٿيل آهي ۽ ٿوري ٿوري فاصلي تي مورچا ٺهيل آهن. (3) ڪوٽ وارو حصو، جيڪو 5 سو فوٽ ڊگهو ۽ ساڍا ٽي سو فوٽ ويڪرو ۽ 40 فوٽ بلند آهي، اتان ڪشادا ڪمرا مليا آهن. جن جا بنياد پٿر جا ۽ باقي اڏاوت مٽيءَ جي سرن جي آهي. ڪيترن ديوارن جي ٽولھ 5 فوٽن کان به وڌيڪ آهي. (4) چٽيون گاري سان لنبيل آهن.

ڪوٽڏجي بابت ڊاڪٽر ايف اي خان ٻڌائي ٿو ته هن ماڳ جي رهاڪن کان هڙاپا ۽ موھن جي دڙي وارن کي فني ۽ ٻيون ڳالهيون سڪيون. جن ۾ شهري رٿابندي ۽ قلعي بندي شامل آهن.

هن قديم ماڳ جي شروعاتي تهه تي آباد ٿيل ماڻهو ٺڪر جي ٿانون ٺاهڻ جي هنر ۾ ڪافي ترقي ڪري چڪا هئا. هتان سندن ڪوڙي گريءَ جا تمام بهترين نمونا دريافت ٿيا آهن. هو مٽيءَ جي ٿانون تي عام پينٽنگ ڪندا هئا. شروعاتي دور جي ٿانون تي مور جون تصويرون ۽ مڇيءَ جا نمونا ملن ٿا. (5) هتان لينڊر ٿانون چڪ تي ٺهيل ۽ باهه ۾ پڪل آهن. جن

تي گهري ڳاڙهي چمڪدار روشن فتيل چٽيل آهي. ان کان سواءِ انهن ٿانون تي مخصوص هڙاپا طرز جا نمونا ڪاري رنگ ۾ چٽيل آهن. نمونن ۾ پير جو پن، مڇيءَ جا چلر ۽ سج وغيره عام جام نظر اچي ٿو. ڪوٽڊجي جي اوائلي دور وارا ٿانون ايترا ترقي ڪيل نه هئا. پر بعد ۾ آهستي آهستي انهن اوسر جا مختلف مرحلا طءُ ڪيا. (6) ابتدائي ٿانون ڳچين کان سواءِ هئا.

ماڳ جي شهري تمدن سان واسطو رکندڙ تهه منجهان مهرون ۽ نڪر جون نهيل جانورن ۽ انسانن جون مورتون به مليون آهن. مورتن ۾ نڪر جون ٽي زنانليون ۽ 12 سنگي ڍڳي جون مورتون شامل آهن. هتان مليل ذات جي اوزارن ۾ ڪهاڙي، نيزا، چيٽيون ۽ چوڙيون لڌيون ويون آهن. ان کان سواءِ مارنگ (چلها) پڻ لڌا ويا آهن. جن تي اتان جا رهواسي رڌ پچاءُ ڪندا هئا.

ڪوٽڊجي مان مليل باقيات ۾ مٽيءَ جا ٿانون، ٻارن جا رانديڪا، گاڏيون، ڪينهون، سنگمرمر جا ٽڪرا، چوڙيون، مٽيءَ جي نهيل ديوين ۽ جانورن جون مورتون، تير ۽ پٿر جا اوزار وڏي تعداد ۾ مليا آهن. (7) عورتن جي پائڻ جون چوڙيون، مٽيءَ ۽ سڀ جون جڙيل آهن. جڏهن ته ٻارن جي ڪيڏڻ لاءِ بال ۽ گاڏيون پڪل مٽيءَ جون نهيل آهن.

هي ثقافت سنڌ کان سواءِ رڻ ڪڇ جي ڏاکڻين حصي، پنجاب، بلوچستان جي اترين حصي، راجستان جي اترين حصي تائين ڦهليل هئي. (8) ڪوٽڊجي مان مليل باقيات. ان کان اڳ سري ڪولا ۽ پيراڻو گهنڊائي مان ملي چڪي آهي.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Khan, Dr. F.A, “Kotdigi- Preliminary Report on Kotdigi Excavations” 1956-58, Karachi.
2. هن اهڙو انڪشاف خيرپور ۾ ٿيل سچل نيشنل سيمينار 1983ع ۾ ڪيو.
3. سومرو، مولا بخش اي، ”ڪوٽڊجي-آثار قديم جو هڪ نشان“ تماهي مهراڻ حيدرآباد، 1962 پرچو نمبر 4
4. Gauhar, Altaf “Twenty years of Pakistan 1947 to 1964” Pakistan Publication, Karachi 1969, P-624-625
5. Khan, F.A, “Kotdigi-Preliminary Report...”
6. Wheeler, S.M, “Early India & Pakistan” P-1100-1107
7. Mughal, M.R, “Archaeology of Sindh” 1975, P-6
8. خان، ڊاڪٽر ايف اي ”ڪوٽڊجي ڪلچر“ ماهوار هلال پاڪستان ميگزين، روزانه هلال پاڪستان ڪراچي، 1983ع

4. لاکين جو دڙو

ڳوٺاڻي ۽ شهري ثقافت سان واسطو رکندڙ 9 هزار سال اڳاٽو شهر لاکين جو دڙو سکر شهر جي سائيٽ واري علائقي مان تازو دريافت ٿيو آهي. (1) شاهه لطيف يونيورسٽيءَ جي قديم آثارن جي ماهر غلام مصطفيٰ شر جي نگرانيءَ ۾ تازو هن شهر جي کوٽائي ڪئي وئي. هيءُ شهر 12 چورس ڪلوميٽرن جي ايراضيءَ تي مشتمل آهي. هن قديم ماڳ کي شاهه عبداللطيف يونيورسٽيءَ جي آرڪيالاجي شعبي 1988ع ۾ ڳولي لڌو ۽ ابتدائي طور تي کوٽائي جو ڪم شروع ڪيو. جنهن بعد 1994ع، 1998ع، 2000ع ۽ 2006ع ۾ کوٽايون ڪيون ويون. تازو جنوري 2009ع ۾ ٿيل کوٽائي مان وڌيڪ ثابتيون مليون آهن. ماهرن موجب هيءُ قديم ماڳ بلوچستان مان مليل ڳوٺاڻي ثقافت جي قديم ماڳ مهرڳڙھ جي زماني جو آهي. دنيا اندر ملندڙ سڀ کان قديم 3 شهرن ۾ هيءُ شهر به شامل آهي. جڏهن ته هن کان اڳ هن دوري جو هڪ شهر بلوچستان ۾ مهرڳڙھ ۽ فلسطين ۾ جريڪو شهر آهي. اهي ٻئي شهر به لاکين جي دڙي جا هم عصر آهن. هيءُ ماڳ 9 هزار سال اڳاٽو يعني 7 هزار سال ق م جي دور جو آهي. پڪيڙ جي لحاظ کان هيءُ دنيا جو وڏي ۾ وڏو قديم شهر آهي. هن وقت تائين دنيا اندر 12 چورس ڪلوميٽرن تي ٻڌل هن عمر جو ڪوبه قديم ماڳ هٿ نه آيو آهي. هيءُ قديم ماڳ 9 تنهن تي ٻڌل آهي. هڪ ٻئي هيٺان 9 شهر دفن ٿيل آهن. هيءُ آبادي اتان

جي رهواسين تباھ ٿيڻ بعد 9 ڀيرا وري ٻيهر اڏي اتي پنهنجي رهائش اختيار ڪئي. هن ماڳ جي هر تهه جي اوچائي ڏيڍ کان ٻه ميٽر آهي. ماهرن موجب هيٺين تهه جي آبادي پٿر دور سان واسطو رکندڙ آهي. جڏهن ته وچيون تهه ڳوٺاڻي ثقافت سان واسطو رکندڙ يعني 9 هزار سال اڳاٽو آهي. مٿين تهه جا آثار مشهور شهري تمدن موهن جي دڙي جي دور جا آهن. لاکين جي دڙي جي قديم آثارن مان مور جي شڪلين وارا پينٽ ٿيل مٽڪا، ڊزائن ٿيل مٽيءَ جون سرون، مٽيءَ جون ٺهيل چوڙيون، ننڍا گول مٽڪا، رانديڪا ۽ ٻيون شيون مليون آهن. کوٽائي دوران ڪجهه هڏا به مليا آهن. جڏهن ته هتان جي اهم دريافت شيشي ٺاهڻ جي فيڪٽري آهي. هتان لکتن جا به نمونا مليا آهن. اهي لکتون تصويري رسم الخط ۾ آهن.

حوالا ۽ سمجهاڻيون:

1. Daily Dawn, Karachi, 13 January 2009.

2. روزاني ڪاوش، حيدرآباد، 14 جنوري 2009ع

5. چانهون جو دڙو

چانهون جو دڙو نواب شاهه ضلعي جي شهر سڪرنڊ جي ڳوٺ جمال ڪيرئي ڀرسان آهي. هيءُ شهر 1931ع ڌاري قديم آثارن جي ماهرن ڳولي لڌو. جنهن جي کوٽائي 1935-36ع ۾ هڪ آمريڪي ماهر ارنيسٽ مئڪي، ميوزم آف فائين آرٽس آمريڪا طرفان ڪرائي. جنهن بعد هن دڙي جي وڌيڪ ٻيو دفعو کوٽائي ڊاڪٽر اين جي مجمعدار ڪرائي. (1) فرانسيسي ماهرن تازو 2015 ۽ 2016ع ۾ چانهون جي دڙي جي وڌيڪ کوٽائي ڪئي.

چانهون جو دڙو جا قديم آثار ٽن مختلف دڙن جي شڪل ۾ ورهايل آهن. جيڪي 50 فوٽ اوچا ۽ 29 ايڪڙن جي ايراضيءَ تي ڦهليل آهن. (2) ماهرن هنن دڙن جون ٻن مختلف هنڌن تي کوٽايون ڪرايون. هڪ هنڌ 17 فوٽ ۽ ٻئي هنڌ 26 فوٽ اونهي کوٽائي ڪرائي وئي. جنهن بعد پاڻي نڪرڻ لڳو. جنهن ڪري وڌيڪ کوٽائي جو ڪم روڪيو ويو. جڏهن ته پاڻيءَ واري سطح کان هيٺ به آباديءَ جا آثار ملن ٿا. جيڪي پاڻي جي سطح اڀري اچڻ ڪري في الحال راز ۾ رهجي ويا. (3) کوٽائي ڪندڙ ماهرن کي هتي هڪ ٻئي هيٺان چئن آبادين جا آثار مليا آهن. جن مان هيٺين ٽن آبادين جو واسطو سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن سان آهي. جيڪا اڄ کان 5 هزار سال اڳ پنهنجي عروج تي هئي. جنهن جا هن کان اڳ نشان موهن جي دڙي ۽ هڙاپا مان ملي چڪا آهن. جڏهن ته مٿين آبادي گهڻي پوءِ جي آهي. جيئن ته چانهون جو دڙو سنڌو سڀيتا جي

ٻين شهرن وانگر ان وقت سنڌو درياھ جي اڀرندي شاخ کان ٽن ميلن جي مفاصلي تي هو. ان ڪري مختلف وقتن تي ٻوڏون اچڻ ڪري تباهه ۽ برباد ٿيندو رهيو. (4) پر پوءِ به ان جا رهواسي هن شهر کي وري وري اڏيندا ۽ آباد ڪندا رهيا. اهو سلسلو 3000 ق - م کان 1500 ق - م تائين جاري رهيو. بعد ۾ جڏهن تمام وڏين ٻوڏن هن شهر کي مڪمل تباهه ڪري ڇڏيو ته ڪي صديون ته هي عظيم شهر ماڻهن جي نظرن مان لهي ويو. بعد ۾ 1350 ق - م ڌاري جهڪر ڪلچر سان واسطو رکندڙن وري ٻيهر هن شهر کي آباد ڪيو. (5) جن درياھي سطح کان مٿي ڇڏي اتي پنهنجا ديورا ڄمايا. اين جي مجمدار مٿئين ته مان جهڪر ڪلچر جي ماڻهن جا هٿ جا ٺهيل باسٽ هٿ ڪيا آهن. جن جهڙا هن کان اڳ جهڪر جي قديم آثارن جي کوٽاين مان هٿ آيا آهن. جهڪر ڪلچر جي ماڻهن جون رهائشي جايون، سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن سان واسطو رکندڙ دور کان الڳ نوعيت جون آهن. سندن رهائشي گهر مستطيل قسم جا آهن، جن جا فرش ڪچا ۽ پتيون پڻ اڏيون ايتيون آهن. (6) ان ڪري مٿئين ته جو هيٺين ٽن تنهن سان ڪنهن به قسم جو واسطو نه آهي.

ڇانهون جو دڙو جي هيءَ انساني آبادي ان وقت هتي اچي رهائش پذير ٿي، جنهن وقت اڄ کان 5 هزار سال اڳ سنڌو سڀيتا پنهنجي عروج تي هئي. جنهن جو اهم شهري مرڪز موهن جو دڙو هيو. ڇانهون جو شهر ان دور ۾ سنڌو ماڻھو جي وسيع رياست جو هڪ اهم واپاري ۽ زرعي مرڪز هيو. هتان جي باشندن جا لڳ ڀڳ سنڌو رياست جي مڙني

اهم مرکز جهڙوڪ: لوٽل، ڪالي بنگن، هڙاپا ۽ سٽڪاجن
در وغيره سان هيا.

چانهون جو دڙو جي شهري رٿابندي جو ساڳيو نمونو
هن کان اڳ اسان کي موهن جو دڙو ۽ هڙاپا مان ملي چڪو
آهي. انهن ٽنهي شهرن جي رٿابندي ملندڙ جلندڙ آهي. گهٽين
جا نمونا، نالين جو سسٽم، کوهن جو نمونو ۽ گهرن ٺاهڻ جو
طريقو بلڪل ساڳيو ئي معلوم ٿئي ٿو. جهڙو هن کان اڳ
موهن جو دڙو ۽ هڙاپا مان مليو آهي. چانهون جي دڙي جون
عمارتون 25 فوٽ ويڪري شاهراهه تي آهن. ان مرڪزي
شاهراهه ۾ شهر جون ٻيون گهٽيون 30 ڊگريءَ جي سڌائي تي
اچي پون ٿيون. گهٽين جي پاسن ۾ پڪسريون ناليون آهن،
جيڪي نهايت صاف سٿريون ۽ سڌيون ٺهيل آهن. (7) شهر
جي هيٺين تهن مان مليل اڏاوتون ڪچين سرن جون آهن.
جڏهن ته مٿين تهن جي اڏاوتي ڪم ۾ پڪل سرن جو
استعمال ٿيل ڏسجي ٿو. هتان جيڪي کوه مليا آهن، اهي
5X6 ڏايا ميٽر جا ٺهيل آهن ۽ اڏاوت ۾ ڇيڙي نما سرن جو
استعمال ٿيل آهي. (8)

چانهون جو دڙو اڄ کان 5 هزار سال اڳ سنڌو ماٿر جو
اهم واپاري ۽ صنعتي مرڪز هيو. هتي جا زيور ملڪان ملڪ
مشهور هيا. جنهن بابت هڪ ماهر کي ايم سين پنهنجي
ڪتاب ”هندو ازم“ ۾ لکي ٿو ته، ”اڄ کان 5 هزار سال اڳ
سنڌ جا ماڻهو پنهنجا زيور سون، چاندي ۽ ٽامي مان ٺاهيندا
هئا ۽ زيورن ٺاهڻ جو سنڌ ۾ وڏي ۾ وڏو مرڪز چانهون جو
دڙو هيو. جتي ڪيترائي آرٽسٽ ۽ سونارا رهندا هئا. ان وقت

چانهون جو دڙو ”زيورن جو شهر“ سڏيو ويندو هيو.“ ڇو جو هتان ڪوتائي ڪندڙ ماهرن کي سون، تامي، چانديءَ ۽ سڀيءَ جون ٺهيل چوڙيون، هار، تائٽ، ٻه رکيون، بازوبند، ڏند ڪوٽيون، ڪن ڪوٽيون، وارن جون ٽاڇيون، سرمي وجهڻ جون سرايون ۽ ٻيون هار سينگار جون شيون هت آيون آهن. (9) ڪوتائي ڪندڙ ماهرن کي چقمقي پهڻ مان ٺهيل اوزار پڻ مليا آهن. جن ۾ ڪهاڙيون، رنبا، چيٽيون ۽ ڀالا وغيره شامل آهن.

(10)

قديم آثارن جي ماهرن کي چانهون جي دڙي مان مڻڪن ٺاهڻ جي صنعت جو به پتو لڳو آهي. هن کان اڳ اهڙي صنعت جا آثار صرف سنڌو سڀيتا جي شهر لوٿل مان مليا آهن. ماهرن چانهون مان مڻڪن ٺاهڻ جو هڪ ڪارخانو ڳولي لڌو آهي، جنهن مان خبر پوي ٿي ته هي شهر مڻڪن ٺاهڻ جي صنعت جو سٺو مرڪز هيو. (11)

دڙي جي ڪوتائي مان ڪٽ، تامي، سڀي ۽ عاج مان ٺهيل سامان جون شيون به گهڻي تعداد ۾ مليون آهن. هتان تامي جا اوزار، غير مڪمل ڌاتو جا پگهاريل ٽڪرا پڻ لڌا ويا آهن. جنهن مان معلوم ٿئي ٿو ته هتان جا ماڻهو ڌات جي استعمال کان پلي پت واقف هيا. (12) چانهون جي دڙي ۾ مٽيءَ جو ڪم به نهايت خوبصورت ٿيندو هئو. هتان جا ڪنڀار چڪ تي عاليشان قسم جي ٺڪر جا ٿانون ٺاهيندا هئا. جن تي مختلف قسمن جون رنگين چٽساليون ڪندا هئا. ماهرن ڪوتائي ڪندي مٽيءَ جا اهڙا تائٽ هت ڪيا آهن، جن تي هرڻن جون تصويرون ۽ ڪنول جا گل اُڪريل آهن. مٽيءَ جي ٺهيل

ٿانون ۾ خاص ڪري گلدان ڌيان ڇڪائيندڙ آهن. جيڪي گهڻي تعداد ۾ مليا آهن، جن مٿان بهترين قسم جي چٽسالي ٿيل آهي. (13) ان کان سواءِ نڪر جا ٺهيل ڪنگڻ، پڪل مٽيءَ جا ٺهيل مجسما، ٻارن جا رانديڪا، جن ۾ بيل گاڏيون، هڪ سڱا ڍڳا، ڌرتي ماما جا بت ۽ مختلف قسم جا پڪي شامل آهن، سي ججهي تعداد ۾ مليا آهن.

چانهون مان ماهرن کي مختلف قسم جون مهرون مليون آهن. جن تي تصويري رسم الخط ۾ ڪجهه لکيل آهي. هڪ مهر تي ٻه ماڻهو ڏيکاريل آهن، جن جي هٿن ۾ ڍالون ۽ تير ڪمان آهن ۽ ڀرسان جابلو ٻڪر بيٺل نظر اچي ٿو. ماهرن هتان مليل ان مهر کي وڌيڪ اهميت ڏني آهي، جنهن تي پير جي وڻ جي تصوير اُڪريل آهي. ههڙي قسم جي مهر اڳ سنڌو ماڻھو جي ٻئي ڪنهن به شهر جي کوٽائي مان نه ملي آهي، جنهن ڪري اها عجيب دريافت آهي. (14)

هتي جي ماڻهن جو خاص ڌنڌو واپار ۽ ان سان گڏ پوکي راهي پڻ هيو. پاڻيءَ جي سهنج ڪري هڪ ته پوکي راهي جامر ٿئي پئي، ٻيو ته درياھ جي ويجهو هجڻ ڪري واپار کي سنو اوج مليو ۽ هن شهر جو مال ٻيڙين رستي ٻين شهرن تائين پهچڻ لڳو. نه صرف واپاري طور هيءُ شهر سنڌو ماڻھو جي ٻين شهرن سان ڳنڍيل هو، پر هتان ٻين ملڪن سان واپار پڻ هلندڙ هيو. هتان جا واپاري مال ڪٿي ايران ۽ ترڪستان طرف ويندا هئا ۽ اتان پنهنجي ضرورت جون شيون ڪٿي واپس موٽندا هئا. ماهرن چانهون جي شهر مان کوٽائي ڪندي، ايران جي وحشي لوڪن جون ٺهيل مخصوص قسم

جون پتل جون سيخون لڏيون آهن. جيڪي ايران جي قديم دور جي شهر حصار ۽ سيالڪ مان مليون آهن. جنهن مان ثابت ٿئي ٿو ته هتان جا واپاري انهن شهرن ڏانهن پنهنجو مال کڻي ويندا هئا ۽ بعد ۾ اتان جي لوڪن جو مال اُتي هتي نيڪال ڪندا هئا. اهڙيءَ طرح ترڪستان جي قديم شهر اناٿو سان پڻ چانهون جي شهرين جو واپار هلندڙ هو. اناٿو شهر جي کوٽائي مان ماهرن مٽيءَ جي ٺهيل اهڙي گاڏي جو نمونو ڳولي لڌو آهي، جيڪا ان کان اڳ صرف چانهون جي دڙي مان ملي آهي. ان کان سواءِ ٻيون به اهڙيون ثابتيون مليون آهن، جنهن مان معلوم ٿئي ٿو ته هتان جي ماڻهن جو ميسوپوٽيميا (عراق)، ترڪستان ۽ ايران سان واپار هلندڙ هو. (15)

هن عظيم شهر جي تباهي تقريبن 1500 ق-م ڌاري ٿي. جڏهن سنڌو درياھ ۾ وڏيون ٻوڏون آيون. مسلسل ٻوڏن ڪري ماڻهو هن شهر کي ڇڏي وڃي ٻئي هنڌ پنهنجا جهوپا جوڙيا. اهڙيءَ طرح هيءُ عظيم شهر زماني جي گردش سبب مٽيءَ جي دڙن هيٺان دٻجي تاريخ جو هڪ حصو بڻجي ويو.

تازو فرانسيسي ماهرن 2015 ۽ 2016ع ۾ چانهون جي دڙي جي وڌيڪ کوٽائي ڪئي. ماهرن جي ٽيم جي سربراهه اروري ڊائيدر (Aurore Didier) ۽ قديم آثارن جي ماهر ڊال اورسو (Dall'Orso) تازي تحقيق بعد ٻڌايو آهي ته هي شهر ڪرافٽس جو مرڪز هو. هتان هٿ جي هنر جا شاندار نمونا مليا آهن. ٿانون تي رنگين چٽسالي ٿيل آهي. (16) هن شهر جي پهريون ڀيرو کوٽائي انڊين آرڪيالاجي جي ماهر اين جي مجمعدار 1930ع ڌاري ڪئي هئي. چانهون جي دڙي مان مليل قديم

برتن ۽ ٻيا نوادرات ممبئي ۽ آمريڪا جي ميوزمن ۾ رکيل آهن. هن شهر جي هاڻي 80 سال گذرڻ بعد ٻيهر کوٽائي ڪئي وئي آهي. کوٽائي دوران تاريخي مڻڪا، ٿانو، رانديڪا ۽ ٻيون شيون هٿ ڪيون ويون آهن. فرانسيسي ماهر ڊاڪٽر ميڊم اروڙا. ڊاڪٽر پاسڪل، ڊاڪٽر ڊيوڊ، مسٽر زيون جي اڳواڻي ۾ ٿيندڙ کوٽائي مان نه رڳو اڳاٽي تهذيب جا گهر، گهٽيون ۽ ناليون ظاهر ٿيو آهن. پر ڪچن ۽ پڪين سرن جي اوساري واريون پٽيون ظاهر ٿيون آهن. چانهون جو دڙو موهن جي دڙي جو هم اثر آهي.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Sorly, H.T, “Sind Gazetteer” P-112
2. Pithawala, “Historical Geography of Sind” P-34
3. Pithawala, P-34
4. لئمبرڪ، ايڇ. ٽي، ”سند مسلم فتح کان اڳ“ ص- 84
5. لئمبرڪ، ساڳيو، ص- 88
6. صديقي، ”سندو ماثر جي سڀيتا“ ص- 53
7. صديقي، ص- 52-53
8. Sorly, P-317

9. الانا، غلام علي، ”انا مينهن ملير“، ص- 101-92
10. Sorly, P-318
11. لئمبرك، ص-57
12. صديقي، ص-52-53
13. Sorly, P-317
14. Sorly, P-318
15. لئمبرك، ص-38-39
16. Daily Dawn, January 23rd, 2016

6. ڳاڙهو پٿرو

ڳاڙهو پٿرو، سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن جو هڪ اهم هنڌ آهي. اڄ کان ڪي 5 هزار سال اڳ ۾ هيءُ هڪ مشهور واپاري شهر هيو ۽ هتان مال نه صرف سنڌو سڀيتا جي ٻين شهرن ڏانهن ويندو هو، پر هتان سامونڊي ٻيڙا مال سان ڀرجي، ميسوپوٽيميا (عراق) ۽ مصر لاءِ روانا ٿيندا هئا. هي شهر ان واپاري رستي تي هيو، جنهن تان هڙاپا، موهن ۽ منڊيگڪ جا واپاري پنهنجو مال ڪڍي لوٽل، رنگپور ۽ سومناٿ سميت ڪڇ ۽ ڪاٺياواڙ جي ٻين شهرن ڏانهن ويندا هئا. (1) هيءُ شهر نه صرف بحري پر بري لحاظ کان به واپار جي عروج تي هيو. بري لحاظ کان ان ڪري جو بلوچستان واري طرف کان ايندڙ وڻجاري وٽ، جيڪا منڇر ڍنڍ جي ڀرسان لنگهندي هئي، اها پٺ ڳاڙهي پٿري وٽان گذري لوٽل طرف ويندي هئي ۽ ٻيو بري رستو ڊرڀ ڏيڙي، ڪوٽڙي ۽ چانهون جي دڙي کان ٿيندو هتي پهچندو هو. بحري لحاظ کان هاڪڙو درياھ ڳاڙهي پٿري کان ڪجهه پنڌ تي وهندو هو. (2) جنهن جي رستي ڪالي بنگن، عالمگير پور، هڙاپا ۽ رحمان ڳڙهيءَ جا واپاري ٻيڙين ۾ سفر ڪري هتي پهچندا هئا ۽ پوءِ سمنڊ رستي ٻاهر ويندا هئا.

ڳاڙهي پٿري جا آثار، ٿرپارڪر ضلعي جي مني تعلقي ۾ آهن. جنهن جي کوٽائي پاڪستان جي قديم آثارن واري ماهر محمد شريف 1972ع ۾ ڪرائي. هن قديم شهر جا آثار 5-6

ايڪٽرن جي وسيع ايراضيءَ تي پڪڙيل آهن ۽ ڌڙي جي سمنڊ جي سطح کان اوچائي 25 فوٽ کن مٿي آهي. هيءُ پڙو ٻن حصن ۾ ورهايل آهي. هڪ حصو ميدان ۾ اڳتي نڪتل پيٽ تي آهي ۽ ٻيو حصو انهيءَ ميدان ۾ فرلانگ کن ڪپر کان اندر بيٺل آهي. هن پڙي ۾ هڪ ڪوٽ جا آثار مليا آهن، جنهن بابت ماهر چون ٿا ته اهو پوءِ جي زماني سان واسطو رکي ٿو، پر ڪوٽ ۾ پڪڙيل نيڪرات ان راءِ کي شڪ ۾ تبديل ڪري ٿو. ڇو جو ڪوٽ وٽان مليل ٿانون جا پرزا ۽ ٺڪريون سنڌو سڀيتا جي مليل باقيات سان تعلق رکن ٿيون. ڳاڙهي پڙي مان مليل ٺڪر جا ٿانون هوبهو انهن ٿانون سان مشابهت رکن ٿا، جيڪي اڳ اولهه سنڌ جي شهري تمدن جي بستين مان ملي چڪا آهن. ان ڪري مليل ڪوٽ سنڌو سڀيتا جي وارثن جي محنت ۽ جدوجهد جو نتيجو آهي.

ڳاڙهي پڙي جو مٿاڇرو سڄو ٺڪرن جي پور ۽ پڪل مٽيءَ جي دڙ سان ڳاڙهو لڳو پيو آهي. جنهن مان هتان جي رهواسين جي ٺڪر جي ٿانون ٺاهڻ ۽ پڪين سرن سان گهرن جوڙڻ جي مهارت ۽ ڪاريگري جو پختو ۽ چٽو ثبوت ملي ٿو. هن قديم آثار مان باقيات کوجنا ڪندڙ ماهرن کي تنگر ٿانون جي گهٽائي، ٺڪر جا ڪنگڻ، چقمقي پهڻ جا ڌار وارا اوزار، تامي جي ڪانٽن جا ٿوٽا توڙي گريل پر اڻ سوڌيل ڌاتو جا ننڍا ننڍا ڳنڍا پڻ هٿ آيا آهن. (3) ڳاڙهي پڙي جي آس پاس ۾ ڪو به اهڙو هنڌ نه مليو آهي، جتان چقمقي پهڻ هٿ ايندو هجي. ان ڪري چقمقي پهڻ ضرور روهڙيءَ مان ڪوٽڏجيءَ جا باشندا هتي آڻيندا هوندا. يا وري ڪالي بنگن، هڙاپا، سري ڪولا جا ايندڙ مسافر جيڪي روهڙي رستي هيڏانهن ايندا هوندا، انهن

اهي چقمقي پهڻ يا اوزار هتي آندا هوندا. ڇو جو چقمقي پهڻ ملڻ جو ويجهي ۾ ويجهو هنڌ روهڙي وارا ئي ٽڪر آهن.

گاڙهي پڙي جا رهواسي، جيڪي نه صرف ٺڪر جا عمدا ٿانون ٺاهيندا هئا ۽ پٿر جي اوزارن کي استعمال ۾ آڻيندا هئا، پر ان سان گڏ ذاتو ڳاري انهن مان پڻ ذات جا اوزار ٺاهيندا هئا. هو پنهنجي ٿانون تي موهن جي دڙي جي رهواسين وانگر چٽسالي ڪندا هئا ۽ عجيب قسم جي چٽن ۽ گلن سان انهن کي خوبصورتي بخشيندا هئا. هو لطيف فن سان خاص ذوق رکندا هئا. هو ٿانون تي وڻ ٽڻ نقش ڪندا هئا ۽ انهن ۾ وڌيڪ دلچسپي پيدا ڪرڻ لاءِ ٿانون کي رنگين پڻ ڪندا هئا. (4) ان ڳالهه جي تصديق ڳاڙهي پڙي تان مليل اهي چٽساليءَ وارا ٿانون ۽ ٺڪريون آهن، جن تي شڪليون ٺهيل آهن. سندن ٿانون جو رنگ گهاٽو خاڪي آهي ۽ اُڪريل وڻن ۾ خاص وڻ کڄيءَ جو آهي. مٿئين قسم جا ٿانون ڀر واري اُپٻيٽ تان به مليا آهن. هن پڙي مان مليل باقيات سندو ماٿر جي معاشرت ۽ تمدن تي خاصو مواد مهيا ڪري ڏئي ٿي.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Mughal, M.R, “Present state of Research on the Indus valley Civilization” Karachi, 1973, P-3
2. Lambrick, H.T, “Sindh before Muslim Conquest” 1973, P-64

3. لئمبرڪ، ايڇ. ٽي، ”سنڌ هڪ عام جائزو“ ص- 149

4. ساڳيو، ص- 149

7. نهٽو

نهٽو، سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن جي دور سان واسطو رکندڙ شهر هيو. جنهن جا آثار ضلعي ٿرپارڪر جي عمر ڪوٽ تعلقي ۾ هاڪڙي درياھ جي اڀرندي ڪپ تي مليا آهن. (1) نهٽو ڏکڻ سنڌ جو سامونڊي ڇيڙي وارو شهر هيو. ڇو جو ان دور ۾ سمنڊ جو ڪنارو نهٽي وٽ هيو ۽ سمنڊ جو پاڻي نهٽي شهر جي ڪپرن کي ڇهندو هو. پوءِ ڪافي عرصو گذرڻ بعد سمنڊ هيٺ لهي ويو ۽ اڄ نهٽي کان ڪوهن تي آهي. نهٽو سامونڊي ڪناري وارو شهر ۽ درياھي پٽڻ هجڻ ڪري سنڌو سڀيتا جي رياست لاءِ وڏي اهميت رکندڙ هيو. اتر سنڌ جا ٻيڙا ۽ جهاز سري ڪولا، هڙاپا، ڪالي بنگن ۽ ٻين شهرن مان هاڪڙي درياھ رستي هتي مال آڻيندا هئا، جيڪو وري سامونڊي بندرگاهه رستي ٻاهرين ملڪن ڏانهن ويندو هو. نهٽو سمنڊ جي ڪاريءَ تي هجڻ ڪري جلدي ترقي ڪرڻ لڳو ۽ سنڌو ماڻھو جي اهم شهرن ۾ شمار ٿيڻ لڳو. ايڇ ٽي لئمبرڪ هن شهر بابت چوي ٿو ته، ”هن وسنديءَ جا ماڻهو هاڪڙي درياھ مان پنهنجون بيڙيون ڪاهي مٿين سنڌ ڏي ايندا هئا ۽ پنهنجي شهر مان هيٺ سمنڊ رستي ٻين ملڪن

سان به واپار ڪندا هئا. نهٽي جي بندرگاهه کان سنڌو ماڻھو جا ماڻھو ٻاهرين ملڪن ڏانهن سفر ڪري ويا.“

نهٽي جو شهر سمنڊ جي مٿاڇري کان رڳو 15 فوٽ مٿي آهي. (2) نهٽي جا آثار ٻن دورن سان واسطو رکندڙ آهن ۽ اهي آثار ٻن دڙن تي ٻڌل آهن. هڪ اوڀارون دڙو ۽ ٻيو اولاهون. الهندي طرف وارو دڙو سنڌو سڀيتا جي دور جو آهي، جڏهن ته اڀرندي ويجهڙ جي تاريخي دور جو آهي. (3)

نهٽي مان ڳاڙهي رنگ جا ٿانون مليا آهن. جن ۾ نڪر جا ٿانون، ڪنگڙ، سڪا، رانديڪا، بيل گاڏيون، مٽيءَ جا ڦيٽا ۽ زيور شامل آهن. هتان هڪ مستطيل شڪل جي مهر لڌي آهي. جنهن تي تصويري رسم الخط جون ٽي نشانين اُڪريل آهن. (4) اهڙن ئي حرفن واري مهر موهن جي دڙي مان پڻ لڌي آهي.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Baloch, N.A, “In Search of the Indus Culture Sites in Sind”, Bulletin of Institute of Sindhology, Jamshoro, Vol: III, July 1973, P-16
2. لئمبرڪ، ايڇ ٽي، ”سنڌ هڪ عام جائزو“ ص- 149
3. Baloch, N.A, P-16-17
4. Same P-18

8. ٿرڙي گجھو

ٿرڙي گجھو، ”گوناڻي ثقافت“ جي دور جو هڪ ڳوٺ آهي. جيڪو نئي شهر کان ڏهاڪو کن ميل اولهه طرف آهي. آثار قديمه جي ماهر ايڇ ٽي ڪزنس کي هتان نئين پٿر واري دور جي آباديءَ جا دلچسپ آثار مليا آهن. (1) هيءُ ڳوٺ ان ٻه وائي تي آهي، جيڪو ستڪاجن در، بالاڪوٽ، عالماڻو کان ٿيندو، ٿرڙي گجھو وٽان لنگهي نهٽي ۽ ڪڇ جي ٻين شهرن ڏانهن وڃي ٿو. هيءُ ٻه واٽو به مکيه واپاري رستو هو. جنهن رستي اولهه سنڌو ماٿر جي ملڪن سان ڪاٺياواڙ ۽ ڪڇ جو خشڪيءَ رستي واپار هلندو هو. (2)

هيءُ ڳوٺ ٻه ڪوٽڙجي، ڪوهٿراس بني ۽ ڳاڙهي پڙي وانگر هڪ ڪوٽ جي اندر آهي. هن قلعي جون پٿيون پٿيون هئڻ ڪري ڪافي ٿلهيون آهن. قلعي جون ڪمانون بهتر قسم جون ٺهيل آهن ۽ قلعي جي چوڙائي 250 فوٽ آهي. (3)

هتان مليل اوزار ۽ ٿانون اهڙي ئي قسم جا آهن، جيڪي هن کان اڳ آمري ۽ ان جي هم اثر هنڌن تان مليا آهن.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Pithawala, M.B, "Historical Geography of Sindh" Institute of Sindhology, Jamshoro, P-32
2. لئمبرڪ، ايڇ ٽي، "سنڌ هڪ عام جائزو" ص- 144-145
3. Sorly, H.T, "Gazetteer of Sind" P-112

9. ڪوهتراش بني

ڪوهتراش بني جا قديم آثار ضلعي دادو ۾ کيرٿر جبل جي ڪڇ ۾ ڪرچات کان 10 ڪلوميٽر اتر اولهه طرف آهن. هن بستيءَ جي چوڪ چڪاس ۽ کوٽائي قديم آثارن جي ماهر اين جي مجمعدار ڪرائي. دڙي جي کوٽائي مان معلوم ٿيو آهي ته هيءُ قديم ماڳ سنڌو سڀيتا جي شروعاتي دور سان واسطو رکندڙ آهي ۽ هيءُ بستي سنڌ ۽ بلوچستان ۾ مليل ”ڳوٺاڻي ثقافت“ جي زماني جي آهي. (1)

ڪوهتراش بني، ان اهم ”وڻجارڪي وات“ تي آهي، جيڪا بلوچستان ۽ سنڌ کي ڳنڍي ٿي. قديم دؤر ۾ هن وات تان بلوچستان ۽ سنڌ جي شهرن ڏانهن ايندڙ ويندڙ قافلا لنگهندا هئا ۽ انهن قافلن جي منزل هن ئي بستي ۾ ٿيندي هئي. (2) ڇو جو هڪ ته اها ان واپاري رستي جي اهم ۽ خاص جڳهه هئي، جتان واپاري پنهنجو سڀڻو سامان وٺي، اڳتي جي سفر لاءِ پوري تياري ڪندا هئا. ٻيو ته هي هنڌ ان لاءِ به اهم

هيو جو هتي سامان جي مٽا سٽا ٿيندي هئي ۽ واپاري پنهنجو مال ٻئي ملڪي حصي ڏانهن ويندڙن جي حوالي ڪندا هئا. هيءَ وسندي ان جڳهه تي ان لاءِ به اهم هئي ته علائقي مان لنگهندڙ قافلن جي حفاظت ٿي سگهي ۽ واٽ جي سلامتي لاءِ هتي اهو انتظام ٿيل هوندو. واپارين جي اچ وڃ ۽ رهڻ ڪري هن شهر چڱي ترقي ڪئي. خاص ڪري کير ٿر جي ڪڇ ۾ جيڪي ان دور جا ڳوٺ هئا، انهن لاءِ هي جڳهه مرڪز جو ڪم ڏيندي هئي ۽ هو پنهنجو سڌو سامان هتان گهرائيندا هئا. هتي جي ماڻهن پنهنجي گذر سفر لاءِ مال ڌاريو ۽ ان کان سواءِ زراعت پڻ سندن خاص ڪرت ۾ شامل هئي. هتان جا رهواسي، ڪوهستان ۾ رهندڙ ماڻهن وانگر خانہ بدوش نه هئا پر هو مالوند هئا، هاري هئا ۽ هنن بهترين گهر ٺاهي هڪ هنڌ رهائش اختيار ڪئي ۽ تمدني زندگي جو آغاز ڪيو. (3)

ڪوهتراش بني مان مجمدار کي بهترين قسم جون اڏاوتون مليون آهن. هڪ گهر مان مجمدار کي هڪ ڪنڊ ۾ بهتر قسم جو ٺهيل غسل خانو مليو آهي ۽ ان ئي گهر مان ٻن منزلن واري عمارت جا نشان پڻ مليا آهن. اتان هڪ ڏاکڻ جا آثار به مليا آهن. جنهن مان اندازو لڳائي سگهجي ٿو ته هتي ٻه ماڙ جڳهون به ٺهنديون هونديون ۽ گهرن جا فرش پڪسراوان هوندا. (4) يعني ڪوهتراش جا رهواسي موهن جي دڙي جي رهواسين جيتراڻي سڌريل ۽ متمدن هيا ۽ حفظان صحت جي اصولن تحت روزانو شان پاڻي ڪندا هئا ۽ گهر به عمدي قسم جا ڪنهن رٿا سان جوڙيا هئا.

ڪوهتراش ۾ هڪ عمدو ڪوٽ به مليو آهي. ان ڪوٽ جي ڀرسان چڱي ايراضي ۾ گهر ٺهيل آهن. (5) ان مکيه هنڌ کان ٿورو هيٺ ڪلئي ميدان ڏانهن جي نظر وجهجي ٿي ته ان پاسي به وڏي تعداد ۾ رهائش جا نشان ملن ٿا. ڪوهتراش مان مليل ڪوٽ بابت چئي نه ٿو سگهجي ته ڪو اهو خطري وقت بچاءُ لاءِ ٺهيل هو. باقي جي ايئن ڪٿي مڃجي ته ان ۾ واپارين ۽ وڏن ماڻهن جون جڳهون يا مال جا پانڊا هجن ته ٻي ڳالهه آهي.

ڪوهتراش جا باشندا مالدار ماڻهو هئا. هو ريون، ٻڪريون، گڏهه، رڇ ۽ ٻيا جانور پاليندا هئا ۽ کاڌي ۾ انهن جو گوشت کائيندا هئا ۽ جانورن کان سواريءَ جو ڪم پڻ وٺندا هئا. هو ذاتن جي استعمال مان پڻ واقف هئا ۽ هو ڪاپر مان پنهنجا اوزار ۽ ٿانون ٺاهيندا هئا.

ڳوٺاڻي ثقافت جي ٻين بستين وانگر هي ڳوٺ به ان جي بنياد وجهندڙن پاڻي جي سهوليت کي آڏو رکي ٺاهيو ۽ اتي وڃي رهائش اختيار ڪيائون، جتي پاڻي جالارو ملندو هو. هن بستيءَ جي ڀرسان چشمو مليو آهي، جتان نه صرف پيئڻ جو پاڻي حاصل ڪيو ويندو هو، پر ان چشمي جي پاڻي تي ٻني ٻارو پڻ ڪيو ويندو هو. (6) ڇو جو گبر بندن جي وچ تي هن بستي جي ڀرسان اهڙي زمين موجود آهي، جتي ڪيتي باڙي ڪري سگهجي. ٻيو ته برسات جي مند ۾ پاڻي جيڪو جبلن تان لهندو هو. اهو گبر بندن رستي درياهن ۾ ويڃڻ کان روڪي، ان تي هتان جا رهواسي فصل ڪندا هئا.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Mughal M.R, Dr. “The Dawn of Civilization of Sindh”, Sind Quarterly, 1980-1, PP-26-7
2. لئبرڪ، ايڇ.ٽي، ”سنڌ-هڪ عام جائزو“ ص-94-95
3. Mujmadar, N.G, “Exploration in Sind”, Indus Publication KARACHI, 1981, Ch: 7 and 89
4. Sorly, H.T “Sind Gazetteer” p-112
5. لئبرڪ-ساڳيو-ص ص-95-96
6. Mujmadar-Same.

10- پانڌي واهي

پانڌي واهي جا قديم آثار دادو ضلعي جي جوهي تعلقي ۾ نارا نئن ويجهو آهن. ڳوٺاڻي ثقافت جي وارثن جي هيءَ وسندي کير ٿر ڇپر جي هيٺان هڪ مٿانهين ماٿر تي آهي. هيءَ وسندي موهن جي دڙي جي شهر تمدن کان اڳ جو هڪ ننڍو ڳوٺ يا واهڻ آهي. کوٽائي دوران اتان ٻه تهه مليا آهن. هيٺيون تهه، جيڪو ڳوٺاڻي ثقافت واري دور جو آهي،

اتان آمريءَ جي دؤر وارا ٿانون مليا آهن. (1) جڏهن ته مٿئين ته مان هڙاپا دور جا مخصوص ٿانو ڳاڙهي تر تي ڪاري چٽسالي وارا مليا آهن. قديم آثارن جي ماهر فليم جي راءِ ۾ ته اهو ضروري ناهي ته اهڙي چٽسالي واري ٿانو فقط هڙاپا دور سان واسطو رکندڙ هجن. جڏهن ته هتان ملندڙ ڪن ٿانون جو واسطو ڏاکڻي بلوچستان سان به آهي. (2) ٿانون کان سواءِ هتان افغانستان جي قديم آثار منديگڪ مان لپندڙ قيمتي مٽيا، نيزا، چقمقي پھڻ وارا اوزار پڻ مليا آهن. چئن ۾ پير جو پن، مچين جا چلر ۽ ڍڳن جا چٽ عام آهن. ڍڳي جو نمونو بلوچستان جي ڪلي-ميهي ڪلچر سان واسطو رکندڙ آهي. جڏهن ته مچين جا چلر موهن جي دڙي سان واسطو رکندڙ آهن. (3)

هيءَ وسندي، انهن ماڻهن جي آهي، جيڪي مال ڌاريندا هئا ۽ پوکي راهي تي گذران ڪندا هئا. هو ننڍا مستطيل گهر ناهي، انهن ۾ رهندا هئا. گهرن جي ڀتين جي پيڙهه پٿر جي رکندا هئا، باقي اڏاوت چيرولي يا گاري سان ڪندا هئا. ڪن هنڌن تي سرن جي تيلين ۽ پيسن جي پترن جا به چپر ٺاهيندا هئا ۽ انهن مٿان ٿلهي گاري جو تهه ڇاڙهي ڇڏيندا هئا. اهڙي قسم جون اڏاوتون گهٽ ئي ٿينديون هيون، پر گهڻو ڪري پٿر ۽ چيرولي سان مضبوط ڪيل اوساري جو ڪم جام هلندو هو. ڇو جو پانڌي واهي کير ٿر جي پاڙ وٽ هئي. جتي پٿر جو ججهوانداز ۽ ان کي سولائي سان حاصل ڪرڻ جا موقعا فراهم هيا. هتان جا باشندا پنهنجا اوزار چقمقي پھڻ جا ٺاهيندا هئا. چقمقي پھڻ حاصل ٿيڻ جو هنڌ پانڌي واهي جي تمام ويجهو مليو آهي. ان هنڌ جي ڀرسان

اوزير ناھيندڙ ڪارڪيرن جي پٿرائن گهرن جا نشان ۽ سندن اوزارن جي پور ۽ ٽڪرا وڌي انداز ۾ مليا آهن. پانڌي واهي جي ماڻهن پنهنجي هٿ رهائش پاڻي جي سهولت کي مدنظر رکي اختيار ڪئي ۽ اتي ئي وڃي پنهنجا جهوپا جوڙيا، جتي پاڻي آسانيءَ سان ملي سگهيو ٿي. پانڌي واهي ڳوٺ جي ڀرسان پاڻيءَ جو هڪ چشمو به مليو آهي. جتان اتان جا باشندا پاڻي حاصل ڪندا هوندا ۽ ان ئي چشمي جي پاڻي تي گذر سفر لاءِ ٻني ٻارو ڪندا هوندا. ان چشمي مان نڪتل هڪ ڪٽي (واتر) جا نشان مليا آهن. جيڪو ڪٽيو چشمي مان نڪري آبادي لائق زمين کي پوک ڪرڻ لاءِ پاڻي پهچائيندو هو. پون وگياني ماهر فيڊن گهڻو اڳ ان چشمي جو جائزو وٺي ٻڌايو هو ته چشمو اڳ جيترو جالارو هو، هاڻي ايترو نه رهيو آهي.

پانڌي واهي وسنديءَ ۾ اسان کي ٻن قسمن جا گهر ملن ٿا. هن وسندي جا مرڪزي گهر جيڪي ننڍڙي ايراضيءَ ۾ پکڙيل آهن ۽ هڪ قدرتي مٿانهين دڙي تي آهن. انهن گهرن مان اندازو لڳائي سگهجي ٿو ته هيءُ گهر جيڪي مرڪز ۾ آهن، اهي ڳوٺ جي چڱي مڙس ۽ سندس عزيزن جا هوندا ۽ ان مرڪزي رهائشي ايراضيءَ جي چوڌاري پري پري تائين چوٽائي ڪن ميل ۾ اڪيلا گهر يا گهرن جا ميڙاڪا لڌا ويا آهن، جيڪي ٻئي قسم جي گهرن ۾ شامل آهن، جتان ڪافي انداز ۾ پڳل ٿانون، قيمتي چقمقي پهڻ جا اوزار مليا آهن. اهي گهر وسنديءَ جي هارين نارين ۽ مالونڊن جا هوندا. پانڌي واهي وسنديءَ جا رهواسي هاري ۽ مالدار هئا. پنهنجو گهڻو وقت مال چارڻ ۽ زراعت ڪرڻ تي صرف ڪندا هئا. (4)

هن وسندي جي ملڻ سان سنڌو ماڻھو جي قديم ڳوٺاڻي ثقافت تي وڌيڪ روشني پوي ٿي. ٻيو ته هيءُ هنڌ ان ڪري به اهم آهي جو هي ميسوپوٽيميا (عراق) سان ٿيندڙ واپاري رستي تي هيو ۽ واپاري قافلا هي وسندي لتاڙي مولا لڪ ذريعي ميسوپوٽيميا ويندا هئا.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Flame, Louis, “The Paleography & Prehistoric Settlement Pattern in Sind” (CA 4000-2000 B.C), A dissertation in South Asia Regional Studies, Pennsylvania, 1818, P-271
2. Majumdar, N.C, “Exploration in Sindh” P-94
3. See Majumdar & Flame
4. لئمبرڪ، ”سنڌ هڪ عام جائزو“ ص - 98-99
5. Panhwar, M.H, “Chronological Dictionary of Sind”

11. علي مراد

علي مراد جا قديم آثار دادو شهر کان 20 ميلن جي فاصلي تي ڏکڻ طرف مليا آهن. قديم آثارن جي ماهر مجمڊار

1928ع کان 1931ع تائين چوڪ چڪاس ڪري، هن علائقي ۾ علي مراد سان گڏ لوھري ۽ غازي شاھ وٽ پڻ ڪٽ واري زماني (Bronze Age) جي وسندين جا آثار ڳولي هٿ ڪيا. (1) هيءُ مڙئي وسنديون ان دور جي قديم ”وڻجاري وٽ“ تي آهن، جيڪا وٽ ڪوهستان منجهان ڏکڻ طرف هلندي منچر ڍنڍ کان 70 کن ميل پري ان هنڌ تائين وڃي ٿي، جتي نئن باران ميدان ۾ داخل ٿئي ٿي. مجمدار کي ان وٽ سان 12 کان 15 ميلن جي وٿي تي قديم لوڪن جون منزل گاهون مليون آهن. اهي مڙئي منزل گاهون پاڻيءَ جي چشمن ۽ نئين جي وهڪرن جي ويجهو مليون آهن. (2)

علي مراد جا قديم آثار، هڪ وارياسي ميدان ۾ ڌڙي جي صورت ۾ هٿ آيا آهن. جتان مجمدار کي ان دور جي ڪوه جا آثار پڻ مليا آهن. ڌڙي جي کوٽائي بعد هڪ ڪوٽ مليو آهي، جنهن جي ڊيگهه ۽ ويڪر 250 وال آهي. ڪوٽ جي اوساري ۾ 2 فوٽ ڊگها ۽ هڪ فوٽ ويڪرا ۽ 5 فوٽ ٿلهي پٿر ڪم آندا ويا آهن. ڪوٽ جو دروازو ڏکڻ طرف آهي. ڪوٽ جي اندر هڪ ڪوه ۽ ڪجهه گهرن جا نشان مليا آهن. (3)

علي مراد وٽ مليل ڪوٽ بابت ايج تي لئمبرڪ چوي ٿو ته علي مراد وارن اهو ڪوٽ پنهنجي بچاءَ لاءِ ٺاهيو هوندو. ڇو جو علي مراد جي منهن ۾ قوسي لڪ وٽ بلوچستان ۽ سنڌ جي وچ ۾ هڪ مکيه وٽ آهي. (4) ان ڪري اها ڳالهه يقيني آهي ته اهو ڪوٽ اتي جي باشندن پنهنجي بچاءَ لاءِ ٺاهيو هجي ته جيئن قوسي لڪ کان ايندڙ حملي آورن کان بچاءُ ڪري سگهجي.

هتان مليل نيڪرات جي ڳاڙهي سطح تي ڪارن چٽن سان چٽسالي ٿيل آهي. هن دڙي مان ملندڙ باقيات هوبهو هڙاپا مان ملندڙ باقيات جهڙي آهي. جيئن پير جي پنن جي نشانن وارا مٽيءَ جا ٿانون، پڪل مٽيءَ جا ٺهيل ڏانڊن جا پتلا، پٿر جا چاقو، ڪُٽ يا ٽامي جي پينل پاسن واري ڪهاڙي ۽ عقيق جا مڻيا. (5) اهي سڀ مليل شيون هن بستيءَ جو هڙاپا ۽ موهن جي دڙي جي رهواسين سان گهاٽو تهذيبي واسطو ڏيکارين ٿيون. (6) ماهرن هن بستيءَ کي سنڌو ماٿر جي شهري تمدن جي هڪ اهم بستي قرار ڏنو آهي، جيڪا ڪُٽ واري دور جي هڪ وڏي آبادي هئي. (7)

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Majumdar, N.G, “Exploration in Sind”, P-90-91
2. لئمبرڪ، ”سنڌ هڪ عام جائزو“ ص- 95
3. صديقي، ”سنڌو ماٿر جي سڀيتا“ ص- 54-55
4. لئمبرڪ، ساڳيو، ص-143
5. صديقي، ساڳيو، ص-54-55
6. Flame, Louis, 1881, P-274
7. Sorly, “Sind Gazetteer”, P-112

12. ڊرپ ڏيٽڙي

سنڌ ۾ سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن جي دور جي هڪڙي وسندي ڊرپ ڏيٽڙي ضلعي سکر ۾ آثار قديمه جي ماهرن کي ملي آهي. (1) هيءَ وسندي سکر شهر جي اتر اوڀر ڪنڊ تي گهاگهر-هاڪڙو درياھ جي ڦٽل وهڪري جي ساڄي پاسي ڪپ تي ڳوٺ يارو لنڊ ۽ صاحب خان لنڊ جي وچ ۾ آهي. (2)

هيءُ ڦٽل شهر زمين کان 100 فوٽ کن اتاهين جڳهه تي آهي ۽ ان جو مٿاڇرو اڌ چورس ميل کن ٿيندو. جيڪو سڄو نيڪرات سان ڍڪيل آهي. هيءُ وڏي ايراضي وارو شهر واريءَ هيٺان لڪي ويو آهي. هن وسندي جي ڏکڻ - اوڀر واري پٽ تان هڪ ڪوه لڌو ويو آهي. جيڪو زمين جي مٿاڇري کان ڪي چار فوٽ هيٺي زمين ۾ پوريل آهي. اهو ڪوه گهيري ۾ پنج فوٽ کن آهي. پر پاسن جي هر قطار ۾ رڳو 9 سرون اٿس، جيڪي سڀ هڪ ئي ڪاڇي ۽ قالب جون نه آهن. اهي سرون آڏيون گولائي ۾ لڳل آهن ۽ پاسي کان ڏسڻ تي ونگ جو ڏيک ڏين ٿيون. اوساري جو هيءُ نمونو موهن جي دڙي جي انيڪ ڪوهن جي اوساريءَ کان ٻنهي نيارو آهي. (3) هن وسنديءَ جي اتر اوڀر ڪنڊ ۾ چئن ميلن جي فاصلي تي سنڌو سڀيتا جو هڪ ٻيو ماڳ ونجهڙوٽ مليو آهي.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. لئمبرڪ، ”سنڌ هڪ عام جائزو“ ص-146

2. ساڳيو، ص-170

3. ساڳيو، ص-146-147

13. ٿيڙ

ٿيڙ، اتر سنڌ ۾ تعلقي روهڙي، ضلعي سکر جي ڀرسان هڪ سنڌو سڀيتا جو ماڳ آهي. هيءَ بستي ممڙي کان 3 ميل اوڀر ۾ هڪ واهيءَ وٽ آهي، جيڪا ريڻي نديءَ ڏي وڃي ٿي. ٿيڙ، سنڌو تهذيب جو تمام ننڍڙي پکيڙ، اٽڪل هڪ ايڪڙ کن ايراضيءَ وارو ماڳ آهي. هن دڙي جو مٿاڇرو نيڪرات سان ڀريل آهي. جن ۾ چقمقي پھڻ جي ڌار وارا اوزار ۽ نڪر جا تنگر ٿانون به اچي وڃن ٿا. کوٽائي ۾ هڪڙي جاءِ جي پٽ به نڪتي آهي، جيڪا پکين سرن جي ٺهيل آهي. (لئمبرڪ، ”سنڌ هڪ عام جائزو“ ص-147)

14. لکمير جي ماڙي

لکمير، نئنگ جي ڀرسان تعلقي سيوهڻ ضلعي دادو ۾ آهي. جتان سنڌو سڀيتا جي دور جا قديم آثار مليا آهن. لکمير جي ماڙي جا قديم آثار پٽ کان اٽڪل 60 فوٽ اتانھان آهن. مٿاڇري تي وڏين گنل کاڌل اوسارين جا نشان مليا آهن. جن جي چوڌاري پٿرن جا ڍڳ سٿيا پيا آهن. (1) جڏھن ته ٽڪريءَ جي پاڙ ۾ هڪ ٻئي جي پاسي ۾ پھريدارن، خادمن جي ڪوئين ۽ جاين جا آثار نظر اچن ٿا. هي ماڳ هڙاپا دور جي شھري تمدن سان واسطو رکندڙ نظر اچي ٿو. هتان ليندڙ ٿانون ۾ ڳاڙهي تي ڪاري چٽساليءَ وارا ٿانون، چقمقي پھڻن وارا اوزار هٿ آيا آهن. (2)

هي وسندي به پاڻي جي سهولت جي لحاظ کان هڪ جالاري چشمي ڀرسان آهي. ان چشمي ۾ پاڻي جي حفاظت لاءِ چوڌاري بنا ڏنل آهن. (3)

حوالا ۽ سمجھاڻيون

(1) لئمبرڪ، ايڇ. ٽي، ”سنڌ- هڪ عام جائزو“ ص-100-101

(2) Mujumdar, 1984, P-88

(3) لئمبرڪ- ساڳيو ص-100-101

ڪائي بني جا قديم آثار دادو ضلعي جي تعلقي
 سيوهڻ ۾ ڪائي ڳوٺ ويجهو، ڪائي ماڻھو جي ڏکڻ اولھ
 حصي ۾ آھن. هيءُ سنڌو سڀيتا جي دور جو هڪ وڏو ڳوٺ
 آهي. ڪائي جي ڀرسان پڻ هڪ وڏو پاڻي جو چشمو مليو آهي.
 جتان ڪائي وارا نه صرف پيئڻ جو پاڻي پر بني ٻاري لاءِ پڻ
 پاڻي حاصل ڪندا هئا. ڇو جو ڪائي ڀرسان جيڪو چشمو
 مليو آهي، ان تي هڪ چڱي پلي ڳوٺ جي پورائي لاءِ فصل
 ڪري سگهجي ٿو. (1)

ڪائي بني جي وسنديءَ کان ڪجهه وال ڀرتي اڀيءَ
 لاهيءَ وارن پاسن سان هڪڙي چٽري مٿاڙ واري ٽڪري آهي.
 جنهن تي هڪ ڪوٽ اڏيل آهي. لئمبرڪ جي چوڻ موجب ته
 ان زماني ۾ ڪائي جا رهاڪو مصيبت وقت ڪوٽ ۾ وڃي
 پناهه وٺندا هئا. ڪائي بني قد ۾ گهڻي ننڍي آهي، پر پکيڙ ۾
 ميري ۽ لڪمير جيتري آهي.

هتي ڀنگار واري دور جي ٺڪراٽ به عام جام نظر
 اچي ٿي. فلیم ان بابت چيو آهي ته ڪائي بني جو ڪنڀارڪو
 هنر آمري دور سان واسطو رکندڙ آهي. (2)

حوالا ۽ سمجهاڻيون

(1) ليمبرڪ، ”سنڌ- هڪ عام جائزو“ ص-100

(2) Flame, Louis “The Paleography & Prehistoric Settlement
 Pattern in Sind” 1881, P-292

16. لنڊي بني

لنڊي بني، دادو ضلعي جي تعلقي سيوهڻ ۾ ننگ نئن جي ساڄي ڪپ تي (اوپر طرف) بدو رينج ويجهو، ننگ ڳوٺ کان ڏکڻ اوڀر طرف 2 ڪلوميٽرن جي پنڌ تي آهي. هن تاريخ کان اڳ جي ماڳ جي اصلي بناوت گهڻي وڌيڪ چٽي آهي. اهو مخروطي دڙو، هڪ ٻئي مٿان ٽن پٿرائن پتين يا ٿلهن سان وڪوڙيل آهي ۽ چوٽي تي ماڙي جا نشان اٿس. ان مان لڳي ٿو ته ان تي ڪو ڪوٽ نه پر ميسوپوٽيميا جي اهرام جي صورت جهڙي ڪا عبادت گاهه هئي. هتي ساڄي پاسي جيڪو ٽڪر جو ويڪرو ڇيٽرو ٽڪر آهي، سو مکيه رهائشي ايراضي لڳي ٿو. ڇو ته اهو پهڻ، ٺڪرائن، ڀڳل ٿانون ۽ چقمقي پهڻ جي ڌڪيل ٽڪرن سان اصل ڪارو لڳو پيو آهي. سو ان هنڌ جي عام بيهڪ ۽ بناوت ڏٺي بنيءَ سان مشابهت رکي ٿي. مڪاني عقيدو آهي ته لنڊي بني جون پتيون بچاءَ لاءِ ڪنيون ويون هيون. (لئمبرڪ - ص 101)

17. ليمون جوڻيجو

ليمون جوڻيجي جا قديم آثار اتر سنڌ ۾ شڪارپور کان 40 ميل الهندي طرف آهن. (1) هي تاريخ کان اڳ جي دور جي رهواسين جو قتل شهر سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن سان واسطو رکندڙ آهي. هن دڙي جي نشاندهي ۽ تصديق آثار قديم جي ماهر اين جي مجمدار ڪئي آهي. (2) هن بستي مان موهن جي دڙي ۽ هڙاپا مان ملندڙ ٿانون ۽ اوزارن جهڙيون شيون مليون آهن.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

(1) پيرومل، مهر چند آڏواڻي، ”قديم سنڌ“ ص-76

يا مولائي شيدائي، ”تمدن سنڌ“ ص-11-12

(2) Majumdar, N. G “Exploration in Sind”, Archaeological Survey of India No: 48

18. غازي شاه

غازي شاه جا قديم آثار ضلعي دادو ۾ ٽنڊو رحيم خان کان ڏکڻ اوڀر 6 ڪلو ميٽرن تي پٽ رينج جي پيرانديءَ کان اتر اوڀر پير غازي شاه کان 2 ڪلوميٽر اوڀر طرف آهن.

قديم آثارن جي ماهر مجمدار 1928ع کان 1931ع تائين جاچ پڙتال ڪري، جيڪي سنڌو سڀيتا جي ڪٽ واري دور جا شهر ۽ ڳوٺ ڳولهي هٿ ڪيا، انهن مان غازي شاه پڻ هڪ

آهي. (1) هي سنڌو سڀيتا جي ڳوٺاڻي ثقافت ۽ شهري تمدن جو گڏيل هنڌ آهي. جتان اسان کي رهائش جا 2 تهه مليا آهن. (2) هڪ شروعاتي تهه، جيڪو ڳوٺاڻي ثقافت وارن جو هيو ۽ ان بعد ٻيو مٿيون تهه شهري تمدن جي دور سان واسطو رکندڙ آهي.

هن آثار جي شروعاتي تهه مان اسان کي اوائلي انساني ڏندن، سندن ڪرت ۽ مشغولي جا نشان مليا آهن. هيٺين تهه مان اسان کي ڪي به تعميراتي جايون يا گهر نه مليا آهن. پر صرف اتي رهندڙن جي استعمال جا اوزار ۽ ٿانون مليا آهن. (3) جنهن مان اندازو لڳائي سگهجي ٿو ته هتي جا پهريان آبادڪار سرن سان اڏاوتون ڪو نه ڪندا هئا، پر ڪڪن ۽ ڪانن جي لائينن ۽ ڇپرن ۾ رهندا هئا.

جڏهن ته آخري مٿئين تهه جا رهندڙ ڪاپر استعمال ڪندا هئا ۽ اڳين کان وڌيڪ متمدن زندگي گذاريندا هئا. دڙي جي کوٽائي مان ڏاند جا مجسما، جابلو پڪرن جون تصويرون، ڦٽين جا مختلف نمونا ۽ ٻئي هار سينگار جو سامان مليو آهي. هتان جا ماڻهو ريون، پڪريون، رڇ ۽ گڏهه ڌاريندا هئا.

مجمدار کي هتان جيڪي ٿانون مليا آهن، تن تي ڳاڙهي مٿان ڪاري چٽسالي ٿيل آهي. ڪن ٿانون تي ڍڳي جي مورت آهي. اهڙيون ساڳيون ڍڳي جون مورتون نال منجهان به مليون آهن. ان کان سواءِ مور جو استعمال به گهڻي ڀاڱي ٿيل آهي. پپر جي پن جو به جام تصويرون مليون آهن. (4)

حوالا ۽ سمجهاڻيون

- (1) Majumdar, N.G, “Exploration in Sind” P-85
- (2) لئمبرڪ، ايڇ. ٽي، ”سنڌ- هڪ عام جائزو“ ص-142
- (3) Sorely, H.T, “Gazetter of Sind” P-112
- (4) Flame, Louis, “The Paleography & Prehistoric Settlement Pattern in Sind”, P-281

19. نارو وارو دڙو

سنڌو سڀيتا جي وارثن جي هي بستي ضلعي خيرپور جي ٽنڊي مستي خان اسٽيشن جي اوڀر ۾ ٻن ميلن جي فاصلي تي آهي. هن بستيءَ کي 1935ع ۾ قديم آثارن جي هڪ ماهر پنڊت ماڌو سروپ ڳولهي لڌو. (1) جتي کيس ڪيترائي واري جا دڙا مليا. جن مان ڏکڻ اوڀر ڇيڙي وارو دڙو ”نارو وارو دڙو“ آهي. (2) جيڪو سنڌو سڀيتا جي ڳوٺاڻي ثقافت وارن رهواسين ۽ ان کان پوءِ شهري تمدن جي وارثن جو گڏيل هنڌ آهي. (3) هتان جي رهواسين جا کوٽج جي باشندن سان گهرا لاڳاپا هيا، کوٽج جي وارا قديم آثار هن بستي کان 7 ميل اتر اولهه ۾ آهن.

نارو جي دڙي مان مليل برتن تمام سٽريل قسم جا نظر اچن ٿا. جن جي جوڙجڪ اعليٰ قسم جي ۽ انهن تي ٿيل

چٽسالي، سندن فن جي پختگيءَ جو اعليٰ ثبوت آهي. (4) هن دڙي جي کوٽائي مان مليل شيون، کوٽڙجي ۽ موهن جي دڙي مان مليل شين سان ڪافي مشابهت رکن ٿيون. هتان ملندڙ زيورن ۾ هٿن جون منڊيون وغيره موهن جي دڙي مان مليل زيورن سان مشابهت رکن ٿيون. دڙي جي کوٽائي مان قديم آثارن جي ماهرن کي ٻارن جا رانديڪا، ڍڳي گاڏيون، چوڙيون ۽ ٻئي هار سينگار جي سامان سان گڏ بهترين قسم جي نڪر جا ٿانون مليا آهن. (5) ماهرن هن دڙي مان هڪ انساني هڏائون پڇرو به لڌو آهي.

نارو وارو دڙو، سنڌو سڀيتا جي ڳوٺاڻي ثقافت ۽ شهري تمدن جي مليل جليل دورن جو هڪ بهترين سنگم آهي.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

- (1) Pithawalla, “Historical Geography of Sind”, P-166
- (2) Exploration at Naru Waro Daro, Archaeological Deptt: of Pakistan, 1964- vol: 1
- (3) Flame, Louis, “The Paleography & Prehistoric Settlement Pattern in Sind” — P — 941
- (4) Pithawala, P-166
- (5) Pithawala, P-167

20. ڏنپ بني

ڏنپ بني جا قديم آثار دادو ضلعي ۾ جهانگارا ڳوٺ کان 10 ڪلوميٽر ڏکڻ اولهه ۾ آهن. هتان قديم آثارن جي ماهر فليم ۽ مجمدار کي تماڙ جڳهه جا نشان هٿ آيا آهن. جنهن جي لاهيءَ کان پتين جا نشان موجود آهن. جڏهن ته ڏاکڻين طرف هڪ ڏاکڻ جا نشان مليا آهن. هن جي هيٺيان ڏکڻ، اوڀر ۽ اتر کان پيڙهه جي پتين جا نشان مليا آهن. جنهن مان گهرن جي ڪمرن جي نشاندهي ٿئي ٿي. مجمدار بني جي کوٽائي دوران هڪ انساني ڍانچو ڳولي هٿ ڪيو. هتان ملندڙ ٿانون آمري ۽ هڙاپا جي دورن سان واسطو رکي ٿا. جنهن مان معلوم ٿئي ٿو ته هيءُ ماڳ ڳوٺاڻي ثقافت سميت شهري تمدن واري دور سان به واسطو رکي ٿو.

21. ديهه ماڙي صابري

ديهه ماڙي صابري جا قديم آثار ضلعي نواب شاهه ۾ ڳوٺ نواز ڏاهري ڀرسان آهن. هي ماڳ هڙاپا دور سان واسطو رکي ٿو. هتان ملندڙ شين ۾ ڪاري تي ڳاڙهي چٽ وارا ٿانون، ٺڪر جو ڍڳو، تنگر سامان جا ٺڪر شامل آهن.

22. ڏيسوئي

هيءُ ماڳ دادو ضلعي ۾ ٿاڻي بولا خان کان اٺ ڪلو ميٽر اتر اوڀر تي ڏيسوئي نئن ويجهو آهي. هي ماڳ ٽراڪٽو آهي. پٿر جي ڪپڇي ۽ وٿون جا بجا پڪڙيل آهن. هتان ملندڙ سامان ۾ تنگر ٿانو، نڪر ۽ ٽامي جا چوڙا، ڪٺ جو وٽ، ننڍڙا نڪر جي گاڏڙن جا ٽڪر، ٻه سو گول ۽ ٻه ڇهنبارا نڪر جا ڳوڙها به لڌا ويا آهن. اهڙا ڳوڙها ٿاڻي بولا خان جي ٻين ماڳن تان به لڌا ويا آهن. مجمدار ۽ فليم جي راءِ موجب هي ماڳ هڙاپا دور سان واسطو رکي ٿو.

23. الهه ڏنو

قديم آثارن وارو هيءُ هنڌ ڪراچي کان 32 ڪلوميٽر اتر اوڀر طرف آهي. هن ماڳ تان ٽن دورن جا آثار مليا آهن. هي ماڳ سنڌو سڀيتا جي دور سان واسطو رکندڙ آهي.

ماهرن هن وسطيءَ ۾ چئسالي سان گڏ سادا ٿانون به لڌا آهن. الهڏني جي ڀتين ۾ پٿرن سان گڏ ڪڇيون سرون به استعمال ٿيل آهن. کوٽائي مان سون ۽ چاندي به هٿ ڪئي وئي آهي.

24. عاملاڻو

عاملاڻي جا قديم آثار ڪراچيءَ کان اٽڪل 34
ڪلوميٽر اتر اولهه طرف مول ۽ ملير نئن جي سنگم تي آهن.
هي بستي 91 ميٽرن اندر ڦهليل آهي. اهڃاڻ تراڪڙا آهن، ماڳ
سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن سان واسطو رکندڙ آهي.

25. عارب جو ٿاڻو

عارب جي ٿاڻي جا قديم آثار ضلعي دادو ۾ شاهه جو
ڪوٽڙيو کان اٽڪل 5 ڪلوميٽر ڏکڻ طرف ناريٽڙو جبلن جي
پيرانديءَ ۾ آهن.

لئمبرڪ کي هن بستي مان تامي جون چيٽيون هٿ
آيون آهن. اين جي مجمدار، هن بستيءَ کي سنڌو سڀيتا جي
شهري تمدن جي رهواسين جو وڻاڻ ٻڌائي ٿو.

26. شاهه جو ڪوٽڙو

هيءُ ماڳ دادو ضلعي ۾ ڪجور کان 7 ڪلوميٽر ڏکڻ
اوپر طرف باران نئن جي اوڀر کاٻي پاسي واقع آهي. هوٽياڻو
جبل کان هڪ نڪرندڙ چشمو ماڳ جي ڀرمان لنگهي ٿو. هن

قديم آثار جي مٿاڇري تي پت جا آثار نظر اچن ٿا. هتان ليندڙ
ٿانون جو نمونو ڏکڻ بلوچستان جي قديم ماڳن ڪلي ۽ ميهي
مان به لڌو ويو آهي. هتان مليل ٿانون تي ڪجي جو وڻ ۽
ٻڪرن جا چٽ به ٿانون تي چٽيل آهن. جنهن مان ظاهر ٿئي ٿو
تہ هتان جا ماڻهو ٻڪريون ڌاريندا هئا ۽ ان دور ۾ سنڌ ۾
ڪجي پوکي ويندي هئي.

27. ٻانڌڻي

ٻانڌڻي جو قديم ماڳ دادو ضلعي ۾ ٻانڌڙي نئون
ويجهو ٻانڌڻي ڳوٺ ڀرسان آهي. دڙو اتر کان اتانهون ۽ ڏکڻ
کان تراڪڙو آهي. مجمدار هن قديم ماڳ جي کوٽائي ڪرائي،
جتان پٿر جون پٽيون مليون آهن. قديم آثار مان ملندڙ ٿانون،
هن ماڳ جو آمري ثقافت (ڳوٺاڻي ثقافت) سان ڳانڍاپو
ڏيکارين ٿا.

هن ماڳ تان ملندڙ باقيات ۾ ٻه رنگا سنهڙي چادر وارا
ٿانون ۽ چقمقي پٿر جا اوزار شامل آهن. ٿانون تي ڳاڙهي ۽
ناسي رنگن جا چٽ چٽيل آهن، جڏهن تہ انهن جو تهه پيلو
آهي.

28. چؤنرو

چؤنرو جا قديم آثار دادو ضلعي ۾ ٻاندڙي نئن جي ڏکڻ طرف آهن. هي ماڳ مخروطي دڙي ۽ هڪ هيٺاهين وسندي تي ٻڌل آهي. هتان مجمدار کي کوٽائي دوران پٽيون مليون آهن. هي ماڳ ڳوٺاڻي ثقافت واري دور سان واسطو رکندڙ آهي. هتان ڳاڙهي ۽ ڦڪي رنگ جا ٿانون لڌا ويا آهن. جيڪي هن کان اڳ آمري مان ملي چڪا آهن. جن تي چاڪليٽي ڦڪي رنگ سان چٽسالي ٿيل آهي. ٿانون چڪ تي ٺاهي پڇايا ويا آهن. هن آثار مان ليمبرڪ کي هڪ چقمقي پهڻ جو ڪپ هٿ آيو آهي، جيڪو 5 انچن کان وڌيڪ ڊگهو آهي.

29. ڍال

ڍال بني جا قديم آثار لڪي جبلن جي اولهه طرف ضلعي دادو ۾ آهن. هن قديم بستيءَ جو نشان هڪ ٽڪنڊي جي صورت ۾ موجود آهي. ٽڪنڊي جو ننڍي ۾ ننڍو حصو اتر واري پڇڙي آهي ۽ اتر واري پڇڙي تي ميدان هڪ مخروطي دڙي جي صورت اختيار ڪري ٿو. هن قديم آثار جو واسطو سنڌو ماڻھو جي ڳوٺاڻي ثقافت سان گڏ شهري تمدن واري دور سان به آهي. هتان مجمدار کي جتي آمري دور جا سنڀا ٿانون مليا آهن، اتي ٽڪر جي چوٽيءَ تي ڪٺ جي دور جي عمارتن

جا آثار نه نظر آيا آهن. هتان ملندڙ شين ۾ چٽسالي ٿيل ٿانون،
نڪر جا چوڙا، اسٽينڊ تي ڊش ۽ تنگر ٿانون شامل آهن.

قديم آثارن جي ماهر مجمدار کي اوڀر واري اڌ مان
پتين جي پيڙهه وارا پٿر نظر آيا. جڏهن ته فليم کي بنيءَ جي
اولهه واري پاسي کان هڪ گولائين پٿرائين اڏاوت جا آثار مليا
آهن.

30. ڏيجيءَ جي ٽڪري

هيءُ قديم آثارن وارو ماڳ خيرپور ضلعي جي ديهه
چونئرو ۾ آهي. 1938ع ۾ هڪ ماهر وٽس هيءُ ماڳ ڳولي
هٿ ڪيو. جيڪو ڇن واري پٿر جي ٽڪريءَ تي آهي ۽ آس
پاس واري ميداني علائقي کان اٽڪل 12 ميٽر مٿي آهي ۽
شڪل ۾ چوڪنڊو آهي.

وٽس جي راءِ موجب هن وسنديءَ جا 4 کان 5 تهه آهن.
مٿيون تهه سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن سان واسطو رکندڙ
آهي. جڏهن ته هيٺين تهه جو واسطو ڳوٺاڻي ثقافت واري دور
سان آهي. هتان ڪجهه اهڙيون باقيات مليون آهن، جن جهڙيون
هن کان اڳ ڪوٽڏيجي سميت راجستان واري قديم ماڳ
ڪالي بنگن مان هٿ آيون آهن.

31. گورنڊي

گورنڊي وارو قديم ماڳ دادو ضلعي ۾ نئنگ کان 13
 ڪلوميٽر اتر طرف آهي. هيءُ ننڍڙو دڙو اٽڪل اڍائي ميٽر
 اوچو آهي. قديم آثارن جي ماهر اين جي مجمدار هن ماڳ جي
 چوڪ چڪاس ڪندي ٻڌايو آهي ته سمورو علائقو پٿر جي
 ڪپڇين ۽ ٿانون سان ڀريل آهي. سندس ڀرسان هڪ پاڻيءَ جو
 چشمو آهي. جتان هتان جا رهواسي پيئڻ ۽ زراعت ڪرڻ لاءِ
 پاڻي استعمال ڪندا هئا. هتان نڪر جو ڍڳو، چوڙا، سڀين جا
 چوڙا، عقيق جو مٽڪو ۽ ڪوپر جي منڊي وغيره مليا آهن.
 قديم آثارن جي ماهرن موجب هيءُ ماڳ شهري تمدن ۽
 ڳوٺاڻي ثقافت وارن دورن سان واسطو رکندڙ آهي.

32. حسن علي

حسن عليءَ جا قديم آثار ڪراچي کان ساڍا پنجويهه
 ڪلوميٽر اتر اوڀر طرف، سپر هاءِ وي تي آهن. هيءُ ماڳ
 ميداني علائقي کان 3 ميٽر مٿانهين جڳهه تي آهي. هتان پتين
 جي پيڙهه جا نشان مليا آهن. قديم آثارن جي ماهر فليم موجب
 هڪ بستي هڙاپا دور يعني شهري تمدن سان واسطو رکندڙ
 آهي.

33. جهڪڙ

هيءُ ماڳ منو ديرو لڳ لاڙڪاڻي کان 9 ڪلوميٽر اولهه طرف آهي. لاڙڪاڻي کان وارھ ويندي روڊ جي اترين طرف نظر اچي ٿو. تاريخ کان اڳ واري دور ۾ هيءُ وسندي سنڌو درياھ جي کاٻي ڪپ تي هئي. جهوڪر (جهڪڙ) جا قديم آثار بن حصن ۾ ورهايل آهن. دڙو ’اي‘ 17 فوٽ اوچو آهي ۽ دڙو ’بي‘ 63 فوٽ اوچو آهي. دڙو بي سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن واري دور کان پوءِ واري زماني سان واسطو رکي ٿو. جڏهن ته دڙي ’اي‘ جا هيٺيان تهه، موهن جي دڙي جي دور سان واسطو رکن ٿا. دڙي اي جا 3 تهه آهن. مٿيون تهه انڊو-ساساني دور سان واسطو رکي ٿو. جڏهن ته ان جا هيٺيان ٻه تهه سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن سان واسطو رکن ٿا. جڏهن ته ڊاڪٽر رفيق مغل چوي ٿو ته دڙي جي هيٺين تهه جو به سنڌو تهذيب سان واسطو آهي.

34. جهانگارا

هيءُ ماڳ دادو ضلعي ۾ جوهي کان سيوهڻ واري رستي تي جهانگارا ڳوٺ کان اٽڪل 2 ميل پري ڏکڻ طرف موجود آهي. دڙا اٽڪل 17 فوٽ اوچا آهن. چوڪ چڪاس دوران دڙن تي چن جي پٿر واريون ڪپڇيون، چقمقي پرد، خاڪي ٿانون جا پرزا تڙيل پڪڙيل مليا آهن. نڪر سادا ۽ بنا چٽساليءَ جي آهن. هتان مليل ٿانون جا ڪجهه نمونا موهن جي دڙي واري استوپا ڀرسان به مليا آهن. هتان ٿامي جي هڪ چيڙي ۽ هڪ آر به لڌي آهي. ان کان سواءِ انساني مٽي جو هڏو ۽ جانورن ۾ پڪرين جا هڏا وڌيڪ مليا آهن. هيءُ وسندي هڙاپا دور (شهري تمدن) جي آخري دور جي آهي.

35. ڪرچات

ڪرچات جو قديم ماڳ دادو ضلعي ۾ کيرٿر ۽ ڪيلرو جبلن جي وچ ۾ ڪرچات ڳوٺ ويجهو آهي. هن دڙي جي آسپاس ۾ ٽي چشما وهن ٿا. هتي ٺهيل عمارتن جي بنياد ۾ هڪ پيلي رنگ جو وارياسو پٿر به استعمال ٿيل آهي. هتان ملندڙ باقيات ۾ ڪاري رنگ تي ڳاڙهي چٽسالي وارا ٿانون، نڪر جي ڪيڪن جا ٽڪرا، چقمقي اوزار شامل آهن. هتان مختلف قسمن جا مڻڪا به لڌا ويا آهن. جيڪي لاجورد، استينائيٽ ۽ نڪر جا آهن. هتي جي ٿانون تي ٿيل چٽسالي ۽ رنگ نهايت سهڻا آهن. چٽن ۾ ڪڇيءَ جا وڻ، جابلو پڪر،

اڪين جهڙا نمونا، پڪين جا مٿا شامل آهن. مجمدار موجب هيءَ وسندي سنڌو تهذيب جي شهري تمدن، جڏهن ته فليم موجب ڳوٺاڻي ۽ شهري تمدن جي گڏيل آبادي آهي.

36. ڪجور

ڪجور جا قديم آثار به دادو ضلعي ۾ ڪرچات کان 9 ڪلوميٽر پري ڏکڻ اوڀر طرف آهن. هتان قديم آثارن جي ماهرن کي ڀتين جا نشان مليا آهن. جن جو بنياد ڪاري پٿر ۽ ڪڪرين تي ٻڌل آهي. هتان ملندڙ ٿانون ۾ سڌي ڳچي وارن باسٽن جا ٽڪر عام جامر آهن. چٽسالي به رنگي آهي. ٿانون تي ڳاڙهسرو ناسي رنگ ۽ هڪو ڦڪو ۽ ڪارو رنگ ٿيل آهي. هتان مجمدار کي ٺڪر جو هڪ ٻن ڪنڊن وارو مٽڪو، جيڪو اُڪر سان آهي، مليو آهي. هتان ملندڙ باقيات جو ڳوٺاڻي ثقافت سان واسطو آهي.

37. لڪيو (پير لاکو)

دادو ضلعي جي ڳوٺ شاه حسن کان 9 ڪلوميٽر اتر ڏکڻ ۾ لڪيو جا قديم آثار مليا آهن. قديم آثارن واري ماهر مجمدار هن ماڳ جي کوٽائي ڪرائي. هن ٻه ڪڏون ٻن ڪلوميٽرن تائين کوٽرايون. هن بستي مان ڳاڙهي تر تي

ڪاري چٽسالي ٿيل ٺڪر جا ٿانو، ٺڪر جون ٺهيل ماتا ديويون، ڍڳي جون مورتيون، ٺڪر جا ڪنگڻ، موتي، رانديڪا، چقمقي پرد، استيتائيت موتي مليا آهن. مجمدار کي هن ماڳ تان اهڙا به ٿانون مليا آهن، جيڪي بنا چٽسالي ٿيل سادا آهن. هتان مليل ماتا ديوي جهڙيون مورتيون، هن کان اڳ ڪلي ۽ ميهي مان به مليون آهن.

38. لوھري

هي ماڳ دادو ضلعي ۾ منڇر ڍنڍ ڀرسان آهن. هي ڌڙو آس پاس واري ميداني علائقي کان اٽڪل هڪ ميٽر مٿانهون آهي. مجمدار به ميٽر مٿاڇري کان هيٺ ڪوٽائي ڪرائي، پر پاڻي نڪرڻ سبب اها اڌ ۾ رهجي وئي. هتان ملندڙ ٿانون مان ٽن دورن جي نشاندهي ٿئي ٿي. هڪڙا ٿانون، آمري واري دور سان واسطو رکن ٿا، ٻيا گڏيل آمري-هڙاپا دور جا آهن ۽ ٽيان آخري هڙاپا دور سان واسطو رکن ٿا. جنهن مان معلوم ٿئي ٿو ته هي ماڳ ڳوٺاڻي ثقافت کان شهري تمدن جي آخري دور تائين آباد رهيو. مجمدار کي هتان مستطيل ۽ چورس ڪمرن جا نشان مليا آهن. ڪيترن اڏاوتن جي پيڙهه ۾ وڏا وڏا پٿر استعمال ٿيل آهن. هڪڙي تهه مان هڪ گهر چڱي حالت ۾ نظر آيو آهي، جيڪو چئن ڪمرن، ٻن ڪوئين ۽ هڪ وړاندي تي ٻڌل آهي.

هتان مليل باقيات ۾ پنج نڪر جا متڪا اُڪر ٿيل، ٻن
جانورن جون مورتيون، ٽامي جا زيور شامل آهن. هتان مليل
ٿانون جو رنگ ڦڪو يا هلڪو ڳاڙهو آهي. نڪر جي ٿانون جو
تر سنهڙو آهي. مٿن چٽسالي لاءِ ڳاڙهو، ناسي ۽ چاڪليتي
رنگ استعمال ٿيل آهي.

39. ليلان جي ماڙي

ليلان جي ماڙي جا قديم آثار ڳوٺاڻي ثقافت سميت
شهري تمدن واري دور سان واسطو رکندڙ آهن. هي آثار مولا
۽ قوسي لکن جي وچ ۾ کينجي نئن تي کير ٿر جي ٻاهرين
قطار تي واقع آهن. هتان جي رهواسين هي بستيءَ هڪ
چشمي جي ويجهو آباد ڪئي هئي.

40. لوهم جو دڙو

لوهم جو دڙو پيارو ڳوٺ اسٽيشن کان 35 ميٽر اتر
طرف دادو ضلعي ۾ آهي. هي دڙو هڪ پراڻي درياھي
وهڪري تي آهي. مجمدار کوٽائيءَ دوران هتان موهن جي
دڙي يعني شهري تمدن ۽ ان کان پوءِ واري دور جيڪو جهڪڙ
دور ڪوٺجي ٿو، ان جا آثار ڳولي لڌا آهن. هتان ملندڙ ٿانون
تي هلڪو ڳاڙهو رنگ ٿيل آهن، جنهن مٿان ڪاري چٽسالي

ٿيل آهي. چٽسالي وارن نمونن ۾ جاميٽري جا نمونا، اڏندڙ پڪي، ٻوٽا، پپر جا وڻ، ڦٽي جهڙيون شاخون شامل آهن. هي ٿانون دڙي جي هيٺين ته مان لڏا ويا آهن. جڏهن ته مٿئين ته مان مليل ٿانون جهڪڙ دور سان واسطو رکندڙ آهن. ٻنهي تنهن مان ڊگهي جون مورتيون، نڪر جا چوڙا ۽ رانديڪا پڻ مليا آهن. مجمدار کي هتان مليل باقيات ۾ عقيق، استيتائيت جا مٽڪا ۽ موتي، تور جا وٽ، ٽامي جو چاقو، نيزو، پھڻن جي ڌار وارا اوزار ۽ موهن جي دڙي جون مھرون مليون آهن.

41. اورنگي

هي قديم ماڳ ڪراچي ۾ منگهو پير جي ستين ميل جي پٿر کان ڏيڍ ڪلوميٽر اولهه طرف آهي. مجمدار کي چوڪ چڪاس دوران هتان جابجا ٺڪريون مليون آهن ۽ چقمقي پھڻ جي ڌار وارا اوزار به مليا آهن. هي ماڳ تاريخ کان اڳ جي دور سان واسطو رکي ٿو. جتي کوٽائي نه ٿي سگهي آهي.

42. عثمان جي بني

هي قديم ماڳ عرب جو ڳوٺ کان 1 ڪلوميٽر ڏکڻ طرف باران نئن جي اوڀر واري ڪپ تي واهي ڳوٺ ڀرسان آهي. ماڳ جي کوٽائي دوران هتان 2 فوٽ هيٺ ڪمرن جا آثار

نظر آيا آهن. سٺ کان وڌيڪ وڻون هتان لڌيون ويون. هتان
مليل ٿانون تي ٻن رنگن سان چٽ چٽيل آهي، جن جون
ڳچيون گهڻي ڀاڱي سڌيون آهن. مجمدار کي چوڪ چڪاس
دوران پهڻن جا تيز اوزار مليا آهن. جڏهن ته ڪوٽائي دوران
سامونڊي گجي پڻ هت آئي آهي.

43. پئي جو ڪوٽڙيو

پئي جو ڪوٽڙيو، راڄو ديرو کان 10 ڪلوميٽر ڏکڻ
طرف آهي. هتان قديم آثارن جي ماهرن کي جيڪي ٿانون مليا
آهن، تن جو واسطو آمري ۽ هڙاپا دور سان آهي. جنهن مان
معلوم ٿيو آهي ته هيءُ ماڳ ٻنهي دورن يعني ڳوٺاڻي ثقافت
۽ شهري تمدن ۾ آباد هيو.

44. پوکراڻ

هن قديم ماڳ مان ملندڙ باقيات جو واسطو آمري جي
وائلي تهن مان نڪرندڙ ٿانون سان آهي. هيءُ ڳوٺاڻي ثقافت
سان واسطو رکندڙ بستي پوکراڻ ٽڪرين جي چوٽيءَ تي
پوکراڻ ٻرگهل جي ڏکڻ ۾ آهي. هتان قديم آثارن جي ماهرن
کي ڀتين جا آثار مليا آهن. جڏهن ته هتان جو ڪنڀارڪو فن پڻ
خاص قسم جو آهي.

45. ٽنڊو رحيم

هيءُ قديم ماڳ دادو ضلعي جي تعلقي جوهيءَ ۾
غازي شاهه کان چار ميل اتر طرف آهي. هتان جا تانئون ڦڪي
مادي سان ٺهيل آهن. جن جي تري تي هلڪو ڳاڙهو يا ڦڪو
رنگ آهي. جڏهن ته ڇت ڪاري يا چاڪليتي رنگ ۾ آهن.

46. ٽئونگ جي بني

هيءُ آثار دٻر جبل جي اتر اوڀر واري ڪنڊ تي گاج
جبلن جي پيرانديءَ کان ٽئونگ ڳوٺ ويجهو آهن. لئمبرڪ
کي هتان کوٽائي دوران آمري دور (ڳوٺاڻي ثقافت) ۽ هڙاپا
دور (شهري تمدن) واري دور سان واسطو رکندڙ تانئون مليا
آهن.

47. احمد شاهه

هيءُ قديم ماڳ دادو ضلعي ۾ باران ماڻھو جي اڀرندي
پاسي آريجو ڳوٺ کان ڏکڻ اوڀر ۾ آهي. هيءُ قديم ماڳ
ڳوٺاڻي ثقافت واري دور جو آهي. قديم آثارن جي ماهرن هتان

چقمقي پرد، ڪور ۽ نڪر جا ٿانون هٿ ڪيا آهن. اين جي
مجمدار ڪي هتان ڪٿ جي دور جا نشان پڻ مليا آهن.

48. بچاڻي

هيءُ ماڳ دادو ضلعي ۾ باران نئن جي اولهه طرف
بچاڻي ڳوٺ کان اتر اوڀر طرف آهي. هتان مليل ٿانون شهري
تمدن واري دور سان واسطو رکندڙ آهن. هيءُ ماڳ پٿرن ۽
نيڪرات سان ڀريل آهي. هتي جون اڏاوتون پٿر ۽ گاري سان
ٺهيل هونديون هيون.

49. باندڙي

دادو ضلعي ۾ مليل هيءُ ماڳ موجوده باندڙي ڳوٺ
کان ٽي ڪلوميٽر اتر طرف آهي. جيڪو شهري تمدن واري
دور سان تعلق رکندڙ آهي. جنهن جي ڀرسان هڪ چشمو وهي
ٿو. هتي جون اڏاوتون پڻ پٿر جون آهن. مجمدار ڪي هتان
هڪ عمارت جا آثار مليا آهن.

50. بيبيءَ جي پٽ

هيءُ ماڳ آمري ۽ هڙاپا دور سان واسطو رکندڙ آهي.
هتان مليل باقيات ۾ نڪر جا ٿانون اهم آهن. هيءُ ماڳ باران
نئن چئنل پراسان آهي.

51. ڇٽيءَ جو ڪنڌ

هيءُ قديم ماڳ نئن باران جي چور لڪ وٽ آهي. هتان
ملندڙ باقيات مان معلوم ٿيو آهي ته ماڳ ڳوٺاڻي ثقافت واري
دور سان واسطو رکندڙ آهي. هتان جيڪي نڪر جا ٿانون مليا
آهن، سي آمريءَ جي اوائلي تهن مان مليل ٿانون سان مشابهت
رکندڙ آهن.

52. ڍلاڻي جو ڪوٽ

دادو ضلعي ۾ باران نئن جي ڪپ تي جهانگاريءَ کان
اتڪل 6 ڪلوميٽر اتر اوڀر طرف ڍلاڻي جو ڪوٽ واقع آهي.
قديم آثارن جي ماهر اين جي مجمدار هن قديم ماڳ جي چوڪ
چڪاس ڪرڻ کان پوءِ ٻڌايو آهي ته هيءُ ماڳ ڳوٺاڻي ثقافت

واري دور سان واسطو رکندڙ آهي. هتان مليل نڪر جا ٿانون
ڳچيءَ کان سواءِ آهن. جيڪي آمري جي شروعاتي تنهن سان
واسطو رکندڙ آهن.

53. جيري جو ڪلات

هيءُ قديم ماڳ ضلعي دادو ۾ نئن گاج جي کاٻي
ڪناري تي واقع آهي. هيءُ آثار هڪ پهاڙي اوچائي تي آهن.
اها پهاڙي نئن گاج ڪئنال کان اٽڪل 10 ميٽر اوچي آهي.
هتان ڪافي اڏاوتن جا آثار مليا آهن. هن ماڳ مان مليل ٿانون
آمريءَ سان واسطو رکندڙ آهن.

54. جڏيرن جو دڙو

قديم آثارن جو هيءُ ماڳ هن وقت سنڌ بلوچستان
سرحد تي بلوچستان جي حدن اندر واقعي جهٽ پٽ ۽ ٽيمپل
ديري ريلوي اسٽيشن تي آهي. جيڪب آباد کان سبي ويندڙ
روڊ کان هيءُ ماڳ ڏيڍ ڪلوميٽر اولهه طرف ڊنگارا نئن
پرسن آهي. هيءُ ماڳ سنڌو سڀيتا جي مشهور شهري تمدن
سان واسطو رکندڙ آهي. جڏيرن جو دڙو، چئن دڙن تي ٻڌل
آهي. ماڳ تان ڪيترا تيز پڪل ساوا ٿانون، سانچا، ٽڪنڊا
ڪيڪ مليا آهن. ان کان سواءِ نڪر جون چوڙيون، جانورن

جون مورتیون، سپون، ننڍڙا رانديڪا پڻ مليا آهن. هتان ٻن
منهن وارا چقمقي بليڊ پڻ مليا آهن.

55. ڪچهو بني

پڪراڻ کان اڍائي ڪلوميٽر ڏکڻ طرف داڦڙو نئن
ويجهو ڪچهو بنيءَ جا قديم آثار مليا آهن. هتان اڏاوتن جا
نشان مليا آهن. جن جي چوڌاري نڪر جا ٽڪرا پکڙيل آهن.
هن ماڳ جي اڃا صحيح نموني ڇنڊڇاڻ نه ڪئي وئي آهي.

56. ڪنڊر پٽ

هيءُ ماڳ سکر ضلعي جي ميرپور ماٿيلو تعلقي ۾
کهي ڪنڇي ۽ بازار لنڊ وچ ۾ هڪ پٽ تي واقع آهي. هيءُ
آثار قديم هاڪڙو درياھ جي هڪ ننڍي وهڪري ڀرسان پاڻيءَ
جي سهنج ۾ مليا آهن. هتان مليل باقيات ۾ چقمقي پرد،
ڪاپر جا ٽڪر، پٿر جا مڻيا شامل آهن. ڪنڊر پٽ جا قديم آثار
شهري تمدن واري دؤر سان واسطو رکندڙ آهن.

57. ڪانڌي واهي بني

ڳوٺاڻي ثقافت سان واسطو رکندڙ هي ماڳ دادو ضلعي ۾ ننگ ماڻھو ۾ آهي. هي وسندي قدرتي طور اتانھين دڙي تي آهي. سڄي ايراضي پڪل مٽيءَ جي ڌڙ ۽ ٺڪرين جي پور سان ڳاڙهي ڏسڻ ۾ اچي ٿي. هن ماڳ جا رهائشي آثار چوٽائي ميل ۾ پکڙيل آهن.

58. ڪرھيو پير پانڊاري

هي ماڳ بدين ضلعي ۾ بدين شهر کان ڏکڻ اولھ ۾ 12 ڪلوميٽرن جي فاصلي تي آهي. هي ماڳ سنڌو سڀيتا جي مشهور شهري تمدن سان واسطو رکندڙ آهي.

59. ڪرند جي پٽ

هيءُ قديم ماڳ نواب شاھ ضلعي ۾ نواب شاھ جي ديھ نمبر 3 ڄمڙائو ريگستان جي ڪناري تي آهي. ماڳ شهري تمدن سان واسطو رکندڙ آهي.

60. ڪوسو دڙو

هي ماڳ سکر ضلعي جي ميرپور ماٿيلي تعلقي ۾
پير پاڪڙو کان اڍائي ڪلوميٽر اولهه طرف ڪهي ڪينجيءَ جي
ڏکڻ اوڀر ۾ آهي. هي ماڳ موهن جي دڙي جو هر عصر آهي.

61. ڪونج سر

ماڳ ضلعي بدين ۾ شهر بدين کان اٽڪل 4 ڪلوميٽر
ڏکڻ طرف آهي. هي قديم آثار موهن جي دڙي واري شهري
تمدن سان واسطو رکندڙ آهن.

62. لنڊي نوڙهي

ضلعي سکر جي ميرپور ماٿيلي تعلقي ۾ بازار لنڊيءَ
ڪهي ڪينجيءَ جي وچ ۾ لنڊي نوڙهي جا قديم آثار مليا آهن.
هي آثار شهري تمدن سان واسطو رکندڙ آهن.

63. لال ڇتو

هي ماڳ ضلعي دادو ۾ منڇر ڍنڍ جي پسگردائي ۾
ترهڻي کان هڪ ميل جي مفاصلي تي پير لال ڇتي جي نالي

سان منسوب آهي. هيءُ ماڳ سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن جي آخري دؤر سان واسطو رکندڙ آهي.

64. ممڙو

ممڙو جا قديم آثار سکر ضلعي ۾ روهڙي کان ٽي ميل اوڀر ۾ آهن. جتان گهرن جي اڏاوت، چقمقي پھڻ، نڪر جا ٽنگر ٿانون مليا آهن. هتان مليل گهرن جي پيڙهه پکين سرن جي آهي. رهائشي آبادي مان هڪ کوهه به مليو آهي. گهرن مان نڪر جا ٿانون، ٻارن جا نڪر جا رانديڪا، تور ڪرڻ جا پٿر جا وٽ مليا آهن. هي ماڳ سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن سان واسطو رکندڙ آهي.

65. مرکان

هي ماڳ بدين شهر کان 15 کن ڪلوميٽر ڏکڻ اوڀر طرف آهي. هتان مليل باقيات مان معلوم ٿئي ٿو ته هي قديم ماڳ شهري تمدن سان واسطو رکندڙ آهي.

66. مشاق

هي قديم ماڳ دادو ضلعي ۾ شاه حسن کان اٽڪل
 ڏيڍ ڪلوميٽر ڏکڻ اوڀر ۾ منڇر ڍنڍ جي اولهه واري ڪناري
 تي آهي. مجمدار کي هتان ٽنگر ٿانون، نڪر جا چوڙا، چقمقي
 پهڻ جا ڌار وارا اوزار، عقيق جا مٽڪا مليا آهن. هيءُ ماڳ
 سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن واري دؤر سان واسطو رکندڙ
 آهي.

67. نزگاڻي جو ڪنڌ

هي ماڳ دادو ضلعي ۾ نئن گاج جي کاٻي پاسي،
 روھيل جي ڪنڌ کان اٽڪل ڏيڍ ڪلوميٽر اولهه طرف آهي.
 هتان مليل باقيات آمري دؤر يا ڳوٺاڻي ثقافت سان واسطو
 رکندڙ آهي.

68. نڪا

نڪا جو قديم ماڳ دادو ضلعي ۾ گمرڪ ٽڪر ويجهو
 آهي. هي ماڳ ڊاڪٽر لوئس فليم 1976ع ۾ ڳولي لڌو. هتي
 جي اڏاوتن ۾ پٿر استعمال ٿيل آهي. هتان ملندڙ نڪر جا
 ٿانون موهن جي دڙي مان ملندڙ ٿانون جهڙا آهن.

69. قنگ

هي قديم ماڳ دادو ضلعي ۾ ڪوهتراش کان ٿي سو
ميٽر اتر اولهه طرف واقع آهي. هي ماڳ ڳوٺاڻي ثقافت واري
دؤر سان واسطو رکندڙ آهي.

70. راڄو ديرو

هيءُ قديم ماڳ دادو ضلعي ۾ موجوده راڄو ديرو
ڳوٺ جي ڏاکڻين طرف نئن گاج جي چورلڪ کان اٽڪل 14
ڪلوميٽر اتر اوڀر طرف آهي. هي ماڳ ٻن دڙن ۾ ورهايل
آهي. اوچي ۽ وڏي دڙي مان ڳوٺاڻي ثقافت سان واسطو رکندڙ
باقيات ملي آهي. جڏهن ته ننڍي دڙي مان هڙاپا دور (شهري
تمدن) سان واسطو رکندڙ وٿون مليون آهن.

71. روهيل جو ڪنڌ

هي ماڳ دادو ضلعي ۾ نئن گاج جي اندر ساڍا 8
ڪلوميٽر واقع آهي ۽ سنڌو سڀا جي ڳوٺاڻي ثقافت سان
واسطو رکندڙ آهي. هتان قديم آثارن جي ماهرن کي جيڪي
ٿانون ۽ ٻيون شيون مليون آهن، سي هن کان اڳ نال ۽ آمري
مان ملي چڪيون آهن.

72. سنڀاسي ٻني

هيءُ ماڳ دادو ضلعي ۾ ڪائي ماڻھو جي الهندي
لنگھ ويجهو آهي. ماڳ جي ڀرسان پاڻي جو چشمو آهي.
لنمبرڪ موجب ماڳ سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن سان
واسطو رکندڙ آهي، جيڪو هڪ اوچي ٽڪريءَ تي اڏيل آهي.

73. نارو ٽڪري

هيءُ قديم ماڳ ڪراچي- نئي روڊ تي گجو جي ڳوٺ
کان 2 ڪلوميٽر ڏکڻ اولهه ۽ شيخ ترابي جي قبر کان ڏکڻ
اوپر طرف نئي ضلعي ۾ آهي. هي ماڳ ڳوٺاڻي ثقافت سان
واسطو رکندڙ آهي.

74. نيڙهي بهادر شاھ

هي قديم آثار جهٽ پٽ ريلوي اسٽيشن کان ڏيڍ
ڪلوميٽر اوڀر طرف آهي. ماڳ جي مٿاڇري تان ڪڇين سرن
جي اڏاوت جا نشان مليا آهن. ماڳ سنڌو سڀيتا جي شهري
تمدن سان واسطو رکندڙ آهي.

75. مهرڳڙھ (بلوچستان)

مهرڳڙھ جا قديم آثار بلوچستان جي بولان لڪ وٽ مليا آهن. فرانسيسي آرڪيالاجيڪل مشن جي ڊائريڪٽر ڏان زيڙي تازو انهن قديم آثارن کي ڳولهي لٽو آهي، جيڪي نئين پٿر دؤر سان واسطو رکن ٿا. انهن آثارن جي عمر 6 هزار ق - م مقرر ڪئي وئي آهي. ماهرن مهرڳڙھ کي ايشيا جي پهرين زرعي وسندي ڪوٺيو آهي. هتي جي رهاڪن سڀ کان پهريان هڪ زرعي سماج جو بنياد وڌو ۽ ٻنيون کيڙي فصل اڀائڻ جي شروعات ڪئي.

قديم آثارن جو ماهر ڏان زيڙي هن قديم وسندي تي روشني وجهندي چوي ٿو ته هتان جا ماڻهو 6 هزار ق - م کان اڳ نئين پٿر دور ۾ فني، جمالياتي ۽ تخليقي ذهنيت سان مالا مال هئا ۽ هو اڏاوتي مهارت رکندا هئا. هنن جي رهڻي ڪهڻي، آرٽ، ٿانون جي ڊيزائن، دفنائڻ جا طريقا ۽ زرعي سرشتو گهڻو ترقي ڪيل هو. (1) هن دؤر ۾ اڃان ماڻهن ذات ڳولهي ڪانه لڌي هئي. ان ڪري اوزار طور پٿر استعمال ڪندا هئا. هو زمين کيڙڻ لاءِ پٿر جا هر، فصل جي ڪٽائي لاءِ پٿر جا ڏاتا، ان پينهن لاءِ پٿر جون چڪيون استعمال ڪندا هئا. هو اوزارن ٺاهڻ لاءِ چقمقي پھڻ جي ڌار وارا اوزار استعمال ڪندا هئا. (2)

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. ڏان زيري جي رپورٽ، روزانه هلال پاڪستان، ڪراچي، 5 ڊسمبر 1983 ع
2. پنهور، ايم ايڇ، ”سنڌ جي تاريخ... تحقيق ۽ اشاعت“
تماهي مهراڻ، حيدرآباد، 1984، شمارو 2، ص- 163-169

76. ڪڙي گل محمد

ڪڙي گل محمد جا قديم آثار ڪوئيٽا شهر کان 3 ميلن جي فاصلي تي آهن. نيچرل هسٽري ميوزم آف آمريڪا جي هڪ ماهر والٽر سروس 1950-51 ع ۾ صوبي بلوچستان جي ڪوئيٽا ماڻھو ۾ قديم آثارن جي چوڪ چڪاس ڪندي، هيءُ هنڌ ڳولي لڌو. (1) هن کي اتي پوئين پٿر واري زماني جي شروعاتي دور جا تهه مليا آهن. انهيءَ دور جي ماڻھن کي مٽيءَ جا ٿانون ٺاهڻ به ڪونه ايندا هئا. (2) هتان ڪٽ جي دور کان اڳ ٺهيل پٿر جا اوزار لڌا آهن. هتان جا رهاڪو ڪچيءَ مٽيءَ جي گهرن ۾ رهندا هئا. ريڊون پاليندا هئا ۽ ڪيتيءَ کان پڻ واقف هئا. جنهن مان اندازو لڳائي سگهجي ٿو ته هو انهن جو گوشت پڻ کائيندا هئا. هيءَ بستي مشهور ”شھري تمدن“ کان تمام گهڻي اڳ جي ”ڳوناڻي ثقافت“ جي دور جي ڳوناڻي

آبادي هئي. جنهن جي عمر ماھرن 4200 ق-م مقرر ڪئي آھي.

(3)

ڪڙي گل محمد جي قديم آثارن مان ماھرن کي هڪ دڙي جي 40 فوٽ گھرائيءَ کان پوءِ اهڙن قديم ماڻھن جا آثار مليا آهن، جيڪي برتنن جي استعمال کان پڻ اڻ واقف هئا. انهن جا اوزار صرف پٿر جا چاقو، هڏن جون سيون ۽ نيزا ئي آهن. هو پنهنجا گھر اُس ۾ سڪايل ڪچين سرن جا ٺاهيندا هئا، هو مالوند هجڻ سان گڏ فن ڪاشتڪاريءَ کان به واقف هئا. (4) هتان جا برتن تمام ٿلها ۽ بدشڪل آهن. اهي سندن برتن ٺاهڻ جون شروعاتي ڪوششون پيون نظر اچن. آهستي آهستي هنن ان فن ۾ ترقي ڪئي ۽ اهڙي طرح ٻن قسمن جا ٿانون رائج ٿي ويا. دڙي جي مٿانهين تهه مان اهڙا ٿانون مليا آهن، جن جي بناوت ۽ رنگين نقش نگاري اڄ جي ٿانون سان مقابلو ڪندڙ آهي. انهن ۾ پهريون قسم اهڙن برتنن جو آهي، جيڪي ذوب جا برتن ڪونجن ٿا. ڇو جو ذوب ۽ لورالائي جي وادين ۾ زيادهء استعمال هيٺ هئا. انهن ٿانون جو تهه گهاٽي ڳاڙهي رنگ جو آهي، جنهن تي ڪاري رنگ جي چٽسالي ٿيل آهي.

مٿئين تهه مان مليل ٿانون تي خاص ڪري هرڻ ۽ ڪونھت نما پٺين وارن ڍڳن جون تصويرون ٺهيل آهن. ٻئي قسم جا اهي برتن آهن، جيڪي سڀ کان پهريان ڪوئيتا جي علائقي ۾ لڌا ويا. ڪوئيتا جي برتنن جو تهه ڳاڙهي بجاءِ هلڪو پورو آهي ۽ انهن تي جانورن جون تصويرون تمام گھٽ آهن.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. بخاري، محمود شاه، ”تاريخ بلوچستان“ ڪوئٽا 1983ع، ص-23
2. Servis, Fair “Preliminary report on the Pre Historic Archeology of Afghanistan, Baluchi Areas” American Museum of National History 1952
3. Panhwar, M.H, “Chronological Dictionary of Sind” Jamshoro.
4. ڪاڪ، لڙلي ايل ”قديم ترين بلوچستان“ ماه نو ڪراچي، آڪٽوبر 1951ع، ص-43-4

77. دمب سادات

ڪوئٽا کان 10 ميل پري قلات ڏانهن ويندڙ رستي تي سنڌو سڀيتا جي وارثن جي هڪ اهم بستي دمب سادات ملي آهي. جنهن جي 1942ع ۾ آثار قديمه جي هڪ ماهر ستوارٽ پگٽ ڪوٽائي ڪرائي. دمب سادات ۾ زمين جي اصل سطح تائين ڪوٽائي ڪرائي وئي. جتان آباديءَ جا 3 تهه مليا آهن. آخري تهه مان اعلى قسم جي مٽيءَ جا برتن مليا آهن. مٿئين تهه مان هڪ چبوترو مليو آهي. جنهن جي بنياد جي ڪنڊ ۾ پٿرن سان تعمير ٿيل هڪ تهه خانو مليو آهي. جتان هڪ ديوي جي مورتي ملي آهي. مورتي هڪ ننڍي پليٽ فارم تي نصب

ٿيل آهي. جنهن متعلق چيو وڃي ٿو ته اها ذھوب ديوي جي مورت آهي. (1)

هن دڙي جي ڪوٽائي مان معلوم ٿئي ٿو ته هتي جا ماڻهو گهر ٺاهي رهندا هئا. سندن گهر ننڍن ننڍن ڪمرن تي مشتمل هوندا هئا. جن جي اندروني ڊگهائي ۽ ويڪرائي عام طرح 10 ۽ 7 فوٽن جي ويجهو هوندي هئي. سندن گهرن جي پيٽھ ۾ پٿر استعمال ٿيل هوندو هو ۽ مٽي اوساري مٽيءَ جي سرن جي ٿيل هوندي هئي. ڪٿي ڪٿي پٿر به استعمال ٿيل هوندو هو. (2) سندن گهرن جي ڪونين ۾ عام طرح پٿرن جو فرش لڳل هوندو هو ۽ ڪمري جي هڪ ڪنڊ ۾ چلھ پڻ ٺهيل هوندي هئي. شهر جي رٿابندي، سنڌو سڀيتا جي ٻين بستين وانگر اعليٰ قسم جي نه هئي، شهر جون گهٽيون سوڙهيون ۽ ڏنگيون ڦڏيون هونديون هيون. (3) گهرن ۾ اناج ڪٺي ڪرڻ لاءِ مٽيءَ جا برتن مليا آهن. ان کان سواءِ گهرن مان شراب ٺاهڻ جا برتن، پيالا ۽ گلاس مليا پڻ آهن. جيڪي ڏاڍي سٺي مٽيءَ جا ۽ اعليٰ نموني جي ڪاريگريءَ سان ٺهيل آهن. انهن برتنن کي سهڻن رنگن ۽ چٽن سان سينگاريو ويو آهي. اتان هڪ کير ماڀڙ جو ٿانون پڻ مليو آهي. (4)

دمب سادات مان مليل مٽيءَ جا اهي برتن خاص ڌيان لهڻ، جن تي اکرن جون نشانيون مليون آهن. اهڙائي نشان ڪوئيتا مان مليل ٿانون تي پڻ مليا آهن. هي نشان رومي، حرف هجا جي ”وي“ (V)، ”ڊبليو“ (W)، ”اي“ (A)، ”تي“ (T) ۽ ٻين حرفن جهڙا آهن. اهي اکر ڪڇن ٿانون تي ڪاٺي يا

ڪنهن ٻي نوڪدار شيءِ سان لکيل آهن. جيڪي انهن ٿانون جي مالڪن جون خاص نشانيون معلوم ٿين ٿيون. (5)

دڙي جي کوٽائيءَ مان تامي ۽ ڪُٽ جا اوزار مليا آهن ۽ سندن ٻيا اوزار گهڻو ڪري هڏن، پٿرن، چقمقي پھڻن ۽ سليٽ جهڙي نرم پٿرن مان ٺهيل آهن. اتان سڀن ۽ پٿرن جا سادا مڻيا مليا آهن. سادات جا ماڻهو اناج، اڇ ڪالهه جي ماڻهن وانگر پيهندا ڪو نه هئا، پر ان کي پٿر جي اُڪرين ۾ ڪٽي استعمال ڪندا هئا. سندن گهرن مان رڍن ۽ ٻڪرين جون به ڪافي هڏيون مليون آهن. جنهن مان معلوم ٿئي ٿو ته هو انهن جانورن جو گوشت کاڌي طور استعمال ڪندا هئا. سندن مکيه ڏندو هارپو هيو، ان کان سواءِ واپار ڪرڻ ۽ مال چارڻ به سندن ڪرت ۾ شامل هيو. (6)

دڙي جي کوٽائي مان مٽيءَ جا ٺهيل بت ۽ مورتيون ڪافي انداز ۾ مليون آهن، جيڪي ماتا ديويءَ جون مورتيون معلوم ٿين ٿيون. جن جي ڳچين ۾ مڻين جا هار پيل آهن ۽ انهن جا وار چيلهه تائين لڙڪندڙ آهن. ماتا ديوي جي مورتين کان سواءِ ڪونه نما ڍڳن ۽ گهوڙن جا مجسما پڻ مليا آهن. ماهرن جي چئي مطابق هي گهوڙن جي قديم شڪل آهي، جيڪا ننڍي کنڊ ۾ اڄ تائين ڪانه ملي آهي. ان ڪري معلوم ٿئي ٿو ته دنيا ۾ پهريون دفعو گهوڙا دمب سادات وارن پاليا. (7)

شهر جي چوڌاري هڪ ڪوٽ جا آثار مليا آهن. جيڪو شايد اتان جي رهواسين شهر جي حفاظت لاءِ اڏيو هجي. (8) هتان ملندڙ باقيات، موهن جي دڙي جي رهواسين جي ملندڙ

باقیات سان ڪافي حد تائين مشابہت رکي ٿي. اهڙيءَ طرح هيءَ بستي سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن جي وارثن جي هڪ اهم بستي آهي، جيڪا بلوچستان جي ڪوئيٽا ماٿر ۾ ملي آهي.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. بخاري، سيد محمود شاه، ”تاريخ بلوچستان“ ڪوئيٽا 1983ع، ص-22-23
2. ڪاڪ، لڙلي ايل ”قديم ترين بلوچستان“ ماه نو ڪراچي، آڪٽوبر، 1951ع، ص-44-46
3. رشيد پٽي، ”پاڪستان جا پراڻا شهر“، ص-44-45
4. ڪاڪ، لڙلي ايل، ص-44-46
5. ساڳيو
6. پٽي، رشيد ص-44-45
7. ڪاڪ، لڙلي ايل، ساڳيو
8. پٽي، رشيد، ساڳيو

78. سٽڪاجن در

ستڪاجن در جا قديم آثار مڪران جي سامونڊي علائقي ۾ درياھ دشت جي ڪناري تي مليا آهن. جيڪي ڪراچيءَ کان 300 ميل پري اولھ طرف ۽ سمنڊ جي ڪناري کان 25 ميل اتر طرف آهن.

شروعات ۾ هي دڙو آريول اسٽائن 1926-28ع جي وچ ۾ ڳولهي هٿ ڪيو ۽ ان جي قديم هئڻ جي نشاندھي ڪئي. (1) بعد ۾ هن بستي جي وڌيڪ چوڪ چڪاس 1960ع ۾ پئسفيلوئيا يونيورسٽي آف آمريڪا جي ميوزم طرفان ڊاڪٽر جارج ايف ڊيلز ڪئي. (2)

اسٽائن شروعات ۾ هتي ڪجهه خندقون کوٽايون. جن ۾ 8-9 فوٽ هيٺ زمين مان ٺڪريون لڌيون. کيس کوٽاين مان هڪ قلعي جا آثار به مليا. جيڪو هڪ ٽڪري تي تعمير ٿيل هو. اهو قلعو مستطيل شڪل جو آهي ۽ اتر اولھ پاسي 17 وال ڊگهو ۽ اوڀر طرف 125 وال ويڪرو آهي. ان قلعي جي اوساري پٿر جي چورس سرن سان ٿيل آهي. جيڪي وري گاري سان لنبيل آهن. (3) ان قلعي جي اولاهين حصي ۾ هڪ دروازي جا آثار مليا آهن. جيڪو تقريبن 8 فوٽ ويڪرو آهي. انهي دروازي جي ٻنهي پاسن تي مستطيل شڪل جا برج تعمير ٿيل آهن. (4) قلعي جي اندر تعميراتي آثار مليا آهن. جنهن مان معلوم ٿئي ٿو ته اهو قلعو شهر وارن پنهنجي حفاظت لاءِ جوڙايو هجي ۽ دروازي تي ٺهيل برج حفاظتي مورچن جو ڪم ڏيندا هجن. جيئن ته هي شهر مڪران جي سامونڊي ڪناري تي هو. ان ڪري اڄ کان 5 هزار سال اڳ سنڌو سڀيتا جا وارث هن شهر مان بندرگاهه جو پڻ ڪم وٺندا

هجن. جنهن جو ڪافي شهادتون پڻ مليون آهن. ماهرن ڪوٽائي مان اهو ثابت ڪيو آهي ته ان دور ۾ عراق ۽ سنڌ ۾ جيڪا جهاز راني هلندڙ هئي. انهي جهاز راني جو مرڪز هيءُ شهر به هيو ۽ هتي پڻ سامونڊي بيٺا اچي لنگر هڻندا هئا. (5)

ڪوٽائي دوران ماهرن کي ڪيترن هنڌن تان خاڪدان پڻ مليا آهن. جن ۾ خاڪ ۽ انساني هڏيون پيل آهن. جنهن مان ماهرن اندازو لڳايو آهي ته هتان جا رهواسي انساني لاشن کي ساڙيندا هئا ۽ بعد ۾ سندن خاڪ ۽ هڏا برتن ۾ وجهي پوري ڇڏيندا هئا. هن پٿري مان ٻي جيڪا باقيات ملي آهي. تنهن ۾ پٿر جا چاقو، پٿر جا تير، تامي جون ٺهيل ڪهاڙيون، مٽي جون ٺهيل ڪنگڻيون ۽ ڪجهه چٽسالي ٿيل ٿانون شامل آهن. (6)

هن بستي جي باشندن جو اهم پيشو واپار هيو. جيڪو هو سمنڊ رستي عراق وغيره سان ڪندا هئا. هي ماڻهو سمنڊ کي ويجهو هئڻ ڪري ۽ ان سان لاڳاپيل رهڻ ڪري ماهي گيري، ڪشتي باني جي فن ۾ پڻ ماهر هيا.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Steinn, Sir, A, “An Archaeological Tour in Waziristan & Baluchistan”, M.A.S.I. No: 37, Delhi 1929
2. بخاري، سيد محمود شاه، ”تاريخ بلوچستان“ ص-25

3. Sorly, H.T, “Gazetteer of Sindh” P-112
4. صديقي، محمد حنيف، ”سندو ماثر جي سڀيتا“ ص-54
5. Stien, Sir, A, “An Archaeological Tour in Gedorosia”
M.A.S.I No: 43 Delhi 1931, P-71
6. صديقي، ص-54

79. نال

بلوچستان جي جهالاواڻ علائقي ۾ نال جي قديم آثارن مان شهري تمدن ۽ ڳوٺاڻي ثقافت جي ٻنهي دورن جا آثار مليا آهن. سر وهيلر نال بابت چوي ٿو ته اتي جيڪا تمدن اڀري، سا موهن جي دڙي کان اڳ جي آهي. (1) نال شهر جي کوٽائي 1925ع ۾ مسٽر هارگريوز ڪرائي. هي شهر ٻه مختلف وقتن تي آباد رهيو آهي. هن شهر بابت هارگريوز جو پڻ اهو ئي رايو آهي ته هن شهر جي اوائلي تهه تي هڪ ڳوٺاڻي بستي وسيل معلوم ٿئي ٿي. جتان پٿر جا اوزار لڌا ويا آهن. (2)

هي ماڳ هڪ قدرتي چشمي تي واقع آهي، جيڪو
تڪرن مان نڪري ٿو. هي قتل شهر خضدار کان 3 ميل ڏکڻ
اوپر طرف آهي. هن بستي جي کوٽائي دوران هڪ قبرستان
مليو آهي. جنهن ۾ لاش پوريل آهن. هڪ ئي قبر ۾ هڪ کان
وڌيڪ لاش به پوريل آهن. ڪيتريون قبرون اهڙيون مليون
آهن، جتي وڏن سان گڏ ننڍن ٻارن ۽ عورتن جا به لاش دفن
ٿيل آهن. جنهن مان معلوم ٿئي ٿو ته هتان جا ماڻهو، ڪٽنب
جا مئل ماڻهو هڪ ئي هنڌ دفنائيندا هئا. لاش اوڀر اولهه طرف
پوريو ويندو ۽ ان سان گڏ تانن به گڏ پوريا ويندا هئا. ڪيترن
تانن ۾ جانورن جا هڏا، زيور ۽ مڻيا موتي هٿ ڪيا ويا آهن.

هتان مليل نڪر جا تانن ۽ زيور هوبهو موهن جي
دڙي ۽ هڙاپا مان مليل سامان جهڙا آهن. تانن تي سنا چٽ ۽
سهڻيون شڪليون چٽيل آهن. کوٽائي دوران ٽامي ۽ ڪٽ جا
تانو ۽ هٿيار به مليا آهن. سندن گهرن جي پيڙهه پٿر جي
هوندي هئي. انهن گهرن مان مهرون، پٿر جا زيور، ۽ مڻيا لڌا
ويا آهن. جڏهن ته سندن گذر سفر پوکي راهي ۽ مال چارڻ تي
هوندو هو.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Wheeler, S.M “The Archaeology of Pakistan”, “The Cultural Heritage of Pakistan” P-21
2. Hazgreaves, H, “Excavations in Baluchistan” M.A.S.I No:35 Delhi — 1927.

80. راڻا گندئي

بلوچستان ۾ راڻا گندئي ۾ آبادي جا پنج تهه دريافت ٿيا آهن. جن مان ٻن صفا شروعاتي تهه ۾ ڳوٺاڻي ثقافت جا آثار مليا آهن. هي آثار، جن جي اي جي راس 1951 ۾ چوڪ چڪاس ڪئي، تن جا مٿيان تهه شهري تمدن جي دور سان واسطو رکڻ ٿا. هيٺين تهه تي رهندڙ ماڻهو پهريان تهه جا ٺهيل سادا ٿانون ۽ پٿر جا اوزار استعمال ڪندا هئا، جانور پاليندا هئا ۽ جهوپڙين ۾ رهندا هئا. ان کان مٿن تهه جا رهاڪو انهن کان ٿورو سڌريل معلوم ٿين ٿا. ڇو جو هو چڪ تي ٿانون ٺاهيندا هئا ۽ انهن کي خوبصورت بنائڻ لاءِ مٿن چٽسالي ڪندا هئا. سندن ٿانون تي پهريان ڳاڙهي ۽ هيڊي رنگ جا تهه ڏنل آهن. انهن جي مٿان ڪاري رنگ جي مصالح جي سان چٽسالي ٿيل آهي. (1) قديم آثارن جي ماهر اي جي راس کي هتان ماتا ديوي جا بت به هٿ آيا آهن. (2)

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. صديقي، محمد اديس، ”سندو ماڻھو جي سڀيتا“ ص-25-

81. بالاڪوٽ

بالاڪوٽ جا قديم آثار بلوچستان جي ضلعي لسٻيلي ۾ سونمياڻي بندر ويجهو حب ندي جي ڪناري تي واقع آهن. هن ماڳ جي کوٽائي جي رٿا هڪ ماهر جارج ايف ڊيلز، ڪيلي فورنيا يونيورسٽي جي هٿ هيٺ تيار ڪئي. 1996ع ۾ هن ماڳ تي چوڪ چڪاس جو ڪم شروع ٿيو.

کوٽائيءَ دوران هتان پتين ۽ ڪمرن جي فرشن جا آثار مليا آهن. هن ماڳ مان ڪيترائي اهڙا ڪمرا مليا آهن، جن ۾ سرن ۽ پٿرن جو ناليون ۽ صحيح سالم حالت ۾ مرتبان مليا آهن. ماڳ جي الهندي حصي تي ڪيتريون ئي اوچيون ديوارون مليون آهن، جن کي پبلڪ ائڊمنسٽريشن جون عمارتون سڏي سگهجي ٿو. هتان وڏي تعداد ۾ مٽيءَ جا برتن مليا آهن. مٽي جون مهرون تيار ڪرڻ جي هڪ بني به ملي آهي. جيڪا اڃا چڱي نموني صحيح سالم آهي. ان وڏي بني جي ڀرسان ڪيتريون ئي ننڍيون ننڍيون بنيون به مليون آهن، جن مان ڏانڊن جا مجسما مليا آهن. قديم آثارن جي ماهرن کي هتان ڪوڏن، سڀين، گونگهن جا ٺهيل آرائشي زيور ۽ ٻيو سامان مليو آهي. بالاڪوٽ جي وڏي صنعت سڀ ۽ ڪوڏن جون ٺهيل چوڙيون آهن. جيڪي عورتن لاءِ زيور طور استعمال ٿينديون هيون.

هتان جي رهواسين جو واپار اهم ڌنڌو هيو ۽
ماهگيريءَ جي فن کان پڻ واقف هئا. ان ڪري ٻيڙيون ٺاهڻ
جي هنر ۾ ماهر هئا. هو پنهنجن ٻيڙين کي هڪالي نه صرف
سمند رستي ايراني نار ۾ پهچندا هئا، پر ان کان اڳتي مصر
تائين سفر ڪندا هئا.

82. دبر ڪوٽ

دبر ڪوٽ جا قديم آثار موجوده بلوچستان صوبي ۾
لورالائي جي ڏکڻ ۾ مليا آهن. هي دڙو 113 فوٽ اوچو آهي ۽
ان جو قطر 1255 فوٽ آهي. دبر ڪوٽ قنڌار ڏانهن ويندڙ
پراڻي پراڻي رستي تي واقع آهي. هن دڙي جي مٿانهين تهه ۾
سنڌو ماڻھو جي دور جون باقيات مليون آهن. جيڪڏهن وڌيڪ
کوٽائي ڪرائي وڃي ته هيٺين تهه مان ان کان اڳ جي
رهاڪن جي باقيات ملڻ جي اميد رکي سگهجي ٿي. (صديقي،
ص-55)

83. هڙاپا (پنجاب)

سندو سڀيتا جي شهري تمدن جو هي اهم مرڪز ۽ صوبائي گادي وارو هنڌ موجوده صوبي پنجاب جي ضلعي ساھيوال ۾ اڄ واري هڙاپا ڳوٺ جي ڀرسان راوي ندي جي ڪپ تي آهي. هي قتل شهر موهن جي دڙي کان به اٽڪل 2 سال اڳ قديم آثارن جي ماهرن ڳولي هٿ ڪيو ۽ ان جي کوٽائي ڪرائي. (1) هن دڙي جي 12 پيرا کوٽائي ٿي، پر نتيجو گهڻو حوصلي افزا نه نڪتو. هي شهر سڄو پڪسرو ٻڌل هو ۽ کيس چوڌاري ڪوٽ ٻڌل هو. هڙاپا جي کوٽائي مان اناج رکڻ جو گدام، مزدورن جا ڪوارٽر ۽ ٻه قبرستان لڌا آهن. مزدورن جا ڪوارٽر رٿا سان ۽ قطار ۾ ٺهيل آهن. ڪوارٽرن جي قطارن جي وچ ۾ رستا ۽ گهرن جي وچ ۾ گهٽيون آهن. مزدورن جي بستي جي اولهه ۾ ڪارخانن جا نشان مليا آهن. جتي مزدورن جي ڪم لاءِ ٿلها ٺهيل آهن، ٿلهن جي وچ تي اُڪري يا چلھ جا نشان آهن. اتي شايد ان چڙھيو يا ڪٽيو ويندو هو. ڇو جو اتان سڙيل ڪڙڪ ۽ جون جا داڻا هٿ آيا آهن. مزدورن جي گهرن جي ويڪر 56 فوٽ آهي، هر هڪ گهر ۾ ٻه ڪمر يا هڪ ڪمر ۽ اڱڻ آهي. گهرن جا فرش پڪسرا آهن. گهر ٻن قطارن ۾ ٺهيل آهن. اتر واري قطار ۾ ستن ۽ ڏکڻ واري قطار ۾ اٺن گهرن جا قتل نشان مليا آهن. (2)

اناج جا گدام: هڙاپا مان مليل جاين مان اناج جا گدام پڻ اهميت لائق آهن. اهي گدام وڏا ۽ گهڻن مقصدن وارا آهن. هر گدام 30 فوٽ ڊگهو ۽ 2 فوٽ ويڪرو آهي. گدامن جي وچ ۾ وڏا رستا آهن. گدامن جون جايون 4 فوٽ اوچي ٿلهي تي ٺهيل آهن. جيئن برسات جو پاڻي گدامن اندر داخل ٿي، گڏ ٿيل اناج کي نقصان پهچائي نه سگهي. (3)

بنا: مٿي ذڪر ڪيل مزدورن جي ڪوارٽرن ڀرسان 16 بنا مليا آهن. اهي بنا 3 کان 6 فوٽن تائين ڊگھا آهن. بنن مان مليل شھادت جي بنياد ماھرن اندازو لڳايو آھي، ھنن بنن ۾ ٿامو يا ٻيا ڏاتو پگھاري انھن مان اوزار ٺاھيا ويندا ھئا. بنن ۾ ڪوئلا ۽ چيٽا ٻاريا ويندا ھئا ۽ انھن ۾ لوھ جي نليءَ سان ھوا ڦوڪي باھ ٻاري ويندي ھئا. (4)

ھڙاپا جي شھري رٿابندي، موھن جي دڙي سان مشابھت رکندڙ آھي. گھر ويڪرا ۽ صاف سٿرا آھن، جن جي وچ ۾ پٿر ۽ چوڌاري ڪمرا ٺھيل آھن. ھر گھر ۾ سنان جون جايون، رڌ پچاءَ جي ڪوٺي ۽ سامان رکڻ لاءِ الڳ اسٽور روم ٺھيل آھن. گھرن جي وچ ۾ گھٽيون آھن. جن ۾ پاڻي جي نيڪال جون ناليون ٺھيل آھن. گھرن ۽ رستن ۾ پڪين سرن جو فرش ٻڌل آھي. (5) ھتان مليل باقيات ۾ نڪر جا ٿانون ۽ موھن جي دڙي جھڙيون مھرون لڌيون آھن. ڏاتو جا ٿانون، ھٿيار، اوزار ۽ زيور پڻ ساڳيا موھن جي دڙي مان مليل باقيات جھڙا آھن. ھڙاپا مان پٿر ۽ پڪل مٽيءَ جا بت ۽ شڪليون مليون آھن.

ھڙاپا جي رھواسين جي گذر سفر جو وسيلو ڀوڪي راھي ڪرڻ ۽ مال چارڻ ھيو. ھو چوپائي مال جو ڪير، مڪڻ ۽ گوشت غذا طور استعمال ڪندا ھئا ۽ مال مان سواري جو پڻ ڪم وٺندا ھئا. (6) ھتان ڪڻڪ، جو، ڪجور ۽ ڪپھ جا آثار مليا آھن، جنھن مان ظاھر ٿئي ٿو تہ ھو اھي فصل ڪندا ھئا.

ھن دڙي جي کوٽائي مان قبرستان پڻ لڌو آھي. ھڙاپا جا رھواسي جنازي کي ساڙڻ بدران پوريندا ھئا. ھو جنازي

سان گڏ عام استعمال جا ٿانون ۾ دفن ڪندا هئا. جنهن مان ظاهر ٿئي ٿو ته سندن عقيدتي موجب مئل ماڻهو کي قبر ۾ انهن شين جي ضرورت پوندي هئا. جنازي کي قبر ۾ اماڻڻ کان اڳ سنواريو ۽ سينگاريو ويندو هو. ان کي سڀ، عاج ۽ ٽامي جا زيور پراڻي پوءِ دفن ڪيو ويندو هو.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Vats M.S. "Excavations at Harappa" 2 vol's, Delhi 1949.

يا صديقي، محمد اديس، "سندو ماڻر جي سڀيتا" حيدرآباد 1979، ص-48

OR Wheller- Indus Civilization, P-22-24

2. صديقي، ص-49-50
3. صديقي، ص-49
4. Vats, M.S "Excavations at Harappa" 2 vols:
5. Vats, Same.

84. گنويري والا

گنويري والا جو قديم ماڳ پنجاب جي بهاولپور ضلعي ۾ واقع آهي. هن ماڳ جي ڪوٽائي تازو قديم آثارن جي ماهر ڊاڪٽر محمد رفيق مغل ڪرائي. هيءُ موهن جي دڙي جو هم عصر تهذيبي شهر آهي. ڊاڪٽر مغل انڪشاف ڪيو آهي ته گنويري والا سنڌو ماٿر جو مرڪز ۽ هڙاپا ۽ موهن جي دڙي جي وچ تي واقع آهي. هي ماڳ ڪو ننڍو ڳوٺ نه هيو پر گهٽ ۾ گهٽ 200 ايڪڙن تي ڦهليل شهر آهي. ان شهر جي وسعت جو اندازو ان مان لڳائي سگهجي ٿو ته هي هڙاپا کان گهٽ ۾ گهٽ 4 ايڪڙ وڏو ۽ موهن جي دڙي کان 5 ايڪڙ ننڍو آهي.

گنويري والا، موهن جي دڙي وانگر مڙني خاصيتن جو حامل آهي. هن شهر جو نقشو به سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن جي ٻين شهرن جهڙو آهي. يعني هن شهر جو هڪ حصو قلعہ نما بلندي تي آهي ته ٻيو حصو هيٺانهين هنڌ تي آهي. گنويري والا جي مليل آثارن مان اها ڳالهه ثابت ٿئي ٿي ته هڙاپا، موهن جي دڙي ۽ گنويري والا جي باقيات ۾ هڪ تسلسل موجود آهي.

هتان مليل برتن، آرائشي سامان، مصوري جا نمونا، مٽي جون ٺهيل بيل گاڏيون، ڦيٿن جا نمونا هوبهو موهن جي دڙي مان مليل باقيات جهڙا آهن. جنهن مان معلوم ٿئي ٿو ته سنڌو ماٿر تي هڪ زبردست حڪومت هئي، جنهن جي دؤر ۾ هي شهر ايريا ۽ اسريا ۽ انهن شهرن وچ ۾ تمدني سلسلو ڳنڍيل هو.

تازو بنون کان 13 ميل ڏکڻ ۾، توچي ماٿر ۾ ڪجهه قديم آثار مليا آهن. بنون جا 2 دڙا ڪوٽڊجي جي ڪلچر سان واسطو رکندڙ آهن، اهي توچي ندي جي کاٻي ڪناري تي آهن. هنن قديم آثارن جو پتو پشاور يونيورسٽي جي آرڪيالاجي واري شعبي جي ماهرن لڳايو آهي.

هن ماڳ تان مليل باقيات مان پتو پوي ٿو ته هي سنڌو ماٿر جي ڳوٺاڻي ثقافت جي وارثن جي اهم بستي هئي. ٻنهي دڙن جي کوٽائي مان ڪوٽڊجي جي ٽائپ جا چوڙا، پٿر جا ڪاٽ ۽ ٻيو سامان مليو آهي.

خيبر پختون خواه صوبي جي گومل ماٿر جي قديم آثارن مان ملندڙ سامان ۽ بنون مان مليل باقيات ۾ ڪافي مشابهت آهي. هي ماڳ هڪ زرعي آبادي پيو معلوم ٿئي ۽ هتان جا ماڻهو مالوند پڻ ڏسڻ ۾ اچن ٿا. (1) هن ماڳ جي ملڻ ڪري شهري تمدن کان اڳ جي ڳوٺاڻي ثقافت تي ججهو مواد ملي سگهي ٿو ۽ اسان جي تاريخ کان اڳ جي زماني بابت معلومات ۾ به اضافو ٿي سگهي ٿو.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Channa, Mehboob Ali, "Pre-Harappa Civilization in Indus Valley" An Article in "Sind Quarterly, 1978-1, p-18-19"

86. سري ڪولا

سري ڪولا جا قديم آثار موجوده خير پختون خواه صوبي ۾ پشاور ۽ راولپنڊي کي ڳنڍيندڙ روڊ تي مليا آهن. هن قديم آثار کي ماهرن 1967ع جي آخر ڌاري ڳولهي لڌو. (1) جڏهن ته کوٽائي مئي 1968ع ۾ ڪرائي وئي.

هن قديم بستي جا هڪ ٻئي هيٺان 4 تهه مليا آهن، جيڪي 4 مختلف دورن سان واسطو رکندڙ آهن. (2) سري ڪولا جو آخري تهه يعني زمين تي پهرين آبادي جو واسطو آخري پٿر واري دؤر سان آهي. هن تهه مان پٿر جا اوزار مليا آهن. ان کان مٿان واري ٻئي تهه مان ڳوٺاڻي ثقافت جي دور جا آثار مليا آهن. هن تهه مان ملندڙ باقيات هوبهو کوٽجي جي قديم آثارن مان ملندڙ باقيات جهڙي آهي. (3) جڏهن ته ٽيون تهه ان کان پوءِ جي دور جو آهي. جتان هڪ قديم قبرستان جا آثار مليا آهن. چوٿين تهه مان وڌيڪ سڌريل آبادي جا آثار مليا آهن. هن تهه تي جوڙيل جاين ۾ پٿر جو استعمال ٿيل آهي. هتان ملندڙ پڪل مٽيءَ جا بت ۽ ٺڪر جا ٿانون خاص ڌيان ڇڪائيندڙ آهن. (4)

سري ڪولا جا قديم آثار سنڌو سڀيتا جي ڳوٺاڻي ثقافت جي دور سان واسطو رکندڙ آهن. هن بستي جي ٽئين تهه مان ملندڙ قبرستان خاص اهميت رکندڙ آهي. جيڪو برصغير ۾ ان نوعيت جو پهريون قبرستان آهي. جتي قبرون سڌين قطارن ۾ اوڀر کان اولهه طرف ٺهيل آهن. مڙدن جا مٿا اوڀر طرف ۽ پير اولهه طرف آهن ۽ اهي سڌا سمهاريلا آهن.

عورتن ۽ مرد الڳ الڳ قطارن ۾ پوريل آهن. (5) قبرن مان عام استعمال جون شيون نه مليون آهن. جيڪي ان دور جي ٻين قبرستان مان عام طور تي مليون آهن. سري ڪولا جي قبرستان مان عورتن، ٻارن ۽ مردن جي مليل لاشن مان هتان جي نسلي تاريخ تي بهتر روشني پئجي سگهي ٿي. (6)

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Khan, F.A, "A Pre-historic settlement discovered near Taxila" The Pakistan Times, 14 June 1968.
2. Halim, M.A, "Preliminary report on Sarai Khola Excavation" 1968
3. Beruhard, Wolfram, "Preliminary report on the Human Skeletal Remains from the Pre-Historic Cemetery of Sarai Khola" Pakistan Archaeology, No: 6, 1969, Karachi, P-101-114
4. Beruhard, P-101
5. Halim, 1968
6. Beruhard, P-101-114

87. منڊيگڪ (افغانستان)

سندو سڀيتا جا قديم آثار، سندو ماثر کان ٻاهر
 افغانستان تائين مليا آهن. منديگڪ جي هڪ ماڳ تان جيڪو
 افغانستان جي قنڌار پرڳڻي ۾ آهي، اتان جي کوٽائي
 موسيوزان ميري ڪاسل ڪرائي هئي. کوٽائي دوران قديم
 آثارن وارن ماهرن کي ڏهين والار واري دڙي وٽ اوچتوئي
 اوچتو اهڙا ڳوٺ ملڻ بند ٿي ويا، جتان جو نيڪراٺ ڪوئيٽا
 واري نيڪراٺ سان مشاهبت رکندڙ هو. اتان هڪڙو ڪوٽ
 آيل شهر هٿ آيو. ان ڪوٽ جون پٿيون هيٺان اينگائي سان
 تڪيل چورس پٿرن جون ۽ مٿان ڪچين سرن جو ٺهيل آهن.
 اوساري گاري جي ٿيل آهي. ڪوٽ جي چورس برج به آهن.
 ڪوٽ جو هي نمونو اوائل ڪوٽڙجي (قديم آثار) واري ڪوٽ
 سان گهڻو ملي اچي ٿو.

منديگڪ جا قديم آثار ڳوٺاڻي ثقافت سان گڏ شهري
 تمدن سان پڻ واسطو رکندڙ آهن. شهر جي مٿئين تهه، جنهن
 جو واسطو شهري تمدن سان آهي، ان مان موهن جي دڙي مان
 لڌل ”پروھت راجا“ جهڙو هڪ پهڻ جو مٿو لڌو آهي. (1) هتان
 ٿانون تي چٽسالي جا نمونا، هن کان اڳ سندو ماثر جي ٻين
 قديم ماڳن مان ملي چڪا آهن.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. لئمبرڪ، ايڇ. ٽي، ”سندھڪ عام جائزو“ ص-167-168

88. ڪالي بنگن (راجستان)

سندو سڀيتا جو هيءُ قديم ماڳ هندستان جي صوبي راجستان جي ضلعي گنگانگر ۾ مليو آهي. هي ماڳ پراڻي هاڪڙي (سرسوتي) ندي جي کاٻي ڪناري تي 12 ميٽر اوچي دڙي جي شڪل ۾ موجود آهي. ڪالي بنگن ۾ آثار قديمه جي ماهرن کي ڳوٺاڻي ثقافت سان گڏوگڏ شهري تمدن جا آثار پڻ مليا آهن. (1) هن بستي جي صفا هيٺين شروعاتي تمدن مان ڪوٽڊجي مان مليل ٿانون جهڙا ٿانون مليا آهن. جڏهن ته مٿيان ته جيڪي شهري تمدن سان واسطو رکندڙ آهن، اتان هڙاپا ۽ موهن جي دڙي مان مليل باقيات جهڙي باقيات ملي آهي. (2) هندستان جي قديم آثارن جي ماهرن جو چوڻ آهي ته هن شهر جي اڏاوت جو نمونو سندو سڀيتا جي شهرن جهڙو آهي. رٿا به ساڳي آهي ۽ ساڳئي قسم جون شيون مليون آهن. (3)

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Mughal, M.R, “The Present State of Research on the Indus Valley Civilization” P-3
2. سمراٽ، گنگارام، ”سندو وسوؤير“ ص-137
3. Indian Archaeology [A Review] 1960-61 P-23 to 31

89. لوٿل

ڪنڀات جي نار جي ڪناري تي سنڌو سڀيتا جي وارثن جو خوبصورت شهر لوٽل هيو. هن شهر جي ڪوٽائي مان سامونڊي جهازن جي هڪ وڏي گودي ملي آهي. جيڪا سڄي پڪين سرن جي ٺهيل آهي. (1) ان گودي جي ڊيگهه 71 فوٽ ۽ ويڪر 12 فوٽ هئي. گودي جي ڀرسان گودامن جا نشان مليا آهن. جن ۾ سمنڊ رستي ٻاهر ويندڙ يا ٻاهران ايندڙ سامان رکيو ويندو هوندو. لوٽل ۾ مليل سامونڊي گودي تان سنڌو سڀيتا جي وارثن جو سميريا سميت ٻين ملڪن سان واپار هلندڙ هو. قديم آثارن جا ماهر لوٽل کي سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن جي وارثن جو سامونڊي بندرگاهه وارو شهر سڏين ٿا.

لوٽل جي ڪوٽائي مان اتان جي رهواسين جي سامونڊي سرگرمين بابت وڌيڪ ثابتيون مليون آهن. اتان مليل بيڙين جون تصويرون ۽ سامونڊي جانور ڌيان ڇڪائيندڙ آهن. خاص ڪري مٽي مان ٺهيل لنگرن ۽ بادباني بيڙن جا نمونا ماهرن جي مٿين راءِ کي وڌيڪ وزن ڏين ٿا ته لوٽل سنڌوءَ جي رهواسين جو سامونڊي بندرگاهه هيو. ڪجهه ماهرن موجب بندر جي گودي شهر جي زندگي جي ٻئي دؤر ۾ تعمير ڪئي وئي هئي ۽ اها چوٿين دور تائين استعمال ۾ ايندي رهي. اهو سڄي دور اٽڪل 210 ق-م کان 180 ق-م تائين جو آهي. (2) هن خطي کي سميريا وارا سمنڊ وارو ملڪ سڏيندا هئا ۽ اتان جا واپاري سمنڊ رستي پنهنجو سامان کڻي ايڏانهن ويندا هئا.

لوٿل ۾ ٿيل عمارت سازي، موهن جي دڙي ۽ هڙاپا سان مشابھت رکندڙ آهي. گهڻين جي رٿابندي، معياري پڪل سرن سان جاين جي اڏاوت ٿيل، پاڻي جي نيڪال لاءِ نالين جو وڇايل ڄار، هوبهو موهن جي دڙي جهڙو آهي. هتان مليل مھرن تي موهن جي دڙي مان مليل مھرن وانگر جانورن جون شڪليون ۽ تحريرون اُڪريل آهن، مخصوص شڪل شبيهه ۽ چٽن وارا ٺڪر جا ٿانون ۽ اناج جي ذخيري ڪرڻ لاءِ گدام به لوٿل مان مليا آهن. (3)

شهر جي نقشي ۾ ڪوٽ جي رٿا ۽ نشان پڻ مليا آهن. لوٿل مان قديم آثارن جي ماهرن کي مٿڪن ٺاهڻ جي صنعت جو پتو لڳو آهي. هن کان اڳ اهڙي صنعت جا آثار سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن سان واسطو رکندڙ شهر ڇانهون جو دڙو (نوابشاھ-سنڌ) مان مليا آهن. هي شهر، جنهن کي ججهي تعداد ۾ پنهنجون صنعتون هيون، سو ذري گهٽ يقين جي حد تائين ضلعي يا صوبي جو مرڪزي شهر هيو. (4)

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Wheeler, S.M, “Indus Civilization” 1960, P-5-52
2. لئبرڪ، ايڇ ٽي، ”سنڌ-مسلمانن جي فتح کان اڳ“، ص-53-54
3. لئبرڪ، ساڳيو، ص-56-58
4. لئبرڪ، ساڳيو، ص-56-58

90. راڪي ڳڙهي

ڀارت جي رياست هريانه مان راڪي ڳڙهي جي قديم ماڳ تان سنڌو سڀيتا جا قديم آثار مليا آهن. ماهرن موجب راڪي ڳڙهي جو قديم ماڳ موهن جي دڙي جي قديم آثارن کان به وڌيڪ ايراضي تي ڦهليل آهي. هي ماڳ 568 ايڪڙن تي ڦهليل آهي. هن ماڳ تان ٿامي جا برتن، هار سينگار جو سامان، مڇين ڦاسائڻ جا هڪ، هڏين جون ٺهيل وارن ۾ وجهڻ جون پنون، ٻارن جا رانديڪا، تور ڪرڻ جا وٽ ۽ وڏي انگ ۾ مهرون مليون آهن. مهربن تي چيتي جي شڪل چٽيل آهي. هتان انساني جسم جو 4 ڍانچا مليا آهن. جن ۾ 2 مردن، هڪ عورت ۽ هڪ ٻار جو ڍانچو شامل آهي. هي انساني ڍانچا اڄ کان 5 هزار سال اڳاٽا آهن. راڪي ڳڙهي قديم سنڌ سڀيتا جي شهري تمدن جي دور سان واسطو رکندڙ ماڳ آهي. جتان سليقي سان رهڻ جا پڪسراوان گهر، ويڪريون ۽ ڊگهيون گهٽيون مليون آهن. گهرن اندر غلسخانه به ٺهيل آهن. هتان ملندڙ رانديڪن ۾ ڪتي جي شڪل جي مورتين جو وڏو انگ شامل آهي. (1)

1. <http://www.haryana-online.com/rakhigarhi.htm>

<http://indiatoday.intoday.in/story/rakhigarhi-all-set-to-be-developed-as-a-heritage-site-as-plans-road-to-fame-through-harappa/1/260032.html>

<http://www.ancient-origins.net/news-history-archaeology/5000-year-old-skeletons-harappan-civilization-excavated-india-002920#ixzz3oIN5BUQ2>

91. ڊولا ويرا

ڊولا ويرا سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن سان واسطو رکندڙ قديم ماڳ آهي. جيڪو ڀارتي رياست گجرات جي ڪڇ ضلعي ۾ واقع آهي. هي قديم ماڳ 250 ايڪڙن تي ڦهليل آهي. هي ماڳ انڊين آرڪيالاجي جي ماهر جي پي جوشي 1967ع ڌاري ڳولي لڌو، جنهن جي کوٽائي آرڪيالاجيڪل سروي آف انڊيا طرفان 1990ع ۽ بعد ۾ 2005ع ڌاري ڪرائي وئي. هي ماڳ موهن جو دڙو ۽ هڙاپا وانگر سنڌو سڀيتا جي 8 وڏن ماڳن ۾ شامل آهي. هن ماڳ تان سون، ٽامي ۽ چاندي جا زيور، مهرون، رانديڪا ۽ ٻيون شيون مليون آهن. جڏهن ته هي شهر به موهن جي دڙي وانگر شهري رٿابندي جو اعلى مثال آهي. هي ماڳ سنڌو سڀيتا جي دور جي رهواسين جو واپاري مرڪز هيو، جتان پرڏيهه سان واپار ڪيو ويندو هو. (1) هن ماڳ تان مليل هڪ پاڻي جو حوض يا تلاءُ خاص اهميت لائق آهي. جنهن کي ڀارت جا قديم آثارن جا ماهر موهن جو

دڙو مان مليل حوض کان وڌو قرار ڏين ٿا. جڏهن ته اهو تلاءُ موهن جي دڙي مان مليل پاڻي جي حوض سان مشابهت رکندڙ آهي. تلاءُ يا حوض ۾ هيٺ لهڻ لاءِ ڏاڪا ٺهيل آهن. هن تلاءُ جي ويڪر 96 فوٽ آهي. جڏهن ته ڊيگهه 73 فوٽ ۽ اونھائي 32 فوٽ کان وڌيڪ آهي. (2) ماهرن موجب ان تلاءُ ۾ پاڻي ذخيره ڪيو ويندو هو.

1. Possehl, Gregory. (2004). The Indus Civilization: A contemporary perspective, New Delhi: Vistaar Publications, ISBN 81-7829-291-2, p.67
2. http://asi.nic.in/asi_exca_2007_dholavira.asp

سندو ماٿر ۾ شهري رياست جي معاشرتي حالت

ناچ ۽ سنگيت

جذبات جي اظهار جو اولين ۽ موثر ذريعو راڳ رهيو آهي. انساني معاشرتي ۾ ناچ ۽ راڳ کي خاص مقام حاصل رهيو آهي. سندو سڀيتا جا وارث يعني موهن جي دڙي جا رهواسي راڳ ۽ ناچ جي باري ۾ چڱيءَ طرح باخبر ۽ شوق رکندڙ هئا. موهن جي دڙي مان نڪتل ناچڻيءَ جو مجسمو ۽ بانسري ان ڳالهه جا ثبوت آهن، ته سندو ماٿر جي سڀيتا جا وارث راڳ سان نه رڳو محبت رکندا هئا پر ان کي پنهنجي شوق جو ذريعو بڻاين. ان دور ۾ موسيقي جو فن ايتري قدر ترقي ڪري چڪو هو جو مجسما بڻائي سجاوٽ يا يادگار طور رکيا ويندا هئا. ناچ ۽ سنگيت سندو ماٿر جي ماڻهن جي روح جي غذا بنجي چڪو هو. فنڪارن، سنگتراشن ۽ نقاشن کي عزت جي نگاهه سان ڏٺو ويندو هو. سنگتراش پنهنجي ديس جي مشهور شخصيتن جهڙوڪ: ناچن يا ناچڻين ۽ ڳائڻن وغيره جا بت تراشن ۽ شهرن اندر چوڪن يا اهم جاين تي انهن کي نسب ڪرڻ ۾ فخر محسوس ڪندا هئا. سندو ماٿريءَ ۾ موسيقي، سُر ۽ سنگيت جو تعلق ڳوناڻي زندگيءَ سان بيحد گهرو ۽ ويجهڙائي وارو پئي رهيو آهي. سنڌي موسيقي

جون پاڙون ڳوناڻي ثقافت ۾ وڌيڪ گهريون هيون. موهن جي دڙي مان هڪ اهڙي سيل (مهر) ملي آهي، جنهن ۾ هڪ شخص وچ ۾ بيهي ڍولڪ وڄائي رهيو آهي ۽ سندس چوڌاري ڪيترائي ماڻهو ناچ ڪري رهيا آهن.

زيور ۽ جسماني ٺاهه

سندو سڀيتا جا وارث هر قسم جا زيور تيار ڪندا هئا. هو مٽي تي پائڻ جا زيور، ڳچيءَ ۾ پائڻ جا زيور، ٻانهن ۾ پائڻ جا زيور، نراڙ جا زيور، ڪنن جا زيور، هٿ جون گجريون، منگليون، ڪنگڙ ۽ بازو بند ٺاهيندا هئا. (1) هو اهي زيور ڪنجهي ۽ تامي سان گڏ هڏن، ڪوڏن ۽ سڀن مان پڻ تيار ڪندا هئا. ٻيو ته ٺهيو پر اهڙا نفيس ڪم به ٿيندا هئا، جو موهن جي دڙي جا ماڻهو قميص جا بٽڻ پڻ ٺاهيندا هئا. جيڪي ڪوڏين مان تيار ڪيا ويندا هئا. انهن تي به مختلف ڊزائون، نقش ۽ چٽ پڻ چٽيندا هئا. اهي بٽڻ رٿ جي چڪر يا ڦيٽي جي نموني تي ٺهيل آهن. (2)

موهن جي دڙي مان مٽيءَ جي هڪ ڀڳل مورتِي لڌي وئي آهي، جنهن جي ڳچيءَ ۾ هار ۽ ٻانهن ۾ چوڙا پيل آهن. (3) موهن جي دڙي مان ٻه چوڙا به لڌا ويا آهن، انهيءَ سان گڏ هڪ پتلي به ملي آهي، جنهن کي هڪ ٻانهن ۾ ڪلهي کان ڪرائي تائين چوڙا پيل آهن. ٻي ٻانهن ۾ رڳو ڪرائي وٽ چوڙا پيل آهن. موهن جي دڙي واري دور ۾ ڪي زالون ٺونڊ

کان وٺي ڪلھن تائين ٻانهين ڇاڙھينديون هيون. (4)

ڇانهون جي دڙي واري شهر ۾ زيور ايترا ته ٺهندا هئا جو اهو شهر آرڪيالاجي ماهرن طرفان ”زيورن جو شهر“ سڏيو ويو. ڇانهون جي دڙي مان سون، مٽيءَ، ٽامي ۽ سڀيءَ مان ٺهيل چوڙيون، هار، تائيت، ٻه رکيون، بازوبند، ڏند کوٽڻيون، ڪن کوٽڻيون، وارن جون ٽاڇيون، سرمي وجهڻ جون سرايون ۽ ڪانيون هٿ آيون آهن. (5) ڇانهون جي دڙي مان لڌل مٽيءَ جي تائيتن مان هڪ تي ٻن هرڻن جون تصويرون اُڪريل آهن. مٽيءَ جي هڪ تائيت تي ڪنول جي گل جي ميووي جي تصوير اُڪريل ملي آهي. (6)

مٿئين ثابتين مان معلوم ٿئي ٿي ته سنڌ جا هنرمند اوائل کان چوڙيگري جي فن کان واقف هئا ۽ هو هار ۽ ٻانهن جا چوڙا بهتر قسم جا جوڙيندا هئا. ان کان سواءِ ان وقت جا ڪاريگر اڄ وانگيان ”ٻانهيون“ به جوڙيندا هئا. جيڪي ٻانهيون ٺوٺ کان ڪلھن تائين پاتيون وينديون هيون. (7) موهن جي دڙي مان اهڙيون لاتعداد زنانئون مورتون به مليون آهن، جن جي جسم تي ڪوبه ڪپڙو نه آهي، پر سندن ڳچيءَ ۽ سيني تي گهڻا هار ۽ مالهاڻون پيل آهن. (8) موهن جي دڙي مان مليل هڪ مجسمي ۾ عورت جا گهنڊيدار وار پوئتي لٽڪيل ڏيکاريل آهن، ڪن مورتين جي چوٽي پوئتي ٺهيل آهي، جيڪو اڄ به رواج آهي. عورتون وارن ۾ پنون ۽ بڪل وجهنديون هيون. مردن جي وارن جي ٺاهه ٺاهه جا طريقا الڳ هئا. راڄ جي چڱي مڙس جا وار پٽون هئا، مردن ۾ ڏاڙهي ٺاهڻ جا مختلف طريقا هئا، ڪن جون ڏاڙهيون

ڪوڙيل ته ڪن جون وري ڇاپڙيون ڏاڙهيون هيون.

موهن جي دڙي جي دور ۾ سنڌ ۾ سونارڪو هنر به عروج تي هيو، ڇانهون جي دڙي مان سنڌ جي ڪاريگرن جون ٺهيل چوڙيون، هار، تائيت، ٻه رکيون، بازو بند، وارن جون ٽاچيون، سرمي وجهڻ جون سرايون ۽ ڪانيون هٿ آيون آهن.

(9)

هڙاپا ۽ موهن جي دڙي مان زيور اڪثر ڪري گهرن جي فرش هيٺان يا پتين جي اندر احتياط سان پوريا ويندا هئا. هتان مليل زيورن مان اندازو ٿئي ٿو ته سنڌو ماڻھو عورتون حسن ۽ جمال جي نڪار لاءِ ڪثرت سان زيور استعمال ڪنديون هيون. سنڌي عورتون سينگار جون شوقين هيون. حسن جي نڪار لاءِ سرمداڻيون ۽ سرايون گهڻي تعداد ۾ مليون آهن. ٽامي جا گول آئينا به مليا آهن. پيرن کي صاف ڪرڻ لاءِ پڪل مٽيءَ جا ڪهرا ٽڪر به مليا آهن.

مصورِي

جنهن وقت سنڌ اندر ڳوٺاڻي ثقافت اڀري رهي هئي ته ان وقت ڳوٺاڻي ثقافت جا ماڻهو سادي سودي نموني جون تصويرون پڻ ڪيندا هئا. اهڙا آثار اسان کي آمريءَ جي کوٽائي مان مليا آهن. عام طور تي آمري جا رهواسي هر ڏينهن جي خاص واقعي کي تصويرن ذريعي محفوظ ڪندا هئا. هو مٽيءَ، پٿر، هڏي ۽ هاڻي جي ڏندن تي ڏاڍيون سهڻيون ۽ دلڪش

مورتون ٺاهيندا هئا. هو پنهنجي هٿيارن ۽ ٿانون تي نقش نگاري ڪندا هئا ۽ انهن کي عجيب طريقي جي چٽن سان سينگاريندا هئا. (10)

آمريءَ مان مليل ٿانون تي خاص نموني جا چٽ چٽيل آهن. ٿانون جي تري تي ٿلهن ڪارن پٿين تي لاڳيتا ٽڪنڊا مليا آهن. ٽڪنڊن جي پاسن ۾ ڳاڙهو رنگ ڀريل آهي. اهي ٿانون تي چٽيل ٽڪنڊا چونئرن جي شڪل پيا لڳن. چٽ ته انهن مٿن ۽ نادين تي ڪنهن ننڍڙي ڳوٺ جو نظارو چٽيل آهي. جنهن ۾ چوئرن جهڙا گهر هڪ ٻئي جي ويجهو ٺهيل آهن. آمريءَ جي ماڻهن ان دور ۾ پنهنجي ٿانون تي ساهوارن شين جا بوتا يا شڪليون ڪڍڻ شروع ڪيون. انهن شڪلين ۾ ڳئون ۽ ڍڳي جي شڪل گهڻي ملي ٿي. اها شڪل هرڻن ۽ ڦاڙهن جي شڪل کان وڌيڪ بهتر قسم جي ٺهيل معلوم ٿئي ٿي. (11) ٻيو ته آمريءَ جي ٿانون تي مڇي جهلڻ جي رچن ۽ جارين جا خاڪا پڻ نظر اچن ٿا ۽ رليءَ جي چٽن جو بهترين نمونو به هن ئي دور ۾ ملي ٿو.

نال جي قبرستان مان هيڊي يا سائي خاڪي رنگ جا ٿانون مليا آهن، جن تي جدا جدا نمونن ۾ ڪاري، نيري، هيڊي ۽ ڳاڙهي رنگ جون ڊيزائون نڪتل آهن. ڪڙي ماهي مان مليل خاڪي رنگ جا ٿانون تي جانورن ۽ قدرتي منظرن جون تصويرون چٽيل آهن. موهن جي دڙي مان نيري رنگ واري چٽسالي ٿيل ٿانون پڻ مليا آهن.

راڻا گندئي مان مليل ٿانون تي پهريان ڳاڙهي ۽ هيڊي رنگ جا ته ڏنل آهن، انهن جي مٿان ڪاري رنگ جي

مصالحي جي چٽسالي ٿيل آهي. ڪوٽ ڏيجي، جي مٽيءَ جي
ٿانون تي عام پينٽنگ ڪئي ويندي هئي. شروعاتي دور جي
ٿانون تي مور جون تصويرون ۽ مڇيءَ جا نمونا ملن ٿا. (12)

چانهون جي دڙي مان لڌل مٽيءَ جي تائين مان هڪ
تائيت تي ٻن هرڻن جون تصويرون اُڪريل آهن، مٽيءَ جي
هڪ تائيت تي ڪنول جي گل جي ”ميوي“ جي تصوير پڻ
اُڪريل آهي. اها ان زماني جي مصوري آهي. (13)

رانديون

سندو ماڻهي شطرنج جي جاءِ پيدائش هئي. موهن جي
دڙي مان اهڙيون ڳوٺون ۽ پٿر مليو آهي، جنهن تي شطرنج جا
خانا ٺهيل آهن. ان دور ۾ به شطرنج ائين ڪيڏي ويندي هئي،
جيئن هن وقت ڪيڏي وڃي ٿي. موهن جي دڙي مان اهڙا ثبوت
ملڻ کان اڳ ڪي ماهر شطرنج راند کي گنگا نديءَ جي
ڪنارن تي جنم ورتل راند، ته ڪي وري ان کي ايران، عرب ۽
مصر جي ايجاد سمجهندا هئا. جڏهن ته هيءَ راند يورپ ۾ 11
صدي عيسويءَ ۾ پهتي. ڪجهه انسائيڪلوپيڊيائن جي
مصنفن ان راند کي برصغير جي راند ڪوٺيو آهي، جيڪا
ايران کان ٿيندي يورپ پهتي.

جڏهن سر جان مارشل موهن جي دڙي جي کوٽائي
ڪرائي ته اتان اهڙا پٿر مليا، جن کي پهريان تور جا وٽ
سمجهيو ويو. پر پوءِ اهڙا وٽ الڳ الڳ مليا. جن جي تور

ڪئي وئي ته معلوم ٿيو ته اهي مهرون شطرنج جي وڌيڪ ويجهو آهن. (14) بعد ۾ سر مورٽيمر ويلر ۽ ڊاڪٽر ايف اي خان به ان تي تحقيق ڪئي ۽ ٻڌايو ته شطرنج سنڌو ماٿر جي ايجاد آهي. هڪ برطانوي ماهر ايف ڊي ڊگلس پنهنجي مقالي ۾ ان ڳالهه تي زور ڏنو ته شطرنج سنڌو ماٿر ۾ 5 هزار سال اڳ ڪيڏي ويندي هئي.

ڊاڪٽر سر مورٽيمر ويلر موهن جي دڙي مان نڪتل مهن ۽ خانن واري تختي کي دنيا جي قديم ايجاد ڪوٺيندي ان ڳالهه تي زور ڏنو ته دنيا جي پهرين شطرنج هتي ايجاد ٿي، بعد ۾ دنيا جي اندر پکڙجي وئي. (15) شطرنج جون ڳوٺون ۽ ان جي پٿر واري تختي ڪراچيءَ جي قومي عجائب گهر ۾ رکيل آهي.

راندیکا

سنڌو ماٿر جي وسندين مان بي انتها راندیکا پڻ مليا آهن. جنهن مان اندازو ٿئي ٿو ته ان دور جا والدين پنهنجي ٻارن جي دلچسپيءَ ۽ سندن راند روند تي ڪيترو ڌيان ڏيندا هئا. (16) هتان مٽيءَ، سڀ، پٿرن ۽ هاٿي ڏندن جي هر قسم جا راندیکا مليا آهن. راندیکن ۾ مٽيءَ جون ٺهيل ننڍڙيون گاڏيون، مٽيءَ جا ڏاند، ننڍن سڱن وارا ڏاند، گينڊا، مينهن، شينهن، سوئر، پولڙا، سها، مڇيون، مانگر مڇ، ڪڇون، ڪڪڙيون، طوطا خاص طور ذڪر لائق آهن.

حوالا ۽ سمجهاڻيون:

1. George F. Dales, Some Specialized Ceramic Studies at Harappa, Chapter 5 of Harappa Excavation Reports 1986-1990, <https://www.harappa.com/content/some-specialized-ceramic-studies-harappa>
2. الانا، غلام علي، ”سنڌي ثقافت جا اهم پهلو“، انا مينهن ملير، ص-92-101
3. پرساد، دوارڪا ”سنڌ جو پراچين اتهاس“ ڀاڱو 2، 1944ع، ص-9
4. آڏواڻي، ڀيرومل، قديم سنڌ، حيدرآباد، ص-89 يا مولائي شيدائي، تمدن سنڌ
5. Mackay, E. Chanh-Daro: Excavations 1935-1936. New York, 1943. (American Oriental Series, vol. 20.)
6. الانا، غلام علي، ”سنڌي ثقافت جا اهم پهلو- زيور ۽ هار سينگار جا سامان“، انا مينهن ملير، ص-92-101
7. Kenoyer, Jonathan Mark (1997). "Trade and Technology of the Indus Valley: New Insights from Harappa,

- Pakistan". *World Archaeology* 29 (2: "High—Definition Archaeology: Threads Through the Past"): 262—280.
8. McIntosh, Jane R. (2008). *The Ancient Indus Valley: New Perspectives*. Santa Barbara, California: ABC-CLIO. pp. 281, 407. ISBN 9781576079072. Retrieved 15 November 2014
9. Untracht, Oppi. *Traditional Jewellery of India*. New York: Abrams, 1997 ISBN 0-8109-3886-3. p15.
10. میمن، سراج الحق، آمري، نئين زندگي مارچ ۽ اپريل 1966ع
11. Mortimer Wheeler, *The Indus Civilization: Supplementary Volume to the Cambridge History of India*, New York, 1979
- See Also: Charles Higham, *Encyclopedia of Ancient Asian Civilizations*, 2004, New York, P- 14
12. Ashish Nangia, *Beginnings: Art from the Indus Valley Civilization*,
[http://www.boloji.com/index.cfm?md=Content&sd=Articles
&ArticleID=6714](http://www.boloji.com/index.cfm?md=Content&sd=Articles&ArticleID=6714)
13. الانا، غلام علي، ”سندي ثقافت جا اهم پهلو“، انا مينهن ملير، ص-92-101

14. Talpur, Prven, A Throw of Dice: 5000 Years Ago, <http://parveentalpur.com/tag/chess/>
15. Gupta, K.R.; Gupta, Amita. (2006). *Concise Encyclopaedia of India, Volume 3*. Atlantic Publishers & Distributors. pp. 964
16. Mohenjo-daro Tools and Artifacts Photo Gallery. *Archaeology Online*, retrieved 8 April 2012.

سندو ماٿر ۾ شهري رياست جو معاشي تجزيو

سندو ماٿري اندر شهري رياست جي بنياد کان پوءِ علم ، ادب ۽ هنر جو چرچو وڌيو. فنڪار ۽ ڪاريگر ڪي عزت جي نگاه سان ڏٺو ويندو هو. نئين پٿر جي دور ۾ انسان شڪار واري زندگي کان اڳتي اچي پوک تي گذران ڪرڻ لڳو. زرعي فصل ڪيائين ۽ مال ڌاريائين. اٽڪل 3000 ق م ڌاري سندو ماٿر جي رهواسين ڦيٿن واريون ڪاٺ جو گاڏيون استعمال ڪرڻ شروع ڪيون. جنهن رستي پنهنجي زرعي پيداوار کي هڪ هنڌ کان ٻئي هنڌ تائين پهچائڻ يا ڍوڻ لڳا.

(1)

زراعت

سندو سڀيتا جا وارث زراعت سان وابستا هئا. سند جي زراعت بابت قديم آثارن جا ماهر ڊڪسن، بيدن، پاويل ۽

بين عالمن جي راءِ آهي ته شروعاتي دور ۾ اهي سنڌ جون عورتون ئي هيون، جن کاڌي خوراڪ لاءِ مختلف قسمن جا بچ، ٻوٽا پنهنجي تجربي ۾ آڻي انهن جي پوک جا طريقا رائج ڪيا. علم نباتات جي ماهرن جو خيال آهي ته سنڌ ۾ پيدا ٿيل اڳاٽي ڪڻڪ جي تاريخ تمام پراڻي آهي. ماهر ائين پڻ چون ٿا ته چين ۾ سنڌ کان گهڻو عرصو پوءِ 2700 ق-م ۾ ڪڻڪ جي پوک جي ابتدا ٿي. روسي ماهرن جو چوڻ آهي ته دنيا ۾ ڪڻڪ جي پوک جي شروعات سنڌ مان ئي ٿي هئي. (2) سنڌ ۾ موهن جي دڙي مان ڪڻڪ جا ڪي ڪارا ٿيل پر سالم داڻا به مليا آهن، جيڪي پاڻهي پيدا ٿيل نه پر انساني محنت جو نتيجو آهن. ان کان علاوه هتي چانورن ۽ دالين جي پوک به ٿيندي هئي.

موهن جي دڙي جي قديم آثارن مان ڪڻڪ، جو ۽ هڙاپا مان مٽر ۽ تر مليا آهن. جڏهن ته موهن جي دڙي مان کجور جون ڪڪڙيون به مليون آهن. اهڙي طرح هڪ مهر تي هڪ اهڙي تصوير اُڪريل آهي، جنهن تي ناريل جو وڻ ڏيکاريل آهي. اهڙي طرح هڪ مهر تي ڏاڙهون جو وڻ به آهي.

مهر ڳڙھ جي قديم آثارن مان ماهرن کي ڪڻڪ ۽ ڪپھ جي پوکائي جا آثار مليا آهن. سنڌو ماڻھو جا رهواسي ساڍا 7 هزار سال اڳ ڪڻڪ جي پوکائي ڪندا هئا. نامياري آبپاشي ماهر ايم ايڇ پنهور موجب پوکڻ جي واڌ ويجهه مهرڳڙھ (7 هزار ق م)، آمري (3700 ق م)، کوٽڙجي (3300 ق م) ۽ موهن جي دڙي (2350 ق م) جي اسرڻ جو سبب بڻي. سنڌو ماڻھو ۾ ڪڻڪ 6 هزار ق م ڌاري پوکي وئي. ساڳي

طرح ان ئي دور ۾ جون جي به پوکائي ٿي. ان سان گڏ منهن ۽
ڳئون پڻ ڌاري وئي. جڏهن ته ساڍا 4 هزار سال ق م ۾ قتي
جي پوک ڪئي وئي. (3)

سندو ماڻھو ۾ ان دور ۾ ڪپھ جي پوک به ٿيندي هئي.
سندو ماڻھو جي اهم دريافت موهن جي دڙي مان مليل آهي
ڪپھ جو ٽائيل ڪپڙو آهي، جيڪو ٽامي ۽ چانديءَ جي ٽالهيءَ
جي ڀرسان مليو آهي. اها ڪپھ جي قديم ترين دريافت آهي.
جڏهن ته ڪورڪو هنر سنڌ ۾ گهڻي قديم زماني کان موجود
هيو. موهن جي دڙي مان ست ڪٽڻ جا اٺت مليا آهن. ڪوٽائي
مان گهڻو ڪري هر گهر مان ست ڪٽڻ جا چرڇا مليا آهن. اهي
چرڇا قيمتي ڌاتن کان وٺي مٽيءَ جا به ٺهيل مليا آهن. ان مان
معلوم ٿئي ٿو ته ست ڪٽڻ جو ڪم انهن ڏينهن ۾ عام هيو.
هڪ هنڌان چانديءَ جي ٽالهيءَ جواهرن سان ڀريل ملي آهي
جيڪي هڪ ڪپڙي جي ٽڪر ۾ ويڙهيل هئا. ان مان معلوم
ٿئي ٿو ته ان زماني ۾ ڪپڙو پڻ ٺهندو هو. ۽ ڪوري موجود
هئا.

ڪپھ مان ڪپڙي ٺاهڻ جي صنعت هيل تائين مليل
ثابتن مطابق دنيا ۾ سڀ کان پهريان سندو ماڻھو ۾ شروع ٿي.
هتي جا آڏاڻا ۽ هتي جو ٺهيل سوئي ڪپڙو خاص ڪري مليل
جو ڪپڙو سڄي دنيا ۾ مشهور هيو. موهن جي دڙي جا ماڻهو
سبيل ڪپڙو پائيندا هئا، جنهن جي ثابتي دڙي مان مليل
اڪيچار شين مان ملي ٿي. اهي شيون دڙي جي مختلف تنهن
مان مليون آهن. موهن جي دڙي جي ڪوٽائي ڪندڙ ماڻھو
سرجان مارشل لڪي ٿو ته: ”ڪپڙي لاءِ ڪپھ جو استعمال ان

زمانی ۾ اکیلو سنڌ ۾ ٿيندو هو. جيڪا ڳالهه باقي دنيا ۾ به
تي هزار ورهيه پوءِ ڏسڻ ۾ اچي ٿي.“ (4)

سنڌ جا ماڻهو ڪڻڪ، ڪپهه کان سواءِ سارين جا فصل
پڻ پوکيندا هئا. اڳ سڄي دنيا ائين وسهندي هئي ته سڄي
دنيا ۾ پهريان پهريان چانورن جي پوک فلپائين ۾ ئي ٿي. پر
سنڌو سڀيتا جي قديم آثارن جي کوٽائين مان معلوم ٿيو آهي
ته فلپائين کان به ڪي صديون اڳ سنڌ جا هاري ناري سارين
جي پوک ڪندا هئا. ڪجهه سال اڳ فلپائين جو انگريڪلچر
جو ڊائريڪٽر جنرل پاڪستان جي دوري تي آيو ته هو موهن
جي دڙي تي به گهمڻ ويو، اتان هن هڪ ڀت جي مٽي پٽائي
ڏسي چيو ته اڳ اسان ائين سمجهندا هئاسين ته چانور دنيا ۾
پهريان پهريان فلپائين ۾ ٿيا، پر هتي اچڻ کان پوءِ مون کي
خبر پئي آهي، ته چانورن جي قديم پوک سنڌو ماڻھو ۾ ئي
ٿيندي هئي. ڇو جو ڇو جو پٽين تي لڳل گاري ۾ ڪڻڪ جي
بهه سان گڏ سارين جا توتڙ ۽ چانورن جا اڏڙ به مون کي نظر
اچن ٿا.

هنر ۽ ڪاريگري

موهن جي دڙي مان جيڪي برتن مليا آهن، اهي سنڌو
درياهه جي چيڪي مٽيءَ مان ٺهيل آهن. جن ۾ چن ۽ ابرق جا
ذرا شامل آهن. اهي برتن ڪنڀر جي چڪ تي ٺاهيل آهن.
ڪجهه ٿانون ڳاڙهسري مٽيءَ مان جڙيل آهن ۽ انهن تي

ڪاري پالش ٿيل آهي. ڪجهه اهڙا برتن به مليا آهن، جيڪي ٻارن کي کير پيارڻ لاءِ استعمال ٿيندا هوندا. هتي ڪانسيءَ ۽ مٽيءَ جون اهڙيون سرمداڻيون به لڌيون آهن، جن جو منهن تمام سوڙهو آهي. ٻيا به هار سينگار جا پٿر جا ٺهيل اوزار مليا آهن. پاڻيءَ جا مٽ ۽ کٽاڻ ٺاهڻ جون برنيون به مليون آهن. برتنن کان سواءِ مٽيءَ جا ٻيا ڪيترائي سامان مليا آهن، جيئن مٽيءَ جا ڦيٽا، چوڙيون، گلدان، ڪتورا، صراحيون، هنديون، مٽڪا ۽ ان رکڻ جا برتن به شامل آهن.

آمري جا ٿانون ڏسڻ بعد آمريءَ جي ڪنڀرن کي داد ڏيڻو پوي ٿو. هنن جون بهترين قسم جون دڪيون جن تي ٿلهن ڪارن پٿرن تي لاڳيتا ٽڪندا ٺهيل آهن، ڏسي اچرج پيو لڳي ته اڄ به اٽڪل ساڳيو هنر ۽ نمونو سنڌ اندر موجود آهي. ڪوٽڏي جي مان مليل ٺڪر جي ٿانون مان معلوم ٿئي ٿو ته اهي ٺڪر جي ٿانون ٺاهڻ ۾ ڪافي ترقي ڪري چڪا هئا. سندن ڪوڙي گري جو هنر تمام اوچي درجي جو معلوم ٿئي ٿو. هو پنهنجن ٿانون تي عام طور پينٽند ڪندا هئا. (5) جهڪر جي دڙي مان تامي جي ٺهيل پالي جو منهن لڌو آهي، جيڪي اسان جا ڪاريگر هٿيار طور جوڙيندا هئا. نارو جي دڙي مان پڻ رانديڪن جون گاڏيون، چوڙا ۽ ٺڪر جا ٿانون مليا آهن. نال جي قبرستان مان تامي جون ڪهاڙيون ۽ چاقن جا ڦر لڌا ويا آهن. ڪوٽڏي جي ڪوٽائي مان تيرن جا منهن ۽ راند ڪرڻ جا بلور مليا آهن.

موهن جي دڙي مان تامي ۽ مٽ جا به ڪافي ٿانون مليا آهن. جيڪي گهريلو استعمال جي برتنن، ڪهاڙين، خنجرن،

چاڦن، بڙچين، ڪٽارن، تيرن، مندين، ڪنن جي والين تي ٻڌل آهن. ان دور ۾ تمام گهڻيون شيون ٽامي ۽ مٺ مان ٺاهيون وينديون هيون. سنڌو ماڻھو جي سڀيتا جي وارثن جا اوزار ۽ هٿيار پٿر، ڪانسي ۽ ٽامي جا ٺهيل آهن. پر اهي مفيد، مضبوط ۽ عمدو ناهن. ۽ انهن سان ڪابه جنگ ڪري نه ٿي سگهجي. نيزن جا ڦر، ڪٽار، پالا، ڪهاڙيون، تير ڪمان، بڙچيون، تيشيون، گرڙ سنڌو ماڻھو جي قديم شهرن ۽ ڳوٺن مان ججهي تعداد ۾ مليا آهن. اهي سڀ ٽامي يا مٺ جا آهن. نيزا ڏاڍا نازڪ آهن، جي انهن کي هٿ سان ٿورو زور ڏجي ته ڇپا ٿي پون ٿا. ٽامي جي مليل گرڙن ۽ ٻين اوزارن تي ڪجهه تحرير ٿيل آهي. مليل اوزارن ۾ ناچڻيءَ جو هڪ مجسمو، مينهن ۽ پڪريءَ جا مجسما به ذڪر ڪرڻ جهڙا آهن. هاڻي جي ڏندن مان ٺهيل به ڪافي شيون مليون آهن، جنهن مان پتو پوي ٿو ته هاڻي جي ڏندن جو ڪم هتي ترقي ڪندڙ هو.

شڪار

سنڌو سڀيتا جا وارث گوشت پڻ واپرائيندا هئا، هو پالتو جانورن کان سواءِ جهنگلي جانورن جو شڪار ڪري به گوشت حاصل ڪندا هئا. هڪ مهر تي ٻن ماڻهن کي تير ذريعي شڪار ڪندي ڏيکاريو ويو آهي. موهن جي دڙي جي هڪ جڳهه تان گهڻي انداز ۾ تير مليا آهن. تصويري تحرير ۾ به تير ڪمان جو نشان ملي ٿو. مٽيءَ جون پڪل گوليون يا گليليون به مليون آهن. جن مان ڪمان جي شڪل جي گليلي

جي ذريعي پکين جو شڪار ڪيو ويندو هو. مچي پڪڙڻ جون ڪنڊيون به وڏي تعداد ۾ مليون آهن. هتي جا رهواسي جانور به پاليندا هئا، جانورن جو گوشت رڌي کاڌو ويندو هو. ڇو جو گهڻين ۽ گهرن مان مينهن، ٻڪري، ورياهي ۽ سامونڊي مچيءَ جون تمام گهڻيون هڏيون مليون آهن.

سائنس جي جنم ڀومي سنڌو ماڻھو هئي:

موهن جي دڙي جا ماڻھو اڍائي هزار سال ق-م ۾ ڇوماسي وارين هوائن ۽ سنڌوندي ۾ ٻوڏ جو اڳواٽ اندازو لڳائڻ لاءِ پٿر جا ڪئلينڊر استعمال ڪندا هئا. فنلينڊ جي قديم آثارن واري ماهر ڊاڪٽر ايرڪا مائولا انهن پٿر وارن ڪئلينڊرن جو ڳوڙهو اڀياس ڪيو آهي. يونائيٽيڊ نيوز آف انڊيا کي هن ٻڌايو آهي ته اهي پٿر دنيا جا پهريان سائنسي اوزار آهن. ڊاڪٽر مائولا دعويٰ ڪئي آهي ته سائنس جي جنم ڀومي ميسوپوٽيميا يا مصر نه پر سنڌ آهي. هن چيو آهي ته موهن جي دڙي ۽ هڙاپا مان لڌل انهن پٿرن کي گول پٿر، چليدار پٿر يا مخروطي پٿر وغيره سڏيو ويندو هو. هن موجب 40-45 سينٽي ميٽر قطر وارن انهن پٿرن جو وزن 40 ڪلوگرام (اتڪل هڪ مڻ) ٿيندو. انهن پٿرن جي ٻنهي پاسن کان وچ وٽان 2 سوراخ آهن ۽ سندن لسي سطح تي ڪيترائي نشان آهن. جيڪي کوٽي ٺاهيا ويا آهن. ڊاڪٽر مائولا موجب انهن مان 3 پٿر اهڙا آهن جن تي اڪريل نشان اڃا تائين محفوظ آهن. فنلينڊ جي ماهر موجب اهي وڏا چليدار پٿر جيڪي موهن جي دڙي ۽ بمبئي ميوزمن ۾ محفوظ آهن، نه

رڳو ڪئيلينڊر جو ڪم ڏيندا هئا پر اهي (دوربين کان سواءِ) علم نجوم جي اوزار طور پڻ استعمال ڪيا ويندا هئا. جن ذريعي سج جي لهڻ ۽ اڀرڻ، ٻين آسماني تارن جي ظاهر ٿيڻ ۽ گم ٿيڻ ۽ ڌرتيءَ جي بدلجندڙ حالتن جو اڀياس ڪري سگهيو هو. انهن پٿرن کي سنڌو ماڻھو جي قديم علم فلڪيات وارن آثارن ۾ شمار ڪري سگهجي ٿو. ماڻھو موجب انهن مان 5 پٿر صحيح سلامت مليا آهن. جن مان هڪ مرڪزي ڪئيلينڊر جي حيثيت رکي ٿو. جيڪو سڄي معاشري لاءِ آهي. ۽ ٻيا ننڍا ڪئيلينڊر آهن جيڪي مختلف مقصدن جهڙوڪ زراعت، واپار، شڪار ۽ لاٻاري لاءِ استعمال ٿيندا هوندا. (6)

سنڌ ماڻھو جا رهواسي مهينا ڇنڊ مطابق شمار ڪندا هئا. هتي ڇنڊ جي حساب سان هلالِي مهيني جو رواج هيو. ان حساب سان موسمن جو به شمار ڪندا هئا. هو ڇنڊ جي رفتار سان پنهنجا ڏڻ ملهائيندا هئا. موهن جي دڙي جا رهواسي هر هڪ موسم جا چار مهينا شمار ڪندا هئا. تور، ماپ ۽ جوتش جو علم هتي عام هيو.

ٻئي طرف رياضيءَ جي هڪ روسي ماهر آءِ اي ولدروسڪيءَ 1984ع ۾ بخارست ۾ سڌايل تاريخ ۽ سائنس متعلق بين الاقوامي ڪانگريس کي ٻڌايو ته موهن جي دڙي مان هٿ آيل مهن جي ڪمپيوٽر ذريعي اڀياس مان معلوم ٿيو آهي ته سنڌو ماڻھو ”علم فلڪيات“ بابت وڏي ڄاڻ رکندا هئا. هن ڪانگريس کي ٻڌايو ته هڪ مهر تي مڇيءَ جي شڪل لفظ ”من“ پيش ڪري ٿي، جنهن جي تامل ٻوليءَ ۾ معنيٰ آهي مڇي ۽ مڇيءَ مان مراد تارن وارو ڄاتل سڃاتل

برج آهي. اهڙيءَ طرح ڇهن تارن واري جهڳٽي واري (دب اصغر) ۽ ستن مڇين واري جهڳٽي (دب اڪبر) جي نشاندهي ڪري ٿو. (7)

سند جي قديم باشندن ڳڻڻ جو فن ايجاد ڪيو ۽ شين جو وزن ڪرڻ يا وقت ۽ فاصلي جي پيمائش جا آغاز به هتان ٿيو. ڇو جو ڳڻڻ جون مٽيءَ جون گوليون ۽ تورڻ جا وٽ اسان کي سند جي قديم آثارن مان مليا آهن. سنڌي ماڻهو لکڻ پڙهڻ جي فن کان اڳ ڳڻڻ ۽ تورڻ جو فن ايجاد ڪيو. هڪ ماهر گريٽرسن ٻڌائي ٿو ته سنڌو ماڻھو جا رهواسي ڳڻپ ڪري ڄاڻندا هئا، هو انگ ڳڻڻ ۽ حساب ڪتاب رکڻ جا ماهر هئا. هو ويهون ويهون ڪري ڳڻيندا هئا ۽ سٺ بدران ٽي ڪوڙيون يا ٽي ويهون ڪري چوندا هئا. جيڪو طريقو اڄ به سنڌ اندر رائج آهي. (8)

موهن جي دڙي مان پٿرن جا نهايت صفائي سان ٺهيل ٽڪرا ملن ٿا. جيڪي وزن ڪرڻ لاءِ وٽن طور استعمال ٿيندا هوندا. انهن ۾ ڪي وٽ ته ايترا وڏا آهن، جو کين رسن سان ڪٽڻو پوندو هوندو. ڪي ته وري ايترا ننڍڙا آهن، جو انهن سان سون ۽ چاندي توريو ويندو هوندو. موهن جي دڙي مان مليل ننڍا وٽ خاڪي رنگ جي سليٽ جا هئا. تارازو گهٽ مليا آهن. تقريبن هڪ سو پنجاهه جڳهن تي پيمائش ڪرڻ سان اهو معلوم ٿئي ٿو ته سنڌ اندر هڪ ئي وقت ۾ فوت ۽ ڪيوبڪ فوت ٻنهي طريقن سان پيمائش ڪئي ويندي هئي.

سنڌو ماڻھو جي سڀيتا جي وارثن وٽ دنيا اندر پهريون معاشي نظام موجود هو. ڪينادا جي ميٿاميٽڪس جي ماهر

ڊاڪٽر بريان ويلس (Dr Bryan Wells) طرفان انڊين انسٽيٽيوٽ آف ميٿاميٽيڪل سائنس جي تعاون سان ڪيل تحقيق بعد ثابت ڪيو آهي ته سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن جي دور ۾ انتهائي بهتر قسم جو معاشي نظام موجود هو. هنن وٽ ماپ، طور ۽ شين جو ملهه طئه ڪرڻ جو نظام موجود هو. اناج جي تور ڪئي ويندي هئي. جنهن لاءِ مختلف وزن جا وٽ ٺاهيا ويا هئا. (9) روزمره جي استعمال جي شين جي متاستا به ڪئي ويندي هئي، مزدورن کي پگهار ڏني ويندي هئي. جيڪا ناچ ۽ روزمره جي استعمال جي شين جي صورت ۾ هوندي هئي.

موهن جي دڙي جا ماڻهو جيوميٽري جي علم کان واقف هئا.

مشهور آمريڪن سنڌي محقق پروين ٽالپر پنهنجي ڪتاب "اڍائي هزار کان ڏيڍ هزار سال قبل مسيح تائين سنڌو ماڻهي جي سڀيتا ۾ جاميٽري جا اهڃاڻ" ۾ تحقيق ڪري ڄاڻايو آهي ته موهن جي دڙي جا ماڻهو جيوميٽري جي علم کان واقف هئا جنهن لاءِ هن موهن جي دڙي جي لپي (اسڪرپٽ) جي هر اکر کي ڪٽي ان کي ثابت ڪيو آهي ته انهن مان هر هڪ جيوميٽريڪل پيٽرن موجب جڙيل آهي. (10)

مهرون

سنڌو سڀيتا جي وارثن جي ڪامياب ترين تخليق اهي

مهرون آهن، جيڪي موهن جي دڙي، هڙاپا ۽ ٻين شهرن مان مليون آهن. ايڏي وڏي تعداد ۾ مهرون مليون آهن جو ان مان اندازو لڳائي سگهجي ٿو ته هر شخص وٽ پنهنجي مهر هوندي هئي. اهي مهرون اسٽيٽائيت (Steatite) مان ٺهيل آهن. اهي مهرون اڍائي انچ کان اڍائي چورس انچ تائين مختلف سائيزن جون آهن. عام سائيز 7، 11 ۽ 1-2 انچ جون آهن. هي مهرون چورس شڪل جون آهن. جن تي جانورن جون تصويرون ۽ تحرير چٽيل آهي. ڪجهه مهرون مستطيل شڪل جون به آهن. جن تي فقط تحرير لکيل آهي. چورس شڪل جي مهن جي پاسن تي به سوراخ دار ڪنڊا لڳل آهن ۽ مستطيل مهن جي وچ ۾ آر پار سوراخ آهن. جن ۾ ڏاڳو ٻڌو ويندو هو. معلوم ٿئي ٿو ته انهن مهن کي پٿرن مان کاتي ٺاهيو ويو هوندو. بعد ۾ انهن ٽڪرن کي قينچي يا چاقو سان تراشي نقش نگار ۽ تحرير لکي ويندي هوندي. ان بعد انهن تي چن جا ته جمائي کين باهه ۾ پڇايو ويندو هوندو. گهڻين مهن جا نقش موجوده دور جي پتل جي مهن وانگر ابدا ٺهيل آهن، جڏهن کين ڪنهن هنڌ لڳايو ويندو هوندو ته اصلي تصوير سڌي اچي ويندي هوندي.

بيڙيءَ کان جهاز تائين

اوائل ۾ انسان شڪار لاءِ ننڍيون بيڙيون تيار ڪيون. اهي بيڙيون ڪنهن وڏي وڻ جو ٿڙ وچ مان ڪوڪلو ڪري ٺاهيون وينديون هيون. ٿڙ جو هڪ پاسو ڪٽي ۽ پوءِ وچ واري

ڳر ڪڍي ان ۾ ويهڻ جي جاءِ ٺاهي ويندي هئي. تڙ اوائل ۾ پٿر جي ڪهاڙين سان ڪوڪلو ڪندا هئا ۽ ان کي ڪهري پٿر سان لسو ڪندا هئا. جيئن ماڻهو ان پيڙيءَ ۾ ويهي سولائي سان شڪار ڪري سگهي يا درياهن ۽ ڍنڍن رستي هڪ علائقي کان ٻئي علائقي ۾ وڃي سگهي. (11)

سندو سڀيتا جو پتو پوڻ کان اڳ دنيا وارن جي نظر ۾ ته پهرين جهاز راني جو فن فنيقي قوم ايجاد ڪيو. جن کي ڪنعاني به سڏيو ويندو هو. سندن ملڪ ڪنعان (فنيشيا) شام ۽ فلسطين جي ڪناري وارو ملڪ هو. جنهن ۾ هاڻي شام، لبنان ۽ اسرائيل جا ملڪ اچي وڃن ٿا. (12)

پر جڏهن سنڌ ۾ قديم آثارن جون کوٽايون ٿيون ۽ سندو سڀيتا پنهنجي عجائبات سان ظاهر ٿي ته ماهرن کي ان پراڻي راءِ کي تبديل ڪرڻو پيو. ڇو جو فنيشيا کان گهڻو اڳ جهاز رانيءَ جي فن جو پتو سنڌ ۾ پوي ٿو. جهاز رانيءَ جو فن سنڌ ۾ فنيقي قوم کان به گهڻو اڳ هتي موجود هو. جديد تحقيق ته ايتري قدر ثابت ڪيو آهي ته خود فنيشين لوڪ هتان سندو ماڻھو مان ئي ڪنعان ويا ۽ اتي وڃي تهذيب ۽ تمدن جو بنياد وڌو. اهي هتان جا ئي لوڪ هئا جن ڪنعان ۾ فن جهاز رانيءَ کي عروج تي رسايو. قديم آثارن جو ماهر ڊاڪٽر هال ٻڌائي ٿو ته سنڌي ماڻهو فن جهاز رانيءَ ۾ پڙ هئا ۽ سندن واپار ڏکڻ ۾ دڪن ۽ سيلون، اوڀر ۾ هند ۽ چين، اولهه ۾ ايران، عراق، يمن ۽ مصر تائين پکڙيل هو. ان ڳالهه جي تصديق بابل ۽ نينوا جي ڪتبن ۾ ملي ٿي. جن ۾ سندو ۽ سمير جو پاڻ ۾ گهاٽو سڀڻو ٻڌايو ويو آهي. (13)

سندين جي جهاز رانيءَ جو ٻيو ثبوت اهو مليو آهي ته سنڌ جا ماڻهو سمير ۾ جڏهن پهتا ته اتان جي ماڻهن، جن اڳ ڪڏهن جهاز ڪونه ڏٺا هئا ۽ نه وري سامونڊي سفر کان واقف هئا، تن جهازن ۾ چڙهي آيل نون ماڻهن کي ’اوئنس‘ سڏڻ شروع ڪيو. اوئنس انهن راکاسن کي چئبو آهي، جيڪي خشڪيءَ تي به هلي سگهن ۽ پاڻيءَ تي به تري سگهن. اهي سنڌو ماڻھو جا باشندا ئي هئا، جيڪي سمند جي خوفناڪي مسافري طئه ڪري بابل پهتا. ۽ بابل ۾ وڃي رهائش اختيار ڪئي. بابل جي ڪتبن ۾ اوئنس جو مٿيون ڌڙ ماڻهوءَ جو ۽ هيٺيون ڌڙ مڇيءَ جو ٻڌايو ويو آهي. (14) بابل ۾ جڏهن سنڌي ماڻهو جهازن ۾ پهتا ته پهريون ڀيرو سمند رستي ايندڙ ماڻهن کي ڏسي بابل واسي تعجب ۾ پئجي ويا ۽ هنن انهن کي عجيب ۽ غريب مخلوق سمجهي کين اهڙي راکاس سان تشبيهه ڏني ۽ انهن جو پنهنجن ڪتبن ۾ عجيب طريقي سان ذڪر ڪيو. سنڌو ماڻھو کان آيل ماڻهن کي ڳچيءَ کان پيرن تائين عجيب پوشاڪ ۾ ڏسي هنن مڇيءَ سان تشبيهه ڏني.

سنڌو سڀيتا جي دور ۾ مڪران جي سامونڊي ڪناري تي دشت نديءَ جي واديءَ ۾ ”ستڪگين در“ ۽ شادي ڪرونڊيءَ جي ماڻھو ۾ ”ستڪگين ڪوهه“ سنڌ ۽ عراق وچ ۾ جهاز رانيءَ جا ٻه وڏا مرڪز هئا. جتي سامونڊي جهاز لنگر هڻندا هئا. (15) ساڳئي ئي وقت ڪنڀات جي نار جي ڪناري تي لوٽل نالي شهر جي کوٽائي مان سامونڊي جهازن ٺاهڻ جي هڪ گودي ملي آهي، جيڪا سڄي پڪين سرن جي ٺهيل آهي.

(16)

واپار:

مسٽر پگٽ لکي ٿو ته: ”موهن جي دڙي ۽ هن علائقي جي ٻين شهرن ۾ يڪسانيت ۽ هڪ جهڙائي جيئن پکيون سرون، برتن هڪ جهڙا ۽ معياري، هر جڳهه تي هڪ ئي رسم الخط مان اندازو لڳائي سگهجي ٿو ته موهن جي دڙي تي واپاري طبقو حاوي هيو. جيڪو سمنڊ پار جي ڏوراهن ڏيهن ڏانهن پنهنجو مال وڪڻڻ ويندو هو ۽ ان واپار جي خاطر هنن ملڪ اندر هر جڳهه تي رستا ۽ سٺا شهر تعمير ڪرايا ۽ ٻاهرين ملڪن ۾ پنهنجون ڪوٺيون قائم ڪيون.“ (17)

بابل ۽ نينوا جي ڪتبن ۾ سنڌ جي شريعتي ملعمل جو ذڪر ڪيو ويو آهي. جنهن کي ’سنڌو‘ سڏيو ويندو هو. ان مان خبر پوي ٿي ته سنڌ جا هنرمند ملعمل جو ڪپڙو تيار ڪري پرڏيهه ۾ وڪرو ڪري ٺاڻو ڪمائيندا هئا، يا ان جي بدلي اتان شيون خريد ڪري هتي آڻيندا هئا. سنڌ جا رهواسي بابل ۽ نينوا ڏانهن مصالحو، سرهاڻ، ناريل ۽ نير پڻ کڻي ويندا هئا. (18)

ڪئليفورنيا يونيورسٽي آمريڪا جي ماهر جوناٿن مارڪ تحقيق بعد ثابت ڪيو آهي ته سنڌ جا رهواسي موهن جو دڙو واري دور ۾ افغانستان، ميسوپوٽيميا ۽ ايران سان ڪوڏن ۽ سڀن جو واپار سمنڊ رستي ڪندا هئا. موهن جي دڙي جي رهواسين ان واپار کي ڪافي زور وٺايو. موهن جي دڙي مان اهڙي سڀ ملي آهي ۽ اهڙيون سڀون مڪران ۽ سبي جي علائقي مان پڻ مليون آهن. مڪران جي علائقي مان

کوٽائي دوران هٿ آيل 6 هزار سال پراڻو هار جيڪو سڀن جو نهيل آهي، ان ڳالهه جي ثابتي ڏئي ٿو ته هتي اهو واپار ۽ صنعتي شين جي ٻين ملڪن سان مٽاستا عروج تي هئي. (19)

سندو سڀيتا جي دور ۾ سنڌ مان مليل کان سواءِ نير ۽ دوائون به ٻين ملڪن ڏانهن موڪليون وينديون هيون. موهن جي دڙي مان ڪاري رنگ جو سلاجيت ۽ ڦاڙهي جا سنگ به هٿ ڪيا ويا آهن. سنڌ جا باندرا، مور ۽ عاج بيت المقدس تائين هتان جا واپاري ڪڍي ويندا هئا. (20)

واپار لاءِ پرڏيهه ويندڙ شيون

کوٽڏي جي مان 3000 ق م ۾ سوٽي ڪپڙو، ڪاٺ ۽ مينڊي ميسوپوٽيميا موڪلي ويندي هئي. مصر جا فرعون سنڌ جي مينڊي هٿن ۽ پيرن کي لڳائيندا هئا. جنهن جون ثابتيون مصر جي قديم ممين مان مليون آهن. (21)

هندوازم ڪتاب جو مصنف ڪي ايم سين ڄاڻائي ٿو ته سنڌو ماڻھو جي سڀيتا جو بنياد وجهندڙن کي چاندي، ٽامي، جست ۽ پتل جي استعمال ڪرڻ جي ڄاڻ هئي ۽ هو لڪڻ پڙهڻ ڄاڻندا هئا. وڻن واپاري طبقو هو ۽ هو ڪن هنرن ۽ ڪاريگريءَ ۾ تمام هوشيار هئا. ان ئي وقت ۾ چانهون جو دڙو ”زيورن جو شهر“ سڏيو ويندو هو. زيور سون، چاندي، ٽامي ۽ ٻين ڌاتن مان ٺاهيا ويندا هئا.

جپان جي ماهرن جي هڪ ٽيم طرفان سنڌو سڀيتا جي قديم ماڳن، درياهي وهڪرن ۽ سامونڊي ڪناري تي آباد وسندين تي 5 سال تحقيق ڪئي وئي. ڪيوٽو جي ريسرچ انسٽيٽيوٽ فار هيومنٽي اينڊ نيچر (Research Institute for Humanity and Nature, Kyoto) جي پروفيسر ايميريٽس توشاڪي اوساڊا (Professor Emeritus Toshiki Osada) جي سربراهي ۾ ماهرن جي هن ٽيم ۾ مختلف ملڪن جا 40 محقق ۽ سائنسدان شامل هئا. جپان جي هن ٽيم طرفان انڊيا ۾ سنڌو سڀيتا سان واسطو رکندڙ 2 قديم ماڳن جي کوٽائي ڪئي وئي. هن ٽيم طرفان کوجنا بعد ٻڌايو ويو ته سنڌو سڀيتا جي شهرن جو پاڻ ۾ واپاري نيٽ ورڪ موجود هيو. ان نيٽ ورڪ يا ڳانڍاپي سبب سنڌو سڀيتا جي رهواسين وچ ۾ گهڻ ثقافتي ۽ گهڻ لساني تهذيب جنم ورتو. ان کان اڳ اهو خيال ڪيو ويندو هو ته سنڌو سڀيتا جا شهر ڪنهن هڪ مرڪزي اٿارٽي جي اثر هيٺ هيا. پروفيسر اوساڊا موجب ان دور ۾ سنڌو سڀيتا جي مختلف مقامي برادرين ۾ واپار رستي هڪ مضبوط نه پر ڍلي قسم جو سياسي ۽ انتظامي ڳانڍاپو موجود هو. جپاني ماهرن جي هن ٽيم طرفان ٿيل تحقيق (22) موجب سنڌو سڀيتا جي وارثن جي رياست مضبوط مرڪزيت جي بنياد تي قائم نه هئي پر انهن ۾ هڪ ٻئي جي ثقافت، ٻولي ۽ مفادن جي احترام جي بنياد تي لاڳاپا قائم هئا.

جپاني محققن موجب ان وقت سنڌو سڀيتا جا ٻه يعني موهن جو دڙو ۽ هڙاپا اهم مرڪز نه هيا پر 5 مرڪزي شهر هئا. جن ۾ موجوده پاڪستان ۾ گنڀيروالا، انڊيا جي رياست گجرات جي ضلعي ڪڇ ۾ ڍولا ويرا ۽ هريانا رياست جي

هسار ضلعي ۾ راڪي ڳڙهي به اهم شهري مرڪز هيا. جيان جي هوسي يونيورسٽي (Hosei University) جي فزيڪل جاگرافي جي ماهر پروفيسر هدياڪي مائيموڪو (Hideaki Maemok) موجب سنڌو سڀيتا جا قديم ماڳ شهر ۽ وسنديون رڳو وڏن درياھن جي ڪنارن تي آباد نه هيون، پر ان وقت موجود ٻين پاڻي جي ننڍن ننڍن وهڪرن جي ڀرسان به آباد هيون، جيڪي هن وقت پنهنجو وجود وڃائي ويٺا آهن. ڊولا ويرا مان اهڙيون ثابتيون مليون آهن ته هن شهر رستي سامونڊي واپار ٿيندو هو. ڊولا ويرا جا رهواسي عراق جي شهر ميسوپوٽيميا سان واپار ڪندا هئا. (23) سنڌو سڀيتا جا ڪافي ماڳ نه رڳو درياھن پر سامونڊي ڪناري ڀرسان به هوندا هئا. ان وقت سمنڊ جون چوليون ڊولا ويرا شهر سان ٽڪرائيون هيون.

موهن جو دڙو هڪ واپاري منڊي هئي. هتان ويجهن علائقن کان سواءِ ڏوراهن ڏيهن ڏانهن واپار پڻ ڪيو ويندو هو. موهن جي دڙي ۽ هڙاپا مان لاتعداد بيل گاڏين جا آثار مليا آهن، جن مان اندازو ٿئي ٿو ته سامان کڻي اچڻ ۽ وڃڻ لاءِ بيل گاڏيون به استعمال ڪيون وينديون هيون. موهن جي دڙي جا ماڻهو جانورن کي بار ڍوڻ ۽ گاڏين هڪلڻ لاءِ پڻ استعمال ڪندا هئا. موهن جي دڙي مان ڏانڊن جون هڏيون ملڻ ان ڳالهه جي ثابتي آهي ته ڏانڊ هتي بار ڍوڻ ۽ سواري لاءِ پڻ استعمال ٿيندو هو. بيل گاڏين ۽ جانورن کان سواءِ هتي ٻيڙين ذريعي به سامان آندو ويندو هو. سنڌوندي جهاز رانيءَ لاءِ انتهائي موزون رهي آهي. ان دور ۾ وڏيون ٻيڙيون آسانيءَ سان هڪ شهر کان ٻئي شهر ڏانهن سامان کڻي وينديون هيون. ڪاٺ

مان ٺهيل ٻيڙيون ضرور موجود هونديون، پر اهي وقت گذرڻ سان سڙي رک ٿي ويون هونديون. ان هوندي به ڪجهه اهڙيون ثابتيون مليون آهن، جيڪي ان سلسلي ۾ اسان جي رهنمائي ڪن ٿيون. مثلاً هڪ مهر تي ٻيڙي جي تصوير ملي آهي. ان مان ظاهر آهي ته هتان جا ماڻهو ٻيڙي ٺاهڻ ۽ ان کي هلائڻ جي مهارت رکندا هئا.

سندو ماڻھو مان مختلف سامان پرڏيهه روانو ڪيو ويندو هو ۽ اتان وري هتي نه ملندڙ شيون ۽ سامان آندو ويندو هو. مثلاً فيروزه، گيروب، رال، خاص قسم جا هڏا، هاڻي ڏند، سڀ، گهونگها وغيره موجود هجڻ مان ثابت ٿئي ٿو ته اهي شيون ٻاهران آنديون وينديون هيون. ٻاهران گهرايون ويندڙ شين ۾ هيٺيون شيون ذڪر ڪرڻ لائق آهن:

1. سنگمرمر: راجپوتانا، 2. سون: ڏکڻ هندستان، افغانستان، ايران، 3. چاندي: ڏکڻ هند، افغانستان، ايران، آرمينيا، 4. تामون: ڏکڻ هند، افغانستان، راجپوتانا، 5. قلعي: افغانستان، ايران، راجپوتانا، 6. فيروزه: ايران، خراسان، 7. سنگ جراح: ڪاٺياواڙ ۽ بلوچستان، 8. ياقوت: ڏکڻ هندستان، 9. سليٽ جو پٿر: راجپوتانا، 10. عقيق: راجپوتانا، ڪاٺياواڙ، ڪشمير وغيره.

وسڪونسن ميڊيسن يونيورسٽي آمريڪا جي پرو فيسر جوناٿن مارڪ ڪينوئر 1986ع ۾ پرو فيسر جارج ايف ڊيلس سان گڏ موهن جي دڙي جي وڌيڪ کوٽائي ڪري اهم نتيجا سامهون آندا. (24) وسڪونسن ميڊيسن يونيورسٽي (University of Wisconsin — Madison) آمريڪا جي پروفيسر

جونائڻ مارڪ ڪينوئر موجب 2600 سال قبل مسيح کان 1900 سال قبل مسيح تائين دنيا جي خشڪي توڙي بحري سڀني واپاري رستن تي سنڌو سڀيتا جي واپارين جو مڪمل ضابطو رهيو هو.

ٽرانسپورٽ

قديم آثارن جي ماهرن موجب سنڌو ماڻھو جي معيشت واپار تي دارومدار رکندي هئي. سنڌو سڀيتا جي وارثن واپار سبب ئي ٽرانسپورٽ جي ٽيڪنالاجي ۾ مهارت حاصل ڪئي. سنڌو سڀيتا دنيا جي پهرين تهذيب هئي، جنهن ڦيٽي کي ٽرانسپورٽ طور استعمال ڪيو. هن سڀيتا جي وارثن ڏاند گاڏين جي ايجاد ڪئي. جيڪا قديم دور جي انسان جي هڪ وڏي سائنسي ايجاد ۽ ترقيءَ طرف اڳڀرائي هئي. ڏکڻ ايشيا جي قديم آثارن تي تحقيق ڪندڙ ماهرن مڃيل ڊي پيٽراگاليا ۽ برڊگيٽ آلچن موجب سنڌو ماڻھو جي رهواسين واپار خاطر ڏاند گاڏيون ۽ ٻيڙيون ايجاد ڪيون. (25) اڄ به ڏکڻ ايشيا ۾ ڏاند گاڏين جو استعمال ٿي رهيو آهي. سندن ايجاد ڪيل ٻيڙيون ننڍيون هونديون هيون. ان قسم جون ٻيڙون اڄ به سنڌو درياھ ۾ مهاڻا مڇي جي شڪار لاءِ استعمال ڪندا آهن. ماهرن موجب هن ماڻھو جا ماڻھو سمنڊ رستي واپار لاءِ ننڍا غوراب استعمال ڪندا هئا. اولھ انڊيا جي قديم ماڳ لوٿل جي کوٽائي بعد قديم آثارن جي ماهرن ان قسم جا ثبوت هٿ ڪيا آهن. ماهرن موجب لوٿل ۾ هڪ سامونڊي بندر گاهه

جي گودي جا به آثار مليا آهن. سنڌو ماڻھو ۾ هڪ ڪينال نيت ورڪ به موجود هو. جيڪو درياھن مان نڪتل قدرتي وهڪرن تي مشتمل هو. قديم آثارن تي تحقيق ڪندڙ ماهرن مڃيل ٻي پيٽراگاليا ۽ برڊگيٽ آڇن موجب سنڌو ماڻھو ۾ ٽامي جي دور (copper age) 4300 ق م کان شروع ٿيو. ان دور ۾ هن ماڻھو جا ماڻھو ترڪمنستان ۽ ڏکڻ ايران سان به واپار ڪندا هئا. ترڪمنستان ۽ ايران جي قديم آثارن مان ماهرن کي اهڙا آثار مليا آهن.

حوالا ۽ سمجهاڻيون:

1. پنهور، ايم ايڇ، سنڌ جي ريڄاڻي تاريخ، ڪراچي، 2013ع، باب ستون
2. قاسمي، مولانا رسالو الرحيم سنڌي، حيدرآباد، 1967ع
3. ايم ايڇ پنهور، سنڌ جي ريڄاڻي تاريخ، ڪراچي، 2013ع، (باب ستون)
4. Marshall, Sir John "Mohen jo Daro and Indus Civilization" Vol: 1, P-VI
5. Khan, Dr. F.A, "Preliminary report on Kot Diji Excavation" 1956-58
6. روانه هلال پاڪستان 31 ڊسمبر 1983ع
7. روزانه هلال پاڪستان ڪراچي، 21 ڊسمبر 1984ع
8. Graersen, "Linguistic Survey of India" Vol: 1, Part 1, P-35-132
9. Dr Bryan Wells, "Indus Valley's Bronze Age civilisation 'had first sophisticated financial exchange system", <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/asia/india/6584>

- 160/Indus-Valleys-Bronze-Age-civilisation-had-first-sophisticated-financial-exchange-system.html
10. Talpur, Parveen, Evidence of Geometry in Indus Valley Civilization 2500-1500 B.C. Sindhology Department, University of Sindh, Jamshoro. 1995
 11. انسان بڙا ڪيسي بنا، ص- 156-158
 12. Philip, Hitti, "History of Syria" P-100
 13. Hall, H.R, "Ancient History of Near East" P-171-174
 14. Siecus, "History of Persia" Vol: 1, P-6
 15. اسٽيئن، آئرل "آرڪيالاجيڪل ٽوئر آف گڊروسيا" ڪلڪتو، 1931ع، ص-71
 16. Wheeler, S.M, "Indus Civilization" P-51-52
 17. Piggott, Sturat "Pre-Historic India" 1950
 18. Majumdar, R.L, "History and Culture of Indian People" Bombay, 1955, Vol: 2, P-611-612
 19. جوناٿن مارڪ "سندو ماٿر ۾ ڪوڏن ۽ سڀن جو واپار" جي موضوع تي ڪئليفورنيا يونيورسٽي آمريڪا طرفان ڊاڪٽريٽ جي ڊگريءَ لاءِ مقالو لکندي اهڙو انڪشاف ڪيو آهي. ڏسو عبرت 7 نومبر 1981ع
 20. شيدائي، تمدن سنڌ، ص-29

21. Panhwar, M.H, Six thousand years of History of Irrigation in Sindh, April 2011 (PDF Edition)
22. Osada, Professor Emeritus Toshiki "Indus: Exploring the Fundamental World of South Asia" and "The Riddle of the Indus Civilization," Kyoto University Press, October 2013
23. <http://asia.nikkei.com/magazine/20131219-Power-play/Culture/Japanese-researchers-help-unravel-mystery-of-the-Indus-civilization>
24. Jonathan Mark Kenoyer, “Mohenjo-Daro”,
<http://www.mohenjodaro.net/>
25. Michael D. Petraglia, Bridget Allchin, The Evolution and History of Human Populations in South Asia, Netherlands 2007, Ref:
<https://books.google.com.pk/books?id=Qm9GfjNlnRwC&pg=PA18&lpg=PA18&dq=Evolution+%26+Human+Origins+in+Indus+valley&source=bl&ots=7VbPi2qT6i&sig=deYXzfGE5jXxOwV6eBYU7goPKM&hl=en&sa=X#v=onepage&q=Evolution%20%26%20Human%20Origins%20in%20Indus%20valley&f=false>

سندو سپيتا جي وارثن جي ٻولي ۽ لپي

دنيا جي پراڻين تهذيبن جي کنڊرن مان مليل لکتن مان ظاهر ٿئي ٿو ته شروعات ۾ انسان شڪليون ٺاهڻ سکيو ۽ انهن کي لکڻ جو طريقو ڪري استعمال ڪرڻ لڳو. اهو طريقو دنيا جي چند ستريل تهذيبن سميت سندو ماڻھو جي قديم آثارن مان به ملي ٿو. انهيءَ صورتخطيءَ ۾ هر هڪ اُچار يا آواز لاءِ جدا جدا مورت هئي ۽ انهن مورتن کي ڳنڍي اکر يا جملو ٺاهيو ويندو هو. فرض ڪريو ته جي لکڻو آهي ته ماڻھوءَ شينهن کي ماريو، ته انهيءَ حالت ۾ شينهن جي شڪل ڪڍي ماڻھوءَ کي سندس سامهون يا پويان بيهاريو ويندو هو ۽ ان جو ڀالو شينهن جي پيٽ ۾ آڙپار ڏيکاريو ويندو هو. شينهن جي شڪل اهڙيءَ طرح ڏيکاري هئي جڏهن ته اهو سور ۽ پيڙا وڃان مري رهيو آهي. ان قسم جي لکڻيءَ کي پڪٽوگراف يعني تصويري رسم الخط چئبو آهي. جيڪڏهن انسان مصوري نه سگهي ها ۽ اوائل ۾ شڪليون ڪڍڻ نه سگهي ها ته هو لپي يا صورتخطي ايجاد نه ڪري سگهان. ان ڪري انسان لکڻ کان اڳ مصوري ڪرڻ سکي هئي. ان بعد ئي هن پنهنجي خيالن کي چٽڻ ۽ شڪلين رستي ظاهر ڪرڻ شروع ڪيو. جنهن مان ئي اڳتي هلي صورتخطي وجود ۾ آئي.

سند ۾ آمري مان مليل ٿانون جي ته تي جيڪي چٽ چٽيل آهن، انهن چٽن ۾ لکت جا پڻ نشان ملن ٿا. اهي سادا

نشان مخروطي نموني جا پيا لڳن. اهڙي لکت اسان کي آمريءَ جي هيٺين تهه کان وٺي آمريءَ جي شهري تمدن (موهن جي دڙي واري تهذيب) واري دور جي تهه تائين ملي ٿي. آمري ۾ ٽانون تي لکت جا ڪل 39 نمونا مليا آهن. جن مان ڪي موهن جي دڙي جي لکت سان واسطو ۽ مشابھت رکندڙ آهن. (1)

جنهن وقت دنيا جي ٻين وڏين تهذيبن ميسوپوٽيميا ۾ ڪيونيفارم ۽ مصر ۾ هيروگلافڪ اسڪرپٽ موجود هئي. ان وقت سنڌو ماڻھو پڻ تصويري رسم الخط رائج هئي، مارڪ ملر (MARK MILLER) موجب سنڌو سڀيتا جي شهري مرڪزن مان مھرن، تائتن، پٿر جي ڦرھين ۽ ذات جي ٽڪرن تي ان لکت جون 985 کان وڌيڪ نشانيون يا حرف مليا آهن. جيڪي اڃا سوڌو پڙهجي نه سگھيا آهن. (2) جنهن سبب هڪ صدي گذرڻ باوجود اها گجھارت سلھجي نه سگھي آھي ته سنڌو سڀيتا جا وارث ڪھڙي ٻولي ڳالھائيندا ھا. سنڌو ماڻھو جي ماڻھن پڪٽوگراف رسم الخط ايجاد ڪئي. اها ساڳي صورتخطي اولھ ايشيا ۾ ھتان سنڌ مان وئي. ان رسم الخط کي اولھ ايشيا ۾ رائج ڪرڻ جو سھرو سميري ثقافت جي وارثن تي آھي. جن جا پڻ سنڌو ماڻھو جي وارثن سان ويجهه ۽ گھاتا لاڳاپا ھئا.

سنڌ ۾ قديم آثارن جي کوٽائي کان اڳ ماھرن وٽ اها راءِ موجود هئي ته تحرير جو فن سڀ کان پھريان دجله ۽ فرات وارن ايجاد ڪيو. ان بعد مصري تهذيب وارن ۽ ٻين سکيو. موهن جي دڙي جي کوٽائي کان اڳ ماھرن ان راءِ جا ھئا ته لکڻ

جو هنر ساڍا پنج هزار سال پهريان عراق جي شهر اريڪ ۾
ايجاد ٿيو. اريڪ شهر جي کوٽائي 1924ع ۾ جرمن ماهر
ڪرائي ۽ اتان کين هڪ تصويري تحرير ملي. جيڪا 3500 ق-
۾ ڌاري مٽيءَ جي هڪ تختيءَ تي لکيل هئي.

ڪجهه ماهرن جو خيال آهي ته ميسوپوٽيميا جي سمير
تهذيب جي لپي موهن جي دڙي جي لپيءَ جهڙي آهي. ٻئي
طرف ايشيا مائنر جي تيل رهف ۽ بوگزڪوئي مان جيڪا
نهایت پراڻي هٿايت تهذيب ملي آهي، اها ۽ اتان جي پراڻي
هٿايت لپي سنڌو تهذيب ۽ سنڌو لپيءَ جهڙي آهي.

ايجيپٽ مان سر پيٽراءِ کي اتان جي پهرين انساني
آباديءَ جون جيڪي شيون مليون آهن ۽ جيڪا انهن جي
پراڻي لپي ملي آهي، سا به سنڌو لپي سان ڪافي حد تائين
مشابھت رکندڙ آهي.

پئسفڪ سمنڊ جي نيڪرني ۽ ايسٽرڪيو مان ٿورا
سال اڳ هڪ حيرت انگيز پراڻي لپي ۾ لکيل ليک مليا آهن.
ان لپيءَ جي ڇاڇ ڪندي معلوم ٿيو آهي ته اها سنڌو لپيءَ جي
ئي ڌيءَ هئي. آڪسفورڊ يونيورسٽي جي پروفيسر ڊاڪٽر
ايس لئنگڊن (S. Langdon) جهڙي ماهر ان بابت چيو آهي ته،
”موهن جي دڙي جي تهذيب وارا ماڻهو پراڻي زماني ۾
پئسفڪ سمنڊ ۾ آمدرفت ڪندا هئا ۽ اها انهن جي ئي لپي ۽
تهذيب آهي. جيڪا ايسٽرڪيو جي کنڊرن ۾ ملي آهي.“

آمريڪا جي پراڻن رهاڪن مايا ماڻهن جي لپي ۽ سنڌو
لپيءَ ۾ ڪافي هڪ جهڙائي آهي ۽ ان مان اهو چئي سگهجي
ٿو ته پراڻي سنڌي لپي ڪافي پري پري تائين پکڙي. سنڌي

ماڻهو جيڪي بعد ۾ آمريڪا ۾ ڳاڙها هندستاني سڏجڻ لڳا، سي سنڌو ماڻھو مان آمريڪا پهتا هئا ۽ اتي وڃي پنهنجي ٻوليءَ ۽ لپيءَ کي عام ڪيو هئائون.

سنڌو سڀيتا جي عروج واري دور ۾ ڪيترائي قبيلا سنڌ مان لڏپلاڻ ڪري ٻاهر ويا. ڪي پنجاب واري واٽ وٺي اتر هندستان ڏانهن پکڙڻ لڳا ته ڪي وري سرحد پار ڪري ايران ۽ ان جي آس پاس وارن ملڪن ۾ رهڻ لڳا. ڪي قبيلا سمنڊ رستي سمير، بابل، نينوا ۽ فونيشيا وڃي پهتا. ڪجهه ماهرن موجب فونيشين يا پڻي لوڪ سنڌو ماڻھو جي رهواسين جي بڻ بڻياد مان هئا. هنن يورپي ٻولين جي آئيوتا پنهنجي اصلوڪي مورتي لپيءَ مان پيدا ڪئي. هندستان ۾ وري ان مورتي لپيءَ مان برهمي رسم الخط پيدا ٿيو. ان ڳالهه تي هاڻي ٻوليءَ جا ماهر متفق آهن ته سمير جي مورتي لپيءَ جون ڪيتريون نشانين سنڌي صورتخطيءَ جون نشانين آهن. جن کي سميرين محض پنهنجي ٻوليءَ جا آواز ڏئي لکڻ شروع ڪيو. لينارڊ وولي چوي ٿو ته سميرين ماڻھو اوڀر کان اچي فرات جي ڪناري تي آباد ٿيا. سميرين تهذيب تي تحقيق ڪندڙ آمريڪا جي مشهور آرڪيالاجسٽ نوحا ڪريم جو به ساڳيو خيال آهي. هيروڊوٽس به ان خيال جو آهي ته فونيشين ماڻھو ايريٿرين سمنڊ يعني هندي سمنڊ جي ڪناري کان ٻيڙين ۾ چڙهي آيا هئا. انجيل مطابق حضرت نوح جو اولاد اوڀر کان ”شنار“ (ببيلان) پهتو هو. اهي اوڀر جا ماڻھو سنڌي ئي هئا. ڇاڪاڻ ته ان دور ۾ تهذيبي طرح سنڌي تمدن ئي اوڀر ۾ ثابت ٿي سگهيو آهي. اهي سمورا قبيلا پنهنجي اصلوڪي زبان، صورتخطي، مهن ۽ لکيتن جي صورت ۾ پاڻ سان ڪڍي ويا.

وقت گذرڻ سان انهن ئي نشانين کي ڪتب آڻي، انهن کي نيون معنائون ۽ نوان اچار ڏئي نوان رسم الخط ايجاد ڪيا ويا. هتي ٻولي ۾ ته نه رڳو نشانين ساڳيون ملن ٿيون پر خود ڪيترا لفظ هوبهو سنڌيءَ جا ملن ٿا. جيڪي موهن جي دڙي جي زماني جا آهن. ڇاڪاڻ ته هتي ٻولي موهن جي دڙي جي زماني کان اٽڪل 2500 ورهيه پوءِ جي آهي.

سنڌو ماثر جي لوڪن جي ٻولي

سنڌو سڀيتا جي وارثن جي ٻوليءَ بابت لساني ماهرن ۾ وڏا اختلاف موجود آهن. ان جو وڏو سبب موهن جي دڙي سميت ٻين قديم آثارن مان مليل لکتن جو پڙهجي نه سگهڻ آهي. سنڌو ماثر جا ماڻهو وڏن دستاويزن لاءِ ڦرڻا، ڇمڙي ۽ ڪپڙي جا ٽڪرا ۽ ڪاٺ جون تختيون ڪم آڻيندا هئا، جيڪي وقت گذرڻ سان ڳري، سڙي ۽ مٽيءَ ۾ ملي ويا. ان ڪري ان دور جي ٻوليءَ ۽ لکت بابت انتهائي گهٽ ثابتيون مليون آهن. جيڪي به مهرون ۽ ٻوليءَ بابت ٻيون شهادتون مليون آهن، سي انتهائي گهٽ ۽ اڻ پوريون آهن. ڪي تختيون ۽ مهرون ڀڄي پرزا پرزا ٿي ويون آهن، ته ڪن تي وري هڪ اڌ اکر مس لکيل مليو آهي.

ڇا سنڌو سڀيتا جا وارث لکي پڙهي نه سگهندا هئا؟
هڪ مفروضو

ڪجهه ماهرن اها به دعوى ڪئي ته سنڌو ماڻھو جي قديم آثارن مان مليل لکتن جا نمونا اصل ۾ ڪابه لکت يا ٻولي نه آهي. پر اهي محض ڪجهه غير لساني نشانين آهن. انهن ماهرن ۾ رچرڊ اسپروٽ (Richard Sproat)، مائڪل وٽزل (Michael Witzel) ۽ سٽيو فارمر (Steve Farmer) شامل آهن. جن مرڳو ان ڳالهه کان ئي انڪار ڪري ڇڏيو ته سنڌو سڀيتا جي وارثن وٽ ڪو لکت جو نظام موجود هو. سندن دعوى مطابق سنڌو ماڻھو جا ماڻھو اڻ پڙهيل هيا. هنن وٽ لکت جو ڪوبه نظام موجود نه هو. (3) سندن چوڻ موجب ان ڪري هاڻي سنڌو سڀيتا جي وارثن جي انهن نشانين (لکتن) کي رسم الخط قرار ڏيڻ بند ڪرڻ گهرجي. هنن ماهرن موجب سنڌو ماڻھو جي قديم آثارن مان مليل نشانين محض ڪن مذهبي، سياسي ۽ سماجي عملن ۾ اهم ڪردار ادا ڪرڻ لاءِ هيون. جن جو ڪنهن لساني ڪارج يا ٻولي يا يادگيريءَ سان ڪوبه لاڳاپو نه هيو. هنن ماهرن جي موجب سنڌو لکت جا ڪي به ڊگھا متن نه مليا آهن. ان ڪري مليل نشان ڪنهن رسم الخط جي نمائندگي نه ٿا ڪن. سندن چوڻ آهي ته هاڻي ان مفروضي کي رد ڪرڻ گهرجي ته دنيا جي پهرين الفابيٽ سنڌو ماڻھو ۾ ايجاد ٿي.

قديم لکتن تي اڀياس ڪندڙ هڪ نامياري ماهر آسڪو پوپولا (Asko Parpola) سٽيو فارمر، رچرڊ اسپروٽ ۽ مائڪل وٽزل جي ان ٿيوري کي رد ڪيو آهي ته سنڌو ماڻھو جي رهواسين وٽ لکت جو ڪو نظام موجود نه هيو. سندن چوڻ

آهي ته آئون انهي راء جو آهيان ته سندو سڀيتا جي وارثن وٽ
 لکت جو هڪ نظام هو. محض ننڍين تحريرن ملڻ جي آڌار تي
 انهن کي لکت جو درجو نه ڏيڻ ڪنهن به طرح عقلي دليل نه
 آهي. جيتوڻيڪ سندو متن سراسري ڏيکڻ ۾ پنجن نشانين تي
 مشتمل آهي. اها خوبي ننڍڙن اسم وارن فقرن جي اظهار
 ڪرڻ لاءِ ڪافي آهي. اسان محض مهن ۽ ٻين محفوظ ٿيل
 شين تي مڪمل جملن جي توقع ڪري نه ٿا سگهون. پوءِ به
 ليک اسمي فقرا، ٻوليءَ تي بيٺل رسم الخط جي ساک ڀرين
 ٿا. (4) سندس موجب مصري رسم الخط به ننڍين نشانين تي
 مشتمل هئي. انهن ۾ اڪثر ڪري ٻه يا ٽي نشانين هيون،
 جنهن کي رسم الخط جو رتبو مليو. آسڪو پريولا سٽيو
 فارمر، رچرڊ اسپروٽ ۽ مائيڪل وٽزل جي سندو ماتري جي
 قديم آثارن مان لکڻ جو سامان برش، قلم وغيره نه ملڻ کي
 بنياد بڻائي سندو لکت کان انڪار ڪرڻ واري خيال کي رد
 ڪندي چيو آهي ته اهي شيون ممڪن آهي ته موجود رهيون
 هجن، جيڪي بعد ۾ ڳري سڙي فنا ٿي ويون هجن. هڙاپا
 وارين ٿانون تي چٽيل سندو متنن مان اسان کي خبر پوي ٿي
 ته سندو لوڪ لکڻ لاءِ برش استعمال ڪندا هئا. سرڪوٽاڊا ۽
 بالا ڪوٽ مان مليل چوڙين ۽ ٻئي سامان مان به برش
 استعمال ٿيڻ جون شاهديون ملن ٿيون. جيڪي برش بعد ۾
 محفوظ نه رهيا هوندا. اهو ڪيئن ٿو ٿي سگهي ته
 ميسوپوٽيميا جهڙي پڙهيل لکيل تهذيب سان لهه وچڙ ۾
 رهندڙ سندو جي واپارين ۽ شاهوڪار طبقي پنهنجو ڪو
 لکت جو نظام نه جوڙيو هجي. ماهر ان راءِ جا آهن ته سندو
 ماتري جي رهواسين ضرور ڊگهيون تحريرون به لکيون

هونديون، جيڪي ڪپڙي، چمڙي ۽ ڪن اهڙين بين شين تي لکيون ويون هونديون، جيڪي محفوظ رهي نه سگهيون. صرف اهي لکتون ئي محفوظ رهي سگهيون، جيڪي مهربن ۽ نڪر جي ٿانون تي موجود هيون. آسڪو پريولا موجب سنڌو لکت جون نشانين فقط ڪنهن هڪ قديم ماڳ مان نه مليون آهن، پر اهي وسيع ايراضي تي ڦهليل هن سڀيتا جي ڪيترن ئي ماڳن تان مليون آهن. انهن لکتن ۾ هڪ جهڙائي موجود آهي. ان مان ثابت ٿئي ٿو ته انهن نشانين ۾ ڪو مفهوم ۽ معنيٰ هوندي، انهن لکتن کي استعمال ڪري پري پري رهندڙ ماڻهو واپار يا ملڪي نظام لاءِ استعمال ڪندا هوندا. (5) جنهن مان ثابت ٿئي ٿو ته سنڌو لکت سموري مائري ۾ هڪ جهڙي رائج هئي. آسڪو پريولا موجب جيڪڏهن اهي لکت جون نشانين نه هيون ته اهو ڪيئن ٿي سگهي ٿو ته مختلف علائقن جا ماڻهو هڪ ئي وقت اهڙيون نشانين استعمال ڪندا هجن.

مشهور آرڪيالاجي ماهر ماسيمو وڊيل (Massimo Vidale) به سنڌو مائري جي لکت جي وجود کان انڪار ڪندڙ ماهرن سٽيو فارمر، رچرڊ اسپروٽ ۽ مائڪل وٽزل جي ان ٿيوري کي رد ڪيو آهي. ماسيمو وڊيل موجب فارمر ۽ سندس ساٿين جو نظريو مفروضن ۽ هوائي ڌڪن تي بيٺل آهي (6) هن پنهنجي تحقيق ذريعي ثابت ڪيو ته سنڌو سڀيتا جي وارثن وٽ لکت جو هڪ نظام موجود هو.

سٽيو فارمر، رچرڊ اسپروٽ ۽ مائڪل وٽزل جي ان ٿيوري جو رد پارتي تامل ٻولي جي لساني ماهر مهاديون به

تحقيق ذريعي ڏٺو ۽ سندن ان دليل کي رد ڪيو ته سنڌو ماڻھو جا ماڻھو اڻ پڙهيل هئا يا لکڻ نه ڄاڻندا هئا. مهاديون سنڌو لکت بابت فارمر ۽ سندس ساٿين جي ان بحث کي هڪ اجايو بحث قرار ڏنو آهي. مهاديون ان معاملي تي پنهنجي جوابي مقالي ۾ چوي ٿو ته قديم آثارن ۽ لسانيات جا تمام مضبوط ثبوت اهڙا موجود آهن، جيڪي ڏيکاري سگهن ٿا ته سنڌو رسم الخط هڪ تحريري سرشتو آهي. جنهن ۾ هڪ خطي جي ٻولي موجود آهي. جيتوڻيڪ هو ان ٻولي بابت گهڻو امڪان اهو ڏيکاري ٿو ته اها دراوڙي آهي. (7)

موهن جي دڙي جي کوٽائي بعد قديم آثارن جي مختلف ماهرن اتان مليل لکتن کي پڙهڻ يا سمجهڻ کان اڳ ئي مفروضي تحت سنڌي ٻولي جو واسطو مختلف ٻولين يا انهن جي شاخن سان منسوب ڪري ڇڏيو. جنهن جو ڪوبه علمي ۽ عقلي جواز موجود نه هو. ڪن ماهرن ان کي سامي صفت جي ٻولين جي شاخ قرار ڏئي ڇڏيو ته ڪن وري ان کي سنسڪرت جي ڌيءَ قرار ڏيڻ ۾ ڪابه ججهڪ محسوس نه ڪئي.

يورپ جا محقق ۽ لساني ماهر جڏهن هندستان آيا ته هنن پهريان سنسڪرت جو مطالعو ڪيو، بعد ۾ پنهنجي محدود مطالعي جي آڌار تي هتان جي ٻين ٻولين کي سنسڪرت ٻوليءَ جون شاخون ظاهر ڪيو. هنن کي جنهن به ٻوليءَ جي سنسڪرت سان ٿوري به مشابهت نظر ٿي آين ته تڪڙ ۾ اها راءِ پئي قائم ڪين ته اها ٻولي پڻ سنسڪرت جي پيڻ يا ڌيءَ آهي. تامل، تيلگو ۽ ڪناڙي ۾ سنڌي ٻوليءَ جون

ڪجهه خاصيتون ڏسي ڏکو هنين ته سنڌي ٻولي انهن ٻولين جي گروپ مان جڙي راس ٿي ۽ اهي دراوڙي ٻوليون آهن. يا وري سنسڪرت ۽ سنڌي ٻوليءَ ۾ ڪافي هڪجهڙائي ڏسي سنڌي زبان کي سنسڪرت ڄاڻي ٿي سمجهين. پر اصل ۾ ائين ڪونه هو. ان جو ڪوبه ثبوت موجود نه هو. تامل تيلگو ۽ ڪناڙي ٻولين جي وارثن جون تهذيبون ايتريون قديم نه آهن، سندن تهذيبون سنڌو سڀيتا جي پيٽ ۾ ٻارڙيون لڳن ٿيون.

موهن جي دڙي، هڙاپا ۽ سنڌو ماثر جي ٻين قديم آثارن جي کوٽائي بعد نين لکتن جي ملڻ ۽ وقت بوقت نوان انڪشاف يورپي ماهرن جي انهن نظرين کي رد ڪندا رهيا ۽ ماهر وقت بوقت پنهنجي خيالن ۾ تبديليون آڻيندا رهيا. پر هڪ اهڙو به ٿولو هيو، جيڪو هروڀرو مذهبي ڪٽرپڻيءَ ۽ هٿ ڌرميءَ ڪري زوريءَ پنهنجي راءِ تي ڊٺ هڻي ويهي رهيو ۽ سنڌي ٻوليءَ کي هتان جي اصل نڄ ٻولي مڃڻ کان انڪار ڪندو رهيو. ان ٽولي ۾ ڪتر هندو، سنڌي زبان کي سنسڪرت ۽ ٻين دراوڙي نسل جي ٻولين مان نڪتل ٻولي سمجهڻ لڳا ۽ ٻيا وري ڪتر مسلمان هروڀرو سنڌي زبان جو واسطو عربي ۽ سامي نسل جي ٻولين سان ڳنڍڻ لاءِ جتن ڪرڻ لڳا. جڏهن ته ڪجهه تامل ٻولي ماهر نسلي ۽ قومي تعصب جي بنياد تي سنڌو سڀيتا جي ٻولي کي تامل دراوڙي قرار ڏيڻ لاءِ نهن چوڻيءَ جو زور لڳائڻ لڳا.

سنڌو ماثري جي ٻولي تي تحقيق ڪندڙ ماهرن وٽ هن ٻولي بابت مختلف خيال موجود آهن. هيل تائين ان بابت پنج موقف سامهون اچي چڪا آهن.

سنڌي ٻولي جي حسب نسب بابت پهريون موقف
 ڊاڪٽر ارنيسٽ ٽرمپ قائم ڪيو. جنهن موجب سنڌي ٻولي
 سنسڪرت زبان جي ورچڊا اڀرنش مان ڦٽي نڪتي. ٽرمپ
 لڳ ڀڳ ڏيڍ سو سال اڳ اهو نظريو ڏنو. جنهن کي اڳتي هلي
 ٻولي ماهرن جي وڏي گروهه تحقيق بعد تسليم نه ڪيو. سنڌي
 زبان کي سنسڪرت ٻوليءَ مان نڪتل ڏيکارڻ واري گروهه
 جو اڳواڻ گريئرسن صاحب هو. سندس ان نظريي کي سنڌ ۾
 وڌيڪ مشهور ڪرڻ ۾ وڏو ڪردار ڪاڪي پيرومل مهرچند
 آڏواڻي پنهنجي ٻن ڪتابن ذريعي ڪيو. هن ان ڳالهه کي هٿي
 وٺائي ته سنڌي زبان هند آريائي زبانن جي شمالي مغربي
 گروهه سان تعلق رکي ٿي ۽ ورچڊا اڀرنش پراڪرت سان هن
 جو سڌو تعلق آهي.

سنڌي ٻولي بابت ٻيو موقف سنڌ جي عالم ڊاڪٽر نبي
 بخش بلوچ جو سامهون آيو. جنهن سنڌي ٻولي کي سنڌو
 ماٿري جي قديم انڊو آرين پري سنسڪرت زبان قرار ڏنو.

سنڌي ٻولي بابت ٽيون موقف ايمر ڪي جيتلي جو
 سامهون آيو. سندس موجب سنڌي ٻولي ڪنهن پراڻي انڊو
 آرين ٻولين جي نسل مان آهي.

چوٿون موقف سنڌي ٻولي جي ماهر سراج الحق ميمڻ
 جو سامهون آيو، جنهن سنڌي ٻولي کي سنڌو ماٿري جي
 اصلوڪي زبان قرار ڏنو ۽ سنسڪرت کي سنڌي ٻولي مان
 قتل ڏيکاري، ان کي سنڌي ٻولي جي ڌيءُ قرار ڏنو.

پنجون موقف ڊاڪٽر غلام علي الانا جو سامهون آيو،
 جنهن جو چوڻ هو ته سنڌي ٻولي جون پاڙون سنڌو ماٿري جي

سپيٽا ۾ ڪتل آهن، سنڌي ٻولي ڪنهن ٻي ٻولي مان جنم نه ورتو آهي، پر اها سنڌو ماڻھو جي ماڻھن جي پنهنجي اصلوڪي ٻولي آهي. (8)

موهن جي دڙي ۽ هڙاپا مان اٽڪل 800 کن مهرون ۽ تائيت لڌا آهن. جن تي شڪليون، تصويرون ۽ نشانين اُڪريل آهن. انهن مان مکيه نشانين ۽ سڃاڻپ ۾ ايندڙ 400 کن ملن ٿيون. اها ان وقت جي سنڌي لپي هئي. (9) ڊاڪٽر جي آر هنٽر، مئڪي، سڊني سمٿ، سي جي گئڊ تحقيق بعد اهو نظريو قائم ڪيو آهي ته برهمي رسم الخط موهن جي دڙي جي سنڌي لپي مان ڦٽي نڪتي. هنٽر ان خيال جو آهي ته برهمي، سبائين، صفائين، سائپريٽ (قبرص ملڪ) ۽ فونيشين رسم الخط، سنڌي رسم الخط مان ئي اڀريا ۽ اسريا. (10) ڊاڪٽر هنٽر ته ان حد تائين خيال ڏيکاريو آهي ته ممڪن آهي ته ان وقت سنڌين کي ايراني نار تائين سامونڊي آمدرفت ۽ جهاز رانيءَ ۾ هڪ هتي حاصل هئي. اها حقيقت انجيل ۾ ذڪر ٿيل هرم بادشاهه ۽ سليمان عليه سلام جي وچ ۾ ٿيل معاهدي جي روايت کي ثابت ڪري ٿي. جنهن معاهدي مطابق فونيشين (سنڌين) لوڪن کي ايزئنجبر ۾ بينڪ قائم ڪرڻ جي اجازت ملي هئي.

ڪوپن هيگن (فنلينڊ) جي چئن سائنسدانن آسڪو پريولا، سپو ڪوسڪينيامي، سيمو پارپولا ۽ پنيٽي التو 1970ع جي ڏهاڪي ۾ دعوى ڪئي آهي ته هنن موهن جي دڙي جي قديم رسم الخط پڙهي ۽ سمجهي ورتو آهي. هنن موهن جي دڙي جي رسم الخط کي دراوڙي قرار ڏنو آهي. هنن اها

راء ان بنياد تي قائم ڪئي آهي، ڇاڪاڻ ته سنڌي ٻوليءَ جا لفظ دراوڙي ٻولين ۾ موجود آهن. پر اهي ماهر ان حقيقت کي ويجهو نه پهچي سگهيا آهن ته اصل ۾ دراوڙي ٻولين تي آڳاٽي سنڌي ٻوليءَ جو اثر هو ۽ موهن جي دڙي جي ٻولي دراوڙي نه پر آڳاٽي سنڌي ٻولي هئي.

ڊاڪٽر ڀرپولا، سيموئل ڀرپولا ۽ روس جي ٻين عالمن ڪمپيوٽر ذريعي موهن جي دڙي جي قديم لکت کي پڙهڻ ۾ ڪاميابي جي دعوى ڪئي آهي. هنن موجب ”موهن جي دڙي واري ٻولي، دراوڙي ٻولين جي ماءُ آهي. جنهن مان اهي دراوڙي ٻوليون ڦٽي نڪتيون.“ (11) هنن ماهرن موهن جي دڙي مان مليل ڪن مھرن جون پڙهڻيون به ڏنيون آهن.

فنلينڊ جي ٻولي ماهر آسڪو ڀرپولا پنهنجي نتيجن جي آڌار تي سنڌو لکت جو لاڳاپو دراوڙي زبان سان ظاهر ڪيو آهي. آسڪو ڀرپولا سنڌو لکت کي پڙهڻ جي لڳاتار ڪوشش ڪندڙ ماهرن ۾ وڏو نالو آهي. سندس چوڻ آهي ته سنڌو ماڻھو جي جيڪا رسم الخط آهي، ان جو تعلق دراوڙي خاندان جي ڪنهن ٻولي سان آهي. (12) هن سنڌو لکت کي پڙهڻ جي ڪوشش دوران دراوڙي ٻولين کي بنياد بنايو. جنهن سبب پاڻ وڏين ڪوششن باوجود سنڌو لکت کي پڙهڻ ۾ ڪاميابي حاصل ڪري نه سگهيو. ساڳي طرح آسڪو ڀرپولا وانگر سنڌو لکت جو دراوڙي نظريو رکندڙ ٻيو ماهر اروتم مهاديون (IRAVATHAM MAHADEVAN) آهي. هن تامل نسل سان واسطو رکندڙ ڀارتي ماهر تامل ۽ برهمي لکت تي ڪافي ڪم ڪيو ۽ قديم تامل ۽ برهمي لپين جي اڀياس (ڀاڄ) ۾

ڪامياب ويو. جنهن بعد مهاديون سنڌو لکت کي پڙهڻ جي ڪوشش ڪئي. پر هن به آسڪو پرپولا وانگر سنڌو لکت جو بنياد تامل ۽ برهمي ۾ ڳولڻ جي ڪوشش ڪئي. (13) جنهن سبب کيس هي قديم سنڌو لکت پڙهڻ ۾ اڃا سوڌو ڪاميابي نصيب نه ٿي آهي. آسڪو پرپولا ۽ اروتم مهاديون طرفان سنڌو لکت کي پڙهڻ جون ڪوششون جاري آهن. خاص ڪري آسڪو پرپولا سنڌو لکت پڙهڻ لاءِ ايترو ته بنيادي ڪم ڪيو آهي، جو بقول اروتم مهاديون هو ڪنهن به وقت ان ۾ ڪامياب ٿي سگهي ٿو. اروتم مهاديون ان ڳالهه جي به نفی ڪري ٿو ته تامل نادو جا ماڻهو سنڌو سڀيتا جا وارث آهن. اروتم مهاديون پاڻ به ان خيال جو آهي ته اڄ هڙاپا ۽ موهن جي دڙي واري علائقي ۾ رهندڙ ماڻهو ئي ان تهذيب جا اصل وارث آهن. سندن ٻولي ۽ ثقافت ۾ صديون گذرڻ بعد فرق ضرور آيو هوندو.

يونيورسٽي آف واشنگٽن سيئٽل آمريڪا جي ڪمپيوٽر سائنس ۽ لسانيات جي ڀارتي ماهر راجيش راڻو (Rajesh P. N. Rao) به سنڌو لکت تي ڪمپيوٽر ذريعي تحقيق ڪري، نتيجا حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي. راجيش راڻو ۽ سندس ساٿين (14) جو تعلق ڀارت جي ڏکڻ ۾ دراوڙي ٻوليون ڳالهائيندڙ خطي سان آهي. هنن سنڌو لکت کي دراوڙي پسمنظر ۾ پرکڻ ۽ سمجهڻ جي ڪوشش ڪئي. سندن تحقيق ۾ هندو مذهب ۽ نسلي برتري جي عنصر کي نظرانداز ڪري نه ٿو سگهجي. اهو ئي سبب آهي جو سنڌو لکت تي سندن تحقيق دراوڙي نقطي جي چوڌاري ڦرندي رهي. (15) راجيش راڻو ۽ سندس ساٿين موجب سنڌو رسم الخط اٽڪل 2600 –

1900 ق م ۾ ڏکڻ ايشيا ۾ سنڌو سڀيتا جي اندر وڌيو ۽ ويجهيو. انهيءَ سڀيتا پنهنجي پٺيان اندازن 4 هزار لکتون، مھرن، ننڍڙين تڪين، نڪر جي ٿانون، پٿر جي ٿانون، تامي جي ٿانون، اوزارن، هٿيارن ۽ کاڌ تي لکيل ڇڏيون آهن. موجوده لکتون نسبتن ننڍيون آهن ۽ سندن سراسري ڊيگهه 5 نشانين جيتري آهي، ۽ ڪنهن هڪ سطح تي ڊگهي ۾ ڊگهي لکت 17 نشانين تي مشتمل آهي. هن رسم الخط ۾ نشانين جو ڪٿيل تعداد اٽڪل 400 کن آهن. (16)

سنڌ سڀيتا جي ٻولي ۽ لکت بابت مولانا ابو جلال ندويءَ جي دعوى

پاڪستان ۾ مولانا ابو جلال ندويءَ به سنڌو سڀيتا جي ٻولي ۽ لکت تي تحقيق ڪرڻ جي دعوى ڪئي آهي. هن پنهنجي هڪ مضمون ”قديم سنڌي نوشتي“ ۾ اهو نتيجو ڪڍيو آهي ته سنڌو ماڻھو جي سڀيتا يعني موهن جي دڙي مان مليل ٻولي ۽ لکت دراصل عبراني ۽ عربي جو بنياد آهي. هن اها به دعوى ڪئي هئي ته هو موهن جي دڙي جون ڪي مھرون پڙهڻ ۾ ڪامياب ٿي ويو آهي. مولانا ندوي سنڌي تهذيب، تمدن ۽ رسم الخط کي عربي زبان جي تناظر ۾ پڙهڻ، پرکڻ ۽ ڄاڻڻ جي ڪوشش ڪئي آهي. هن پنهنجي هڪ ٻئي مضمون ”فن ڪتابت“ ۾ لکت جو قديم دور کان جائزو ورتو آهي. هن اهو نتيجو ڪڍيو آهي ته ”سنڌي رسم الخط

هاڻي تائين جي معلومات جي حد تائين دنيا جو قديم رسم الخط آهي. هيءُ رسم الخط پهرين شڪلي هوندو هو. تصويرن جي ذريعي خيالن کي قلمبند ڪيو ويندو هو. سنڌ وارن تصويري لکت کي غير شڪلي بلڪ ابجدي ڪري ڇڏيو.“

مولانا ابو جلال ندوي جي تحقيق جو بنيادي مرڪز عربي ۽ عبراني علم ۽ ادب سان وابسته آهي. هو لکي ٿو ته ”2650 ق م کان 2150 ق م تائين سنڌ ۽ عراق جي وچ ۾ آمدرفت رهي آهي. اهو زمانو عراق جي اندر سميري ۽ سامي تهذيبن جي عروج جو زمانو هو. انهن ڏينهن ۾ عراق ۾ ٻه زبانون هڪ ”ايسمي نها“ يعني مردانا زبان توراني زبان جهڙي هئي، جيڪي سميري ڳالهائيندا هئا. ٻي زبان ”ايمي سل“ يعني زناني زبان هئي، جيڪا سميري عورتون ۽ سامي ماڻهو ڳالهائيندا هئا. اها زبان عربي، عبراني ۽ حبشي جي هم نسل، پر توراني آميز هئي. مولانا ابو جلال ندوي اهو نتيجو اخذ ڪيو آهي ته سنڌ سڀيتا جي وارثن جو انهن ٻنهي زبانن سان واسطو هو. هو انهن ٻنهي کي نه سهي، پر هڪ زبان کي ضرور ڄاڻندا هئا. ان امڪان کي به رد ڪري نه ٿو سگهجي ته سنڌ ۾ ان مان ڪا هڪ زبان ڳالهائجندي ۽ لکي ويندي هئي.“

ابو جلال ندوي پنهنجي تحقيق ذريعي اهو ثابت ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي آهي ته سنڌو ماڻهي جي ماڻهن جي زبان ۽ لکت اصل ۾ مقامي نه هئي پر، اها چار يا پنج هزار سال پراڻي عربي زبان آهي. هن مذهب اسلام ۽ موجوده پاڪستان سان محبت جي بنياد تي سنڌو سڀيتا جي ٻولي ۽ لکت کي بنا

ڪنهن ثبوت جي عربي ۽ اردو سان ڳنڍڻ جي ڪوشش ڪئي آهي. جيئن پاڻ هڪ مضمون ۾ اهو نتيجو ڪڍيو آهي ته ”سنڌ ماڻھو جي زبان جي تحرير نه سنسڪرت آهي ۽ نه وري دراوڙي، پر اصل ۾ اها عربي زبان آهي.“ هن هڙاپا ۽ موهن جي دڙي جي لکتن جي سلسلي کي اردو ابجدن سان ملائڻ جي ڪوشش ڪئي آهي.

ابو جلال ندوي اصل ۾ مذهب جي اثر هيٺ سنڌو سڀيتا جي ٻولي ۽ لپي کي زبردستي سامي تهذيب سان ۽ عرب دنيا سان ڳنڍڻ جي ڪوشش ڪئي آهي. جنهن جا ڪي به عقلي ۽ سائنسي بنياد موجود ناهن. جيڪڏهن سنڌو لکت ۽ ٻولي جو واسطو سامي تهذيب سان هو ۽ هن پري پاڳي ترقي يافتا سنڌو ماڻھو ان وقت سامي تمدن سان واسطو رکندڙ ماڻھن جي ٻولي ڳالهائيندا هئا ته پوءِ سميري تهذيب مان مليل لکتن ۽ موهن جي دڙي مان مليل لکتن ۾ هڪ جهڙائي موجود ڇو نه آهي. سميري تهذيب جي لکت ۽ سنڌ لکت ساڳي هئي ته پوءِ سميري لکت پڙهجي سگهي آهي پر سنڌو لکت ان سان هڪ جهڙائي رکڻ باوجود ڇو اڃا تائين پڙهجي نه سگهي آهي. اصل ۾ مولانا ندوي جي تحقيق جو بنياد علمي، عقلي ۽ سائنسي بنيادن تي رکيل نه آهي پر هن مذهب جي اثر هيٺ بنا ڪنهن ثبوت جي موهن جي دڙي جي زبان کي عربي زبان ثابت ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي آهي. هڪ هنڌ تي مذهب سان محبت جي بنياد تي سموري جديد تحقيق ۽ نتيجن کي پاسي تي ڦٽو ڪندي اها دعوى به ڪئي آهي ته وادي سنڌ جا ماڻھو دين حنيف جي مڃڻ وارا هئا ۽ ملت ابراهيم سان تعلق رکندا هئا. ان ڪري مولانا ندوي جي سنڌو

لکت ۽ ٻولي تي ٿيل تحقيق جي ڪي به علمي، عقلي ۽ سائنسي بنياد نه آهن. (17) ڊاڪٽر اين بي بلوچ ۽ ابوالجلال ندوي ان ڳالهه تي زور ڏنو ته سنڌي سنسڪرت زبان نه آهي، ابو الجلال ندوي جي چوڻ موجب سنڌي سنسڪرت ۽ تامل سان ڪوبه تعلق نه ٿي رکي. (18)

پاڪستان جو نامياري آرڪيالاجي ماهر پروفيسر داني به ان نظريي جو آهي ته سنڌو سڀيتا جي وارثن جي ٻولي دراوڙي نه هئي. ڇاڪاڻ جو اڄ جي ڏکڻ هندستان ۽ آڳاٽي سنڌو ماڻهي جي وچ ۾ وڏو فاصلو آهي. ڏکڻ هندستان ۽ قديم سنڌو ماڻهي ۾ ثقافتي تسلسل جا به ڪي مثال موجود ناهن. ساڳي ڳالهه پارٽي ماهر مهاديون به ڪري ٿو ته سنڌو ماڻهي ۽ هيٺو پري دراوڙي ڏکڻ ۾ سڌو رشتو ممڪن ڪونهي. ڇو ته وچ ۾ ايڏي وڏي فاصلي ۽ وقت جي وٽي آهي. اٽڪل 2000 سال ۽ 2000 ميل جي دوري آهي. (19) پاڪستان جي مشهور آرڪيالاجسٽ پروفيسر احمد حسين داني موجب سنڌو سڀيتا جا خالق دراوڙ نه هئا. هن انڊيا جي آرڪيالاجسٽن اسوڪا پارپولا ۽ پروفيسر مهاديون ۽ روسي محققن جي ان نظريي کي رد ڪيو آهي ته موهن جي دڙي جا وارث دراوڙ هئا، ان بابت هن پنهنجي انٽرويو ۾ چيو آهي ته سنڌو سڀيتا جي ماڳن تي ٿيل تحقيقي مان ان ڳالهه جو ڪوبه ثبوت نه مليو آهي ته موهن جي دڙي جي تهذيب جا وارث دراوڙ هئا، جيڪڏهن دراوڙ سنڌو تهذيب جا خالق هئا ۽ هن ماڻهي مان ئي لڏپلاڻ ڪري ڏکڻ هندستان ويا هئا ته پوءِ اتان هن وقت تائين موهن جي دڙي جي تهذيب جا آثار ڇو نه مليا آهن. جڏهن ته سنڌ تهذيب جا آثار گجرات، ملبار ۽ سنڌو ماڻهي جي ڀر واريون

خطن مان مليا آهن. پر دراوڙي ٻولي ڳالهائيندڙن جي خطي ڏکڻ هندستان مان ڪو هڪ به اهڙو آثار نه مليو آهي، جيڪو سنڌو سڀيتا سان هڪجهڙائي رکندڙ هجي يا ان دور جو هجي.

(20)

سنڌ ۾ سنڌو لکت تي ڪم ڪندڙ هڪ ماهر سراج الحق ميمڻ موجب موهن جي دڙي ۽ سنڌو ماڻھو جي ٻين وسندين مان مليل لکتون سنڌي ٻوليءَ جون آهن. سنڌي ٻولي سنڌو ماڻھو جي اصلوڪي ٻولي آهي. اها ڪٿان ٻاهران نه آئي هئي ۽ نه وري ڪنهن ٻي ٻولي مان ڦٽي نڪتي هئي. هن پنهنجي ڪتاب ”سنڌي ٻولي“ ۾ اهو نتيجو ڪڍيو آهي ته جيئن ته سنڌو ماڻھو جي سڀيتا تمام گهڻي قديم آهي، ان ڪري ان جي ٻولي به سڀني ٻولين کان قديم هوندي. جنهن مان پوءِ ٻيون ٻوليون ڦٽي نڪتيون هونديون. سراج ميمڻ پروٽو سنڌي کي پروٽو دراوڙي، پروٽو آريائي ۽ هن خطي جي ٻين قديم ٻولين جي ماءُ قرار ڏئي ٿو. (21)

ساڳي طرح سنڌ جو هڪ ٻيو لسانياتي ماهر ڊاڪٽر غلام علي الانا به سنڌي ٻوليءَ کي هتان جي اصلوڪي ٻولي قرار ڏئي ٿو. جنهن کي هو ”سنڌوئي“ جو نالو ڏئي ٿو. ڊاڪٽر الانا جي سنڌي ٻولي بابت اها راءِ آهي ته جيئن ته 5 هزار سال پراڻي سنڌي ڪلچر ۽ سڀيتا جو تسلسل اڄ به سنڌ ۾ موجود آهي. ته ٻولي ۾ به ساڳيو تسلسل هوندو. (22) ان ڪري ضروري آهي ته سنڌو سڀيتا جي وارثن جي ان ٻولي ۽ لکت کي ان پسمنظر ۾ پڙهڻ گهرجي. (23) ساڳي طرح سنڌ جي هڪ ٻئي ماهر ايم ايڇ پنهور جي به اها راءِ آهي ته سنڌ ۾ هن

وقت جيڪا ٻولي ڳالهائجي ٿي، اها پروٽو انڊين يعني آڳاٽي هند جي ٻولي هئي ۽ دراوڙن سان ان جو تعلق گهڻو آڳاٽو ڇڄي چڪو هو ۽ ٻولي ڪنهن به صورت ۾ دراوڙي ٿي نه ٿي سگهي. ان ڪري سنڌو لکتن کي دراوڙي کي بنياد قرار ڏئي پڙهڻ (Decipherment) جي ڪابه ڪوشش ڪامياب ٿي نه ٿي سگهي.

ٻوليءَ جا ماهر ان ڳالهه تي متفق آهن ته پراڻي (پروٽو) سنڌي ٻولي ئي سنڌو سڀيتا جي وارثن جي ٻولي هئي. سنڌي ٻوليءَ جون پاڙون موهن جي دڙي واري سڀيتا ۾ ڪتل آهن. پروٽو سنڌي ٻوليءَ جون خاصيتون هندستان جي ٻين ٻولين ۾ هجڻ ان ڳالهه جو ثبوت آهي ته انهن ٻولين جو اصل بڻ بڻياد پروٽو سنڌي هئي. بابل ۽ ميسوپوٽيميا ۾ سنڌي ٻوليءَ جون نشانيون ملڻ مان اها ڳالهه ظاهر ٿئي ٿي ته سنڌو ماڻھو جي ترقي يافتہ تهذيب جي وارثن واپار سانگي اتي پهچڻ بعد پنهنجي ٻوليءَ جو انهن ديسن ۾ ڦهلاءُ ڪيو. جنهن ڪري بابل ۽ ميسوپوٽيميا جي قديم آثارن مان ٻولي بابت مليل باقيات جو موهن جي دڙي جي ٻولي سان هڪجهڙائي ان جو ثبوت آهي. ماهرن اهو ثابت ڪيو آهي ته مکيه دراوڙي ٻوليون تامل، تيلگو ۽ ڪناڙي اصل پروٽو سنڌي ٻوليءَ مان ڦٽي نڪتيون آهن. جڏهن ته سنسڪرت جي پيٽ ۾ سنڌي ٻوليءَ گهڻي پراڻي آهي.

سنڌو لپي کي پڙهڻ لاءِ جاکوڙ ڪندڙ ماهرن مان ڪجهه هن لکت کي هند آريائي ثابت ڪرڻ جي ڪوشش پيا ڪن ۽ سنڌو لکت کي سنسڪرت، دراوڙي يا براهمي لکت

سان ڀيتي ويدڪ ڀيا ثابت ڪن ته ٻيا وري ان جي پروتو
 دراوڙي هئڻ جو يقين ڪري ان کي تامل ۽ تيلگو ٻولين کي
 اڳيان رکي پڙهڻ ۽ سمجهڻ طرف پنهنجون توانايون استعمال
 ڪري رهيا آهن. ساڳي طرح ماهرن جو هڪ گروپ وري سنڌو
 لکت کي سامي صفت جي ٻولي ثابت ڪرڻ جي ڪوشش ڀيو
 ڪري. سنڌو ماڻھو جي لپي کي پڙهڻ جي ڪوشش ڪندڙ
 لسانياتي ماهرن پنهنجي اڳيان هن ماڻھو کان هزارين ميل
 پري موجود زبانن کي اڳيان رکي سنڌو لکت کي پڙهڻ ۽
 سمجهڻ جي ڪوشش ڪئي آهي. پر اصل ۾ سنڌو لکت جون
 پاڙون ان ئي ماڻھو جي زبانن ۾ ڳولڻ گهرجن، جتي اها
 عظيم تهذيب اسري ۽ نسري هئي. پراڻي لکت جي باقيات
 سنڌو ماڻھو کان هزارين ڪوھ پري نه پر ان ئي خطي ۾ ملي
 سگهي ٿي، جتي اها هزارين سال اڳ لکي وئي هئي. ان ڪري
 ضرورت ان ڳالهه جي آهي ته سنڌو لکت کي پڙهڻ جي
 ڪوشش وقت موجوده سنڌي ٻولي سميت هن ماڻھو ۾ هن
 وقت موجود ٻين ٻولين سرائيڪي، پنجابي، ڪشميري ۽ ٻين
 ٻولين کي اڳيان رکي اها ڳجهارت ڀڄڻ جي ڪوشش ڪرڻ
 گهرجي.

حوالا ۽ سمجھاڻيون

1. سراج الحق، آمري، ماهوار نئين زندگي ڪراچي،
مارچ اپريل 1966ع

See Also: J.G. Shaffer and B.K. Thapar, PRE-INDUS
AND EARLY INDUS CULTURES OF PAKISTAN AND
INDIA, PART ONE (J. G. SHAFFER), ISBN 978-92-3-
102719-2

See Also: Richard F. S. Starr, Indus Valley Painted
Pottery, The American Journal of Semitic Languages and
Literatures, Vol. 58, No. 4 (Oct., 1941), pp. 421-426

2. MARK MILLER, Decoding the mysterious ancient Indus
Valley script will shed light on powerful ancient
civilization,

Ref: <http://www.ancient-origins.net/artifacts-ancient-writings/decoding-mysterious-ancient-indus-valley-script-will-shed-light-powerful-020582#ixzz3zCyIdqDz>

3. Steve Farmer, Richard Sproat and Michael Witzel, The
Collapse of the Indus Script thesis: The myth of a literate
Harappan Civilization, Ref:

www.ejvs.laurasianacademy.com or

<http://www.safarmer.com/fsw2.pdf>

وڌيڪ ڏسو: ڊاڪٽر فهميده حسين، سنڌيڪار، سنڌو
لکت، ايڪيهين صديءَ ۾ ٿيل نئين تحقيق، سنڌي
لئنگئيج اٿارٽي، حيدرآباد سنڌ، 2012ع

4. ڊاڪٽر فهميده حسين، سنڌيڪار، سنڌو لکت،
ايڪيهين صديءَ ۾ ٿيل نئين تحقيق، سنڌي لئنگئيج
اٿارٽي، حيدرآباد سنڌ، 2012ع

5. Asko Parpola, Is the Indus script indeed not a writing system?

<https://www.harappa.com/content/indus-script-indeed-not-writing-system>

See also: Asko Parpola, Deciphering the Indus Script,
<https://www.harappa.com/script/parpola15.html>

See also: Asko PARPOLA, Study of the Indus Script
(Special Lecture), Paper read at the 50th ICES Tokyo
Session on 19 May 2005 in Tokyo.

6. Massimo Vidale, The Collapse Melts Down: A Reply to
Farmer, Sproat & Witzel, East and West, Vol. 57, No. 1/4
(December 2007), pp. 333-366
7. IRAVATHAM MAHADEVAN, The Indus 'non-script' is
a non-issue, <http://www.thehindu.com/todays-paper/tp->

features/tp-sundaymagazine/the-indus-nonscript-is-a-nonissue/article661496.ece

8. Allana, Dr. Ghulam Ali, SINDHI LANGUAGE & LITERATURE
AT A GLANCE, Sindhi Language Authority, Hyderabad, Sindh. 2009
9. سنڌي ٻولي، ص-122
10. Hunter, “Script of Harapa and Mohenjo Daro”, P-22
11. The Daily Dawn, Karachi, Sunday, July 20th, 1969, P-17
12. ڊاڪٽر فهميده حسين، سنڌيڪار، سنڌو لکت،
ايڪيهين صديءَ ۾ ٿيل نئين تحقيق، سنڌي لئنگئيج
اٿارٽي، حيدرآباد سنڌ، 2012ع
13. ڊاڪٽر فهميده حسين، سنڌيڪار، سنڌو لکت،
ايڪيهين صديءَ ۾ ٿيل نئين تحقيق، سنڌي لئنگئيج
اٿارٽي، حيدرآباد سنڌ، 2012ع

See Also:

<https://www.harappa.com/script/mahadevantext14.html>

14. Rajesh P.
N. Rao, Nisha Yadav, Mayank N. Vahia, Hrishikesh Joglekar,
R. Adhikari, and Iravatham Mahadevan.
15. Rajesh P.
N. Rao, Nisha Yadav, Mayank N. Vahia, Hrishikesh Joglekar,
R. Adhikari, and Iravatham Mahadevan, Entropy,
the Indus Script, and Language:
A Reply to R. Sproat,
<https://homes.cs.washington.edu/~rao/IndusCompLing.html>
16. ڊاڪٽر فهميده حسين، سنڌيڪار، سنڌو لکت، ايڪيهين
صديءَ ۾ ٿيل نئين تحقيق، سنڌي لئنگئيج اٿارٽي،
حيدرآباد سنڌ، 2012ع (راجيش رائو ۽ سندس ساٿين
جو مقالو)
17. ريفرنس طور ڏسو مولانا ابو جلال ندوي جا لکيل
مقالات ۽ مضمون: 1. قديم سنڌي نوشتي (اردو)، سنڌي
رسم الخط 800 ق م تڪ مستعمل تها (اردو)، سنڌي
مهرين (اردو)، هڙاپا سڪرپٽ پڙهي جائي تو کيسي
(اردو)
18. ندوي ابو الجلال، موهن جو دڙو کي زبانون، رساله
تاريخ و سياست، نومبر 1953ع

19. ڊاڪٽر فهميده حسين، سنڌيڪار، سنڌو لکت،
ايڪيهين صديءَ ۾ ٿيل نئين تحقيق، سنڌي لئنگئيج
اٿارٽي، حيدرآباد سنڌ، 2012ع
20. نامياري آرڪيالاجسٽ ڊاڪٽر احمد حسين داني کان
هي انٽرويو 6 جنوري 1998 تي اسلام آباد ۾ ورتو
ويو. جيڪو هٿاپا بابت ويب سائيٽ تي موجود آهي.
(<http://www.harappa.com/script/danitext.html#1>)
21. ڊاڪٽر فهميده حسين، سنڌيڪار، سنڌو لکت،
ايڪيهين صديءَ ۾ ٿيل نئين تحقيق، سنڌي لئنگئيج
اٿارٽي، حيدرآباد سنڌ، 2012ع ص: 228
22. Allana, Dr. Ghulam Ali, SINDHI LANGUAGE &
LITERATURE
AT A GLANCE, Sindhi Language Authority, Hyderabad,
Sindh. 2009
23. ڊاڪٽر فهميده حسين، سنڌيڪار، سنڌو لکت،
ايڪيهين صديءَ ۾ ٿيل نئين تحقيق، سنڌي لئنگئيج
اٿارٽي، حيدرآباد سنڌ، 2012ع

سندو ماثر جي شهري رياست جا مذهب ۽ نظريا

سندو ماثر جا رهواسي زراعت سان منسلڪ هجڻ سان گڏوگڏ واپاري پڻ هئا. ان ڪري هنن وٽ زندگيءَ جي باري ۾ هڪ الڳ نقطي نظر هيو. سنڌي تهذيب ٻين تهذيبن جي پيٽ ۾ مادي مزاج جي هئي. واپاري طبقي وٽ مذهب ثانوي حيثيت رکندڙ هو، ان ڪري هتي مذهبي خيال وڌيڪ پرورش وٺي نه سگهيا. واپاري هجڻ ڪري هنن وٽ روح بدران جسم، آسمان بدران زمين ۽ وحدت بدران ڪثرت کي اهميت حاصل هئي. هو ماڻهو قدرت تي گهٽ پاڙيندا هئا.

سنڌ ماثر جي سڀيتا جو بنياد مذهب نه پر واپار تي بيٺل هيو. موهن جي دڙي ۽ هڙاپا سميت سندو ماثر جي ٻين اهم شهرن جي استحڪام مان اندازو لڳائي سگهجي ٿو ته ان تمدن جو بنياد مذهب تي نه پر پرڏيهي واپار تي هيو. (1) قديم آثارن جو ماهر اسٽروٿ پگات ان نقطي نظر جو آهي ته سندو سڀيتا جي واپاري پيشا ملڪي حڪمرانن جو سياسي نقطي نظر لاديني هيو. (2)

پروفيسر ڪي ايم سين پنهنجي مشهور ڪتاب ”هندو ازم“ ۾ لکيو آهي ته موهن جي دڙي يا هڙاپا جي کوٽائي مان

گڏجي عبادت ڪرڻ جون ڪي جايون ڪونه مليون آهن. موهن جي دڙي ۽ هڙاپا سميت سنڌو ماڻھو جي ٻين اهم شهرن جي استحڪام مان اندازو لڳائي سگهجي ٿو ته ان تمدن جو بنياد مذهب تي نه پر پرڏيهي واپار تي هيو. (3)

سنڌي تهذيب ۾ شو ۽ ڳئون جي علامت ظاهر ڪري ٿي ته اهي ٻئي شيون زرخيزيءَ جون علامتون هيون. ڇو جو زراعت جو تعلق ڌرتيءَ ۽ ڏاند سان هيو. ان ڪري انهن ٻنهي شين جي وڌيڪ عزت ڪئي ويندي هئي. ٻيو جنسي ميلاپ جي حساب سان عورت ۽ مرد جي خاص عضون کي وڌيڪ اهميت هئي. ڇو جو عورت جي خاص عضوي ۾ جڏهن مرد بچ داخل ڪندو هو ته تخليق جو عمل ٿيندو هو. اهڙي طرح جڏهن زمين تي بچ ڇٽبو هو ته اتان فصل پيدا ٿيندا هئا.

سنڌو ماڻھو تخليق جي مادي تصور جا قائل هيا. انهن لاءِ تخليق هڪ مسلسل عمل هئي، هيءُ عمل بهار ۾ وڻن جي ڦوٽهڙي اچڻ سان شروع ٿيندو هو. ٻنين ۽ کيٽن ۾ جوڙا وڃي پيار وٺيندا هئا ۽ تخليق جو عمل (جماع) ڪندا هئا. ماهرن موجب سنڌو ماڻھو ۾ تخليق جو تصور جدلي يعني مادي هو، پر ٻين ديسن ۾ اهو تصور سلمي (روحاني) نظر اچي ٿو. قديم سنڌين جو خيال هيو ته ڌرتي ماتا يعني زمين انسانن ۽ جانورن کي کاڌو پهچائي ٿي. تنهن ڪري اها پوڄا جي لائق آهي. عورت ۽ زمين ۾ هڪ جهڙائي هجڻ فطري ڳالهه آهي، ان ڪري عورت ۽ ڌرتي تخليق جو سرچشمو شمار ڪيا ويندا هئا. ان زماني ۾ لنگ پرستي جو به رواج هيو. جيڪو پڻ تخليق جي عمل سان سلهاڙيل عضوو آهي. موهن

جي دڙي مان اهڙا مجسما مليا آهن، جن ۾ مرد ۽ زال جي گڏيل تصوير آهي. جنهن مان قديم سنڌين جي نظريي بابت پتو پوي ٿو. موهن جي دڙي مان هڪ مرد جو مجسمو مليو آهي، جنهن کي سرجان مارشل ديوتا سڏي ٿو. اهو مرد مڇيءَ جي يوگ آسٽ تي ويٺل آهي. هڪ اهڙي عورت جي تصوير به ملي آهي، جيڪا اونڌي منهن تنگون تيڙي پئي آهي، سندن خاص عضوي مان پيٽ جو ٻوٽو اسرندي ڏيکاريل آهي. جنهن مان عورت تخليق جي ماءُ هجڻ واري تصور کي هٿي ملي ٿي.

(4)

عورت جو ڪردار

وسڪونسن ميڊيسن يونيورسٽي (University of Wisconsin — Madison) آمريڪا جي پروفيسر جوناٿن مارڪ ڪينوئر چيو آهي ته سنڌو سڀيتا جي قديم آثارن تي تحقيق مان ثابت ٿيو آهي ته ان سماج ۾ عورت کي مرڪزي مقام حاصل هيو. عورت انتهائي طاقتور تصور ڪئي ويندي هئي. هڙاپا مان اهڙا ثبوت مليا آهن ته عورت جي مرڻ بعد سندس مڙس کي به ساڻس گڏ دفن ڪيو ويندو هو. (5) جڏهن ته ڀارت جي ڪجهه قديم قبيلن ۾ ويجهي ماضيءَ تائين مردن جي وفات بعد سندن زالن کي ساڻن گڏ دفن ڪيو ويندو هو. سنڌو لکت تي تحقيق ڪندڙ ڪيس ويسٽرن ريزرو يونيورسٽي (Case Western Reserve University) جي ماهر پروفيسر جيمس شيفر (James Shaffer) چيو آهي ته قديم دور جي ٻين سڀيتائن

جي پيٽ ۾ سنڌو ماڻھو جي سماج ۾ عورت کي مٿڀرو مقام مليل هو ۽ عورت کي عزت جي نگاه سان ڏٺو ويندو هو. فيصلن ۾ عورت جو مرڪزي ڪردار هوندو هو. ان وقت دنيا جي ٻين تهذيبن ۾ عورت مرد جي ماتحت يعني غلام تصور ڪئي ويندي هئي. (6)

سنڌو ماڻھو جي قديم شهرن ۽ وسندي مان مندر، بت يا ڪا مذهبي مورتي ڪانه ملي آهي. سنڌو ماڻھو جي رهواسين جو تخليق بابت عقيدو هيو ته عورت ۽ ڌرتي مائٽي هر شيءِ جي تخليق جو بنياد آهي. هتان جا رهواسي جڏهن واپار سانگي ٻاهرين ملڪن ۾ پهتا ته اتي به هنن ان تصور کي وڌايو ۽ ڌرتي مائٽي جي پوڄا شروع ٿي. ڌرتي مائٽي جي پوڄا واري تخيل جا خالق سنڌي هئا. عراق ۾ پڻ ڌرتي مائٽي جي پوڄا ٿيندي هئي، جنهن کي عورت سان تشبيح ڏني ويندي هئي.

سنڌ اندر اوائل ۾ ”ماءُ آدرشي سماج“ هيو ۽ جنهن ۾ عورت کي عزت جي نگاه سان ڏٺو ويندو هو، زراعت عورتن جو ڪم هئي ۽ ٻوٽا ڀوڪڻ ۽ زمين کي زرعي مقصدن لاءِ ڪتب آڻڻ جي شروعات به پهرين عورتن ڪئي. عورت ۽ زمين جيڪي زرخيزيءَ جي علامت هيون، انهيءَ ڪري اوائلي سماج ۾ ٻنهي عورتن ۽ ڌرتيءَ کي مان ۽ مرتبو حاصل هيو ۽ انهن جي پوڄا ڪئي ويندي هئي. بعد ۾ جڏهن زرعي نظام پختو ٿيڻ شروع ٿيو ۽ زراعت به مردن جو ڪم بڻجي وئي ته ماءُ آدرشي سماج جي جاءِ پيءُ آدرشي سماج والاري ورتي. جنهن بعد ئي ذاتي ملڪيت جو بنياد پڪو ۽ پختو ٿيڻ لڳو. مرد معاشري جي حاوي ٿيڻ ۽ ذاتي ملڪيت جي واڌ

ويجهه سبب سماج طبقن ۾ ورهائجي ويو. جنهن بعد ئي مذهب جي ضرورت پيش آئي. جيئن مٿئين طبقي جي مال، ملڪيت ۽ ڦرلٽ کي مذهبي بنيادن تي جائز قرار ڏنو وڃي. هيٺين طبقي کي مطيع ڪرڻ لاءِ کين مذهب جي بنياد تي اڻ ڏٺين قوتن جو ڊپ ڏنو ويو ۽ هن زندگيءَ جي آسائشن کي ڇڏي ڏيڻ جي عيوض هن زندگيءَ کان پوءِ ملندڙ آسائشن ۽ ثوابن جي لالچ ڏني وڃي. طبقاتي سماج جي طاقت وٺڻ بعد مذهب پنهنجي پوري قوت سان ظاهر ٿيو. ملڪ اندر پوڄارين جي طاقت وڌڻ لڳي. سنڌو ماڻھو ۱500 ق-م بعد شروع ٿيو ۽ طاقت وٺڻ لڳو. ان دور کي سنڌو سڀيتا کان پوءِ وارو ”ويڊڪ دور“ ڪوٺيو وڃي ٿو. ان ئي دور ۾ شولنگم جي پوڄا جو رواج پيو. جيڪو ”پيءُ آدرشي سماج“ جو اهم اهڃاڻ هيو. سنڌو ماڻھو ۱500 ق-م ڌاري وڌيڪ پختو ۽ مضبوط ٿيو، واپاري طبقو ڪمزور ٿيڻ لڳو ۽ ملڪ ۾ پوڄارين ۽ پروهتن جو تعداد وڌڻ لڳو. جنهن سان مذهبي نظرين کي هٿي ملي.

انساني علم جا ماهر فريزر ۽ ٽائلر چون ٿا ته دنيا جي مڙني وحشي ۽ نيم مهذب قومن ۾ انساني قرباني جو رواج هيو. ماڻهو انهن بدنصيب لاشن کي پٺين ۾ بچ سميت دفن ڪندا هئا. اهو رواج مصر، عراق، آسٽريليا، ميڪسيڪو وغيره ۾ موجود هيو. پر اڄ تائين ڪوبه محقق اهو ثابت ڪري نه سگهيو آهي ته اهو رواج سنڌ ۾ به هيو. ڇو جو سنڌي ٻين قومن جي پيٽ ۾ وڌيڪ مهذب هيا. هو اهڙين ڳالهين ۽ تصورن ۾ يقين نه رکندا هئا. هنن وٽ انسان جو قدر ۽ قيمت هئي. هو صرف درياھ ۽ زمين جي پوڄا ڪندا هئا. ۽ فصلن

پڇڻ وقت خوشيون ڪندا هئا. هو ڌرتيءَ ۽ درياھ جي لاءِ ڪابه انساني قرباني وغيره ڪونه ڏيندا هئا.

لاش پورڻ جو طريقيڪار

موهن جي دڙي ۾ اڃا تائين ڪوبه باقاعدي قبرستان ڪونه مليو آهي. پر هڙاپا مان ٽن قسمن جا قبرستان مليا آهن. اتان مليل باقيات موجب سنڌو ماڻھو لاش پورڻ جا ٽي طريقا رائج هيا.

مڪمل تدفين: جنهن موجب لاش کي مٽيءَ جي هيٺان مڪمل طرح پوريو ويندو هو. انهن لاشن سان قبر اندر استعمال جون شيون، برتن، اوزار، زيور به گڏ پوريا ويندا هئا. هڙاپا ۾ ڪيل کوٽائي دوران اتان ڪجهه قبرن مان لاش زيور پھريل به مليا. جتي لاشن کي مٽين جا ھار ۽ ٽامي جون منڊيون پھريل ۽ سندن ڀرسان ڪجل پائڻ جون سرايون دفن ٿيل هيون. هڪ قبر جي پيرن کان مٿيءَ جو ڏيئو، ڪڪڙ جون هڏيون به رکيل هيون. هڪ عورت جي لاش کي ڪاٺ جي هڪ تابوت ۾ رکي دفن ڪيو ويو آهي، ان قبر ۾ 37 برتن به رکيل آهن. جن مان هڪ برتن تابوت جي اندر ۽ ٻه ٻاهر پيل آهن.

جزوي تدفين: هن طريقي هيٺ پهريان لاش کي کليل فضا ۾ رکيو ويندو هو. بعد ۾ ان جو گوشت سڙي وڃڻ بعد هڏن جي پڇري کي دفن ڪيو ويندو هو. موهن جي دڙي مان

هڪ برتن مان هڪ انساني سر مليو آهي، ان جي ڀرسان هڏين جا ٽڪر پيل آهن. ان برتن تي ٻارنهن سنگي جانور جي شڪل، پير جا پن ۽ شاخون ۽ ٻين قسمن جا نقش چٽيل آهن. هڪ هنڌان گهڻيون انساني هڏيون مليون آهن، انهن هڏين جي ڀرسان مختلف اوزار به مليا آهن. جن ۾ مٽڪا، چقمقي پٿر جا اوزار ۽ ٻيون شيون شامل آهن. هڙاپا جي هڪ قبرستان مان به ٻه درجن انساني ڍانچا مليا آهن. انهن جا گوڏا مڙيل آهن. ڪافي لاش وڏن خاڪدانن ۾ رکي دفن ٿيل آهن. ٻارن جا لاش ثابت حالت ۾ وڏن مٽڪن ۾ وجهي پوريل آهن. انهن برتنن جا منهن ڍڪڻ سان ڍڪيل آهن.

خاڪستري تدفين: هن طريقي هيٺ لاش کي ساڙي ان جي رک ڪنهن برتن ۾ وجهي دفن ڪئي ويندي هئي. اهڙي خاڪ لاءِ جدا قسم جا ويڪرا برتن خاص تيار ڪيا ويندا هئا. موهن جي دڙي جي ايڇ ايريا ۾ هڪ گهر جي فرش هيٺان 41 ڍانچا مليا آهن. انهن مان 40 ڍانچا مردن ۽ عورتن جا ۽ هڪ ڍانچو ٻار جو آهي. انهن ڍانچن مان ڪن کي زيور پهريل آهن. جنهن مان اندازو ٿئي ٿو ته مرڻ وقت انهن ماڻهن کي اهي زيور پهريل هئا. جن سان گڏ سندن هڏن کي دفن ڪيو ويو هوندو. (7)

لاشَن سان ڪٽڪ، جو، مليل جو ڪپڙو، ڳڙ جهڙي شيءِ ۽ تانن گڏ پوريا ويندا هئا. جنهن مان ثابت ٿئي ٿو ته ان دور جي ماڻهن جو عقيدو هو ته مرڻ بعد به کين انهن شين جي ضرورت پوي ٿي. يا اهو خيال ٻيهر جنم وٺڻ سان لاڳاپيل هو.

آمري ڪلچر جا ماڻهو لاشن کي تانگهن پٿر جي اوساري ٿيل ڪمرن ۾ پوري ڇڏيندا هئا، ۽ لاشن سان گڏ تانن ٽپا ۽ هار سينگار جو سامان به رکندا هئا. ان مان ظاهر آهي ته هنن وٽ عقيدو هو ته ماڻهو مرڻ بعد ٻيو جنم وٺي ٿو ۽ هن کي انهن شين جي ضرورت پيش اچي ٿي. ٻيو ته ماهرن کي آمريءَ مان پوريل دڪيون ۽ ڪنيون مليون آهن، انهن بابت ماهرن جي قياس آرائي آهي ته انهن ۾ مڙدن کي ساڙڻ بعد سندن لاشن جي خاڪ ۽ هڏيون محفوظ ڪري پوريندا هئا.

(8)

آمريڪا جي ماهر اومائل، اين مورا سنڌو سڀيتا تي لکيل پنهنجي ڪتاب "دي ڊانسنگ شئڊوز" ۾ چيو آهي ته جيئن موهن جي دڙي مان ڪنهن به وڏي عبادتگاهه جا آثار نه مليا آهن، جيڪا ان ڳالهه جي شاهدي آهي ته سنڌ ماڻهي جي شهري رياست ۾ مذهب کي رياستي سرپرستي حاصل نه هئي. موهن جو دڙو سميت ٻين شهرن ۽ وسندين ۾ مذهبي رواداري جو نظام هو، مذهب هر ماڻهو جو خانگي معاملو هو. مذهب جو شهري ڪارونھوار سان ڪو به واسطو نه هو.

حوالا ۽ سمجهاڻيون:

1. اشرف، محمد، تاريخ و سياست، رسالو، جولاءِ 1951 ع
2. Piggott, "Pre Historic India" 1950
3. اشرف، محمد، تاريخ و سياست، رسالو، جولاءِ 1951 ع
4. Marshall, Sir John, "Mohen jo Daro and Indus Civilization" Vol: 1-3, London 1931
5. Jonathan Mark Kenoyer, "Mohenjo-Daro",
<http://www.mohenjodaro.net/>
6. Traci Watson, Surprising discoveries from the Indus Civilization, National Geographic News
Mon, 29 Apr 2013 14:15 UTC

See also: <http://www.sott.net/article/261407-Surprising-discoveries-from-the-Indus-Civilization>
7. صديقي، محمد ادريس، "سندو ماثر جي سڀيتا" سنڌي ادبي بورڊ، حيدرآباد، 1979، ص-38
8. Lambrick, H.T, "Sindh-A General Introduction" P-104

سندو سڀتا جي وارثن جا پرڏيهه سان لاڳاپا

قديم تهذيبن ۽ ٻولين تي کوچ ڪندڙ ماهرن جي ذهنن ۾ ان وقت عجيب غريب سوال اڀريا ۽ هو مونجهاري ۾ پئجي ويا. جڏهن هنن ڏٺو ته قديم قومن جي نه صرف ٻولي پر ريتون رسمون ۽ حسب نسب به هڪ ئي هو. هنن پوري جڳ جي کوچ ڪرڻ بعد اندازو لڳايو ته انسانذات ڪنهن هڪ ئي مرڪز تان نڙي پکڙي آهي ۽ پوءِ وقت گذرڻ ۽ مختلف ملڪن جي آبهوا ۽ ٻين موسمي حالتن سندن شڪليون، ٻوليون ۽ ڪلچر بدلائي ڇڏيا آهن. تڏهن به ڪي اهڙيون هڪجهڙايون مڙني ملڪن جي ٻولين، ريتن رسمن ۽ ڏند ڪٿائن ۾ ملن ٿيون، جن مان پروڙ پوي ٿي ته قديم انسان ڪنهن وقت هڪ ٻئي سان گڏ رهندا هئا ۽ پوءِ ڌار ٿيڻ ڪري منهنجن تبديليون اچي ويون. جڏهن ته مڙني قديم قومن جي ٻولين، ريتن رسمن ۾ هڪجهڙايون صرف مٿئين خيال جي ئي تصديق نه ٿيون ڪن، پر اهو به چئي سگهجي ٿو ته قديم قومن وچ ۾ اهي هڪجهڙايون، سندن هڪ خطي کان ٻئي خطي تائين لڏ پلاڻ، اتي وڃي پنهنجون آباديون قائم ڪرڻ يا انهن خطن وچ ۾ واپاري ناتا ۽ لاڳاپا هئڻ ڪري به پيدا ٿي سگهيون هونديون.

انساني تاريخ جا ماهر ان ٻئي خيال کي وڌيڪ قبول ڪن ٿا. جنهن جون اڳتي هلي مضبوط شهادتون ملن ٿيون.

قديم دور جي مختلف تهذيبن وچ ۾ هڪجهڙايون ملن ٿيون جيئن قديم مصر جي تهذيب، عراق جي تهذيب ۽ سنڌو سڀيتا جي قديم ماڳن مان مليل سامان، لکتن ۽ گهرن جي اڏاوت ۾ مشابهت، ان ڳالهه جا وڌيڪ پختا دليل آڏو آندا ته قديم دور ۾ هڪ هنڌ کان ٻئي هنڌ لڏپلاڻون ٿينديون رهيون. ڪيئي قبيلا ۽ برادريون موسمي ڦيرين گهرن ڪري هڪ هنڌ کان ٻئي هنڌ وينديون رهيون. لڏپلاڻ جي عمل ۾ اچڻ جو سبب اهوئي هيو جو موسمي تبديلين، يعني گهٽ برساتين، سردين، طوفانن، ٻوڏن، زلزلن ڪري سرسبز ميدان صحرائن ۾ تبديل ٿي ويندا هئا ته وري ڪي ٺوٺا سڪل ۽ انساني تهذيب کان نا آشنا خطا بدلاجي سرسبز ۽ آباد ٿي ويندا هئا. اهڙي طرح موسمي ڦيرين گهيرين کان سواءِ لڏپلاڻ آبادي جي واڌ ڪري به عمل ۾ ايندي هئي. سنڌ مان جيڪا لڏپلاڻ ٿي ۽ هتان جا ماڻهو قديم دور ۾ ٻين خطن ۾ وڃي آباد ٿيا. ان جي پويان به اهي عمل ڪارفرما هيا. ڪيترائي انساني تاريخ جا ماهران ڳالهه سان هم خيال آهن. فرگوسن ته چوي ٿو ته ”سنڌ مان سنڌوندي رستي ذاتين پٺيان ذاتيون ۽ بي شمار ماڻهو ٻاهر ويا آهن، جن تهذيب جو ڦهلاءُ ڪيو آهي“ (1)

دنيا جي گهڻن قديم قومن جي تهذيب ۽ تمدن، ٻوليءَ ۽ ڪلچر ۾ سنڌو ماڻھو جي ٻولي ۽ ڪلچر جي ڇاپ ملن، ان ڳالهه جي ثابتي آهي ته هزارين سال اڳ جڏهن سنڌ ڌرتيءَ تي انساني اوسر ۽ تهذيب جي ابتدا ٿي ته هتان جا ماڻهو قافلن

جي صورت ۾ خشڪيءَ توڙي سمنڊ رستي دنيا ۾ ڦهلجڻ لڳا. هو پنهنجن ٻيڙين ۽ غورابن ۾ چڙهي، نين انساني آبادين کان خالي توڙي تهذيب جي ابتدائي مرحلن ۾ سفر ڪندڙ انساني آبادين تائين وڃي نڪتا. هيءَ لڏپلاڻ سنڌو ماڻھو مان ان وقت ٿيڻ لڳي، جڏهن موهن جو دڙو، هڙپا، چانهون جو دڙو، ڪوٽڏيڄي پنهنجي تهذيب جي اعليٰ منزل تي رسيل هيا. سنڌو ماڻھو جا وارث ان دؤر ۾ دنيا جي هيٺين خطن تائين وڃي پهتا. جتان اهڙيون شهادتون مليون آهن.

آسٽريليا

گاڊ فري بلنڊن لکي ٿو ته ”برفاني دؤر جي شروع ٿيڻ ڪري زمين جي سطح پاڻيءَ کان مٿي اڀري آئي ۽ سمنڊ محدود ٿيڻ لڳا ۽ سامونڊي پاڻي پنهنجي موجوده سطح کان ٽي سو فوٽ هيٺ ٿي ويو. ان ڪري خشڪ زمين جي هڪ پٽي مٿي اڀري آئي. اهڙي طرح آسٽريليا جو حصو ڏکڻ ايشيا (هند) سان ملي ويو. ان ئي دور ۾ ايشيا (هند، سنڌ) جا جانور ۽ قديم باشندا انهن رستن کان هتي پهتا.“ (2)

ماهران ڳالهه تي متفق آهن ته جڏهن برفاني دور ختم ٿيڻ تي هو ته آسٽريليا طرف گرم هوائون گهلڻ لڳيون ۽ سرديون ختم ٿيون ته ايڏانهن هند، سنڌ جي گرم علائقي جا ماڻهو چراگاهن ۽ رهائش جي تلاش ۾ وڌڻ لڳا. هتان هجرت ڏکڻ هندستان ٿيڻ لڳي ۽ هتان جا قديم باشندا هجرت ڪري

مليشيا ۽ آسٽريليا طرف ويا. هتان جا جانور ۽ قديم باشندا ليموريا ڪنڊ رستي قديم پٿر دور ۾ آسٽريليا طرف ويا ۽ اتي پنهنجي تهذيب ”سون“ جو بنياد وڌائون. ”سون ڪلچر“ بابت اسان ٻڌائي آيا آهيون ته اڄ کان 5 لک سال اڳ سنڌو ماڻھو ۾ موجود هيو. انهن ئي ماڻھن هجرت ڪري وڃي آسٽريليا کي آباد ڪيو ۽ بحر رومي نسل هن ئي ”سون ڪلچر“ وارن جو پونئير آهي. اهڙي طرح انسان جو ”جاوا نسل“ جيڪو آسٽريليو نسل جو پڙاڏاڏو ڪوٺيو وڃي ٿو، سو پڻ 40 هزار ق - م کان اڳ جو ڪونهي. پر ”سون ڪلچر“ ان کان تمام گهڻو پراڻو آهي. يعني ”جاوي انسان“ کان اڳ ”سون انسان“ موجود هيو. (3) جنهن آسٽريليا، جاوا، سوماترا ۽ سريلنڪا جا ٻيٽ آباد ڪيا.

”سون ڪلچر“ بابت ٿامس پيٽرسن لکي ٿو ته ”سون ڪلچر ايشيا جي سر زمين تي پينين ڪلچر ۾ تبديل ٿيو. هن سون ڪلچر بدستور آسٽريليا جي گئمبرين ڪلچر کي وجود ۾ آندو... تاسمين ڪلچر آسٽريليا ۾ آخري زماني واري پليوسين دور ۾ پهتو ۽ هن ۾ سون ماڻھو جي اوزارن جا ڪيترا نمونا پسجن ٿا“ (4)

ان بنياد تي چئي سگهجي ٿو ته جنهن نسل کي محقق آسٽريليو نسل ڪوٺن ٿا، سو دراصل سنڌو ماڻھو جي رهواسين جو نسل آهي. جيڪي هتان ئي آسٽريليا ڪنڊ طرف لڏي وڃي ويا (5). ان لڏ پلاڻ جو ٻيو ثبوت اهو به آهي ته نيوگني، آسٽريليا ڪنڊ ۾ هڪ ڄامڙن جو نسل ملي ٿو، جن بابت ماهر چون ٿا ته اهي ڏکڻ ايشيا مان هجرت ڪري آيا.

ڏکڻ ايشيا مان هجرت جيڪا آسٽريليا طرف ٿي، ان جا ثبوت ٻوليءَ جي ماهرن ڏنا آهن. سنڌ جا رهواسي جيئن ته سنڌ مان ڏکڻ هند طرف ويا، ان ڪري ڏکڻ هند جي ٻولين تامل، تيلگو ۽ ڪناڙي تي داروڙن جي ٻوليءَ جو اثر پيو ۽ اتي اڄ جيڪي به ٻوليون ڳالهايون وڃن ٿيون، انهن ۾ پروٽو-سنڌي ٻولي جا لفظ ۽ ٻيون گرامري خاصيتون ملن ٿيون. دکن ۽ چوٽا ناگپور جي رهواسين ۾ سنڌين واريون خاصيتون جسماني توڙي ڪلچرلي ملن ٿيون.

ڏسڻ ۾ ته اهو به اچي ٿو ته انڊونيشيا جو ملڪ، جنهن ۾ جاوا، سوماترا، بالي، سيليسين، بورنيو وغيره اچي وڃن ٿا. تنهن جو نالو پڻ سنڌ ۽ سنڌونديءَ جي نالي پٺيان رکيل آهي. اصل ۾ اهو ”انڊس نوسيا“ (Indus-Nusia) آهي. جنهن جو مطلب آهي سنڌوءَ جو پراڙ وارو ملڪ. (6)

مٿين شهادتن مان ثابت ٿئي ٿو ته سنڌو سڀيتا جا وارث موهن جي دڙي واري تهذيب يافته دور ۽ ان کان اڳ هجرتون ڪري، آسٽريليا طرف ويا ۽ هنن جاوا، سوماترا، سريلنڪا وغيره طرف وڃي پنهنجون آباديون قائم ڪيون.

عراق (ميسوپوٽيميا)

تازو ميسوپوٽيميا جي شهر اُر (Ur) جي کوٽائي ليو نارڊولي ۽ ڪش (Kish) شهر جي کوٽائي پروفيسر لنگڊن ڪرائي. ٻنهي شهرن جي صفا هيٺين تهن مان جنهن تهذيب جا

آثار مليا آهن، سا ڪانسيءَ دور (Bronze Age) جي آهي. ان کان اڳ جي هتي ڪنهن به ابتدائي انساني آباديءَ جا آثار نه ملڻ مان اندازو لڳايو ويو ته عراق اندر هي وسندڙ پهرين آبادي آهي. (7) هن کان اڳ هن انساني آباديءَ وارن پنهنجي تهذيب جا ابتدائي ڏاڪا ڪنهن ٻئي هنڌ طءُ ڪيا هئا. بعد ۾ اتان لڏي اچي هتي آباد ٿيا. پروفيسر رابرٽ بريفالت، ميسوپوٽيميا جي رهاڪن ۽ سندن تهذيب تي ڳالهائيندي چيو آهي، ”بابل ۾ جتي اسان کي پهريان ئي پوري ترقي يافته تهذيب نظر اچي ٿي ۽ ڪو به ابتدائي قديم مرحلو نظر نه ٿو اچي، ان ڪري فرض ڪرڻو پوي ٿو ته بابل وارن تهذيب جو پهريون مرحلو ڪنهن ٻئي هنڌ تي طءُ ڪيو هوندو.“ (8)

ڪيترن ئي انساني تهذيب جي ماهرن سميرن تهذيب جو جنم گهر سنڌو ماڻھو ڪي سڏيو آهي ۽ ثبوت سان ٻڌايو آهي ته سنڌو سڀيتا جي وارثن اتي وڃي تهذيب جو ڦهلاءُ ڪيو. انساني تهذيب جو هڪ ماهر فرئنگفرت چوي ٿو ته، ”ميسوپوٽيميا جا اوائلي رهاڪو ايران جي مٿانهن پٽن کان آيا، جن جي تمدن سنڌ تائين ڦهليل هئي.“ (9) يعني ايران جا مٿانهن پٽ، سنڌو ماڻھو جا ئي هئا ۽ ايران جي مٿانهن پٽن ۾ وڏ کان وڏ قديم تهذيب سنڌ ۾ ئي ملي آهي. ان ڪري چئي سگهجي ٿو ته اهي سنڌو ماڻھو جا رهاڪو ئي هئا، جن عراق کي وسايو. هڪ ٻيو ماهر هال پٽ سمير جي لوڪن بابت چوي ٿو ته، ”سندن مشابھت ڀارت جي دراوڙن (اڳاٽن سنڌين) سان ملندڙ آهي. ان ڪري خاطري آهي ته سميرن لوڪ ڀارت واسي آهن، جيڪي خشڪيءَ رستي يا سمنڊ رستي پرشيا (ايران) کان ٿيندا، ٻن ندين ٽائگرس (دجله) ۽ يوفرتيس (فرات) جي

ماثرين ۾ پهتا. سندن اصل گهر ڀارت ۾، شايد سنڌ هو ۽ جتان
ئي هو ايشيا مائثر پهتا.“ (10)

ڇا سنڌو تهذيب ميسوپوٽاما جي تهذيب مان ڦٽي
نڪتي هئي؟

سنڌ سڀيتا جي ماڳن تي سربستي تحقيق نه ٿيڻ کان
اڳ ڪجهه ماهر ان خيال جا هئا ته سنڌو تهذيب ميسوپوٽاما
جي تهذيب مان جنم ورتو هو. ان خيال کي بعد ۾ قديم آثارن
جي ماهرن مڪمل طرح رد ڪري ڇڏيو آهي. نامياري
آرڪيالاجسٽ ۽ آبپاشي ماهر ايم ايڇ پنهور موجب اڳ عام
تاثرو اهو ڏٺو ويندو هو ته نيل ۽ دڃلا - فرات جي ماثرين جون
تهذيبون وڌيڪ سڌريل ۽ وڏي علائقي تي پکڙيل هيون ۽
سنڌو تهذيب ميسوپوٽامي ثقافت مان ڦٽي نڪتي هئي. جڏهن
ته حقيقت اها آهي ته نيل ۽ دڃلا - فرات جي ماثرين جي
تهذيبن جي پکيڙ سنڌو ماثري جي تهذيب جي ڏهين پتي
جيتري به مس هئي. (11) سنڌو تهذيب اٽڪل 5 لک چورس
ميلن تي پکڙيل هئي. سنڌو تهذيب مهر ڳڙھ جي زماني 7500
ق م کان 1000 ق م تائين يعني ساڍا 5 هزار سالن کان وڌيڪ
هلي.

قديم سڀيتائن جي ماهرن موجب ميسوپوٽيميا يعني
الهندي ايشيا ڏانهن هتان سنڌ جي رهاڪن وڃي بيٺڪون
وڌيون. لينارڊ وولي، سميرن بابت چوي ٿو ته اهي اوڀر کان

اچي فرات جي ڪناري آباد ٿيا هئا ۽ اسان کي خبر آهي ته عراق جي اوڀر ۾ ڀرڻو ڀاڳيو ڀرڻو سنڌو ماڻھو آهي، جنهن جي ئي مهاڙي تان لڏپلاڻون عمل ۾ آيون.

انسائيڪلوپيڊيا برٽينڪا ۽ ٻيون تاريخون ته ائين ٻڌائين ٿيون ته قديم زماني ۾ ڪي لوڪ ميسوپوٽيميا ۾ اچي رهيا. سندس اصل نسل جو پتو ڪونهي. پر اهي سمير (Shumer) سڏجڻ ۾ آيا ۽ انهن مان سميرين نالو ٺهيو. سمير نالي وارا ماڻهو ڏکڻ عراق ۾ سمنڊ ۽ خشڪيءَ جي رستي آيا ۽ فرات جي ماڻھو ۽ انهن ئي اچي تهذيب ۽ تمدن جو بنياد وڌو. بابل جي ڪتبن ۾ انهن کي ”اونس“ ڪري سڏيو ويو آهي، يعني ته اهي راکاس جن جو مٿيون ڌڙ ماڻهو جو هو ته هيٺيون مڇيءَ جو. ڇو جو اهي ماڻهو سمنڊ رستي ٻيڙين ۾ اتي پهتا، جيڪا ڳالهه اتان جي ماڻهن لاءِ حيرت جوڳي هئي. ”انجيل“ مقدس اسان کي ٻڌائي ٿو ته حضرت نوح جو اولاد اوڀر کان سنار (ٿيلان) پهتو هو. يعني سميري لوڪ اوڀر يعني سنڌو ماڻھو کان آيا. انجيل مقدس ۾ سمير بدران شمر (Shumer) نالو ڪم آيل آهي، جيڪو سنڌو يا سنڌ کي ويجهو آهي. (12) يا سنڌ لفظ جو بگاڙ ئي معلوم ٿئي ٿو. ڀوڪوڪ، سنار لفظ بابت ائين ئي چوي ٿو ته اهو آهي، ”سنڌو“ ۽ سميري سنڌونديءَ جا رهاڪو آهن. (13) سميري اصل ۾ ٻاهريان آهن ۽ اهي سامي ناهن، ان تي ڪيترائي ماهر متفق آهن. ”مورخن جي تاريخ عالم“ (Historian's History of the World) جي ترتيب ڏيندڙن وڏي بحث مباحثي ۽ تحقيق بعد ظاهر ڪيو آهي ته، ”سميري قطعاً سامي ڪو نه هيا ۽ نه ئي بنيادي طور تي، نه فعلي، ڪرداري ۽ زبان جي لحاظ کان ئي.“ ان نظريي رکندڙ

ماهرن ۾ پروفيسر هتي، ڊاڪٽر فرينڪفرت، ڊاڪٽر سي ايل وولي ۽ ليونارڊ ڪانرل سر فهرست آهن. (14)

هر ۽ ڦيٿو تهذيب جو بنياد سمجهيا وڃن ٿا. سي سنڌ مان عراق پهتا هئا. عراق جو سڀ کان قديم ۽ پهريون شهر ”عُر“ يا ”اُر“، ”عُري“ يا ”هري“ آهي. جيڪو ”هر“ يا ”هري“ جو بگڙيل اُچار آهي. ڇو جو سنڌي ماڻهن ئي پهريان عراق ۾ کيتي باڙي جي شروعات ڪئي ۽ هر سان اتان جي زمين کي ڪيڙي، ان مان سون جهڙا فصل اُپايا. اتان جي اصلي باشندن پنهنجي شهر جو نالو ”هر“ جي پويان رکيو. ڇو جو هر ذرخيزيءَ جي علامت آهي.

آثار قديم جي ماهرن موهن جي دڙي جهڙي هڪ سيل ”ڪش“ جي دڙي مان هٿ ڪئي آهي. جيڪا سارگن جي زماني جي آهي ۽ ان تي لکيل ٻوليءَ بابت چون ٿا ته اها ”سنڌو لپي“ ئي هئي، جيڪا ان زماني ۾ ڄاتل سڃاتل هئي. (15) تازي تحقيق مطابق سميري تمدن جي قديم لکتن ۾ لفظ ”ادا“ معنيٰ ”پاءُ“ ملي ٿو. ساڳيو لفظ فقط سنڌي ٻوليءَ ۾ ئي آهي. يعني اهو سنڌي لفظ عراق ۾ ان ڪري ويو جو سنڌي اتي رهندا هئا ۽ عراق سان واپاري ناتا هئڻ. (16)

قديم دور ۾ سنڌي واپاري ۽ جهازران جيڪي سنڌ کان سامان کڻي عراق ويندا هئا، انهن اتي ننڍيون ننڍيون واپاري بستيون ۽ شهر پڻ آباد ڪيا. عراق ۾ سنڌين جي هڪ اهڙي بستي ملي آهي، جيڪا 4 هزار سال اڳ اٽڪل 2000 ق - ۾ ۾ سنڌي واپارين اتي آباد ڪئي هئي. عراقي شهرن جي قديم کنڊرن مان سنڌي مصنوعات عراق جي اڪادي دور (2334

ق م) جي شروع کان ئي ملڻ شروع ٿيون ۽ اهي شيون عروج
يافته سنڌي تهذيب سان واسطو رکن ٿيون. يعني اڄ کان ساڍا
چار هزار سال اڳ جون آهن.

عراق جي قديم شهر اُر جي کوٽائي مان انهن ڳالهين
جا نوس ثبوت مليا آهن ته اتي سنڌي ماڻهو بحري ۽ خشڪيءَ
رستي ايندا هيا. ان شهر مان موهن جو دڙو سميت ڇانهن
جي دڙي جون ٺهيل مهرون، زيور ۽ برتن وغيره مليا آهن.

عراق ۽ سنڌ جو واپاري ناتو (1750-1892 ق م) جي
زماني ۾ عراق ۾ بابل جي پهرين شاهي خاندان جي فرمانروا
حموربي جي زماني ۾ ختم ٿي ويو. حموربي خاندان جي
زوال بعد 1595 ق - م ۾ عراق ۾ گهرو ويڙھ ۽ افراتفري
مچي وئي. عراق ان ئي دور ۾ باقي دنيا کان الڳ ٿلڳ ٿي
ويو.

اسان مٿي ڏنل حقيقتن جي روشنيءَ ۾ چئي سگهون
ٿا ته عراق ۾ تهذيب ۽ تمدن کي وڌائيندڙ سنڌو ماڻھو جا
رهواسي هئا ۽ بابلي تهذيب جو جنم گهر سنڌ هو. سنڌو سڀيتا
جي وارثن جا عراق سان واپاري ناتا ۽ رشتا هئا، جيڪي
جيئن جو تيئن گهاتا ۽ اڻ ٿٽ ٿيندا ويا.

نار جون رياستون

قديم آثارن جي هڪ ماهر ڊاڪٽر رفيق مغل تازو
پنهنجي رپورٽ ”سنڌو سڀيتا تي نئين روشني“ ۾ لکيو آهي

تہ گلف جي رياستن جھڙوڪ: اومان، بحرین ۽ کویت ۾ قديم دڙن جي کوٽائيءَ کان پوءِ معلوم ٿيو آهي ته سنڌو ماٿر جي ماڻهن عربي سمنڊ ٽپي، گلف (نار) جي رياستن جي واپار تي وڃي قبضو ڪيو هو. جنهن جي ثبوت ۾ بحرین ۾ ”ٿاربري“ جي دڙي مان لڌل ٺڪر جا ٿانون، مهرون ۽ مٽيءَ جا اهڙا ٺڪر مليا آهن، جن تي جڳ مشهور موهن جي دڙي واري لپيءَ ۾ لکتون مليون آهن. اهڙي طرح اٽلي جي ماهرن اومان جي دڙن جھڙوڪ ”راس الحمارا“ ۽ ”راس الجفيا“ مان پڻ ساڳيون شيون کوٽي ڪڍيون آهن. ساڳي ريت کویت جي سامونڊي ڪناري کان ٿورو پري ”فاعلقا“ ٻيٽ وٽ پڻ هڪ ٻي تيم موهن جي دڙي واريون مهرون هٿ ڪيون آهن. هنن واپاري ناتن ۾ سنڌو ماٿري مان جيڪي شيون اوڏانهن موڪليون وينديون هيون، تن ۾ ڀاڄين، ڪپهه، مور پکي، ٽامي ۽ قيمتي پٿر جي ثابتي ملي آهي. ڊاڪٽر رفيق مغل وڌيڪ ٻڌايو آهي ته بغداد ۽ دمشق مان پڻ سنڌو ماٿر واريون مهرون مليون آهن. گلف رياستن ۾ چانور پهرين سنڌو ماٿر جي ماڻهن واپار وسيلي متعارف ڪرايا هئا. اهڙي طرح ڪجي به سنڌو ماٿر ذريعي عربستان پهتي. ڇو جو ڪجيءَ جون ڪڪڙيون سر جان مارشل کي موهن جي دڙي جي کوٽائيءَ مان مليون آهن. (17)

بحرين ۾ فرانسيسي ماهر موسيو بي کوٽائي دوران موهن جي دڙي جون مهرون هٿ ڪيون آهن. تازو اومان ۽ ابوظهبي جي النار جزيري ۾ کوٽائي دوران موهن جي دڙي جا برتن مليا آهن. (18)

سندو سڀيتا جا وارث 4300 ق م ڌاري ترڪمنستان ۽ ايران سان به واپار ڪندا هئا. ڏکڻ ايشيا جي قديم آثارن تي تحقيق ڪندڙ ماهرن مڃيل ڏي پيٽراگاليا ۽ برڊگيٽ آلچن موجب ايران ۽ ترڪمنستان جي قديم آثارن مان اهڙا ثبوت مليا آهن ته سندو ماڻھو جي رهواسين جا ڏکڻ ايران ۽ سينٽرل ايشيا ترڪمنستان سان واپاري لاڳاپا هئا. ڇاڪاڻ ته اتان موھن جي دڙي جي مھرن، زيورن ۽ هٿ جي ٺھيل ٿانون جا نمونا مليا آهن. مصر مان به اهڙا آثار مليا آهن ته سندو ماڻھو جي رهواسين جو مصر سان به واپاري لاڳاپو موجود هو. (19) ماهرن موجب مصر، عراق، ايران ۽ سينٽرل ايشيا جي ٻين ملڪن سان اهو واپار سندو ماڻھو جي شهرن موجوده بلوچستان جي دشت ندي ڀرسان آباد قديم شهر سٽڪاجن در، ڀسني جي ڀرسان مليل قديم ماڳ سوکھتا کوھ، سونمياني جي ڀرسان بالاڪوٽ سميت گجرات جي شهر لوٿل ذريعي ٿيندو هو. اهي قديم شهر سندو سڀيتا جا پرڏيهه سان واپار جا مرڪز هيا.

حوالا ۽ سمجهاڻيون

1. Frgossen, “History of Indian and Eastern Architecture”
Vol: 1, Introduction P-4
2. بلندن، گاڊ فري ”سرزمين اور باشندي-آسٽريليا“ ص-3-12
3. Bowte, John, “The Concise Encyclopaedia of World History” P-19
4. The Chamber’s Encyclopaedia, Vol: 1, P-805
5. چنا، محبوب علي ”سند ماثر جا اصل رهواسي دراوڙ آهن“ تماهي مهراڻ 3-1973
6. پناڻ، ممتاز ”سند جي عظمت“ نئين زندگي ڪراچي 1971ع ص-9
7. سمراٽ، گنگارام ”سند سووير“ ص — 98-99
8. بريڦالٽ، رابرٽ ”تشڪيل انسانيت“ ص-96
9. Journal, Sindh Historical society, Vol: VIII, P-71
10. Hall, “The Ancient History of Near East” P-173-174
11. پنهور، ايم ايڇ، سند جي ريجائي تاريخ جا ڇهه هزار سال، (سنڌي ايڊيشن)، ڪراچي، 2013ع
12. Lal, Chaman “Hindu America” P-46

13. Pecocke, "India in Greece" P-45-47
14. چنا، محبوب علي "سنڌي ادب کي مختلف رجحانات" ص-2-3
15. Langdon, S. "A new factor in the Problem of Sumerian origins", Journal, Royal Asiatic Society (1931), P-593-6
16. بلوچ، ڊاڪٽر نبي بخش "سنڌي ٻوليءَ جي مختصر تاريخ" 1962ع
17. مغل، ڊاڪٽر رفيق "سنڌو سڀيتا تي نئين روشني"
18. اختر، جمنا داس "قديم سنڌ اور اس کي روابط" روزانه جنگ ڪراچي، مڊويڪ مئگزين 27 جولاءِ 1983ع، ص-12-13
19. Doniger, Wendy (30 September 2010). The Hindus: an alternative history. Oxford University Press. p. 67. ISBN 978-0-1-9959334-7.

سندو ماٿر جي عوام جو نسلي جائزو

سند اندر باقي دنيا جي ڀيٽ ۾ پهريان پهريان تمدني زندگيءَ جو آغاز ٿيو. هتان جي ئي سنڌي ماڻهن پنهنجي پروٽو سنڌي ٻولي کي لکت جي صورت ڏني. هتان ئي قبيلن جا قبلا لڏپلاڻ ڪري ڏورانهن ڏيهن ڏانهن ويا ۽ اتي وڃي تمدني زندگيءَ جي شروعات ڪئي. 1500 ق-م تائين سندو ماٿر جي سڀيتا پنهنجي عروج تي هئي. جنهن بعد ويدڪ دور شروع ٿيو. ويدڪ دور کان 3 هزار سال اڳ سنڌ جا ماڻهو پرڏيهه سان واپار ڪندڙ هئا. سنڌ جي ماڻهن ڏکڻ هندستان پهچي پنهنجي تهذيب جو ڦهلاءُ ڪيو. جنهن ڪري اتان جي تهذيب ۽ ٻوليءَ تي پروٽو سنڌي ٻوليءَ جو اثر پيو. جيڪو اڄ به ڪنهن نه ڪنهن شڪل ۾ موجود آهي. سندو سڀيتا جي وارثن دراوڙي نسل جي ماڻهن تي پنهنجي چاپ چڙي. دراوڙي ٻولين ۾ سنڌي ٻوليءَ جا لفظ ملن ان ڳالهه جي ثابتي آهي ته هنن هڪ ستريل تهذيب ”سندو“ جو اثر قبول ڪيو. جيڪڏهن ڪو ائين سمجهي ٿو ته سنڌي تهذيب دراوڙي نسل جي ماڻهن جي تخليق آهي ته اهو گاڏيءَ کي گهوڙي جي اڳيان جوڻ ٿيندو. ڇاڪاڻ ته دراوڙن جي اصل ديسن ۾ ڪنهن به اهڙي شاندار تهذيب جا ثبوت نه مليا آهن، جهڙيون شاهديون سندو ماٿر ۾ مليون آهن. ماهرن ثابت ڪيو آهي ته موهن جي دڙي جا ماڻهو دراوڙي نسل جا نه پر آڳاٽا سنڌي هئا.

آرڪيالاجيڪل سروي آف انڊيا (دهلي) جي هڪ ماهر اين ڪي بوس پنهنجي ڪتاب (1) ۾ 260 هڏاڻن پيچرن جي

ماپ ۽ جاچ ڪرڻ بعد ان نتيجي تي پهتو آهي ته، موهن جي دڙي جا ماڻهو موجوده سنڌين جهڙا هئا. يعني سنڌ اندر هڪ ئي قوم سنڌي رهندڙ هئي. جن جا هڏا موهن جي دڙي مان لڌا ويا آهن. اڄ جيڪي سنڌ اندر مختلف ذاتيون ۽ قبيلا آهن، تن جا ابا ڏاڏا موهن جي دڙي جا وارث هئا.

سنڌ سڀيتا جا وارث دراوڙ نه هئا

پاڪستان جي مشهور آرڪيالاجسٽ پروفيسر احمد حسين داني موجب سنڌو سڀيتا جا خالق دراوڙ نه هئا. هن انڊيا جي آرڪيالاجسٽن آسڪو پارپولا ۽ پروفيسر مهاديون ۽ روسي محققن جي ان نظريي کي رد ڪيو آهي ته موهن جي دڙي جا وارث دراوڙ هئا، ان بابت هن پنهنجي انٽرويو ۾ چيو آهي ته سنڌ سڀيتا جي ماڳن تي ٿيل تحقيقي مان ان ڳالهه جو ڪوبه ثبوت نه مليو آهي ته موهن جي دڙي جي تهذيب جا وارث دراوڙ هئا، جيڪڏهن دراوڙ سنڌو تهذيب جا خالق هئا ۽ هن مائٽري مان ئي لڏپلاڻ ڪري ڏکڻ هندستان ويا هئا ته پوءِ اتان هن وقت تائين موهن جي دڙي جي تهذيب جا آثار ڇو نه مليا آهن. جڏهن ته سنڌ تهذيب جا آثار گجرات، ملبار ۽ سنڌو ماڻهي جي ڀر واري ٻين خطن مان مليا آهن. پر دراوڙي ٻولي ڳالهائيندڙن جي خطي ڏکڻ هندستان مان ڪو هڪ به اهڙو آثار نه مليو آهي، جيڪو سنڌو سڀيتا سان هڪجهڙائي رکندڙ هجي يا ان دور جو هجي. (2) احمد حسين داني جي ان راءِ سان ڀارت جو مشهور آرڪيالاجسٽ بي بي لال به متفق آهي. احمد

حسين داني ۽ بي بي لال آرين جي سنڌو ماڻھو تي حملي ۽ ان سبب هن تهذيب جي خاتمي کي به رد ڪيو آهي.

آرين جو سنڌ تي حملي وارو مفروضو

مختلف ماهرن طرفان آرين جو سنڌ ۾ اچڻ ۽ هتان جي اصلي باشندن کي غلام بڻائي انهن جو قتل عام ڪرڻ يا مڙني ماڻهن کي سنڌ مان نيڪالي ڏئي ڇڏڻ يا سندن سموري تهذيب ۽ ان جي شهرن ۽ وسندين کي مڪمل طور فنا ڪري ڇڏڻ وارو تصور هڪ مفروضو پيو لڳي. آريا نه ڪا قوم، نه وري قبيلو يا ماڻهن جو ڪو گروهه هيو. ان ڪري اهو تصور ڪرڻ ته سنڌو سڀيتا جو خاتمو نام نهاد آريا قبيلن آندو، عقلي ۽ سائنسي بنيادن تي بيٺل نه آهي.

آريا اصل ۾ ڪا قوم، قبيلو يا نسل نه هو، پر سنڌو ماڻھو ۾ رهندڙ ماڻھن جو هڪ طبقو هو. آريا اهي ماڻھو سڏبا هئا، جيڪي هاريو ڪندا هئا. هارين کي موهن جي دڙي جي دور کان وٺي هندو ڌرم جي عروج واري دور ۽ ان کان پوءِ به آريا چيو ويندو هو. جڏهن ته هاريو نه ڪندڙن کي اڻ سڌريل يعني اڻ آريا چيو ويندو هو. هندن جو ديوتا 'هري' اصل ۾ 'هر' مان نڪتل آهي ۽ آباديءَ جو ديوتا تصور ڪيو ويندو آهي. ان ڪري سنڌو ماڻھو ۾ آباديءَ ۽ خوشحالي جي علامت طور هارين کي آريا ڪوٺيو ويندو هو. سنسڪرت زبان ۾ به آرين جي معنيٰ اوچي ذات، شريف ۽ آزاد آهي. سنسڪرت

زبان ۾ آريا لفظ ڪنهن نسل، قبيلي يا قوم جي نالي طور ڪتب نه آيو آهي. جيئن يورپي محققن هڪ مفروضو قائم ڪري تاريخ ۾ آرين جو افسانو گهڙي شامل ڪيو. يورپي محققن طرفان آرين جو افسانو گهڙڻ پويان به ننڍي کنڊ جي ماڻهن کي غلام رکڻ جو هڪ نفسياتي حربو هو. يورپ خاص ڪري جرمنيءَ جا ماڻهو پاڻ کي آريا يعني سڌريل نسل جا سمجهندا هئا ۽ برصغير تي پنهنجي قبضي کا جائز ڄاڻائڻ لاءِ هنن هتان جي تاريخ کي مسخ ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي. انگريز محققن ۽ حڪمرانن پاڻ کي آرين جا وارث ڄاڻائي دنيا آڏو ۽ غلام قومن آڏو اهو ثابت ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي ته هو قديم دور کان وٺي سڌريل ۽ طاقتور هئا. هنن ئي سڄي دنيا کي تهذيب يافته بڻايو. سندن ڪمزور قومن مٿان قبضو جائز هيو. ڇو جو هو تهذيب جا علمبردار هئا ۽ دنيا کي مهذب ڪرڻ لاءِ ماضيءَ جيان ٻيهر نڪتا هئا.

رياضيءَ جي هڪ روسي ماهر آءِ اي ولدروسڪيءَ 1984ع ۾ بخارست ۾ سڏايل تاريخ ۽ سائنس متعلق بين الاقوامي ڪانگريس کي ٻڌايو ته موهن جي دڙي مان مليل مھرن جي ڪمپيوٽر تي اڀياس مان معلوم ٿيو آهي ته موهن جي دڙي جا رهواسي آريا نه پر دراوڙ (مقامي) هئا. (3) گهڻا ماهر ان ڳالهه تي متفق آهن ته سنڌو ماڻھو جي سڀيتا جا اصل باشندا هتان جا تڏهوڪا سنڌي هئا. (4)

موهن جي دڙي جي کوٽائي جي شروعات ۾ سنڌ جي قديم لوڪن بابت عجيب قسم جا رايا قائم ڪيا ويا. انگريزن ۽ ٻين يورپي محققن پنهنجي نسلي برتري ثابت ڪرڻ لاءِ

موهن جي دڙي جي ماڻهن کي هتان جا قديم باشندا تصور
 ڪرڻ بدران بنا ڪنهن ثبوت جي سندن نسلي ڳانڍاپو يورپين
 نسل جي ماڻهن سان ڳنڍڻ جي ڪوشش ڪئي. جڏهن ته هندو
 مذهب جي اثر هيٺ هندو عالمن سنڌي لوڪن کي مسلمانن
 سان اثبوت سبب انهن کي هندستان جي اڀرندڙ علائقن جي
 ماڻهن سان ڳنڍڻ جي ڪوشش ڪئي. يورپي محققن سر جان
 مارشل، ميڪي، ڪرنل سيول ۽ مسٽر گوها موهن جي دڙي
 مان مليل لاشن جي بنياد تي دعوى ڪئي ته موهن جي دڙي ۾
 آسٽريلوي، بحر رومي، الپائني ۽ منگولياڻي يعني چئن
 مختلف نسلن جا ماڻهو آباد هئا. هنن اها به دعوى ڪئي ته
 مليل ڪوپرين مان اڌ کان وڌيڪ هڪ نسل يعني بحر رومي
 نسل جي ماڻهن جون ڪوپريون آهن. يعني ته سنڌو ماڻھو
 سڀيتا جا خالق هتان جا اصل باشندا نه پر ٻاهران آيل هئا.
 سربستي تحقيق کان اڳ ماهر ان راءِ جا هيا ته ڪولن ۽
 سنٿالن جي صاحبيءَ ۾ دراوڙ لوڪ ڪاهي آيا، جن ڪولن ۽
 سنٿالن کي هٽائي وڃ هندستان ڏانهن ڀڄائي ڇڏيو ۽ پاڻ اتر
 هندستان جا والي ٿي ويٺا. يا هو پونج سمنڊ طرف رهندڙ
 قومن مان هيا ۽ پوءِ ميسوپوٽيميا واري وات وٺي هتي آيا.
 جن اچي سڀيتا جو بنياد وڌو. اها ڳالهه بعد ۾ ٿيل تحقيق جي
 بنياد تي غلط ثابت ٿي. ڇو جو موهن جي دڙي جا وارث
 ٻاهران ڪونه آيا هئا. پر سنڌ جا اصل باشندا هيا. ڪول ۽
 سنٿال پڻ اصل ۾ سنڌ جا باشندا هيا، جيڪي بعد ۾ هتان ڏکڻ
 هندستان ڏانهن لڏي ويا. آڳاٽا سنڌي هتان ئي پونج سمنڊ وارن
 ملڪن طرف ويا ۽ ميسوپوٽيميا پهتا. هاڻي پونج سمنڊ وارن
 ملڪن ۾ موهن جي دڙي جي ماڻهن جي ٿوري باقيات ملن

مان اهو نظريو قائم نه ٿو ڪري سگهجي ته هو هئا ئي اتان جا. جڏهن ته ان نسل جا ماڻهو وڏي اڪثريت ۾ هتي سنڌو ماڻھو ۾ ئي رهندڙ هيا. پر پونوچ سمنڊ طرف سندن باقيات ايڪٽر بيڪٽر ملي آهي. جيڪي به واپار سانگي اوڏانهن ويا هئا. خود قديم آثارن جو ماهر ايس وي ونڪٽ ان بابت چوي ٿو ته؛ ”دراوڙي (آڳاٽا سنڌي) قبيلو سمنڊ رستي يا خيبر لڪ جي راهه کان هن ملڪ ۾ داخل ڪونه ٿيا هئا، پر هي ماڻهو اصلي هتي جا ئي هئا هئا ۽ سندن خمير هن ڌرتيءَ جي مٽيءَ مان آهي.“ (5)

1943ع ۾ انساني علم ۽ ٻوليءَ جي هڪ روسي محقق پروفيسر ستروو انهيءَ نام نهاد آريا نسل جي يورپي افساني جي قلعي کولي ڇڏي. جنهن ۾ هن ايشيا ۽ ڪاڪيس مان لڌل مواد ۽ ڪتبني کي پڙهي ثابت ڪيو ته اهو آرين جو اچڻ هڪ محض ڊونگ آهي. (6)

جينياتي تحقيق جي بنياد تي سنڌو ماڻھو تي آرين جو حملو مفروضو قرار

ايسٽونيا ۽ انڊيا جي جينياتي سائنسدانن سنڌو ماڻھو جي سڀيتا تي آرين جي حملي کي غلط قرار ڏنو آهي. سينٽر آف سيلولر اينڊ ماليڪيولر بائيولاجي، (Centre for Cellular and Molecular Biology (CCMB), Hyderabad هندو يونيورسٽي حيدرآباد، يونيورسٽي آف ٽارٽو ايسٽونيا (University of Tartu,

(Estonia) ۽ چيٽينڊ اڪيڊمي آف ريسرچ اينڊ ايجوڪيشن چنائڻي (Chettinad Academy of Research and Education, Chennai) جي سائنسدانن جي گڏيل ٽيم طرفان برصغير ۾ رهندڙ مختلف نسلن جي ماڻهن جو جينيائي جائزو ورتو ويو. ماهرن جي ان ٽيم طرفان انڊيا جي 30 نسلي گروپن جي ڊي اين اي ٽيسٽ ڪئي وئي. گهٽ ۾ گهٽ 1300 ماڻهن جي به الڳ الڳ بنيادن تي ڊي اين اي ڪئي وئي. ان ڊي اين اي ڊيٽا کي اولهه ايشيا، وچ اوڀر ۽ ڪاڪاسس جي مختلف نسلي گروپن جي ماڻهن جي ڊي اين اي ٽيسٽن جي نتيجن سان پيٽيو ويو. جنهن مان اهڙي ڪا به ثابتي نه ملي تي سينٽرل ايشيا رستي يورپ جي ماڻهن يعني نام نهاد آرين ڪا برصغير ڏانهن لڏپلاڻ ڪئي هئي. (7) يا سنڌو سڀيتا جي وارثن جي شهرن تي قبضو ڪري کين هتان لڏپلاڻ تي مجبور ڪيو هو.

ان کوجنا بعد ماهرن جي ٽيم جي سربراهه ڊاڪٽر ڪمارا سامي ٿنگاراج (Dr Kumarasamy Thangaraj) چيو آهي ته ان دور جي ماڻهن جي جينيائي تجزيي بعد ثابت ٿيو آهي ته 1500 ق م ۾ آرين جو هن خطي تي ڪوبه حملو نه ٿيو هو، نه وري ان دور ۾ يورپ کان سينٽرل ايشيا رستي آرين جي هن خطي طرف ڪا لڏپلاڻ ٿي هئي. ڇاڪاڻ ته ان دور جي ماڻهن جي جينيائي کوجنا بعد هتي آرين جي هجڻ جو ڪوبه ثبوت نه مليو آهي. سينٽر آف سيلولر اينڊ ماليڪيولر بائيولاجي جي اڳوڻي ڊائريڪٽر ۽ هندو يونيورسٽي جي وائيس چانسلر ڊاڪٽر لال جي سنگهه (Dr Lalji Singh) چيو آهي ته هاڻي وقت اچي ويو آهي ته ان جينيائي تحقيق بعد اسان کي هن خطي جي تاريخ نئين سر لکڻ گهرجي. هن وڌيڪ چيو آهي ته ان

ڳالهه جو ڪوبه ثبوت موجود ناهي ته آرين ان دور ۾ سنڌو سڀيتا تي ڪا ڪاھ ڪئي هئي يا وري يورپ کان هندستان طرف ڪا لڏپلاڻ ٿي هئي. ڊاڪٽر لال جي سنگهه چيو آهي ته آرين ۽ دراوڙن ۾ ويڙهه واري ٿيوري بلڪل بي بنياد هئي. هن چيو آهي ته سنڌو سڀيتا جي وارثن کي دراوڙ قرار ڏيڻ به بي بنياد آهن. (8) سنڌو سڀيتا جا وارث دراوڙ نسل جا ماڻهو نه هيا نه وري مٿن آرين ڪو حملو ڪري کين لڏپلاڻ تي مجبور ڪيو هو.

يورپي آرين جو تصور پهريون ڀيرو فرانسيسي ماهر جوزف آرٿر (Joseph Arthur, Comte de Gobineau) پيش ڪيو. هن 1855ع ڌاري پنهنجي ڪتاب (An Essay on the Inequality of the Human Races) ۾ آريا نسل جي برتري جو تصور پيش ڪيو. سندس ان تصور کي 19 صدي جي وچ ڌاري برطانوي جرمن نسل جي هڪ ٻولي ماهر ۽ آرڪيالاجسٽ ميڪس مولر (Max Muller) هٿي ڏني. ميڪس مولر آريا نسل کي دنيا جو اعلى نسل قرار ڏيندي، ان نسل ۽ سندس ٻولي کي باقي دنيا ۽ خاص ڪري ڏکڻ ايشيا جي ٻولين جو بنياد قرار ڏيڻ جي ڪوشش ڪئي ۽ انڊو آرين ٻولين جو بي بنياد مفروضو ۽ فارمولو قائم ڪيو. جنهن کي اڳتي هلي برطانوي محققن بنياد بنائي سنڌو ماڻهي تي يورپي آرين جي حملي جي بي بنياد ٿيوري کي اڳتي وڌايو. جنهن جو حقيقتن سان ڪوبه واسطو نه هو. اصل ۾ ان ٿيوري جو بنياد جرمن نسل پرستي ۽ برطانوي بينيڪيت سوچ تي ٻڌل هو، ڇاڪاڻ ته جنهن وقت موهن جو دڙو ۽ هڙاپا جي قديم آثارن جي کوٽائي يورپي آرڪيالاجسٽن ڪئي ته هنن لاءِ اها حقيقت تسليم ڪرڻ

انتھائي ڏکئي هئي ته جنهن ديس تي هو قابض آهن، ان جي ماضي کا ايتري شاندار ٿي سگهي ٿو. سنڌو ماڻھو تي آرين جي حملي جي ٿيوري جو خالق جرمن اسڪالر ميڪس مولر هيو. هن 19 صدي جي وچ ڌاري ان ٿيوري جو تصور اڳيان آندو. ميڪس مولر آرين جي سنڌو ماڻھو تي حملي ۽ قبضي جو تصور جوڙي هن خطي تي قبضو ڪندڙ ماڻھن کي نسلي ۽ ٻولي جي بنياد تي يورپين ثابت ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي.

(9)

آريا لفظ جي ويدڪ دور ۾ کا نسلي معنیٰ نه آهي. ويدن ۾ لفظ آريا فقط تهذيب يافتہ ۽ سکئي ستابي ماڻھو لاءِ ڪم آيل آهي. ويدڪ انڊيڪس جوڙڻ وارن مصنفن موجب آريا لفظ جي اصل معنیٰ آهي، ’هاريو‘ ڪندڙ. (10) سنڌو سڀيتا واري دور کان پوءِ ويدڪ دور ۾ سنڌي ماڻھو قديم زماني ۾ اتر هندستان پهتا ۽ هنن وٽ ’آريو‘ ۽ ’آري‘ لفظ صرف هاري جي معنیٰ ۾ استعمال ٿيندا هئا. ويدن جي زماني ۾ (1500 ق- م بعد) اهو لفظ ’آريو‘ صرف هارين مان بدلجي مذهب جي بنياد تي ذاتين جي معنیٰ ۾ استعمال ٿيو ۽ ويدڪ دور جي ٽن ذاتين برهمڻ، ڪتري ۽ وئش لاءِ ڪتب اچڻ لڳو. ويدڪ دور کان اڳ ذات پات جي بنياد تي ننڍ وڏائي نه هئي. ڏندن جي بنياد تي ڪٽنب ٺهيل هئا. ان ڪري خود اهي ماڻھو جيڪي پوئين دور ۾ شودر سڏجڻ لڳا تن کي به آري ۽ آريو سڏيو ويندو هو. ڇاڪاڻ ته هاريو ته اهي به ڪندا هئا. جيڪڏهن ائين نه هجي ها يعني ان ۾ ڪا ذات پات جي معنیٰ هجي ها ته هندو رشي ڪڏهن به شودر سان لفظ آريو نه ڳنڍين ها. (11)

سوال آهي ته جيڪڏهن آريا هتان جي اصل وارثن کان ڪو الڳ نسل نه هو ۽ هو ٻاهران نه آيا هئا ته ويدن ۾ ذڪر ڪيل قبيلن ڪير هئا. ان جو سڌو سنئون جواب اهو آهي ته اهي ويدن جا مصنف ۽ اهي قبيلن اصل هندستان جا ئي رهاڪو هئا. تمدني بنياد تي اهو پڪي طرح چئي سگهجي ٿو ته انهن ۾ مکيه قبيلن موهن جي دڙي ۽ هڙاپا جي سنڌي تهذيب واري دور ۾ لڏي اوڏانهن ويا. پنهنجي آبائي وطن سنڌ کي وسارڻ جي بدران هنن سنڌ ۽ سنڌوءَ جي ساراهه ۾ ڪتاب لکڻ شروع ڪيا. ساڳئي وقت پنهنجي اصلوڪي مادري زبان سنڌيءَ کي جا ظاهر آهي ته سندن لڏڻ واري دور ۾ ايتري پختي نه هئي، پنهنجي نئين علائقي، اتر هندستان جي مقامي ٻولين سان گڏي، هڪ نئين زبان کي جنم ڏنو. جنهن جو نالو رکيائون ’سنسڪرت‘ يعني سڌاريل ٻولي. موهن جي دڙي واري رسم الخط هنن مان ڪجهه ماڻهو ڄاڻندا هئا ۽ پنهنجي نئين ٻولي پڻا ڪرڻ سان گڏ نئين لپي ”برهمي“ به وجود ۾ آندائون. (12)

پويان ٿي ويد اتر هند ۾ تخليق ٿيا، پر پهريون ويد سنڌ ۾ سنڌوءَ جي ڪنارن تي رچيو ويو. ان ۾ جايجا سنڌ ۽ سنڌوءَ جو ذڪر ملي ٿو. پهرين ويد ۾ پراڻي سنڌي ٻوليءَ جو اثر ملي ٿو. بعد ۾ اتر هند ۾ ان تصنيف ۾ وقت بوقت واڌارا ۽ تبديليون ٿينديون رهيون. پوءِ ان جي ٻولي مڪمل طور تي بدلجي وئي پر اها به سنسڪرت نج نه هئي. سنڌي گاڏڙ سنسڪرت هئي.

سنڌ مان موهن جي دڙي جي ٻولي اتر ۽ اوڀر

هندستان، بهار ۽ بنگال تائين پهتي. ڇو جو ويدن ۾ سنڌ، سنڌي ماڻهن ۽ سنڌو درياھ جي واکاڻ جا باب ملن ٿا ۽ ويدن جا مصنف سنڌ کي پنهنجو اصلوڪو وطن سڏين ٿا. جيڪڏهن ويد ڪن ٻاهرين آيلن يعني نام نهاد آريا نسل جي ماڻهن جي تخليق آهن ته پوءِ هنن پنهنجن اصلوڪن وطن جو انهن ۾ ذڪر ڇو نه ڪيو. اتان جي تمدن جي پرچار ڇو نه ڪئي. يا اتان جي ماڻهن جي ساراهه جا گيت ڇو نه سرجيا. پر هنن ان جي بدران سنڌ ۽ سنڌوءَ کي ڇو ساراهيو؟ ان جا پڇن ڇو ڳايا اٿن. سنڌوءَ کي ڇو پنهنجا گيت اڀريا اٿن. اهو صرف ان ڪري آهي جو اهي سنڌ جا اصلوڪا رهواسي هئا.

ٻئي طرف هندو سنڌي ليکڪن پيرومل ۽ بين وري موهن جي دڙي جي لوڪن کي تامل، تيلگو ۽ ڪناڙي نسلن جي ماڻهن جي باقيات قرار ڏيڻ جي ڪوشش ڪئي. جيئن پيرومل لکي ٿو ته: ”سنڌ جا قديم لوڪ هاڻوڪن ڪولن ۽ سنٿالن جا ابا ڏاڏا هئا. جن پهريان سنڌ اچي وسائي. جڏهن سمنڊ سنڌ ڌرتي ڇڏي.“ (13)

آرين ۽ اڻ آرين ۾ ويڙهه جو سبب

1500 ق-م ڌاري جڏهن ”ماءُ آدرشي سماج“ جي جاءِ مڪمل طرح ”پيءُ آدرشي سماج“ ورتي ۽ زرعي نظام وڌيڪ پڪو ۽ پختو ٿيو ته ذاتي ملڪيت جو تصور وڌيڪ گهرو ٿيو ۽ سنڌي سماج آهستي آهستي طبقن ۾ ورهائجڻ لڳو. جنهن

بعد ئي هيٺين ۽ مٿئين طبقي ۾ اختلاف وڌڻ لڳا، جن اڳتي هلي جهيڙن جي صورت اختيار ڪئي. هندن جي مذهبي ڪتاب ’رگ ويد‘ ۾ جن جنگين جو ذڪر آهي، اهي جنگيون ڌرتي ڏئين ۽ ٻاهرين حملي آورن ۾ نه هيون، پر اها ويڙهه اصل ۾ هيٺين ۽ مٿئين طبقي ۾ شروع ٿي. انهن جنگين کي محقق سنڌين ۽ ٻاهران آيلن ۾ لڙايون ڪري پيش ڪن ٿا. جيئن آئون مٿي چئي چڪو آهيان ته آريا اهي ماڻهو هئا، جيڪي اوائلي اشتراڪي سماج ۾ هاريو ڪندا هئا ۽ سماج جي ٻين طبقن جي پيٽ ۾ وڌيڪ محنتي هئا. انهن آرين (هارين) ئي دولت گڏ ڪرڻ شروع ڪئي ۽ جڏهن دولت ججهي مقدار ۾ جمع ٿي ۽ وڌيڪ دولت جمع ڪرڻ جو حرص پيدا ٿيو ته هو (آريا) اوائلي اشتراڪي سماج (راجوڻي سماج) جا مخالف ٿي بيٺا ۽ پاڻ کان ڪمزور، غير صالح ۽ سست ماڻهن کي پنهنجو غلام بنائي ورتو ۽ پاڻ پئسي ۽ دولت جي بنياد تي سڌريل، شريف، ۽ اوچي ذات جا ٿي ويا. جڏهن اهي آريا (سڌريل) مٿئين طبقي جا ماڻهو هيٺئين طبقي وارن جو استحصال ڪرڻ لڳا ته منجهن جنگيون ۽ جهيڙا جنم وٺڻ لڳا. ان ڪري هيٺين طبقي جا ماڻهو لڏي ٻين ڏيهن ڏانهن ويا، ۽ اتي وڃي نئين زندگيءَ جي شروعات ڪين. ان مان اهو مطلب وٺڻ بلڪل غلط ٿيندو ته ڪو ٻاهران آيلن اچي سنڌ تي قبضو ڪيو ۽ هنن هتان جي اصل رهواسين کي ڌڪي سنڌ مان ٻاهر ڪڍي ڇڏيو ۽ پاڻ اچي ڪاري جا مالڪ ٿي ويهي رهيا.

جديد تحقيق ذريعي ثابت ٿيو آهي ته موهن جي دڙي جا وارث هند جي مٿين حصن کان آيل دراوڙ نه پر هتان جا اصلي رهواسي اڳاٽا سنڌي هئا. جن هن ماڻهي ۾ سنڌو سڀيتا

جو بنياد رکيو. جڏهن ته تحقيق بعد اهو به ثابت ٿيو آهي ته سنڌ تي ٻاهرين قبيلن (آرين) جو حملو ۽ سندن طرفان هن تهذيب جو مڪمل خاتمو آڻڻ وارو نظريو به فرضي آهي، ان جو حقيقتن سان ڪوبه تعلق نه آهي. سنڌو ماڻھو ۾ 1750 ق م کان آبهوا ۾ تبديلي اچڻ لڳي ۽ آبهوا خشڪ ٿيڻ لڳي ته برساتون پوڻ گهٽجي ويون، جنهن سبب درياھن جي وهڪرن ۾ لاٽ اچڻ لڳي، برساتي وهڪرا خاص ڪري هاڪڙو درياھ جنهن جي وهڪري جو گهڻو دارومدار برساتن تي هو، آهستي آهستي بند ٿي ويو. جنهن ڪري هاڪڙي درياھ جي ڪنارن تي آباد شهر ۽ وسنديون پاڻي ڪوٽ سبب ويران ٿيڻ لڳيون. فصل گهٽجي ويا، ماڻھن آهستي آهستي زرخيز پٽن طرف لڏپلاڻ شروع ڪئي. سنڌو ماڻھو ۾ سوڪهڙي جو اهو دور ساڍا 8 سو سال جاري رهيو. جنهن هن پري پاڳي ماڻھو کي ڏڪر جي وڪڙ ۾ آڻي ڇڏيو. اوج تي پهتل سنڌو سڀيتا آهستي آهستي ڍرڪڻ لڳي. جنهن کي ڪجهه آرڪيالاجي ماهر سنڌو سڀيتا جو زوال قرار ڏين ٿا. سنڌ جو آرڪيالاجي ماهر ايم ايڇ پنهور موجب هاڻي اهو اڳوڻو نظريو رد ٿي چڪو آهي ته موهن جي دڙي جي زوال سان ڏکڻ ايشيا ۾ شهري زندگي جو خاتمو اچي ويو. موهن جي دڙي جي زوال بعد به سنڌو ماڻھو ۾ جهڪر ۽ جهانگار تهذيب جي صورت ۾ شهري زندگي هلندي رهي. (14) ڪافي ماهر ان ڳالهه تي متفق آهن ته 1450 ڌاري سنڌو ماڻھو ۾ شهري تمدن جو مڪمل خاتمو نه اچي ويو هو، پر هن ماڻھو ۾ هڪ نئين پر ڪجهه گهٽ ترقي يافتہ تهذيب پوءِ به جاري رهي. جنهن کي ماهر جهڪر ۽ جهانگار تهذيب جو نالو ڏين ٿا.

حوالا ۽ سمجهاڻيون:

1. Boss N.K, “Human skeletal Remains from Harappa”
2. نوٽ: نامياري آرڪيالاجسٽ ڊاڪٽر احمد حسين داني
کان هي انٽرويو 6 جنوري 1998 تي اسلام آباد ۾ ورتو
ويو. جيڪو هڙاپا بابت ويب سائيٽ تي موجود آهي.
(<http://www.harappa.com/script/danitext.html#1>)
3. روزانه هلال پاڪستان ڪراچي، 21 ڊسمبر 1984ع
4. Moinul Haq. S, Ancient India, P-12
5. ونڪٽ، ايس وي ”ونڊر ڊيٽ واز انڊيا“، بحوالا تاريخ
مغربي پاڪستان، رشيد اختر ندوي، اردو بورڊ لاهور
6. الحق، سراج ”سنڌي ٻولي“، ص-103
7. <http://indiatoday.intoday.in/story/indians-are-not-descendants-of-aryans-study/1/163645.html>
<http://timesofindia.indiatimes.com/india/Aryan-Dravidian-divide-a-myth-Study/articleshow/5053274.cms>
<http://hinduonline.co/Articles/HinduHistory/AryanInvasionTheory.html>
8. <http://www.dnaindia.com/india/report-new-research-debunks-aryan-invasion-theory-1623744>

9. Stephen Knapp, 'Advancements of Ancient India's Vedic Culture'
- http://www.stephen-knapp.com/aryan_invasion_theory_the_final_nail_in_its_coffin.htm
10. Keith and MacDonnell, "Vedic Index" Vol:1, P-64-66
11. الحق، سراج "سنڌي ٻولي" ص-109-110
12. الحق، سراج "سنڌي ٻولي"، ص-111
13. آڏواڻي، پيرومل، سنڌي ٻوليءَ جي تاريخ، ادبي بورڊ، حيدرآباد، 1972ع، ص-10
14. پنهور، ايم ايڇ، پيرائتي سنڌ ڪٿا، ص-74

سندو سڀيتا جي زوال جو مفروضو

قديم سندو سڀيتا جا شهر مختلف زمانن ۾ وري وري آباد ٿيل ٿا ڏسجن. ڇو جو قدرتي آفتن خاص ڪري سندوءَ ۽ هاڪڙو نديءَ ۾ ٻوڏين يا ججهين برساتن پوڻ يا وري چوماسي جون برساتون گهٽجي وڃڻ ۽ برساتي نديون سڪي وڃڻ يا وهڪرا تبديل ٿيڻ سبب شهر تباھ ٿي ويندا هئا. وري جڏهن حالتون معمول تي اينديون هيون ته ماڻهو واپس اچي پنهنجا جهڳا ٻيهر جوڙيندا هئا. هو ڊنل شهرن جي ڌڙن کي سنوت ۾ آڻي اتي نوان شهر تعمير ڪندا هئا. ائين ڪيترين ئي اٽلن پتلن ڪري هڪ ٻئي جي مٿان شهر ٻڌبا رهيا ۽ اهي زمين جي سطح کان مٿي ٿيندا رهيا. موهن جو دڙو، چانهون جو دڙو، هڙاپا، آمري ۽ ڪوٽڏيڄي وغيره مان هڪ ٻئي هيٺان مختلف زمانن جا شهر مليا آهن. آمريءَ جي کوٽائي مان معلوم ٿيو آهي ته هتي هڪ ٻئي مٿان 4 شهر دفن ٿيل آهن. جن مان پهريان ٻه تهه ڳوٺاڻي ثقافت سان تعلق رکن ٿا. باقي مٿين ٻن تنهن مان هڪ تهه موهن جي دڙي جي شهري تهذيب جي دور سان واسطو رکندڙ آهي، باقي بلڪل مٿيون تهه جهانگر تمدن سان واسطو رکندڙ آهي. (1) ڪوٽڏيڄي، آمريءَ

کان پوءِ جي دور جي رهائشي بستي آهي، جيڪا پڻ ڪيترا ڀيرا برباد ۽ آباد ٿيندي رهي. هتي هڪ ٻئي مٿان 11 شهر دفن ٿيل آهن. جيڪي مختلف زمانن سان تعلق رکن ٿا. هن بستيءَ جا اوائلي ته شهري رياست جي بنياد پوڻ کان اڳ ڳوٺاڻي ثقافت سان تعلق رکندڙ آهن، ۽ باقي مٿيان ته مشهور سنڌو سڀيتا جي شهري تمدن سان واسطو رکندڙ آهن. (2) موهن جو دڙو ۾ هڪ ٻئي مٿان ست شهر لڌا ويا آهن. آبڪلاڻيءَ ۾ سنڌونديءَ جي ٻوڏ ۽ چوماسي ۾ جبلن تان پاڻيءَ جي چرن لهڻ سبب هيءُ شهر هڪ ڀيرو زبون ٿيو ٿي ته پاڻي جي لهڻ بعد ماڻهن ڪجهه عرصي بعد اتي نئون شهر ٻڌو ٿي. ائين شهرن مٿان شهر ٻڌائون، جن مان اڃا تائين ستن شهرن جو پتو پيو آهي. انهن ستن شهرن هينان پاڻي نڪتو آهي. قديم آثارن جي ماهرن موجب پاڻي هينان پڻ اڏاوتن جا آثار ملن ٿا. جيڪڏهن موهن جي دڙي ۾ مٽي چڙهي آيل سمر جي پاڻيءَ جي ڪنهن طريقي سان سطح گهٽ ڪجي ته ڪجهه وڌيڪ ته دريافت ٿي سگهن ٿا. (3) موهن جي دڙي جي کوٽائي ڪندڙ سر جان مارشل کوٽائي دوران لنڊن جي هڪ اخبار ۾ لکيو ته، اسان هيل تائين کوٽائي ۾ هڪ ٻئي هينان نون شهرن جا کنڊر ساڳي مال ۽ مٽيءَ جي تنهن هينان لڌا آهن. هڙاپا ۽ موهن جي دڙي ۾ ٻوڏ اچڻ جا آثار مليا آهن. ان ڪري ماهر ان راءِ جا آهن ته هن سڀيتا جي اهم شهرن جي برباديءَ جو سبب هڪ وڏي ٻوڏ به هئي.

قديم آثارن جو ماهر ماڻڪ پٿاوالا سنڌونديءَ ۾ ٻوڏن بابت لکي ٿو ته، سڀ کان اول سنڌو ماٿر جي رهواسين هن وسيع ۽ اڻ جهل نديءَ (سنڌوءَ) جي نظام کي سمجهڻ جون

ڪوششون ڪيون ۽ موسمي ٻوڏن کان بچڻ لاءِ اپاءُ سرجيا. ان سلسلي ۾ هنن بند تعمير ڪيا ۽ پيمائشون ڪيون.

سندو سڀيتا جي پوئتي پوڻ بابت آرڪيالاجي جي ماهرن ڪجهه وڌيڪ ثابتيون هٿ ڪيون آهن. جيو سائنس ٽيڪنالاجي جي مدد سان ڪيل تحقيق مان ثابت ٿيو آهي ته ماحولياتي تبديلي سندس سڀيتا جي تباهي جو اهم سبب هئي. ووڊس هول اوشينوگرافڪ انسٽيٽوشن (Woods Hole Oceanographic Institution) جي هڪ جيالاجسٽ ليو گيوسان (Livi Giosan) ۽ سندس ساٿين 2003ع کان 2008ع تائين پاڪستان ۾ عربي سمنڊ جي ڪناري سميت ٿر ۽ پنجاب صوبي ۾ قديم دور جي ندين خاص ڪري سرسوتي هاڪڙو جي وهڪرن واري لنگهه تي قديم آثارن جي جاچ ڪئي. ووڊس هول اوشينوگرافڪ انسٽيٽوشن جي ماهرن جي ٽيم ۾ آمريڪا، برطانيه، پاڪستان، انڊيا ۽ رومانيا جا جيالاجي، جيو مورفولاجي، آرڪيالاجي ۽ رياضيات جا ماهر شامل هئا. (4) ماهرن جي هن ٽيم سيٽلائٽ ذريعي سنڌوندي سميت سرسوتي هاڪڙو ندين واري علائقي جي ڦوٽو گرافي ڪئي. ان سان گڏوگڏ ٽوپو گرافڪ ڊيٽا (topographic data) به حاصل ڪئي. مختلف هنڌن تي کوٽايون ڪري مٽي جا نمونا به حاصل ڪيا. هنن پنهنجي تحقيق ذريعي ثابت ڪيو ته ساڍا 4 هزار سال اڳ مون سون جي برساتن جي گهٽجڻ سبب ندين جي وهڪرن ۾ لاٽ اچڻ لڳي. جنهن سبب ٻنهي درياهن جي ڪنارن تي آباد سندو تهذيب جا شهر ۽ وسنديون غير آباد ٿيڻ لڳيون، پاڻي جي اٿاڻ سبب فصلن ۾ گهٽتائي اچڻ لڳي، جنهن سبب خوراڪ جي کوٽ پيدا ٿيڻ فطري ڳالهه هئي. اهو

ئي سبب هو جو هي عظيم شهري تمدن آهستي آهستي تنزلي طرف وڌڻ لڳي ۽ شهرن جو اوج ختم ٿيڻ لڳو.

وودس هول اوشينوگرافڪ انسٽيٽوشن جي ماهرن هاکڙو سرسوتي ندي جي سڪي گم ٿي وڃڻ بابت به تحقيق ڪئي. ماهرن موجب سرسوتي هاکڙو ندي سنڌو درياھ وانگر سڌو سنئون هماليه جي جابلو سلسلي مان نه نڪرندي هئي، پر اها سنڌوندي جي ئي هڪ شاخ هئي. جيڪا وڌيڪ برساتون پوڻ سبب وهندي هئي. پر جڏهن 3 هزار 900 سال اڳ برساتن جو زور ٽٽي پيو ته سرسوتي هاکڙو ندي به پنهنجو وجود وڃائي ويئي. (5)

ڪيمبرج يونيورسٽي جي آرڪيالاجي واري شعبي طرفان سنڌو سڀيتا بابت نئين تحقيق ۾ هن تهذيب جي اوسر ۽ زوال بابت ڪيترائي انڪشاف ڪيا ويا آهن. ڪيمبرج يونيورسٽي جي آرڪيالاجي شعبي جي پروفيسر ڊاڪٽر ڪيمرون پيٽرائي (Cameron Petrie)، جيالاجي شعبي جي پروفيسر ڊيوڊ هوڊيل (David A. Hodell)، گيٽس جي ماهر ڊاڪٽر ياما ڊڪشٽ (Yama Dixit) ڀارت جي هريان واري علائقي ۾ قديم ڪوٽلا ڏهر (Kotla Dahar) ڍنڍ جي سڪي ٺوڻ ٿي ويل حصن مان اڳاٽي دور جا ڪوڏن ۽ سڀين جا خول گڏ ڪري انهن منجهه آڪسيجن آئسوٽوپس جو مشاهدو ڪيو. جنهن مان هنن اهو نتيجو اخذ ڪيو ته سنڌو سڀيتا جي زوال جو سبب ماحولياتي تبديليون هيون. برساتن جي گهٽ پوڻ ۽ پاڻي جا ذخيرا سڪي يا گهٽجي وڃڻ ڪري هن تهذيب جو

مرحلي وار زوال شروع ٿيو. (6) ڇاڪاڻ ته سنڌ سڀيتا جي واڌ ويجهه جو سبب پاڻي جو وافر مقدار ۾ دستياب هجڻ هو.

ڊاڪٽر پيٽرائي پنهنجي مقالي ۾ لکي ٿو ته ”2 هزار ق م ۾ آبھوا ۾ تبديلي اچڻ ڪري سنڌ جا وڏا شهر آهستي آهستي ڦٽڻ لڳا، برساتون گهٽ پوڻ ۽ پاڻي جي کوٽ سبب ماڻهو لڏپلاڻ ڪرڻ لڳا. جنهن سبب هي ڀريا ڀاڳيا شهر ويا غير آباد ٿيندا. ان وقت سنڌو ماڻھو ڪهڙي جي آبھوا ۾ ڪهڙي تبديلي آئي، ان بابت ڪيمبرج يونورسٽي جي آرڪيالاجي شعبي جي پروفيسر ڊاڪٽر ڪيمرون پيٽرائي (Cameron Petrie)، جيلاجي شعبي جي پروفيسر ڊيوڊ هوڊيل (David A. Hodell)، گيٽس جي ماهر ڊاڪٽر ياما ڊڪشٽ (Yama Dixit) سڪي نوٽ ٿي ويل ڍنڍ جي اڀياس بعد ٻڌايو آهي ته گليشيئرز تي برف ڳرڻ بعد درياھن ۾ پاڻي جي کوٽ ٿيڻ لڳي. جنهن ڪري درياھن به پنهنجا وهڪرا تبديل ڪري ڇڏيا. درياھي پاڻي جا وهڪرا گهٽ ٿيڻ ۽ ان سان گڏوگڏ برساتون گهٽ پوڻ سبب سنڌو ماڻھو ڪهڙي جي زراعت تي ناڪاري اثر پيا، زراعت گهٽجڻ لڳي، سوڪهڙي وڌڻ سبب ڏڪار منهن ڪڍيو. جيڪو ڪيئي صديون هن ماڻھو جي بربادي جو سبب بڻيو. ان ئي ڏڪار سبب سنڌو سڀيتا جا وڏا وڏا شهر به پنهنجو اوج برقرار رکي نه سگهيا. (7)

ٻاهرين حملي ڪندڙن هٿان سنڌو سڀيتا جي برباديءَ جو خيال ڊاڪٽر وهيلر ۽ اسٽورٽ پگٽ قائم ڪيو. جنهن جي اڳتي هلي ٻين ڪافي ماهرن ۽ خاص ڪري برصغير جي ماهرن نفي ڪئي آهي. ڇاڪاڻ جو موهن جي دڙي ۽ هڙاپا

واري تهذيب کان پوءِ تهذيب جي ارتقا رکيل نظر نه ٿي اچي. هندستان جي قديم آثارن جي ماهر ڊاڪٽر فضل احمد خان آرين جي حملي واري تصور کي ڪمزور ڪيو آهي، هڙاپا ۽ موهن جي دڙي جي برباديءَ وارن تنهن جي مٿان جهڪر ۽ جهانگر ڪلچر جا ته مليا آهن. ان کان سواءِ بيڪانير جي علائقي ۾ به ڪيترن هندن تي کوٽائي ٿي آهي، هتي ڪيترن ئي هندن تي مٿين سطح تي پوري رنگ جا برتن ۽ اوزار مليا آهن. جن جي تاريخ محققن 600 ق-م تجويز ڪئي آهي. پوري رنگ جي تهذيب جي ته هينان ٻوڏ جي آندل مٽيءَ جو هڪ موٽو ته آهي ۽ ان ته هينان سنڌو سڀيتا جي باقيات ملي آهي. جيڪا هڙاپا ۽ موهن جي دڙي مان مليل باقيات سان هڪجهڙائي رکي ٿي. موهن جي دڙي جي هينين ته مان هڪ اهڙي مهر ملي آهي، جنهن تي ٻوڏ جي آندل مٽيءَ جو ٿلهو ته آهي. ان ڪري هن سڀيتا جي شهرن ۽ خاص ڪري موهن جي دڙي ۽ هڙاپا جي برباديءَ جو سبب هڪ وڏي ٻوڏ هئي. ان وڏي ٻوڏ بعد به هي تهذيب مڪمل فنا نه ٿي پر ان جو تسلسل جاري رهيو. جنهن جا آثار اسان کي موهن جي دڙي واري تهذيب بعد جهڪر ۽ جهانگر تمدن جي صورت ۾ ملن ٿا. جهڪر جي قديم آثارن جي کوٽائي مان ماهرن کي اهڙا آثار مليا آهن. جيڪي 1650 ق م کان پوءِ جي دور جا آهن. جهڪر کان پوءِ جهانگارا تهذيب جي جاري رهڻ ثابت ڪري ٿو ته شهري زندگي جاري رهي. وڏين ٻوڏن بعد ماڻهن ٻيهر شهري زندگي جو آغاز ڪيو. آبپاشي جي ماهر ايم ايڇ پنهور موجب هاڻي اهو اڳيون نظريو رد ٿي چڪو آهي ته موهن جي دڙي ۽ هڙاپا جي وڏين ٻوڏن ۾ تباهي بعد تهذيب جو ڦٽو ڦرڻ

رڪجي ويو. اڳ اهو تاثر ڏنو ويندو هو ته موهن جي دڙي جي زوال سان سنڌو ماڻھو مان تهذيب ۽ تمدن جو مڪمل خاتمو اچي ويو پر اهو تصور بعد ۾ ٿيل تحقيقن غلط ثابت ڪيو آهي. موهن جي دڙي ۽ ٻين شهرن جو زوال ڪو هڪ ئي وقت نه ٿيو هو، پر هڪ طرف ڪجهه شهري مرڪز زوال طرف وڌي رهيا هئا ته ان ئي وقت ٻيون شهري آباديون اسري رهيون هيون. هڪڙن شهري مرڪزن جي جاءِ بيا شهر والاري رهيا هئا. ارتقا جو اهو سلسلو ڪڏهن تيز ته ڪڏهن سست رفتار ۾ جاري هو.

حوالا ۽ سمجھاڻيون

1. Casal, J.M. “Fresh digging at Amri” Archaeological Dep’t of Pakistan, 1964, Vol: 1
2. Khan, Dr. F.A, “Kotdigi- Preliminary Report on Kotdigi Excavations” 1956-58, Karachi.
3. Mackay, E.J.H, “Further Excavation at Mohen jo Daro” 2 Volumes, Delhi, 1938.
4. This work was funded by the National Science Foundation, the Leverhulme Trust, Woods Hole Oceanographic Institution, the University of Aberdeen, and Louisiana State University. The Woods Hole Oceanographic Institution is a private, non-profit organization on Cape Cod, Mass., dedicated to marine research, engineering, and higher education. Established in 1930 on a recommendation from the National Academy of Sciences, its primary mission is to understand the oceans and their interaction with the Earth as a whole, and to communicate a basic understanding of the oceans’ role in the changing global environment. For more information, please visit www.whoi.edu.

5. <http://planetsave.com/2012/05/30/ancient-harappan-civilization-collapsed-because-of-changes-in-the-climate/>
<http://www.sci-news.com/archaeology/article00350.html>
<http://www.pnas.org/content/early/2012/05/24/1112743109.full.pdf+html>
6. Dixit Y., Hodell D.A. and Petrie C.A. (2014). Abrupt weakening of the summer monsoon in northwest India 4100 yr ago. *Geology* DOI: 10.1130/G35236.1.

Yama Dixit, David A. Hodell, and Cameron A. Petrie, Abrupt weakening of the summer monsoon in northwest India ~4100 yr ago', *Geology*, G35236.1, February 24, 2014, [doi:10.1130/G35236.1](https://doi.org/10.1130/G35236.1)
7. http://www.science20.com/news_articles/climate_change_linked_indus_civilization_decline-130550

<http://geology.gsapubs.org/content/42/4/339>

ماخذات

1. Archaeological Survey Report, 1924-25
2. Archaeological Survey Report, 1926-27, Plate: XIII
3. Alexander Carson, How Trading Abroad Built the Indus Valley Civilization,
<https://ant3145indusvalley.wikispaces.com/Trade+and+Economics+in+the+Indus+Valley>
4. Aleem Maqbool, “Mohenjo-Daro: Could this city be lost forever?”
<http://www.bbc.co.uk/news/magazine-18491900>
5. Allana, Dr. Ghulam Ali, Sindhi Language and Literature at a Glance, Sindhi language Authority, Hyderabad, 2009
6. Allana, Dr. Ghulam Ali, SINDHI LANGUAGE & LITERATURE
AT A GLANCE, Sindhi Language Authority, Hyderabad, Sindh. 2009
7. Andrew Robinson, Ancient civilization: Cracking the Indus script, Nature 526, 499—501(22 October 2015),
Ref: <http://www.nature.com/news/ancient-civilization-cracking-the-indus-script-1.18587#/ref-link-4>

8. Baloch, N.A, "In Search of the Indus Culture Sites in Sind", Bulletin of Institute of Sindhology, Jamshoro, Vol: III, July 1973
9. Basham, A.L. The Wonder that was India. New York: Grove Press, Inc., 1959
10. Beruhard, Wolfram, "Preliminary report on the Human Skeletal Remains from the Pre-Historic Cemetery of Sarai Khola" Pakistan Archaeology, No: 6, 1969, Karachi
11. Bland Ford, H.F, "Quarterly Journal of the Geological Society" Vol: xxx (1875)
12. Boss N.K, "Human skeletal Remains from Harappa"
13. Bowte John, "The Concise Encyclopaedia of World History"
14. Casal, J.M. "Fresh digging at Amri" Archaeological Dep't: of Pakistan, 1964, Vol: 1
15. Chaman Lal, "Hindu America"
16. Channa, Mahboob Ali, "Pre-Harappan Civilization in Indus Valley" Sind Quarterly, 1978-1
17. Chatterji, S.K, "Modern Review" December 1924
18. Chad Greenwood, "Economics of The Indus Valley Civilization"

<http://www.csuchico.edu/~cheinz/syllabi/asst001/fall97/2chd.htm>

19. Cooke Taylor, "Manual of Ancient History"
20. Cousens H. "The Antiquities of Sindh"
21. Crammer, Dr. Noah, Report in Daily Dawn Karachi, December 1960
22. Clark, Sharri R. Representing the Indus Body: Sex, Gender, Sexuality, and the Anthropomorphic Terracotta Figurines from Harappa, University of Hawai'i Press (Honolulu), 2003, Volume 42, Number 2
23. Dani Ahmed Hassan, "Shahbaz Garhi", Archaeological Guide Series No: 2, Peshawar, 1964
24. Dani, Ahmed Hasan, Origins of Bronze Age cultures in the Indus Basin, a geographic perspective, Expedition, Winter 1975,
www.penn.museum/documents/publications/expedition
25. Dani, A. H. and B.K. Thapar, THE INDUS CIVILIZATION, UNESCO 1996, ISBN 978-92-3-102719-2
26. Donal B. Buchanan, A Short Introduction to the Study of the Indus Script with Comments on the Corner Symbols, The Epigraphic Society Occasional Papers * Volume 28

Ref:https://www.academia.edu/4612343/A_Short_Introduction_to_the_Study_of_the_Indus_Script_With_Comments_on_the_Corner_Symbols

27. Good, I. L., J. M. Kenoyer, and R. H. Meadow. 2009.
“New
Evidence for Early Silk in the Indus Civilization.”
Archaeometry
51, no. 3: 457–466
28. Exploration at Naru Waro Daro, Archaeological Deptt: of
Pakistan, 1964- vol: 1
29. Fairservis, “Preliminary report on the Pre Historic
Archeology of Afghanistan, Baluchi Areas” American
Museum of National History 1952
30. Fairservis, Walter A. Jr., “The origin, Character and
Decline of an Early Civilization,” in Ancient Cities of the
Indus, ed. Gregory Possehl, Vikas, New Delhi, 1979.
31. Flame, Louis, “The Paleography & Prehistoric Settlement
Pattern in Sind” (CA 4000-2000 B.C), A dissertation in
South Asia Regional Studies, Pennsylvania, 1818
32. Fleet, I.F, “Seals from Harappa” J.R.A.S, 1912
33. Frgossen, “History of Indian & Eastern Architecture” vol:
1
34. Gauhar, Altaf, “Twenty years of Pakistan 1947 to 1964”

Pakistan Publication, Karachi, 1969

35. Gehani, Mohan Brief Introduction, HISTORY OF SINDH, Indian Institute of Sindhology, Adipur, Kutch (Gujrat) India, 2008
36. Gordon, G.H. Col, "The stone Industries of Holocene in India and Pakistan" Ancient India No: 6, 1950
37. Graersen, "Linguistic Survey of India" Vol: 1, Part 1
38. Gupta, K.R.; Gupta, Amita. (2006). *Concise Encyclopaedia of India, Volume 3*. Atlantic Publishers & Distributors. pp. 964
39. Halim, M.A, "Preliminary report on Sarai Khola Excavation" 1968
40. Hall, H.R, "Ancient History of Near East"
41. Hazgreaves, H, "Excavations in Baluchistan" M.A.S.I No:35 Delhi — 1927.
42. Heras, H. "Journal of Indian History" April 1937, S. No:46
43. Heras, H. "Sindh Observer" Karachi, 27 October 1937
44. Heras, H. "Studies in Proto-Indo-Mediterranean Culture"
45. Hermann Kulke and Dietmar Rothermund, A HISTORY OF INDIA, London and New York, 1998
46. Historical Researches, Vol: II,

47. Hunter, "Script of Harapa and Mohenjo Daro"
48. Indian Archaeology [A Review] 1960-61
49. Javonillo, Charise Joy (2010) "Indus Valley Civilization: Enigmatic, Exemplary, and Undeciphered," ESSAI: Vol. 8, Article 21.
Available at: <http://dc.cod.edu/essai/vol8/iss1/21>
50. Journal, Sindh Historical Society, Vol: VIII
51. Kalyan Ray, Homo sapiens may have reached India 74,000 yrs ago, New Delhi, Mar 3, 2010, DHNS
52. Kavita Gangal, M. N. Vahia and R. Adhikari, Spatio-temporal analysis of the Indus urbanization, Tata Institute of Fundamental Research, Homi Bhabha Road, Mumbai 400 005, India Ref: CURRENT SCIENCE, VOL. 98, NO. 6, 25 MARCH 2010
53. Kenoyer, Jonathan Mark, Ancient cities of the Indus Valley Civilization, Oxford University Press, Pakistan, 1998.
54. Kenoyer, Jonathan, Mark, Changing Perspectives of the Indus Civilization, New Delhi, 2011
55. Kenoyer, Jonathan. "Indus Valley Civilization." Encyclopedia of India. Ed. Stanley Wolpert. Vol. 2. Detroit: Charles Scribner's Sons, 2006. 258-

- 267.Global Issues in Context. Web. 16 Feb. 2016
- Kenoyer, Jonathan Mark, "Mohenjo-Daro",
<http://www.mohenjodaro.net/>
56. Kenoyer, Jonathan Mark, Changing Perspectives of the Indus Civilization:
 New Discoveries and Challenges, JOURNAL OF THE INDIAN ARCHAEOLOGICAL SOCIETY, Number 41, 2011
 57. Khan F.A, "Kot Diji-Preliminary report on the execution at Kot Diji" Archeology Department University of Karachi, 1958
 58. Khan F.A, "Architecture and Art Treasures in Pakistan" Archeology Department University of Karachi, 1968
 59. Khan F.A, "Cultural heritage of Pakistan", Archeology Department University of Karachi, 1966
 60. Khan F.A, "Fresh Side Light on the Indus Valley", Archeology Department University of Karachi, 1965
 61. Khan F.A, "the Glory that was Harappa", Archeology Department University of Karachi, 1967
 62. Khan F.A, "The Glory that was Mohenjo Daro", Archeology Department University of Karachi, 1967
 63. Khan F.A, "The Indus valley and early Iran" Archeology Department University of Karachi, 1964

64. Khan, Dr. F.A, "Kotdigi- Preliminary Report on Kotdigi Excavations" 1956-58, Karachi.
65. Khan, F.A, "A Pre-historic settlement discovered near Taxila" The Pakistan Times, 14 June 1968.
66. Keith and MacDonnell, "Vedic Index" Vol:1
67. Kosambi, D.D. The culture and civilization of Ancient India in Historical Lines
68. Kramer, Samuel N. "The Indus Civilization and Dilmun, the Sumerian Paradise Land." Expedition (1964): 44-52. The Indus. 21 Apr.2009
<http://130.91.80.97:591/PDFs/6-3/The%20Indus.pdf>.
69. Lambrick, H.T, "Sindh — A General Introduction"
70. Lambrick, H.T, "Sindh before Muslim Conquest" 1973
71. Langdon, S. "A new factor in the Problem of Sumerian origins", Journal, Royal Asiatic Society (1931)
72. Leaky, L.S.B. "The Stone Age of Africa"
73. Louis Falm, "Prehistoric Settlement in Sind" Sindh Quarterly, Karachi, 1984-4
74. Mackay, E.J.H, "Further Excavation at Mohen jo Daro" 2 Volumes, Delhi, 1938.

75. MAHADEVAN, IRAVATHAM. The Indus 'non-script' is a non-issue, <http://www.thehindu.com/todays-paper/tp-features/tp-sundaymagazine/the-indus-nonscript-is-a-nonissue/article661496.ece>
76. Majumdar, "Exploration in Sind" M.A.S.I No: 48, Delhi, 1934.
77. Majumdar, "History and Culture of Indian People" Bombay, 1955, Vol: 2
78. Majumdar, "Exploration in Sind", Indus Publication KARACHI, 1981
79. Mary C. Stiner, Steven L. Kuhn, Early Man: a tribute to the late career of F. Clark Howell, Journal of Human Evolution 55 (2008) 758—760
80. Marshall, Sir John, "Mohen jo Daro and Indus Civilization" Vol: 1-3, London 1931. Reprint: Asian Educational Services, 1996.
81. Marshall, Sir John Mohenjo-Daro and The Indus Civilization, System of Weights at Mohenjo-Daro, Chapter Xxix, Arthur Probsthain, 41 Great Russell Street, London, W.C.1, 1931
82. McIntosh, Jane. R. The Ancient Indus Valley New Perspectives, Oxford, England, ISBN 978-1-57607-908-9

83. Minchin, C.F “Baluchistan Distt: Gazetteer” Vol: VII, 1907
84. Mike Edwards. “Indus Civilization”. National Geographic. June 2000, National Geographic Society.
<http://sks.sirs.com/cgi-bin/hst-article-display?id=SNY79285-0-3865&artno=0000119267&type=ART&shfilter=U&key=mohenjo%20daro%20&title=Indus%20Civilization&res=Y&ren=Y&gov=Y&lnk=Y&ic=N>
85. Miller, Daniel, Ideology and The Harappan Civilization, Journal of Anthropological Archeology, 4, 34-71, (1985), Department of Anthropology, University College London
86. Modern Review, February, 1925
87. Moinul Haq, “Incient India” Karachi, 1954
88. Mughal M.R, “Dawn of Civilization in Sind” Sindh Quarterly, Karachi, 1980-4
89. Mughal M.R, “Origin of Indus Civilization” Sindhological Summer, 1980
90. Mughal, Dr. M.R, “New Research of the Origins of the Indus Civilization” Sindh Quarterly 1981-3
91. Mughal, M.R, “Archaeology of Sindh” 1975

92. Mughal, M.R, "Present state of Research on the Indus valley Civilization" Karachi, 1973
93. MUGHAL, DR. M. RAFIQUE, Preliminary Review of Archaeological Surveys in Punjab and Sindh: 1993-95, South Asian Studies, 13, 1997 London.
94. MUGHAL, DR. M. RAFIQUE, Jhukar and the late Harappan Cultural Mosaic of the Greater Indus Valley, South Asian Archaeology, Madison Wiscosin 1989.
95. MUGHAL, DR. M. RAFIQUE, Genesis of the Indus valley Civilization, Lahore Museum Bulletin, Vol. 1(1), 1988
96. MUGHAL, DR. M. RAFIQUE, The Rise of the Indus Civilization, Forgotten Cities of the Indus, Germany 1991.
97. MUGHAL, DR. M. RAFIQUE, The Geographical Extent of the Indus Civilization, During the early, Mature and late Harappan Times, South Asian Archaeology Studies. New Delhi, 1992
98. MUGHAL, DR. M. RAFIQUE, The Harappan "Twin Capitals" and reality, Journal of Central Asia, Vol. XIII, No. 1, July 1990
99. MUGHAL, DR. M. RAFIQUE, THE DECLINE OF THE INDUS Civilization AND THE LATE HARAPPAN PERIOD IN THE INDUS VALLEY,

- Lahore Museum Bulletin", off Pri, Vol. III, No.2, July-Dec.
1990
100. National Geographic Magazine, Feb. 1922
 101. National Geographic Magazine, Feb. 1977
 102. National Geographic. John Roach, "Faceless" Indus Valley
City Puzzles Archaeologists"
 103. Panhwar, M.H, "Chronological Dictionary of Sindh"
Jamshoro
 104. Panhwar, M.H. "Language of Sindh", Sindh Quarterly,
Karachi, 1978-3, Vol: VI
 105. PANHWAR, M.H. LANGUAGES OF SINDH,
www.panhwar.com
 106. Panhwar, M.H. "Man in Sindh" Sindhological Studies,
Summer 1982, Institute of Sindhology Jamshoro
 107. Panhwar, M.H. "Sindh Cutch Relations" Karachi, 1980
 108. Panhwar, M.H, Six thousand years of History of Irrigation
in Sindh, April 2011
 109. Parpola, Asko, Deciphering the Indus Script,
<https://www.harappa.com/script/parpola15.html>
 110. PARPOLA, Asko, Study of the Indus Script (Special
Lecture), Paper read at the 50th ICES Tokyo Session on
19 May 2005 in Tokyo.

111. Paolo BIAGI, THE MESOLITHIC SETTLEMENT OF SINDH (PAKISTAN):
A PRELIMINARY ASSESSMENT, PRAEHISTORIA vol. 4—5 (2003—2004)
112. Patnaik R, Chauhan P, India at the cross-roads of human evolution, J Biosci. 2009 Nov;34(5):729.
<http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/20009268>
113. Paul D. LeBlanc, Ancient Egyptian Ties with The Indus Civilization:
Theories of Contact, (PDF version)
114. Paterson. T.T. and Orummond, H.J.H, “Soan-The Paleolithic age of Pakistan” Karachi, 1962
115. Patterson, “The World Correlation of Pleistocene”
116. Pecocke, E. “India in Greece” London
117. Philip, Hitti, “History of Syria”
118. Pithawala, M.B, “Marvels of Earth”
119. Pithawala, M.B, “Historical Geography of Sindh” Institute of Sindhology, Jamshoro
120. Raverty, H.G, “The Mehran of Sindh and its tributaries”
121. Report “Bulletin” Vol: 5, 1975-76, Institute of Sindhology

122. Robert Shaw, "Origin of Ancient Civilization of the Nile's Valley"
123. Samar K Kundu, The Chronology of Indus Valley Civilization, JULY 2013,
<https://www.researchgate.net/publication/264383453>
124. Sankaran, A. V. Saraswati — the ancient river lost in the desert, Ref:
<http://www.iisc.ernet.in/currsci/oct25/articles20.htm>
125. Shainna Ali, Women in the Mature Harappan Period of the Indus Valley Civilization, The Placement of Women in the Indus Valley, Ref:
<https://ant3145indusvalley.wikispaces.com/The+Placement+of+Women+in+the+Indus+Valley>
126. Shaikh, Khurshid R., and Syed M. Ashfaq. Moen-Jo-Daro: A 5,000-year-old Legacy. Paris: United Nations Educational. Scientific and Cultural Organization, 1981.
127. Shaffer, J.G. and B.K. Thapar, PRE-INDUS AND EARLY INDUS CULTURES OF PAKISTAN AND INDIA, PART ONE (J. G. SHAFFER), ISBN 978-92-3-102719-2
128. Sierus, "History of Persia" Vol: 1
129. Snelgrove, A.K. "Geohydrology of the Indus River west Pakistan" Hyderabad, 1967

130. Sorly, H.T. "Sindh Gazetteer" Karachi, 1968
131. Steve Farmer, Richard Sproat and Michael Witzel, The Collapse of the Indus Script thesis: The myth of a literate Harappan Civilization, Ref:
www.ejvs.laurasianacademy.com or
<http://www.safarmer.com/fsw2.pdf>
132. Stephen Knapp, The Aryan Invasion Theory: The Final Nail in its Coffin

(From a Chapter in "Advancements of Ancient India's Vedic Culture") Refrence: http://www.stephen-knapp.com/aryan_invasion_theory_the_final_nail_in_its_coffin.htm
133. Steven A. Weber and William R. Belcher, Indus_Ethnobiology, Oxford New York, 2003
134. Steinn, Sir, A, "An Archaeological Tour in Waziristan & Baluchistan", M.A.S.I. No: 37, Delhi 1929
135. Stien, Sir, A, "An Archaeological Tour in Gedorosia" M.A.S.I No: 43 Delhi 1931
136. Sturat Piggott, "Pre-Historic India" 1950
137. The Chamber's Encyclopaedia, Vol: 1
138. Talpur, Prven, A Throw of Dice: 5000 Years Ago,
<http://parveentalpur.com/tag/chess/>

139. The Daily Dawn, Karachi, Sunday, July 20th, 1969
140. THOMAS J. THOMPSON, Ancient Stateless Civilization, Bronze Age India and the State in History, University of Maryland University College, The Independent Review, v. X, n. 3, Winter 2005, ISSN 1086-1653, Copyright © 2005, pp. 365—384.
141. Toynbee, A.J, “A Study of History” Vol: I
142. Vats M.S. “Excavations at Harappa” 2 vol's, Delhi 1949.
143. Vasant Shinde, Shweta Deshpande, Toshiki Osada, Basic Issues in Harappan Archaeology: Some Thoughts, <http://www.ancient-asia-journal.com/articles/10.5334/aa.06107/>
144. Vidale, Massimo. The Collapse Melts Down: A Reply to Farmer, Sproat & Witzel, East and West, Vol. 57, No. 1/4 (December 2007), pp. 333-366
145. Wheeler S.M. “The Archaeology of Pakistan” The Cultural heritage of Pakistan, Karachi, 1955
146. Wheeler, S.M, “Civilization of Indus Valley and Beyond”
147. Wheeler, S.M, “Early India & Pakistan”
148. Wheeler, S.M, “Indus Civilization” 1960
149. Yama Dixit, David A. Hodell, and Cameron A. Petrie, Abrupt weakening of the summer monsoon in northwest

India~4100 yr ago, Geology, published online on 24
February 2014 as doi:10.1130/G35236.1

Source material Online:

150. <http://www.timemaps.com/civilization/Indus-Valley-civilization>
151. <http://www.mapsofindia.com/history/indus-valley-civilization.html>
152. http://www.ancient-origins.net/artifacts-ancient-writings/decoding-mysterious-ancient-indus-valley-script-will-shed-light-powerful-020582?utm_source=sumome&utm_medium=facebook&utm_campaign=sumome_share
153. <http://science.nationalgeographic.com/science/archaeology/mohenjo-daro/>
“The Downfall of Mohenjo-Daro”
154. <http://library.thinkquest.org/05aug/00156/mohenjodarodecline.html>
“Harrapan Period”
155. http://www.indianartcircle.com/arteducation/page_2.shtml
156. www.thenagain.info/webchron/india/342arappa.html
157. <http://project-history.blogspot.com/2006/11/mohenjo-daro-trade-culture-and.html>

158. http://ancientindia.co.uk/indus/home_set.html
159. <http://www.deccanherald.com/content/56043/homo-sapiens-may-have-reached.html>
160. آڏواڻي، ڀيرومل مهرچند، ”سنڌي ٻوليءَ جي تاريخ“، سنڌي ادبي بورڊ حيدرآباد، 1972ع
161. آڏواڻي، ڀيرومل مهرچند، ”قديم سنڌ“
162. اسٽيئن، آئرل ”آرڪيالاجيڪل ٽوئر آف گڊروسيا“، ڪلڪٽو، 1931ع
163. اختر، جمنا داس ”قديم سنڌ اور اس ڪي روابط“ روزانه جنگ ڪراچي، مڊويڪ مئگزين 27 جولاءِ 1983ع
164. اسٽالن، جوزف، مارڪسي فلسفو
165. الانا غلام علي، ”سنڌي ٻوليءَ جو بڻ بڻياد“ ٽماهي مهراڻ حيدرآباد، 1967-2
166. الانا، غلام علي، ”سنڌي ٻوليءَ جو بڻ بڻياد“، حيدرآباد، 1974ع
167. الانا، ڊاڪٽر غلام علي، سنڌي ٻولي جي ارتقا، سنڌي لينگويج اٿارٽي، حيدرآباد، 2006ع
168. الانا، ڊاڪٽر غلام علي، سنڌي ٻولي جي ارتقا، سنڌي لئنگويج اٿارٽي، حيدرآباد سنڌ، 2006ع
169. ايس وي ونڪٽ، ونڊر ڊيٽ واز انڊيا، بحوالا تاريخ مغربي پاڪستان، رشيد اختر ندوي، اردو بورڊ لاهور

170. اشرف، محمد تاريخ و سياست، رسالو، جولاءِ 1951 ع
171. اينگلز فريڊرڪ، ”خاندان، ذاتي ملڪيت اور رياست
کا آغاز“ منتخب تصانيف حصو: 3 ماسڪو 1973 ع
172. اينگلز، فريڊرڪ ”منتخب تصنيفات“ حصو 3،
ماسڪو 1973 ع
173. بخاري، سيد محمود شاه، ”تاريخ بلوچستان“ ڪوئٽا
1983 ع
174. بخاري، سيد حاڪم علي شاه ۽ محمد عثمان ميمڻ،
ڏکڻ ايشيا جي ٻولين ۽ لپين جي ڊائريڪٽري، سنڌي
لئنگئيج اٿارٽي، حيدرآباد سنڌ، 2010 ع
175. بخاري، سيد حاڪم علي شاه ۽ محمد عثمان ميمڻ،
سنڌ جي قديم آثارن جي ڊائريڪٽري، سنڌي لئنگئيج
اٿارٽي، حيدرآباد سنڌ، 2008 ع
176. بريڦالٽ، رابرٽ تشڪيل انسانيت لاهور، 1966
177. بلنڊن، گاڊ فري ”آسٽريليا-سرزمين ۽ باشندا“
178. پناڻ، ممتاز ”سنڌ جي عظمت“ نئين زندگي ڪراچي
1971 ع
179. پناڻ، ممتاز ”صورتخطيءَ جي ارتقا“، ماهوار نئين
زندگي ڪراچي، مارچ 1967 ع
180. پروئل هنري ابي، ”انسان جي قدامت“ ماهوار سائنس،
فيبروري، 1982 ع

181. پنهور ايمر ايڇ، ”سنڌ جي تاريخ ۽ آثار قديمه تي تحقيق ۽ اشاعت“ تماهي مهراڻ، سنڌي ادبي بورڊ حيدرآباد، 2-1984
182. پنهور ايمر ايڇ، سنڌ جي ريجائي تاريخ جا ڇهه هزار سال، سنڌيڪار عمر سومرو، ڪراچي 2013ع
183. پرساد، دوارڪا ”سنڌ جو پراچين اتهاس“ ڀاڱو 2، 1944ع
184. پٿاوالا، ماڻڪ ”سنڌو ماڻريءَ جي تهذيب“ تماهي مهراڻ حيدرآباد، 1966-1-2
185. ڀٽي، رشيد ”پاڪستان جا پراڻا شهر“
186. پنيرو، عطا محمد، سنڌو لکت جو بين الاقوامي لکتن سان لاڳاپو (ترجمو)، سنڌي لينگويج اٿارٽي، حيدرآباد
187. پنيرو، عطا محمد، سنڌو لکت ۽ ٻولي، (ترجمو)، سنڌي لينگويج اٿارٽي، حيدرآباد
188. حسين، ڊاڪٽر فهميده، سنڌيڪار، سنڌو لکت، ايڪيهين صديءَ ۾ ٿيل نئين تحقيق، سنڌي لئنگئيج اٿارٽي، حيدرآباد سنڌ، 2012ع
189. حسين، ڊاڪٽر فهميده، سنڌي ٻولي: مختلف لساني پهلو، سنڌي لئنگئيج اٿارٽي، حيدرآباد سنڌ، 2012ع
190. خان، ايف اي ”ڪوٽڊجي ڪلچر“ ماهوار هلال پاڪستان ميگزين، روزانه هلال پاڪستان ڪراچي، مئي 1983ع

191. دولت رام، جئرام داس، سنڌي ٻولي ۽ لپي جو
اتھاس، سنڌي لئنگئيج اٿارٽي، حيدرآباد سنڌ، 2009ع
192. ڏان زيري جي رپورٽ، روزانه هلال پاڪستان،
ڪراچي، 5 ڊسمبر 1983ع
193. رپورٽ، روزانه هلال پاڪستان، ڪراچي 5 ڊسمبر
1983ع
194. روانه هلال پاڪستان 31 ڊسمبر 1983ع
195. روزانه هلال پاڪستان ڪراچي، 21 ڊسمبر 1984ع
196. سراج الحق، ”سنڌي ٻولي“ 1964ع
197. سراج الحق، ”سنڌي ٻولي“ تماھي مھراڻ حيدرآباد،
1962-1
198. سڪندر مغل ”ارتقا جي ڪھاڻي“ حيدرآباد 1985ع
199. سومرو، مولا بخش اي، ”ڪوٽڙجي-آثار قديم جو ھڪ
نشان“ تماھي مھراڻ حيدرآباد، 1962 پرچو نمبر 4
200. سمراٽ، گنگارام ”سنڌ سووير“
201. شيدائي، رحيم داد خان مولائي، ”تمدن سنڌ“ سنڌ
يونيورسٽي ڄامشورو، 1959ع
202. شيخ، زمان ”سنڌي طب“ 1-2-3، تماھي مھراڻ حيدرآباد،
1980 کان 1982 مختلف شمارا
203. ميمڻ، سراج الحق، ”آمري“ قسط-1-2، ماهوار نئين
زندگي، مارچ اپريل 1966ع

204. گنگارام، سمرات، ”سندو سؤوير“
205. صديقي، محمد ادريس، ”سندو مائر جي سڀيتا“ سنڌي ادبي بورڊ، حيدرآباد، 1979
206. عبدالحميد راشد، ”سرائڪي زبان ڪا جائزہ“ ماهنامہ قومي زبان، مئي 1976ع
207. جتوئي، علي نواز ”سنڌي ٻولي“ تماهي مهراڻ حيدرآباد، 1968-2
208. فريزر، سر جيمس جارج، ”جادو ۽ سائنس“ حصو: 2
209. دوني، قمر الدين ”تهذيب ۽ تمدن جو مرڪز اولهه پاڪستان“، ماهوار نئين زندگي، جولاءِ 1965ع
210. لئمبرڪ، ايڇ ٽي، ”تاريخ سنڌ“ جلد 1، ”سنڌ هڪ عام جائزو“
211. ڪاڪ، لڙلي ايل ”قديم ترين بلوچستان“ ماه نو ڪراچي، آڪٽوبر 1951ع
212. ليونٽيف، ليف ”سياسي معاشيات“ ماسڪو 1975ع، ص- 20-22
213. لينن، ”رياست اور انقلاب“ ماسڪو
214. چنا، محبوب علي ”سنڌ مائر جا اصل رهواسي دراوڙ آهن“ تماهي مهراڻ 1973-3
215. چنا، محبوب علي ”سنڌي ادب ڪي مختلف رجحانات“ ص-2-3

216. معاشري ڪي سائنس، ماسڪو 1977ع، ص-88-89
217. ملڪاڻي، منگهارام، ”ساهتڪارن جون سمريون“
218. مارڪ، جوناٿن روزانه عبرت حيدرآباد، 7 نومبر 1981ع
219. مولانا قاسمي، رسالو الرحيم سنڌي، حيدرآباد، 1967ع
220. مهر ڪمال، موهن جي دڙي جي ٻولي ڪهڙي هئي، ماهوار نئين زندگي ڪراچي، آڪٽوبر 1969ع
221. ميخائيل ايلين ۽ ايلينا سيگان، ”انسان ٻڙا ڪيسي بنا“ ڪراچي 1982ع
222. ميمڻ عبدالمجيد سنڌي، ”سنڌي ٻولي“، تماهي مهراڻ حيدرآباد، 1973-1-2
223. ميمڻ عبدالمجيد سنڌي، ”هاڪڙو درياھ“، انا مينهن ملير، ميرپورخاص-1975
224. نبي بخش بلوچ، ”سنڌي ٻوليءَ جي مختصر تاريخ“ 1962ع
225. ندوي ابو الجلال، موهن جو دڙو ڪي زبانين، رسالو تاريخ و سياست، نومبر 1953ع
226. هاورڊ موئر، ”وحشي جيوت جا نشان“ حيدرآباد
227. يوري گنڪوفسڪي، ”پاڪستان ڪي قوميتين“ ماسڪو 1976ع

رڪ سنڌي جو تعارف

سنڌ جو مشهور ليکڪ رڪ سنڌي (اصل نالو غلام اصغر منگي) 5 آگسٽ 1961ع تي تعلقي ڪنڊياري ضلع نواب شاھ جي ڳوٺ حامد اڄڻ ۾ پيدا ٿيو. پاڻ سنڌ يونيورسٽي مان گريجوئيشن ڪرڻ بعد صحافت جو پيشو اختيار ڪيو. پاڻ روزاني سنڌ سجاڳ جي ايڊيٽر ۽ روزاني جاڳو ڪراچي جي ايڊيٽر ۽ پبلشر طور خدمتون سرانجام ڏنيون. جڏهن ته روزاني عوامي آواز ڪراچي، روزاني سچ ڪراچي، روزاني سوڀ ڪراچي، روزاني تعمير سنڌ ڪراچي، روزاني سنڌ حيدرآباد ۾ نيوز ايڊيٽر ۽ اسسٽنٽ ايڊيٽر طور خدمتون سرانجام ڏنيون. پاڻ مختلف صحافتي تنظيمن ۾ شامل رهيو آهي.

رڪ سنڌي سنڌ جي حقن خاطر مختلف قومپرست ۽ ترقي پسند تنظيمن ۾ به سرگرم ڪردار ادا ڪندو رهيو آهي. هو گذريل 20 سالن کان ادب، سياست ۽ صحافت سان لاڳاپيل هجڻ سميت ڪيترن ئي ڪتابن جو خالق رهيو آهي. جن ۾ ڪيترائي ڪتاب شايع ٿيل آهن. جڏهن ته سندس سوين مقالا ۽ مضمون مختلف اخبارن ۽ رسالن ۾ شايع ٿيندا رهيا آهن. رڪ سنڌي جي شايع ٿيل ڪتابن ۾ ”قومون ۽ قومي تحريڪ آزادي“، ”ٽوڙي ڦاٽڪ جو سانحو“، ”سنڌي قوم جو مقدمو“، ”سنڌ جي سياسي صورتحال“، ”سنڌ آزادي ۽ انقلاب“، ”تاريخ

جي لات“، ”قاضي فيض محمد“، ”سند جي قومي تحريڪ ۽
سنڌين جو اتحاد“، ”اڄ جي سند“ ۽ ”سندو سڀيتا جي اوسر“
ڪتاب ڳڻائي سگهجن ٿا.

رڪ سنڌي ڪيترائي ڪتاب ترجمو ڪري سنڌي ٻوليءَ جي
جهوليءَ ۾ وڌا آهن. جن ۾ بينظير ڀٽو جو ڪتاب ”پاڪستان
طوفان جي گهيري ۾“ به هڪ آهي. جڏهن ته ڪيئي ڪتاب
مرتب به ڪيا آهن. جن ۾ ”باباءِ سند ڪامريڊ حيدر بخش
جتوئي“، ”سنڌي ٻولي رت رتو ٿي“ ۽ ٻيا شامل آهن.